ZEYNEP SEY

SOLUCAN IV

İZ

EPHESUS

ZEYNEP SEY

SOLUCAN - IV

İZ

Her şey sanki bir anda gerçekleşmiş ve bitmişti.

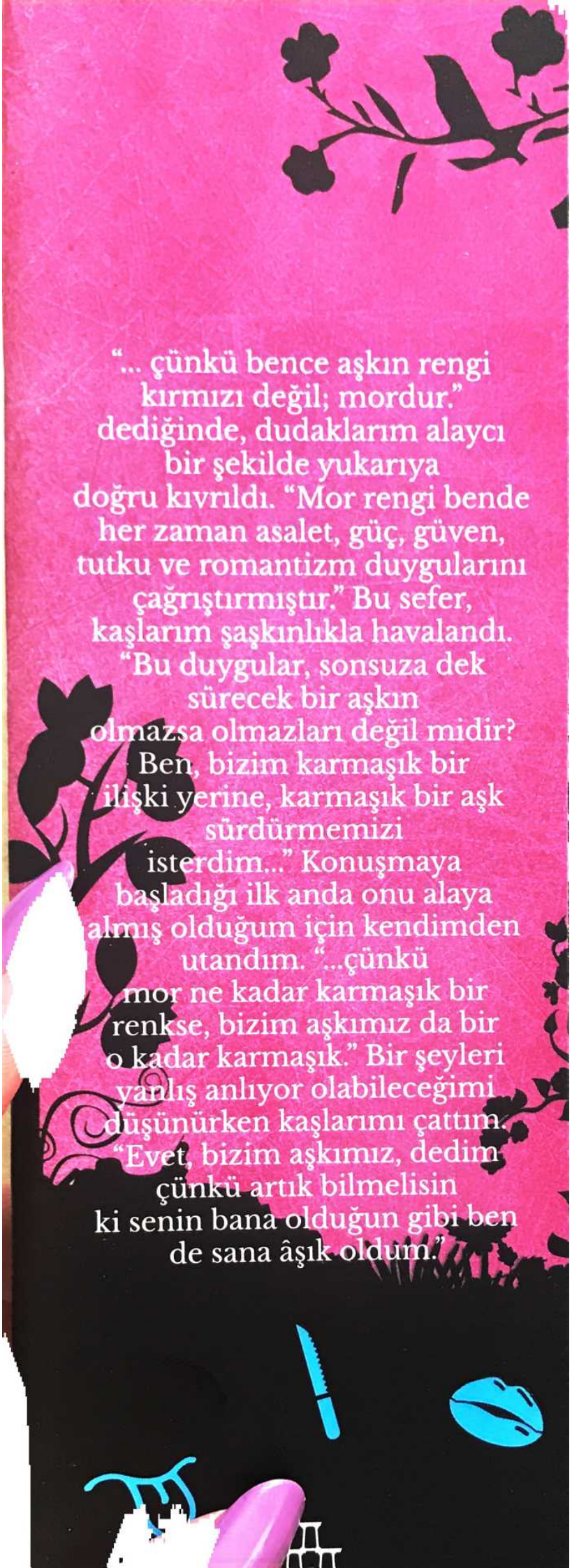
Nehir, gözlerini dünyaya yeniden açtığında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını yaşayarak anlamak zorunda kaldı. Aynı Nehir gibi Kıvanç'ın da hatırlamadığı acı gerçeğin gün yüzüne çıkmasıyla, karmaşık ilişkilerini sürdürmeye devam eden ikili, nedenlerin artık hiçbir öneminin kalmadığını anladı ve Nehir, geçen onca yılın ardından Kıvanç'a sorduğu o soru ile birlikte, tüm bu yaşanılanların unutulmasına ve her şeyin en baştan başlamasına neden oldu:

"Aşkın izi geçer mi?"

₺27,5

www.ephesusyayinlari.com

9 786052 064375

"... çünkü bence aşkın rengi
kırmızı değil; mordur."
dediğinde, dudaklarım alaycı
bir şekilde yukarıya
doğru kıvrıldı. "Mor rengi bende
her zaman asalet, güç, güven,
tutku ve romantizm duygularını
çağrıştırmıştır." Bu sefer,
kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.
"Bu duygular, sonsuza dek
sürecek bir aşkın
olmazsa olmazları değil midir?
Ben, bizim karmaşık bir
ilişki yerine, karmaşık bir aşk
sürdürmemizi
isterdim..." Konuşmaya
başladığı ilk anda onu alaya
almış olduğum için kendimden
utandım. "...çünkü
mor ne kadar karmaşık bir
renkse, bizim aşkımız da bir
o kadar karmaşık." Bir şeyleri
yanlış anlıyor olabileceğimi
düşünürken kaşlarımı çattım.
"Evet, bizim aşkımız, dedim
çünkü artık bilmelisin
ki senin bana olduğun gibi ben
de sana âşık oldum."

SOLUCAN - IV

ZEYNEP SEY

EPHESUS

SOLUCAN IV

İZ

ZEYNEP SEY

EPHESUS®

Karıştığı acıya veda etmiş
umudunda aşkın izi olan herkese...

1

Kıvanç'tan

Kalbimin tam orta yerinde kocaman bir boşluk vardı ve aldığım her yeni nefes, o boşluğun canımı yakarak daha da büyümesine sebep oluyordu.

Etrafımdaki herkes iyiyken ve ben yaptıklarımın bedelini henüz gerçek anlamda ödeyememişken, kalbimdeki büyüyen bu boşluğun bana verdiği acı katlanılamaz derecedeydi. Şikâyetçi değildim; aksine beni yakıp kavuran içimdeki azabı az da olsa dindirebildiği için bu acıya minnettar olduğumu itiraf bile edebilirdim.

Evet, kendimi hem Bora'ya hem de Nehir'e karşı suçlu hissettiğimden vicdan azabı çekiyordum. Hissettiğim suçluluk duygusunun peşimi kolay kolay bırakmayacağını biliyor ve aslında bırakmasını da istemiyordum çünkü bu acıyla başka nasıl başa çıkabilirdim; bilmiyordum.

Bora'nın ölümü belki benim suçum değildi ama olabileceğinden daha az mutlu bir çocuk olarak ölmesinin suçlusu kesinlikle bendim; bunu biliyordum. Öldüğünde yanında ne ben ne de çok sevdiği biricik ayısı vardı. Son günlerini yaşadığını bildiğim halde onu yalnız bırakmıştım ve dahası basit bir oyuncaktan ibaret olduğunu düşündüğüm Apyal'ının peşine düşmemiştim. Aslında yapmam gereken sadece iki şey vardı. İlki, ayısını bulmak; ikincisi ise, her anında onun yanında olmaktı fakat yapmamıştım. Bora için değil bu ikisini, bundan sonra hiçbir şey yapamayacak olduğum yetmezmiş gibi, Nehir için de bundan sonra hiçbir şey yapamayacaktım çünkü

gitmişti. Neden, nasıl ve ne zaman gitmeye karar vermişti bilmiyordum. Benden neredeyse her konuda farklı olsa da beni her şeyiyle tamamlayabilen tek kişiydi ve ne yazık ki artık yoktu. Ona henüz onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyememiş, söylemek bir yana hissettirememişken gitmişti ve ben, onun bir daha asla geri dönmeyeceğini biliyordum çünkü yokluğu, onu sevmeye başlamamdan sonra hiç bu kadar uzun sürmemişti. Evet, ilk tanıştığımız aylarda birkaç hafta ayrı düşmüş ve hiç görüşmemiştik ama birbirimizi gerçekten hissetmemizden sonra değil bir hafta, birkaç gün bile ayrı kalmamıştık. Dahası, benim şu anda bulunduğum yer öylesine bir yer bile değildi; neden ve ne zaman getirildiğime bir türlü inanamadığım bir Rehabilitasyon Merkezi'ndeydim.

Göz kapaklarımı araladığım ilk anda, Nehir'inkinden daha az saf olan güneşin ışığı gözüme çarparak beni zorlamıştı. Birkaç saniyelik bir direnişten sonra nihayet göz kapaklarım ardına kadar açılmış ve bana merakla bakan üç çift gözle karşılaşmıştım; varlığıyla artık canımı çok daha fazla sıkmayı başarabilen babam, her zaman kendinden önce beni düşünen Damla ve olmazsa olmazım olan Ozan...

"Neredeyim ben?" diye sorarken, yattığım yerden doğrulmaya çalışmıştım fakat hem ellerimin hem de ayaklarımın yatağa bağlanmış olduğunu fark edince, "Neler oluyor?" diye öfkeyle devam etmek zorunda kalmıştım.

"Sakin ol, oğlum!" diyerek beni yatıştırmaya çalışmıştı babam.

"Ben doktoru çağırayım." diyerek yanımızdan ayrılmaya kalkışmıştı Ozan fakat "Hayır!" diye bağırarak onu durdurmuştum.

"Kıvanç, lütfen..."

"Ne oldu bana?"

"Kıvanç-"

"Biri bana derhâl bir açıklama yapsın!" diye her kelimenin üstüne basa basa konuşmuştum.

"Önce sakinleş."

"Açıklama yap!"

"Hatırlamıyor musun gerçekten?"

"Neyi lan, neyi?"

Damla, kendisine bağırmamın üzerine sertçe yutkunmuş ve ürkek bakışlarını kısa bir anlığına Ozan'la buluştuktan sonra tekrar bana çevirmiş, titreyen dudaklarını araladıktan sonra, "Uyuşturucu krizine girmiştin." diye başlamıştı söze.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarıya doğru kalkarken, "... ve siz de beni Rehabilitasyon Merkezi'ne yatırdınız, öyle mi?" diye sormuştum.

"Evet." diyerek onaylamıştı Ozan beni.

"Peki ya neden yatağa bağlıyım?" diye sorduktan sonra alaycı bir ses tonuyla devam etmiştim. "Sanki birini öldürmüşüm de bir başkasını daha öldürmemi engellemek istemişsiniz gibi..."

Üçünün de yüz ifadesi bir anda değişince, yüzlerindeki bu değişimde, söylediğim son sözün etkisinin olduğunu anlamıştım ve kendi sözümü kesmemden hemen sonra, "Ne yaptım?" diye sormuştum. Hiçbirinden tek bir ses bile çıkmayınca, "Ne yaptım?" diye bağırarak tekrarlamıştım.

"Hiçbir şey." demişti Damla.

"Öyleyse neden bu haldeyim?"

"Sadece... Odanı dağıttın biraz ve seni bulduğumuzda kendine vurup duruyordun. Uyandığında devam edersin diye... Hani, kendine zarar verirsin falan..."

Ozan'ın şaşkın bakışları Damla ile buluşurken, Damla'nın gerginliği tüm odaya yayılmıştı. Babam gözünü bile kırpmadan bana bakmaya devam ederken, Damla'nın sözlerine inanmak istememiştim.

"Beni siz mi buldunuz?"

"Evet. Ben ve Ozan..."

Bir süre onlara tek kelime etmeden bakmıştım ve sonra onun yokluğunu hissederek, "Nehir?" diye sorarcasına konuşmuştum.

Babam bana öfkeli ama daha çok endişeli bir şekilde bakmaya başlamışken, Damla bakışlarını kaçırmış ve Ozan'ın yüzünün rengi değişmişti. Ağzımın içi ve dudaklarım kurumuştu, yutkunurken zorlanıyordum; su içmem gerektiğini biliyordum fakat Nehir hakkında tek bir cevap dahi almadan içmemekte kararlıydım o an.

"Sen iyi misin?" diye sormuştu babam, uzunca bir sürenin ardından.

Sorumun havada asılı kalması beni fazlasıyla rahatsız etmişken, "Nehir'i görmek istiyorum." demiştim.

"... ama göremeyeceksin." diye öfkeyle konuşan Batu görüş açıma girdiğinde, bütün gözler ona dönmüştü.

"Anlamadım?"

"Batu, lütfen." diyerek onu susturmaya çalışmıştı Damla fakat Batuhan onu dinlemeyerek konuşmaya devam etmişti.

"Nehir'i bir daha asla göremeyeceksin ve belki de senin yüzünden biz de bir daha asla göremeyeceğiz onu!"

Kaşlarım çatılırken, "Neden?" diye sormuştum. "Neden göremeyecekmişiz?"

"... çünkü o-"

"Gitti!" diyerek araya girmişti Ozan. "Nehir seni terk etti."

Batu öfkeli bakışlarını Ozan'a çevirirken, Ozan onu kolundan yakalamış ve konuşmaları gerektiğini söyleyerek görüş açımdan çıkarmıştı.

Şaşkın bakışlarım Damla'ya dönerken, Damla'nın ne yapacağını bilemez bir ifadeyle bana bakmakta olduğunu

görmüştüm. Ona düşünmesi için biraz olsun fırsat vermeyerek, "Neden gitti?" diye sormuştum.

"Kim?" diye aptalca bir soruyla karşılaştığımda, bağlandığım yataktan kurtulmak için debelenmeye çalışmıştım ve bu yüzden de babam, "Ben doktorları çağırıyorum." diyerek yanımızdan ayrılmıştı.

"Cevap ver! Nehir neden gitti, neden?"

Beni delirtecek kadar uzun bir sürenin sonunda omuz silkerek, "Dayanamadı işte... Çok zor birisin sen. Onu istediğinde gel diyorsun, istemediğinde git... Artık böyle yaşamak istemedi ve bu yüzden de seni terk etti." diye konuşmuştu.

Gülmeye başlamıştım. Öfkeden kudurmuşçasına gülerken, "Yapmaz." demiştim kendimden emin bir şekilde. "Nehir beni asla terk etmez."

"... ama etti!" diye bağırmıştı. "Sadece seni değil, Nehir hepimizi terk etti!"

Kaşlarım daha da çatılırken, "Sizi neden?" diye sormuştum.

"Seninle ilişkisi olan herkesi çıkardı hayatından. Batu'yu bile sildi. Sen bir zavallı gibi davranarak kendini odana kapattığında, o çoktan önüne bakmaya başlamıştı bile..."

"Sus."

"O, seni çoktan unuttu."

"Böyle konuşma, sus."

"O, büyük aşkına rağmen bunu yapabilmişse, sen de pekâlâ yapabilirsin."

"Yapamam." demiştim, sesimi güç bela bulabildiğimde.

"Yapmaz mısın, yapamaz mısın?" diye sormuştu.

"Yapamam." diye tekrarlamıştım. Yaşanan onca şeyden sonra onun beni unutacağına inanmadığım gibi benim de onu unutabileceğime inanmıyordum.

"Öyleyse yapabileceğin tek bir şey var."

"Söyle."

"Nehir'e hak ettiği değeri veren sevdiği adam olacaksın."

"Zaten öyleyim."

"Değilsin."

"Değişmem gerektiğini mi ima ediyorsun?"

"Nasıl ifade etmek istersen..."

"Asla." demiştim dişlerimin arasından. "Ben ona karşı hep aynı adamdım. Nehir, o adama âşık oldu ve olmaya da devam edecek."

Birkaç gün hem tedaviyi hem de herhangi biriyle konuşmayı reddetmiş, yanıma yaklaşan herkesi kendimden uzaklaştırmaya çalışmış, tabiri caizse zorluk çıkarmıştım. Bana zorla içirttikleri ilaçlar, beni sakinleştirmek için yaptıkları iğneler kararımı asla etkilememişti. Kararımı etkileyen ve Damla'ya pes ettiğimi söylememe sebep olan şey, Nehir'in yokluğunun acısının kalbime batmaya başlamış oluşuydu.

"Nasıl?" diye sordum, son birkaç günümden kendimi çekip kurtarabildiğimde. Yattığım yatağın hemen yanındaki koltukta oturan Damla, bana anlamadığını belirten bakışlarla bakmaya başladığında, "Nasıl değişeceğim?" diye devam ettim.

Dudakları tatmin olmuş bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Bu hareketi öfkelenmeme sebep olsa da herhangi bir tepki vermeyerek cevabını bekledim. Çok geçmeden, "Kendine çekidüzen vererek, Hazel'dan önceki sana geri dönerek..." dediğinde, tahmin ettiğim cevabı vermiş oldu.

Bu fikir bana hâlâ mantıklı gelmiyor olsa da Nehir'i tamamen kaybetmek istemediğimden, "Kabul." dedim.

"Yapacağın ilk ve en önemli şey, uyuşturucu tedavisini kabul etmek ve tabii ki başarıyla tamamlamak olacak." diye devam ettiğinde, başımı sallayarak onu onayladım.

En sevdiğim insanın, hayatımdan vedasız bir şekilde giderek beni karanlık bir boşluğa sürüklemesinden sonra ikincisinin

de aynısını yaparak beni öldürmesine izin veremezdim. Ben, Nehir'in hayatımdan tamamen çıkmasını kaldıramazdım.

Nehir'e, herkesin düşündüğünün aksine çok fazla değer veriyordum çünkü o; dokunulduğunda kırılacak kadar hassas, benim sevgime de ilgime de muhtaç olan camdan bir bebek gibiydi ve ben ne yazık ki bunu en başından beri biliyor olmama rağmen ona kendini bir türlü değerli hissettirememiştim. Onu kırmış, parçalamış ve hatta aşağılamıştım fakat o, ona ne yaparsam yapayım benden gitmemişti. Kalbindeki sevgi öylesine büyük, öylesine gerçekti ki her sözümde ve her hareketimde iyi bir niyet arayarak beni daha çok sevmişti.

O, her şeyin en güzelini, en iyisini, en gerçeğini hak ediyorken, benim yapmam gereken tek şey nefes almaya yalnızca onun için devam etmekti. Evet, o artık yoktu belki ve belli ki ikimizin anılarını yalnızca ben yaşatabilir, onu geri dönmeye ancak bu şekilde ikna edebilirdim.

2

Kalp, severdi; âşık olurdu; unuturdu; hatırlardı ve her seferinde kendini yeniden onarabilmeyi başarırdı. Mucizevi bir organdı kalp ve daha mucizevi olan şey, herkesin bu organa sahip olmasıydı.

Herkes sevebilir, âşık olabilir, unutabilir, hatırlayabilir ve kendini hayatla yeniden barıştırabilirdi. Herkes tüm bunları yapardı yapmasına da... Tüm bunları tekrar ve tekrar yapamazdı.

... fakat onlar yapmıştı. Kıvanç ve Nehir, her geçen gün tekrar ve tekrar ya da daha çok sevip, âşık olup, unutup, unuttuklarını hatırlayabilmişken, kendilerini hayatla tekrar barıştırabilmişlerdi çünkü onlar güçlüydü. Her ne kadar unutmuş olsalar da onlar birbirleri için yaratılmış iki âşıktan başkası değillerdi.

Kıvanç'a göre; Kıvanç, Nehir'e âşık değildi fakat kesinlikle yanılıyordu. Onun için yaptıkları, söyledikleri ve ona olan bakışlarından anlaşılıyordu aşkının büyüklüğü ama Kıvanç öylesine aptaldı ki göremiyordu bu büyük aşkını. Evet, Nehir'in Kıvanç'a olan aşkı, Kıvanç'ın Nehir'e olan aşkından çok daha büyüktü fakat bu gerçek, Kıvanç'ın aşkının yadsınmasına sebep olamazdı ki! Daha önce âşık olan taraf olduğu gibi, duygularını daha yoğun ve dışadönük yaşayan da Nehir'di ve aslında bu yüzdendi Nehir dâhil hiçbirinin Kıvanç'ın aşkını göremeyişi, hissedemeyişi...

Onların bu şekilde iyi olduklarını düşünen arkadaşları, bu konu üzerine kafa yorarak onlar için endişe etmemişlerdi.

Arkadaşlarını endişelendiren tek bir şey vardı, o da unutmuş olan bu iki ahmağın hatırlama sürecinde birbirlerinden ne kadar uzaklaşacak oluşuydu. Gün geçtikçe daha çok uzaklaşıyorlardı birbirlerinden ve bu, onların ilişkisinin ilk gününden beri yanlarında olan arkadaşlarının canını sıkıyordu.

Her şeyin sonuymuş gibi görünen ama aslında her şeyin başlangıcı olan o gün, ikisinin de unuttukları tek gündü. İyi ki, diyorlardı. İyi ki ikisi de unutmuşlardı ve bu sayede birbirlerinden nefret etmeyeceklerdi.

O gün, Nehir'i ölümden, Kıvanç'ı ise sonsuz bir ızdıraptan kurtaran kişi, tahmin edilmesi güç bir isim olmuştu.

Berkant Bozdağ...

Çoğunun daha önce hiç adını sanını duymadıkları bu kişi, Nehir'in ardından atlamıştı nehre ve onu boğularak ölmekten son anda kurtarmış, Kıvanç'ı da bir güzel hırpalamıştı.

Aradan zaman geçmişti, aradan çok fazla zaman geçmişti ve şimdi ikisi de başka yerlerde birbirlerinden habersizce uyuyorlardı. Biri Rehabilitasyon Merkezi'nde, diğeri ise özel bir hastanenin yoğun bakım ünitesinde...

Geçen zamanda yaşanılanlar herkesi değiştirmiş, olgunlaştırmıştı; ne koşulda olursa olsun olayları mantık çerçevesinde inceleyen Batu'yu da; espri yapan Cem'i de; alay eden Deniz'i de; bencilce davranmaktan kendini alıkoyamayan Irmak'ı da; soğukkanlılığıyla ün salmış Ozan'ı da; kendi canını bile ortaya koyabilecek kadar fedakâr olan Damla'yı da... En çok kimi değiştirmişti bu yaşanılanlar; işte bu tartışılırdı.

Kıvanç, girdiği kriz sonucunda bilincini kaybettiğini ve Hazel sandığı Nehir'i köprüden aşağı ittiğini hatırlamıyordu. Bu hem arkadaşlarının hem de doktorlarının işine gelmişti çünkü bilinci yerinde değilken yaptıklarını hatırlıyor olması, Nehir'e verdiği değerin büyüklüğü sebebiyle Kıvanç'ın büyük bir pişmanlık ve ızdırap çekmesine, tedavi olmasının

zorlaşmasına ve hatta imkânsızlaşmasına sebep olacaktı. Onlar da Kıvanç'ın hayatının daha da çıkmaza girmesini istemediğinden, ona hatırlaması için yardım etmemişlerdi. Söylememişlerdi ona. Nehir'i ölüme ittin, diyememişlerdi. Susmuşlardı ama o hep sormuştu. Nehir'in nerede olduğunu, neden onu ziyarete gelmediğini sorup durmuştu. Geçiştirmişlerdi ve şüphelendiğini bilseler de geçiştirmeye devam etmişlerdi. Nehir'i özlediğini söylemişti, susmuşlardı. Nehir'i çok özlediğini söylemişti, onun iyiliği için susmaya devam etmişlerdi. Bir süre sonra o da sormayı bıraktı. Sadece sormayı değil, onlarla konuşmayı da kesti. Kendi içine kapandı. Hazel'ı kaybettiğinde nasıl içine kapandıysa, Bora'yı kaybettiğinde nasıl içine kapandıysa, Nehir'siz geçirdiği günlerde de kendini soyutladı diğerlerinden.

Nehir ise, düştüğü sırada kafasını çarptığı taş sebebiyle daha düne kadar gözlerini bir an olsun açmadan uyumuştu. Hep uyumuştu ve uyanmasını bekleyen tüm sevenleri, onun o güzel, canlı gözlerini görebilmek için hep beklemişlerdi. Güzel gözlerini açalı henüz birkaç saniye olmuşken, dudaklarından çıkan ilk soru Kıvanç'ın nasıl olduğuyla alakalı olmuştu. Sorusu hepsini şaşkına çevirirken, aynı Kıvanç gibi Nehir'in de hatırladığı son anısının, Kıvanç'ın odasında bulundukları o an olduğunu anlamışlardı. Kıvanç'ı Bora'nın odasında bulduğundan sonrasını hatırlamıyordu ve doktorlarına göre bu gayet normal bir şeydi. Doktorlar, Nehir'in yakında hatırlayacağından emindi fakat onlar değil yakında, hiçbir zaman hatırlamasını istemiyorlardı çünkü Kıvanç, hatırladığında perişan olacakken; Nehir, hatırladığında ölmeyi dileyecekti. Delicesine âşık olduğu çocuğun, yaparken bilinçli olmasa dahi onu ölüme ittiğini bilmek Nehir'in hoşuna gitmeyecekti ve bu yüzden ona da söylememişlerdi. Aynı Kıvanç'ta olduğu gibi susmuşlardı ve Nehir de aynı Kıvanç gibi hep sordu, hatta daha fazla sordu ve Kıvanç'ın son halini bir an olsun

unutamadığından, şimdiki halinin içler acısı olduğunu düşünmekten de kendini alıkoyamadı. Gözlerini açalı bir yıl olmuştu, kafasında kurduğu senaryolar daha şimdiden hepsinin pes etmesine yetecek cinsteydi.

Nehir iki aya yakın bir süredir gözlerini bir kez olsun açmadan uyumuş olduğundan, doktorları fizik tedavi görmesi gerektiğini söylemişlerdi ve yalnızca bir saat sonra fizik tedavinin başlatılması için gerekli işlemler yapılacak, yatağında öylece yatan Nehir'i alıp götüreceklerdi.

Damla, telefonuna gelen mesaj sesinin ardından, bakışlarını yatağında yatan Nehir ve onunla sohbet etmeye çalışan Batuhan'dan alarak telefonuna çevirdiğinde, öfkeden kudurmasına sebep olacak bir yeni mesaj daha aldığını gördü.

Kimden: Adi Pislik
Bugün de mi buluşmuyoruz?

Parmakları sinirden titrerken klavyeye dokundu ve aklına gelen ilk cümleyi yazmaya koyuldu.

Kime: Adi Pislik
Bugün de buluşmuyoruz, yarın da ertesi gün de... Sen ve ben, asla ama asla buluşmayacağız. Düş artık yakamdan!

Damla'nın böylesine takıntılı bir âşığının olmasının suçlusu kendisi değil, o gece yaşanılanlardı.

O gece, Nehir'in, Kıvanç'ın evine gitmek için Ushan'ın otomobiline bindiği gece, birkaç haftadır Nehir'i takip eden Berkant da Kıvanç'ın evine gitmişti. Berkant, Nehir'i tanıyalı aylar olmasına rağmen onu yalnızca birkaç hafta takip edebilmişti çünkü daha öncesinde bedenini bir başka kişiliği kontrol etmekteydi. O, dissosiyatif kimlik bozukluğu olan biriydi ve geçirdiği öfke krizleri sonrasında içindeki kişiliklerden herhangi biri bedenini ele geçiyordu. Aylar öncesinde Nehir'le Bordo Caddesi'nde karşılaşan Berkant, Nehir'le aynı sınıfı paylaşan

Berkant ile aynı kişi değildi. Bedenini tekrar ele geçirir geçirmez, ilk kez karşılaştığında kokusuna takıntılı bir şekilde bağlandığı kızı takip etmeye başlamıştı.

Nehir o gece Ushan'ın otomobilinden iner inmez Kıvanç'ın evine koşmuş, Ushan ise birkaç dakikalık beklemenin ardından gözden kaybolmuştu. Ushan'ın gidişinden sonra otomobilini park ederek beklemeye başlamıştı Berkant ve dakikalar sonra Nehir'in Kıvanç'la birlikte evden çıktığını görünce çılgına dönmeden edememişti. Nehir'i arkadaşlarından ve hatta annesinden bile kıskanıyorken, nasıl olur da Kıvanç'tan kıskanmazdı ki? Deli gibi kıskanıyordu işte ve dahası Kıvanç'tan nefret bile ediyordu. Otomobilden inmek, Kıvanç'ı öldüresiye dövdükten sonra Nehir'i alıp kaçmak istemişti fakat yapmamıştı. Kıvanç ve Nehir'in siyah bir otomobile bindiklerini gördüğünde ise peşlerine takılmıştı. Otomobiller durduğunda, Kıvançların bindiği otomobil, geldiği yöne doğru tekrar hareket etmişti ve Berkant da otomobilden inmek yerine Kıvanç ile Nehir'in ne yapacaklarını izlemeye koyulmuştu. Kıvanç ve Nehir köprüye yönelmiş, köprüde bir süre beklemiş, sohbet etmişlerdi ve sonrasında Kıvanç bir anda yere yığılmıştı. Berkant tüm bunları yalnızca izlemekle yetinmişti ve Nehir'in Kıvanç'a koşuşuyla bakışlarını onlardan ayırıvermişti. Nehir'i bir başkasına dokunurken görmek onu çıldırttığından dolayı onlara bakmak istememişti fakat sonra bakmıyor olmak bakıyor olmaktan daha kötü hissettirince, bakışlarını tekrar onlara çevirmek zorunda kalmıştı. Bakışlarını onlara çevirdiğinde, Nehir'in bedeninin köprünün korkuluğuna yaslı olduğunu ve Kıvanç'ın da onun hemen önünde olduğunu görünce, kaşlarını çatmış ve ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. Elini otomobilinin kapı koluna uzattığı sırada, Kıvanç'ın, hiç zorlanmayarak bir an bile olsun durakşamadan Nehir'i ittiğini görmüş ve o anki şaşkınlığıyla öylece kalakalmıştı. Kıvanç'ın, Nehir'in arkasından bir süre baktığını

ve sonra sırtını köprünün korkuluğuna yaslayarak yere oturduğunu gördüğünde ise nihayet hareket edebilmiş, otomobilinden indiği gibi koşmaya başlamıştı.

"Nehir!" diye bağırmıştı.

Onun kokusunu son bir kez daha alamadan onu kaybedebileceği gerçeği kafasının içindeki kan gölünü bulandırırken, daha hızlı koşmuş ve bir an olsun hızını kesmeden Nehir'in ardından o da nehre atlamıştı. Sonrası ışık hızında gerçekleşmişti. Nehir'i çıkarmış, ambulansı aramış, Nehir'e suni teneffüs yapmış ve Nehir'i uyandıramayınca, oturduğu yerde bir ileri bir geri sallanan ve sallanırken Berkant'ın anlamadığı bir şeyler mırıldanan Kıvanç'ı bayılana dek dövmüştü. Kıvanç'ın bayılmak üzere olduğu anda ambulansın sesini duymuş, Nehir'i kucakladığı gibi oradan ve dolayısıyla da Kıvanç'ın yanından uzaklaştırmıştı.

Nehir hastaneye götürülürken, Berkant onun yanı başındaydı ve burnuna dolan kokudan pek bir rahatsız olmuştu. "Bu koku senin değil." demişti hayal kırıklığı ile. Nehir'in koyu sarı saçlarının arasındaki kırmızılıktan gözlerini alabildiğinde ise, "Neden kendin gibi kokmuyorsun?" diye sormuştu. Görevli, Berkant'ın iyi olmadığını düşünmeye başlamışken, "Sanki şey gibi... Ölüm gibi. Ölüm gibi kokuyorsun. Neden?" diye devam etmişti Berkant, yolun kalanını ise ağlayarak geçirmişti.

Hastaneye vardıklarında, Nehir'i doğrudan ameliyathaneye almışlardı ve Berkant'a Nehir'in yakınlarını araması gerektiğini söylemişlerdi. Nehir'le ilişkisi olan herkesin numaralarını çok önceden zaten bulmuş olduğundan, duraksamamış ve başını sallayarak ilk önce Nehir'in annesini aramıştı. Nehir'in eski okul müdürünü aradığı sırada, annesinin geldiğini görmüş ve aramayı kapatarak annesine doğru koşmuştu.

"Göksu anne!" diye bağırarak, ağlamakta olan Göksu'ya sarıldığında, Göksu şaşırmadan edememişti fakat üzüntüsü

şaşkınlığından çok daha fazla olduğundan, Berkant'ın ikinci kelimesine takılmak yerine, "Ne oldu?" diye sormuştu. "Kızıma ne oldu?"

"Kıvanç..." diye öfkeyle solumuştu Berkant. "Onu köprüden aşağıya itti."

Göksu'nun gözleri büyürken, Berkant'ın hemen arkasındaki Damla ve Batu donakalmıştı. Berkant burnundan solumaya devam ederken, "Hayır." diyerek karşı çıkmıştı Damla. "Kıvanç asla öyle bir şey yapmaz."

Berkant duyduğu sesin sahibine dönerek, "Yaptı!" diye bağırmıştı. "Gözlerimle gördüm!"

"Sana inanmıyoruz." demişti Batuhan. Kıvanç'ın böyle bir şeyi asla yapmayacağından her ikisi de emindi.

"O nerede?" diye sorunca Damla, Berkant tekrar ona dönmüş ve "Hâlâ o köprüde." diye cevap vermişti.

"Onu orada mı bıraktın?" diye öfkeyle sormuştu, sohbete henüz katılabilmiş olan Ozan.

"Öldürmediğime dua edin." deyince Berkant, Ozan ona doğru bir adım atmıştı fakat Batu, Ozan'a, Kıvanç'ın yanına gitmesinin daha doğru olacağını söyleyerek engel olmuştu.

Damla da Ozan ile birlikte Kıvanç'ın yanına gitmek için harekete geçmiş fakat hemen sonra, "İyi de hangi köprüde olduğunu bilmiyoruz ki." diyerek Batu'ya dönmüştü.

"Ben biliyorum." demişti Ozan. "Hazel'ın öldüğü nehrin köprüsünde."

Ozan ve Damla, Kıvanç'ın yanına gittiklerinde, Kıvanç'ı köprüde, oturduğu yerde kendi kafasına yumruk atarken bulmuşlardı. Kıvanç'ın sağ elinin kafasına sertçe vurduğunu gören Ozan, hızlı yürümeyi bırakıp koşmaya başladığında, Damla da onu takip etmişti. Birlikte Kıvanç'ın yanına vardıktan sonra onu durdurmaya, sakinleştirmeye çalışmışlardı ve

başarılı olamayacaklarını düşündüklerinde, Ozan, Kıvanç'ı bayıltmak zorunda kalmıştı.

Kıvanç'ı, Nehir'in ameliyat olduğu hastaneye getirdiklerinde, onun Göksu'dan ya da polislerden önce doktorlarla muhatap olmasını sağlamışlardı. Doktor, Kıvanç'ın kriz geçirdiğini, hâlâ yaşıyor olmasının bir mucize olduğunu söyleyince, onu polisle muhatap etmemeye karar vererek Kıvanç'ın babasını aramışlardı. Göksu bu işe karşı çıkarken, Berkant, Göksu kadar sakin bir şekilde karşı çıkmak yerine sağa sola saldırarak karşı çıkmayı tercih etmişti.

Deniz, Irmak ve Cem zaten perişan haldeyken, hiç tanımadıkları bu çocuğun iddiası kafalarını karıştırmış, dolayısıyla hiçbir yorumda bulunamamışlardı. Batu, ne yapacağını bilemez bir şekilde olan biteni izlerken, Damla ve Ozan'ın kararı netti. Kıvanç asla öyle bir şey yapmazdı ve herhangi bir kanıt bulunmadan, Kıvanç veya Nehir'den işin aslı duyulmadan, Kıvanç'ı asla polise teslim etmeyeceklerdi.

"O, Nehir'i ölüme itti!" diye bağırmıştı Berkant hastanenin koridorunda ve bu, o kişiliğinin o bedende geçirdiği son an olarak hafızalara kazınmıştı.

Yere çöküp haykırarak ağlamasından kısa bir süre sonra bir anda sanki daha birkaç saniye öncesine kadar haykırarak ağlayan o değilmiş gibi ayağa kalkıp, çevresindekilere sanki onları daha önce hiç görmemiş gibi bakınca, her biri şaşıp kalmıştı.

Berkant'ın bedenini ele geçiren bu diğer kişiliği, nerede ve neden bulunduğunu anlamamış olsa da durumu umursamamış ve hastanenin çıkışına yönelerek yürümeye başlamıştı. Ta ki Damla'yı görene kadar...

O anın birkaç dakika öncesine kadar haykırarak ağlayan kişiliğin kadın kokusuna karşı zaafı varken, o an hiçbir şeyden haberi yokmuşçasına yürüyen kişiliğin kadın vücuduna karşı zaafı vardı. Bu ikinci kişilik, Damla'nın güzel vücuduyla

karşılaştığında, onunla tanışmak, kaynaşmak ve hatta bir olmak için can atmaya başlamış ve bunu da apaçık belli etmişti. İşte o geceden sonra Berkant'ın bu ikinci kişiliği, Damla'nın peşini bir an olsun bırakmamıştı.

Batuhan'ın, Berkant'ın Damla'yı rahatsız ettiğinden haberi yoktu çünkü eğer olsaydı, geçmişte yaşanılanlar sebebiyle bu durumun suçlusu olarak Damla'yı görebilirdi. Damla bunu bildiğinden ona hiçbir şeyden bahsetmemiş, Berkant'la arasında geçenleri bir sır gibi saklamaya karar vermişti. Batuhan ve Damla, son iki ayda gerek Nehir'e gerekse Kıvanç'a yardım etmek için oradan oraya koştururken, her zaman birlikte hareket etmek zorunda kalmışlardı ve bu süreçte daha da yakınlaşmışlardı.

"Birazdan Deniz ve Cem gelecek. Biliyorsun, bir saat sonra dersim başlayacak ve-"

"Sorun yok Batu!" diyerek Batuhan'ın sözünü kesti Nehir.

"Emin misin?"

Başını salladıktan sonra bakışlarını yavaşça Damla'ya çevirdi ve ona buruk bir tebessümle bakarken, "Haydi siz gidin, ben bakarım başımın çaresine." dedi.

"Onlar gelene kadar kalabiliriz." dedi Damla.

Başını iki yana sallarken, "Gerek yok, gerçekten." diye ısrarcı bir şekilde devam etti Nehir. Zaten Damla ve Batuhan'ın zamanlarının çoğunu onun yanında geçirmesinden dolayı kendini mahcup hissediyordu, şimdi bir de Batuhan'ın derslerini aksatmasına sebep olmamalıydı.

"Peki o zaman." diyerek ayaklandı Damla. Batuhan'ın yanına yaklaştığında koluna hafifçe dokundu ve "Hadi gidelim." dedi.

Batuhan gönlü razı olmamış olsa da el mecbur oturduğu yerden kalktı ve Nehir'in alnına küçük bir buse bıraktıktan

sonra gülümseyerek geri çekilip, aynı gülümsemeyle birlikte Nehir'i özel odasında yalnız bıraktı.

Hastanenin çıkış kapısından geçerlerken, "Gerçeği ne zaman söyleyeceğiz?" diye sordu Batuhan. En başından beri gerçeklerin saklanmaması taraftarıydı fakat en zararsız yolun bu olduğunu bildiğinden, o da diğerleri gibi susmak zorunda kalmıştı.

"Hangi gerçeği?" diye sordu Damla.

"Bilmezlikten gelme." dedi Batuhan sıkılmış bir tavırla.

Birlikte Batuhan'ın yeni ve aslında ilk olan otomobiline bindiler. Batuhan motoru çalıştırmadan önce Damla'nın konuşmasını bekledi, bakışlarını o çok sevdiği yüze çevirdiğinde, dudaklarının çoktan aralanmış olduğunu da görmüştü.

"Kime göre, neye göre olan gerçek?" diye öfkeyle sordu Damla. "Berkant denen ne olduğu belirsiz birinin söyledikleri mi oluyor gerçek dediğin bu şey?"

"Sırf Kıvanç bile isteye girdiği o bok çukurundan kurtulabilsin, tedavi olabilsin diye polislere hiç görmediğimiz, bilmediğimiz o gece hakkında yalan söyledik."

Damla sol kaşını hafifçe kaldırırken, "Yalan olduğu ne malum?" diye sordu. "Yoksa sen Kıvanç'ın gerçekten de Nehir'i öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Batuhan. "Doktor kriz geçirdiğini söylemişti, sen de oradaydın. Bilinci yerinde değilken neden yapmış olmasın?"

"Çıldırdın mı sen? Bahsettiğimiz kişi Nehir! Kıvanç'ın Bora'dan sonra en çok değer verdiği insan! Ona böyle bir şey yapabilir mi sanıyorsun?"

"Ya yaptıysa?"

"Merak etme, ikisi de iyileştiğinde, olan biteni hatırladıklarında, bu sorunun cevabını onlara soracağız." Damla'nın omuzları düşerken bakışları da camın ardındaki hastaneye

kaydı. Derin bir nefes alırken, "... ve eğer Kıvanç gerçekten de Nehir'e bunu yaptıysa, önce Nehir'le, sonra da adaletle yüzleşecek." diye devam etti.

Batuhan, Damla'yı onaylamadığını belli edercesine kafasını iki yana sallarken, motoru çalıştırdı ve doğrudan yola bakarak otomobili sürmeye başladı. Batuhan ve Damla'nın gözden kaybolmalarından yarım saat sonra hastane otoparkına lacivert bir motosiklet girdi.

Cem motosikletini uygun bir yere park ettiğinde, onun hemen arkasında oturan Deniz, hiç vakit kaybetmeden motosikletten indi ve "Rezillik arkadaş!" diye söylenmeye başladı her zamanki gibi. "Ünlü babamız var ama hâlâ ne bi' otomobilimiz ne de bi' motosikletimiz var!" diye devam ettikten kısa bir süre sonra ellerine iğrenerek bakarken, "Neden her seferinde senin beline sarılıyor bu eller? Neden ellemesi gereken öylesine güzel memeler varken yapıyor bunu?" diye sordu.

"Hastaneye her birlikte gelişimizde bu muhabbeti yapmamız şart mı?" diye sordu Cem.

"Evet kardeşim, şart!" diye öfkeyle soludu Deniz.

"Taksiyle, en olmadı otobüsle falan gel o zaman." diye Deniz'e kırılmış gibi yaparak konuştu Cem ve sonra onu ardında bırakarak yürümeye başladı.

"Tamam lan, şaka yaptım, gel buraya, ağlama."

Cem sırıtırken, Deniz kolunu onun omzuna attı ve birlikte hastane asansörüne yöneldiler. Son iki ayda değişmemiş yegâne şeylerden biri de Deniz ve Cem'in atışmalarıydı. Deniz bulduğu her fırsatta Cem ile dalga geçmeye çalışır; Cem, Deniz'e küser; Deniz bir şekilde Cem'in gönlünü aldıktan sonra tekrar bulduğu ilk fırsatta onunla dalga geçerdi. Irmak ve Batuhan'ın anlam veremediği bu döngü onlar için iyi arkadaşlığın tanımı gibi bir şey olduğundan, arkadaşlıkları bu döngü sebebiyle zarar görmüyordu.

Asansör altıncı kattayken, "Acaba beni unutmuş mudur?" diye sordu Cem.

"Salak mısın Cem?" diye sordu Deniz. "Dün gördün ya onu. Gayet de seni hatırlıyor gibi değil miydi?"

Asansör dokuzuncu katta durduğunda, Cem başını sallayarak, "Öyleydi öyle olmasına da... Ne bileyim, belki yine kafasına darbe almıştır ve bu sefer yalnızca beni unutmuştur, olamaz mı?" diye sordu.

"Niye olsun?"

"Hani filmlerde olur ya... Kazadan sonra sadece en değer verdiği insanı unutur falan..."

"Nehir için sen daha değerlisin, öyle mi? Bunu mu demek istedin?

"Aksi düşünülemez bile!"

"Lan sen kimsin ki ben varken seni unutsun?" diye alaycı bir şekilde sordu Deniz.

Cem'in kaşları çatılırken, Deniz çoktan asansörden inmişti bile. Her zamanki gibi yine Deniz tarafından pek umursanmadığını fark edince Cem, onu takip etmekle yetindi.

Birlikte koridor boyunca yürüdüler ve sonunda Nehir'in odasının kapısına vardılar. Cem'in –heyecandan– hafif de olsa titreyen elleri kapının koluyla buluşurken, Deniz, Cem'in yavaşlığından sıkılarak ondan önce davrandı ve kapıyı açtı.

Dar koridoru geçtikten sonra Nehir'in boş yatağıyla karşılaştıklarında, böyle bir şeyi beklemediklerinden dolayı ikisinin de gözleri endişe duygusunu misafir etti; eş zamanlı olarak birbirlerine baktılar.

"Nehir!" diye bağırdılar aynı anda.

"Kaçmış!" diye korkuyla bağırarak devam etti Cem.

"Ne kaçması, geri zekâlı?" diye onu küçümseyerek konuştuktan sonra, "Kaçırılmış!" diye aynı Cem gibi korkuyla bağırarak devam etti Deniz.

"... ama neden?" diye merakla sorguladı Cem.

"Belki de Kıvanç piçi daha fazla dayanamamış ve kaçırmıştır, ha?" diye sorarken Deniz, yumruk yaptığı sağ elini çenesinin altıyla birleştirmişti.

"Ona gününü göstermemiz gerek!" diye öfkeyle soludu Cem. Bu ikili bazı zamanlarda gerçek birer ahmak gibi davranabiliyordu.

Cem'in son sözünü duyan Nehir, "Kime gününü göstermeniz gerek?" diye merakla sordu.

Cem ve Deniz aynı anda arkalarını döndüler ve tekerlekli sandalyesinde otururken kendilerine merakla bakan Nehir'le karşılaştılar. Nehir'in oturduğu tekerlekli sandalyenin arkasındaki hasta bakıcı, çatık kaşlarla Deniz ve Cem'e bakmaya devam ederken, Nehir sorusunu tekrarladı.

"Sinek..." dedi Cem bir anda. "Gece beni bir ısırmışlar, of, sorma nasıl ısırdıklarını. Sakın sorma-"

"İyi misin güzelim?" diye sorarak Cem'in daha fazla saçmalamasını engellemeye çalıştı Deniz.

"İyiyim. Fizik tedaviden döndüm, doktor bugünkü gibi devam edersem çabucak taburcu olabileceğimi söyledi."

Hasta bakıcı, Nehir'i yatağına yatırmakla uğraşırken, Deniz ve Cem, Nehir'in fizik tedavi sırasında neler yaşadığını anlatmasını dinlemekle meşguldü. Nehir anlattı da anlattı. Öylesine detaylı ve uzun anlattı ki konuşmayı kestiğinde tam bir saattir aralıksız konuştuğunun farkına vardılar.

"Susadım galiba." dedi Nehir utangaç bir şekilde. Deniz'in onunla dalga geçeceğini düşünerek bekledi fakat Deniz bu seferliğine yalnızca onu değil, Cem'i de şaşırtarak sustu ve masanın üzerindeki su şişesinden Nehir'e su doldurdu.

Nehir'e su dolu bardağı uzatırken, "Doğrulmana yardım edeyim." dedi fakat Cem ondan önce davrandı.

Cem, Nehir'e doğrulmasında yardım ederken, Deniz de Nehir'e su içmesinde yardım ediyordu. Yalnızca kırk saniye sonra Nehir dudaklarını bardaktan uzaklaştırarak, "Doydum." deyince, Cem gülmeye başladı.

"Yemek değil ki o doydum diyorsun..."

Deniz baygın bakışlarını Cem'e çevirince, Cem omuz silkmekle yetindi. Nehir, onların birbirlerine olan bu tavrı karşısında hafifçe gülümserken, kapının hızla açıldığını duydular.

"Lütfen bana kaçırmadığımı söyle?" diye endişeli bir şekilde konuşan annesi, hızlı birkaç adım atarak yanına varıp, üzerindeki ceketini çıkarmakla uğraşırken eğildi ve Nehir'i alnından öptü.

Geri çekilirken çoktan çıkarmış olduğu ceketiyle birlikte hemen arkasındaki koltuğa kurulurken, "Kaçırdın maalesef." dediğini duydu Nehir'in.

"Trafiğe takıldığımdan geciktim biraz. Özür dilerim kızım, işten daha erken ayrılmalıydım."

"Önemli değil, anne!" dedi Nehir, dudaklarında hâlâ varlığını koruyan buruk tebessümüyle birlikte.

"Arkadaşların yanındaydı ama değil mi?" diye sorduğunda Göksu, Nehir'in bakışları Cem ve Deniz'e kaydı.

"Batu'nun dersi vardı, bu yüzden onlar erken çıktı, Cemler de Cem kurstan geç çıktığı için henüz gelebildiler."

Cem başını hafifçe sallarken, Nehir sözlerinin yalan olmadığını, tahmin ettiği şeyin aslında gerçek olduğunu anlamıştı. Son üç aydır okul dışında başka bir yerde daha tiyatro eğitimi alıyordu Cem ve yarıyıl tatilinde olmalarına rağmen neredeyse her gün kursu vardı. İdealleri vardı ve onları gerçekleştirmek için her yolu deneyeceğine dair önce annesine, sonra da Nehir'e söz vermişti. Nehir de Cem'in kendisine

verdiği sözü tutmaya çalıştığını bildiğinden, ziyarete geç gelmiş olmasına hiç mi hiç kırılmamıştı.

"Sahi, nasıl gidiyor kursun?" diye merakla sordu Göksu.

"Bir buçuk ay sonra bir oyunda yer alacağım. Ne yalan söyleyeyim, fazlasıyla heyecanlıyım..."

"Oy oy, yesinler senin heyecanını." derken, Cem'in yanaklarını sıkıyordu ki yanlarında bir büyüğün –Nehir'in annesinin– olduğunu fark eden Deniz, elleri havadayken kendini durdurdu.

Odaya giren hemşire, "Hastanın uyku vakti." diye duyurduğunda, Deniz ve Cem kibarca kovulduklarının farkına vararak ayaklandılar. Nehir ise hiç istemiyor olsa da iyileşmesi için o ilaçları alması ve ilaçların yan etkisi sebebiyle de uyuması gerektiğini bildiğinden sesini çıkarmamıştı.

Cem ve Deniz sırasıyla Nehir'le öpüşüp kucaklaştılar, daha sonrasında ona el sallayarak odayı terk ettiler. Annesi, Nehir'in serumuna enjekte edilen ilacın yan etkisini –uyku halini– gösterene kadar yanında kalmak istediğini söyleyince, hemşire kabul etti ve işini bitirir bitirmez odadan ayrıldı.

Hemşirenin gidişinin ardından bakışlarını annesine çevirdi Nehir ve annesinin kendisine nasıl da hüzünle baktığını görünce, "Çok çirkinleştim, değil mi?" diye sordu.

Son iki ayda tam sekiz kilo vermişti ve tabiri caizse resmen çökmüştü. Elmacık kemikleri iki ay öncesine oranla şimdi daha fazla belirgindi ve kaburgalarının çoğu dokunulmadan dahi sayılabiliyordu. Saçları az da olsa dökülmüş, eski canlılığını yitirmişti. Neşeli, parıldayarak bakan gözleri, ruhunu kaybetmişçesine bakıyordu şimdi ve bu, o gözleri gören herkesi üzüyordu. Aslında düşündüğü gibi çirkinleştiği yoktu fakat değiştiği bariz bir gerçekti.

"Hayır." derken başını iki yana salladı annesi. "Sen hâlâ güzelsin."

"Kıvanç neden gelmiyor o zaman?" diye sordu Nehir. "Madem hâlâ güzelim, aynı Nehir'im ve iyiyim... O zaman neden? Kıvanç neden gelmiyor, anne?"

Göksu her ne kadar Berkant'a inanmıyor olsa da olayın yaşandığı gece Kıvanç ve Nehir'in aynı köprüde olduğunu biliyor, dolayısıyla da Kıvanç'tan şüpheleniyordu. Kıvanç'ın Nehir'e asla öyle bir şey yapmayacağından emindi fakat Kıvanç'ın o gece bilincinin yerinde olmadığını da biliyordu. Bilinci yerinde değilken, kişi kendi gibi davranmazdı; bunu ona çok sevdiği kocası zaten kanıtlamıştı, bu yüzden Nehir olanları hatırlayana dek şüpheleri sebebiyle Kıvanç'ın hayatını karartamayacağı gibi, onun öylece Nehir'le görüşmesine de izin veremezdi. Diğerleri gibi o da en mantıklısının Nehir'e yalan söylemek olduğuna karar verdiğinden, Nehir'in gözlerini açtığı ilk anda ona söylediği cümleyi tekrarlamaya karar verdi.

"O hâlâ Bora'nın acısını-"

"Evet, doğru." diyerek annesinin sözünü kesti Nehir. "Evet, Kıvanç hâlâ Bora'nın acısını çekiyor ama hiç mi kimse söylemedi? Nehir, kendisinin bile hatırlamadığı bir şekilde köprüden aşağıya düştü, kafasını çarptığı taş dolayısıyla da komaya girdi diye kimse söylemedi mi? Hadi bunu o daha çok üzülür diye söylemediniz, uyanmamı beklediniz ama bak, uyandım ben, anne! Uyandığım halde neden aynı şeyi sürdürüyorsunuz?"

"Nehirciğim, ikinizin de biraz zamana ihtiyacı var."

"Ne için?"

"İyileşmeniz için. İyi olmanız için..."

Başını iki yana sallayan Nehir hafifçe gülümserken, "İşte bir türlü anlayamadığınız şey de bu zaten... Benim ilacım şu

seruma katılan sıvı olmadığı gibi, onun ilacı da içtiği haplar değil." dedi. Uykunun, onu kendi kollarına çekmeye çalıştığını hisseder gibiydi. "Benim ilacım o ve onun ilacı da benim." Göz kapakları kapanmadan önce dudakları son kez aralandı. "Bizi birbirimizden başka hiçbir şey iyileştiremeyecek."

3

Nehir'den

İnsan neden yaşardı?

Hayatı yaşanılır kılan şey neydi?

Sağlıklı bir birey; yediği önünde yemediği arkasında denilecek kadar tok; iyi ebeveynlere ve arkadaşlara sahip ve gerçek aşkı bulmuş olduğumuzda mı hayatın yaşanılır kılınabileceğine inanırdık?

Sağlıklı olmasa bile mutlu, yalnızca nefes alabildiği için minnettar olan bir insan olamaz mıydı? Belki günlerce aç kalıyordu ama tek derdi aç kalmaktı; bu yüzden de mutlu ve minnettardı, olamaz mıydı? Belki hiç arkadaşı yoktu ama gerçek aşkını bulmuştu, yetmez miydi mutlu ve memnun olması için?

Bir insanın yaşadığı hayattan zevk alabilmesi için en ufak bir derdinin bile olmaması mı gerekirdi?

Gözlerimi tekrar açtığımda, bu ve benzeri soruların altında ezilip kalmış olan bir dünya görmüştüm. Umut yok sanılıyordu; insanlar, umutlarını yitirdiklerini düşünüyorlardı fakat bilmiyorlardı ki nefes aldıkları sürece o yitirdiklerini sandıkları umut, aslında kalplerinin en güzel köşesinde hep saklı kalacaktı.

Ben, en başından beri umudun varlığına inanıyordum, ki zaten beni ben yapan yegâne şey de buydu.

Göz kapaklarımı araladıktan ve gözlerim ilk önce annemi gördükten saniyeler sonra, yaşanılanlar zihnimde kendini

tekrar etmişti. O an ne kendim ne de bir başkası zerre umurumdaydı çünkü aklımda yalnızca Kıvanç'ın onu son gördüğümdeki hali vardı. Onu son gördüğümde, öylesine çaresiz ve öylesine karanlık bir haldeydi ki bana ne olursa olsun, onun o son halinin zihnimden çıkmayacağından emindim.

Kıvanç'ın nerede ve nasıl olduğunu sorduğumda, annem delirmişti. Sanırım sorduğum o sorudan önce kendimin nerede ve neden orada olduğumu sormamı bekliyordu fakat belli ki annem hâlâ anlayamamıştı. Ben, Kıvanç'ı kendimden bile daha çok seviyordum.

Kıvanç'ın, hâlâ Bora'nın acısını çekiyor olduğunu, köprüden aşağı düşen benim kafamı taşa çarpmam sonucunda iki aya yakın bir süredir komada yattığımı bilmediğini ve dolayısıyla da bir kez olsun yanıma gelmeyip, bilmemeye devam ederse de gelmeyeceğini söylediklerinde ise ben delirmiştim.

Nasıl söylemezlerdi? Ben bir hastane yatağında öylece yatarken, belki de ölüm kalım savaşı verirken, Kıvanç'a bunu nasıl söylemezlerdi?

Zihnimdeki öfkeli soruları onlara yönelttiğimde, söyledikleri takdirde Kıvanç'ın daha kötü bir ruh haline gireceğinden, onun iyiliği için benim uyanmamı ve iyileşmemi beklediklerini söylediler. İlk önce aldığım bu cevap bana saçma geldi fakat sonra düşününce mantıklı geldi. Bora'yı henüz yeni kaybetmişken, bir de beni her an kaybedebileceğini düşünerek iki ay geçirmesi onun aklını yitirmesine sebep olurdu. Bunu biliyordum çünkü geçirdiğimiz son aylarda Kıvanç'ın sevgisini kalbimin en derininde hissetmiştim. Bana âşık değildi evet ama beni seviyordu; bunu görebiliyordum. Belki beni, yalnızca yanında olan, tanıdığı bir insan olarak seviyordu ama seviyordu işte! Bu yüzden onlara kızmadım ve iyileşmeyi beklemeyi tercih ettim.

Gözlerimi tekrar açalı neredeyse bir hafta oluyordu ve fizik tedavi sürecimin hızı inanılmazdı. Doktorum gayretli bir

hasta olduğumu söylese de ben gayretten ziyade bu mucizeyi umuda bağlıyordum. Bir haftaya kadar taburcu olabileceğimi ve hatırlayamadığım son birkaç saatimi de birkaç aya kadar hatırlayabileceğimi söylemişti. Açıkçası hatırlayamadığım son birkaç anımı merak etmiyordum çünkü merak edebileceğim çok daha değerli bir şeyim vardı, o da tabii ki de Kıvanç'tı.

"Bugün-" diye sözle başlamıştım ki Deniz eliyle ağzımı kapatarak, "Hâlâ aynı bok çukurunda kendi bokunu yemeye devam ediyor." dedi. Kaşlarımı öfkeyle çattığımı gördüğünde, elini ağzımdan uzaklaştırıp, "Özür dilerim." diye devam etti.

"Bugün de tüm gün odasındaydı." dedi Batu, Deniz gibi kaba bir dili tercih etmeyerek.

"Onu gördün mü?" diye sordum merakla.

Kilo vermiş miydi? Bakışlarındaki her zamanki duygusuzluk, yerini koruyor muydu? Sakalları uzamış mıydı? Peki ya saçları?

"Hayır, göremedim."

Omuzlarım hayal kırıklığı ile düşerken, "Taburcu olduğumda, onu görmeye gittiğimde ya beni de görmek istemezse?" diye sordum.

"İster." dedi Damla. "En çok ... ve hatta sadece seni görmek ister."

"Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun ki?" diye şüpheyle sordum.

Kıvanç ve Damla'nın yıllar öncesinde olduğu gibi şimdi de herkesten gizli görüşüp görüşmediğinden bir türlü emin olamıyordum. Alacağım tek bir olumlu yanıt ile dünyamızın başımıza yıkılmasını istemediğimden soramıyordum da... İkisine de güveniyorum desem yalan olurdu çünkü bu konuda Kıvanç'a biraz güvensem de Damla'ya zerre güvenmiyordum.

"Kıvanç bu çünkü..." dedi Ozan, Damla'nın yerine konuşarak. "Aramızdan en çok sana değer veriyor."

Kaşlarımı çattım çünkü bunun doğruluğundan emin değildim. Ozan'ın ya da Damla'nın değerinden daha fazla olabilirdim belki ama Batu'nunkinden... Hayır, hiç sanmıyordum.

"Oyunumuza da az kaldı." diyerek söze başlayınca Cem, "Of, yine başladı!" diyerek, artık bıktığını bariz bir şekilde ortaya koydu Irmak. Bıkmıştı çünkü Cem'in bu şekilde söze başlamasından sonra hangi kelimeleri yan yana getirerek cümleler kuracağını hepimiz pekâlâ da biliyorduk.

Onu dinlemekten keyif alıyordum çünkü konuştuğu anlarda tüm sıkıntılarımı unuturdum. Bunu nasıl yaptığını belki o da bilmezdi ama yapıyordu işte. Konuşurken ağzının aldığı şekiller ve gözlerine konuk olan duygular beni eğlendirirdi. Bir taneydi Cem. Kimse onun gibi olamıyorken o da kimse gibi olmazdı.

"E ama sen beni dinlemiyorsun ki!" diye öfkeyle yükselen Cem, kollarını göğsünde çaprazlayınca, "Ne? N'oldu?" diye sordum.

"Oyuna gelip gelemeyeceğini soruyor, üçüncü kez..."

Deniz'in gülerek söylediklerinden sonra alt dudağımı dişledim ve o an bir kez daha anladım ki bu hayatta en ufak bir konuda dahi ön yargılı olmamak gerekliydi. Cem'in yine aynı şeylerden bahsedeceğini düşünerek sözlerine kulak kesilmemiştim ve sonucunda kalbini kırmıştım.

"Özür dilerim, ben, şey... Dalmışım."

"Özrü kabahatinden büyük." dedi Cem, ağlama numarası yaparken. Ağlama numarası yaptığını görebildiğim gibi içinde bir yerlerde az da olsa bana kırıldığını da görmüştüm.

"Ne yapsın? Ayaklarına kapanıp, affet beni Cem, mi desin?"

Batu'nun sözlerine karşılık olarak düşünür gibi yapan Cem'i görünce, "Yok, yok." diye atıldı Irmak. "En iyisi ayaklarına kapanıp, affet beni Cem Paşa Hazretleri, desin."

Cem gözlerini kocaman açtı ve başını sallarken, "Bak bu olur işte!" dedi.

Irmak'ın hemen yanındaki Ozan, Cem'in kafasına şaplağı indirince, Cem, ağzında bir fermuar varmış da onu çekiyormuş gibi yaptı. Cem'in bu hareketine diğerleri gülerek karşılık verirken, Irmak'ın buruk bir gülümsemeyle bizlere baktığını görmüştüm. Bakışları bana kaydığında, gülümsemesini gördüğümü fark etti ve sırıttı. Sırıtışının sahte olduğunun farkındaydım.

"Ee, üniversiteli genç, söyle bakalım, yok mu senin bugün dersin?" diye sordu Deniz.

Batu her ne kadar gözlerini devirmiş olsa da "Yok, liseli genç!" diyerek Deniz'in sorusunu cevapsız bırakmadı.

"Merak etme, biz zaten birazdan çıkacağız." deyince Damla, Batu'nun bakışları, aslında böyle bir şeyden haberi olmadığını belli edercesine parladı.

"Neden?" diye sordum. Batu'nun haberi yokken onun adına da böyle bir plan yaptığına göre ya araları gerçekten iyiydi ya da bir şeyler karıştırıyordu.

"Bana ders çalıştıracak." derken hafifçe gülümsüyordu Damla. "Malum, ben de sınava yeniden hazırlanan tayfadanım." Bakışları Ozan'a kaydı.

"Ben, sevgilimle aynı üniversitede aynı sınıfı okumak için sınava yeniden hazırlanmayı istedim bir kere!" deyince Ozan, Deniz ağzıyla tuhaf bir ses çıkardı.

"Çıtayı dağlara çıkardın diyeceğim ama ne yazık ki o dediğin bir kere yapıldı."

Deniz'in sözlerinden sonra hepimizin aklına, Kıvanç'ın sırf benim için, geçebileceği sınıfta isteyerek kalması geldi. Bunu, benden kaçırılan gözler sayesinde anlamıştım.

"Üç ay mı olacak?" diye sorduğumda, hepsi neyden bahsettiğimi anlamamış gibiydi. "Kıvanç üç aydır mı evinden çıkmıyor?"

"Konu yine hüzne geldiyse biz kaçıyoruz." dedi Damla.

"O ne lan öyle, şey gibi; konu adamlığa geldiyse ben kalkayım masadan..."

Deniz'in sözlerinden sonra, önce Cem ve sonra da diğerleri kahkahalarla gülmeye başladığında, ortada gerçekten komik bir şeyin olmadığını bilmeme rağmen ben de güldüm. Belli ki yine hatırlayıp da üzülmeyeyim diye konuyu değiştirmeye çalışıyorlardı.

"Nereden biliyorsun sen o sözü?" diye kahkahalarının arasından konuşan Ozan'a cevap verdi Deniz ama ben ne söylediğini duymadım çünkü o an başka bir şey oldu.

Onu gördüm.

Kıvanç'ı gördüm ve nefes denilen şey nasıl alınırmış onu hatırladım.

4

Titrek bir nefesin ardından, ciğerlerimi tümüyle dolduran yeni bir nefes alırmışçasına, "Kıvanç..." diye fısıldadım.

"Söyledik ya kızım, evinde o."

"Yok, taktı mı takar o şimdi."

Sözlerine karşılık vermediğimi ve bakışlarımın tek bir yere sabitlendiğini gördüklerinde, onlar da benim baktığım güzel varlığa dönüp baktılar.

O kadar güzeldi ki...

Tahmin ettiğim gibi kilo vermişti. Saçları uzamış, bakımsızlaşmış ve dağılmıştı. Sakalları son gördüğümden bu yana biraz daha uzamıştı. Üzerindeki kıyafetler hiç kendisininmiş gibi değil, ona iki beden büyükmüş gibi duruyordu. Öpmek için yanıp tutuştuğum dudakları kurumuştu. Rengine hayran olduğum gözlerinin altındaki morumsu halkalar bana merhaba diyordu. Diğer herkese göre kusur sayılabilecek tüm bu ayrıntılara rağmen öylesine güzeldi ki gözlerimi bir kez olsun kırpmak istemiyordum. Bu görüntüye şahit olabildiğim her an benim için özeldi ve ben de bu yüzden yapmadım. Gözlerimi bir an olsun kırpmadan ona bakmaya ve onu bakarken sevmeye devam ettim.

"Senin ne işin var lan burada?" diye öfkeyle konuşan Deniz, dikkatimi dağıtarak kendisine çekerken, Batu'nun Deniz'i tutmaya çalıştığını gördüm.

Ben henüz Deniz'in bu davranışına anlam verememişken, Damla ile Ozan'ın, Kıvanç'ı odadan çıkarmaya çalıştıklarını

ve Irmak ile Cem'in yanı başımda biterek beni koruma altına almaya çalıştıklarını fark ettim.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum. Sorum ikisine ya da üçüne değil, her birineydi. Ne yapıyorlardı böyle? Kıvanç'tı o, benim öylesine değil, ölesiye sevdiğim çocuk!

"Seni bu puştun-" derken Deniz, Batu onun ağzını kapattı ve Damla ile Ozan'ın, Kıvanç'ı odadan çıkarmasından hemen sonra Batu da Deniz'in tüm çırpınışlarına rağmen onu odadan çıkardı.

"Neler oluyor?" diye sordum endişeyle. Neden bir anda böylesine tuhaflaşmışlardı?

"Bir şey olduğu yok." diyerek kestirip atmak istedi Irmak ama bu sefer kestirip atmalarına izin vermeyeceğimi biliyordu.

Ona diktiğim öfkeli bakışlar altında ezilirken, "Aaa, ilaç saati!.." dediğini duydum Cem'in ve korku dolu gözlerim kapıya kaydı.

Şu an olmazdı. Şu an o ne işe yaradığını bile bilmediğim ilacı alıp da uykuya dalamazdım. Kıvanç gelmişti! Gelmişti ve benim ona hem daha fazla bakmaya hem de sarılmaya ihtiyacım vardı.

"Olmaz!" diye karşı çıktım. "Şimdi olmaz."

"Kusura bakmayın Nehir Hanım ama ilaçlar saati saatine alınmalı."

Hemşirenin kararlılığıyla birlikte onu ikna edemeyeceğimi fark ederek kaçmak istedim. Daha önce iki kez kaçırılmış, çok kez de kaçmıştım. Bunu başarabileceğimi düşünüyordum ve bu yüzden de hemşire yanımda bitmeden önce istemekle kalmayarak uygulamaya geçmeye karar verdim.

Önce kolumdaki serumu bir hışımla çıkardım ve sonra da yanımdaki Cem'i ittirerek yataktan kalktım. Fevkalade planıma katmayı unuttuğum küçük şey, henüz tedavimin bitmediği ve kendi başıma ani hareketler yapamadığımdı. Yere

düşer gibi olunca, Cem ile hemşire beni düşmekten son anda kurtardı; tüm bağırış ve çağırışlarıma rağmen beni yatağa yatırdıktan sonra hemşire iğneyi yaptı.

Evet, ağladım. İğnenin yapılmasından birkaç dakika sonra derin bir uykuya dalacağımın bilincinde olarak çok ağladım. Kıvanç gelmeye henüz yeni cesaret edebilmişti ve en yakınım dediğim, beni anladıklarını düşündüğüm bu insanlar, onunla bir çift laf etmeme bile izin vermeden onu benden uzaklaştırıp, beni de uykunun kollarına atmışlardı.

--

Odanın içi, beni uykunun kollarına atmalarından önce güneş ışığıyla aydınlanırken, şimdi lambalarla aydınlatılmıştı. Bunu göz kapaklarıma vuran keskin ışık sayesinde anlayabilmiştim çünkü güneş ışıkları, yatağımın bulunduğu kısma doğrudan vurup da gözlerim kapalıyken bile onların varlığından rahatsız olmama sebep olmazdı.

Işığın ne taraftan geldiğini hesaplamak üzere olduğum anda, burnumun içini bir koku doldurdu. Tanıdık ve fazlasıyla özlenmiş bir koku... Onun kokusu.

"Kıvanç!.."

Sol elimdeki sıcaklığı da hissedince emin oldum; yanımdaydı.

Henüz birkaç saniye öncesine kadar göz kapaklarıma vuran ışık sebebiyle gözlerimi açmak istemeyen ben, kokuyu alır almaz açtım ve onu gördüm.

Yatağımın sol başucundaki koltuğa oturmuş, sol elimi ellerinin arasına almışken, kafasını da yatağımın köşesine koymuştu. Yüzünü göremiyordum. Kısa bir süreliğine bekledim ve o görüntüden daha fazla mahrum kalmak istemediğimden onu uyandırmaya karar verdim.

"Kıvanç!" derken, sol elimi hafifçe, zorlanarak oynattım. Bunu kaç defa tekrarladım bilmiyordum fakat neyse ki elimi

daha fazla oynatamayacağımdan emin olduğum sırada beni daha fazla üzmedi de uyandı.

Uyku mahmurluğuyla kısılan gözlerini bana çevirdiğinde, o çok sevdiğim yüzünü görmüş oldum ve bu da beni gülümsetti.

"Seni çok özledim." dedi parmakları elimin üzerinde gezinirken.

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarıya kalktı. Bana söylediği ilk sözün bu olmasını tabii ki de beklememiştim, hatta ben sözden önce bir öpücük beklemiştim ama beni şaşırtmıştı. Bir şeylerin değiştiği ve dolayısıyla da tuhaflaştığı bariz bir şekilde ortadaydı.

"Ben seni daha çok özledim."

"Kim daha çok özledi diye tartışacağımızı sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Ah!" dedim büyük bir sevinçle. "Ben de bir an Kıvanç nerede diye düşünmeye başlamıştım. İşte, buradaymış!"

Kaşlarını çattı ve kısa bir süre sonra onunla alay ettiğimi anlayarak başını iki yana salladı, "Ağrın var mı?" diye sordu.

"Pek değil." dedim. Yalan söylemiyordum, ilaçlardan dolayı galiba, ağrım var mı yok mu çoğu zaman anlayamıyordum bile.

"Nasıl olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Neyin?"

"Köprüden aşağı düşmüşsün. Öyle dediler..."

"Evet, bana da öyle dediler ama benim hatırladığım son şey senin odana girdiğim an. Sonrası yok."

Sol kaşı hafifçe yukarı kalkarken, "Odama girdiğin an mı?" diye sordu.

"Beni aradın. Gelmemi istedin ve ben de geldim. Odana, daha doğrusu Bora'nın odasına girdiğimde, bir köşede oturmuş bir şeyler sayıklıyordun."

"Ne gibi şeyler?"

"Anlayamadım. Yanına yaklaştım ve sonrası yok. Bu kadar..."

"Bana bundan bahsetmediler."

Kaşlarım hafifçe çatılırken, "Unutmuşlardır belki." dedim.

Başını iki yana salladı ve dediğimden tatmin olmamış gibiyken, "Belki." diye onayladı beni.

Suskunluğumuzun üzerinden saniyeler geçmişti ki "Senin?" diye sordum. "Geçti mi acın?"

Sorumla birlikte önce yüzü düştü, sonra öfkeyle parıldadı gözleri ve kaşları çatılırken, "Yalan söylemişler sana." dedi.

"Ne?"

"Sana da bana da yalan söylemişler."

"Nasıl, neden?"

Başını öfkeyle iki yana sallayıp, "Neymiş, birbirimizin ne halde olduğunu bilirsek tedavi olmayı kabul etmezmişiz! Tabii ki etmezdik ama yine de bize yalan söylememeleri gerekiyordu!" deyince, kaşlarımı çattım.

"Tedavi mi?" diye sordum merakla. "Sen ne tedavisi oldun ki?"

Öfkeli gözleri bir anda pişmanlıkla parıldamaya başlayınca, sol kaşımı hafifçe kaldırdım ve o da yutkunduktan sonra, "Uyuşturucu." diye itiraf etti.

"O denli miydi?" diye sordum hayal kırıklığı ile. "Rehabilitasyon Merkezi'ne yatacak kadar kaybettin kendini, öyle mi?"

"Ben değil, onlar yatırdılar beni."

"Ne fark eder?" diye öfkeyle sordum. "Ha sen kendi isteğinle yattın ha onlar seni zorla yatırdı. Ne fark eder?"

"Tedavi olmak istemiyordum."

"Neden? Daha fazla kullanıp herhangi bir krizde ölmek için mi?"

"Hayır." dedi benim gibi öfkelenerek. "Bora'yı biraz daha fazla görmek için! Ben onu içtiğimde ya da aldığımda, her neyse, Bora'yı görebiliyordum! Ona sarılabiliyordum!"

Başımı iki yana sallarken, hafifçe güldüm. Sol elimi ellerinin arasından çektikten sonra kalbine koydum ve "Onu buranda hissedemedikten sonra görsen ne fayda?" diye sordum.

Elimi ittirip, "Anlamıyorsun." dedi. "Beni sadece sen anlarsın sanmıştım ama sen denemeyi bile tercih etmiyorsun. Oysaki ben senin için, yalnızca senin bana geri dönmen için tedaviyi kabul etmiştim."

Benim için tedaviyi kabul etmesi kendimi değerli hissetmeme sebep olurken, bunun için daha sonra –iyileştiğimde– sevinç dansı yapmaya karar verdim, aklıma takılan soruyu, "Geri dönmem?" diyerek sormuş oldum.

"Senin, yaptıklarıma daha fazla dayanamadığını ve beni bırakıp gittiğini söylediler. Eğer tedavi olmazsam, tedavi olmayı reddeder ya da yarıda bırakırsam, senin bir daha asla dönmeyeceğini söylediler."

"Sen de kabul ettin, öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Hemen değil. Bir hafta kadar düşündüm çünkü mantıksız geliyordu. Onca şeye rağmen gitmeyip, Bora'nın acısı henüz tazeyken gitmen mantıksızdı. Bekledim ama sen gelmedin ve ben de onlara inandım, kabul ettim."

"Bana da senin hâlâ evinden çıkmadığını, durumumdan haberin olmadığını, benim iyileşip de karşına öyle çıkmamın senin ruh sağlığın için daha iyi olacağını söylediler."

"... ve sen de kabul ettin." dedikten sonra hafifçe gülümseyerek, "Bir an bile düşünmeden." dedi.

Hafifçe gülümsedim ve bir süre birbirimize o şekilde baktık. Yalanlarla dolu geçen iki ayın sonunda, hangi tarihte olduğumuzu dahi bilmiyordum, beraberdik ve gözlerimizi ayırmadan birbirimizi seyrediyorduk. Kıvanç'ın beni ikinci defa

böylesine detaylı fakat ilk defa böylesine duygu yüklü bakışlarla incelediğini bildiğimden, utanmadan edemedim. Yüzümün kızarmasını istemediğimden de bir süre sonra bakışlarımı o çok sevdiğim yüzünden ayırıp ellerine diktim.

"Tedavin bitti mi peki?" diye sordum, bakışlarım hâlâ ellerindeyken.

"Sayılır." dediğinde, büyüttüğüm gözlerimi ona çevirdim ve "Sakın bana kaçtığını söyleme!" diye bağırdım.

Gülmeye başladı; dişlerini göstererek güldü. Çok özlediğim kahkahasının sesini duymamdan kısa bir süre sonra, "Ben sen değilim." dedi. Birkaç saat önceki kaçma girişimimden bahsediyor olmalıydı... "Doktor iznim var."

"Hava mı atıyorsun?" diye sordum gözlerimi kısarak.

"Nasıl anlamak istersen..."

Kısa bir sessizlik oldu ve yine sessizliğimizi bozan ben oldum. Zaten aksi olsaydı, maazallah, beyefendinin bir tarafı falan şişerdi, aman...

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Sen uyuyana kadar başında bekleyeceğim sonra tekrar oraya geri döneceğim."

Duvardaki saate bakıp gülerek, "Desene en az bi' yirmi saat falan başımda bekleyeceksin." dedim.

"Yirmi saat?"

"Şey... Bir sonraki ilaç alımı yaklaşık yirmi saat sonra da..."

"Gerçek bir aptalsın." dedi gülümserken.

"... ya da sadece gerçek bir âşık?"

"İkisi de zaten aynı şey değil mi?

"Öyle mi?"

"Öyle."

... ve sonra birbirimize sadece baktık; bir daha asla bakamayacakmışız gibi.

5

"Hazır mısın?"

Derin bir nefes alırken, başımı hafifçe salladım. Doktorum bana gülümseyerek bakmaya devam ederken, annem ve Batu'nun yardımıyla tekerlekli sandalyeme oturabildim. Doktorum, anneme son kez, daha öncesinde üç kez söylediklerini tekrarlarken, benim gözlerim kapıdaydı. Beklediğim ve yanımda olmasını çok istediğim birini gözlüyordum.

"Boşuna bekleme..." dedi Batu, savaştan yeni galip çıkabilmiş olan umutlarıma. "Gelmeyecek."

Ona kızamazdım. Şimdi de sonra da gelmeyecek olsaydı eğer, ona kızma hakkım olmazdı çünkü bu onun elinde olan bir şey değildi. Doktorlarının izin verdiği saatlerde en az iki kişinin gözetiminde dışarı çıkabiliyordu ve son iki gündür onu göremediğime göre belli ki doktorları izin vermiyordu dışarı çıkmasına. Onun orada yatıyor olmasının suçlusu kendisiydi, evet ve ben ona bu yüzden kızabilir, bağırabilir, belki küsebilirdim de ama yanımda olmadığı için bunların hiçbirini yapamazdım.

Bu yüzden başımı sallarken, "Sorun değil." dedim.

"Ecrin'e söyledim, sana en sevdiğin yemekleri yaptı."

Sırıtarak, "Yaprak da sardı mı?" diye sordum.

"Sarmaz mı?" diye gülerek karşılık verdikten sonra eğilip alnımdan öptü annem. Batu ise oturduğum sandalyenin arkasına geçti.

"Kontrollerini ihmal edeyim deme sakın." dedi doktorum Mithat Bey. "Tedavin hâlâ bitmiş sayılmaz."

"Etmem, merak etmeyin." dedim gülümserken.

Birlikte önce odamı, sonra hastane koridorlarını ve sonra da hastane bahçesini geçip gittik. Dedemlerin insafa gelerek yolladıkları özel otomobile bindirildiğimde, Salim amcayı tekrar görebildiğim için mutluydum. Geçirdiğim bu kaza birçok şeyin değişmesine sebep olmuştu; dedemlerin birer kalbe sahip olduklarını anlamaları ise bunlardan yalnızca biriydi.

Orman yoluna saptığımızda, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum; annem yalnızca gülümsemekle yetindi. Merakım gittikçe artarken, Batu'ya dönerek, "Batuş?" diye sorarcasına konuştum fakat o da sorumu cevapsız bıraktı.

Bu tavırları bana heyecan vermiyor, aksine beni sıkıyordu çünkü eve gidiyor olduğumuz açık bir şekilde belliydi. Hastaneden henüz yeni çıkmıştım ve kendi evim yerine bir başka yere gidecek olmam sağlığım açısından pek iyi olmazdı. Annem de bu riski göze almak istemeyeceğinden, böyle bir şeyi asla yapmazdı.

Başımı, onların bu tavrını onaylamazcasına iki yana salladım ve sonra geriye yasladım çünkü bir anda tüm bedenimi uyku bastırmıştı ve göz kapaklarımı daha fazla açık tutabileceğimden hiç mi hiç emin değildim.

--

"Umutsuzdum, mutsuzdum..."

Duyup duyabileceğim en güzel ses kulaklarımdan içeriye doğru dolmaya devam ederken, üzerinde yattığım şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Aslında ben çok yorulmuştum.
Kendi yalnızlığımda kaybolmuştum.
Gözlerinde huzuru bulmuştum."

Sözler bana fazlasıyla tanıdık gelirken, burnumun aldığı koku da fazlasıyla tanıdıktı.

"Burası karanlık, korkuyorum.
Sen yoksun, ben çok üşüyorum.
Kim bilir belki de ölüyorum...
Ama önemi yok senin için, evet, biliyorum."

Göz kapaklarımı araladığımda gördüğüm şey siyah bir kazağın örgüsüydü.

"Çok sevdim, fazla kaybettim,
İçimden gelmedi, evet, şimdi fark ettim.
Ben senden gidemezdim, hiç gitmezdim,
Ne yaptın, şimdi ben senden vazgeçtim?"

Başımı hafifçe kaldırarak, nasıl olduğunu bile bilmediğim bir şekilde üzerinde yattığım Kıvanç'ın gözlerine diktim gözlerimi.

"Burası karanlık, korkuyorum.
Sen yoksun, ben çok üşüyorum.
Kim bilir belki de ölüyorum...
Ama önemi yok senin için, evet, biliyorum."

Benim yaklaşık bir yıl öncesinde onun için yazdığım şarkıyı, bestelenmiş bir şekilde bana okuyordu. Bu, bana ikimizin bir anısını hatırlatmıştı.

"Güfte yapıyor musun?"
"Hayır."
"Yapmıyor musun yoksa yapamıyor musun?"
"Yapmıyorum."
"Peki, beste yapıyor musun? Ben güfte yapabiliyorum. Ben güfte yapayım, sen de o güfteleri bestele ve sonra onları oku, ne dersin?"

Hafifçe gülümsediğimde o da gülümsedi ve dudaklarını tekrar araladı.

"Söyle, bir fikrin varsa hemen söyle,
Yoksa kaybolacağız ikimiz de,

Yalanların içinde, sessizce...

Belki de umudumuz tükendikçe..."

Benim bile unutmak üzere olduğum bu sözleri nereden ve nasıl bulduğunu bilmiyordum fakat merak ettiğim asıl şey bu değildi.

"Kaybettiğim kendimi sende bulmuştum,

Uykusuz gecelerime ilaç olmuştun.

İmkânsız mıydı beni sevmek?

Bu kadar zor mu seni affetmek?"

Merak ettiğim şey, böylesine özel bir şeyi yapmaya ne zaman ve neden karar vermişti?

"Burası karanlık, korkuyorum.

Sen yoksun, ben çok üşüyorum.

Kim bilir belki de ölüyorum...

Ama önemi yok senin için, evet, biliyorum."

Ne zamandan beri bunun üzerinde çalışıyordu ve benim bundan neden şimdi haberim oluyordu?

"İnsanlar hep hata yapar,

Anıları yıkar, kalpleri kırar,

Biliyorum, anlıyorum,

Üzgünüm sevgilim ama ben yine de seni seviyorum."

Dudakları benimkilerle buluştuğunda, gözlerimi tekrar açtığımdan bu yana beni ilk kez öpüyor olduğunu fark etmiştim. Önceliği bana sarılmak ya da bakmak yerine beni öpmek olan çocuk, tam iki haftadır bir kez olsun yanağımdan bile öpmemişti beni ve ben bunu henüz şimdi fark edebiliyordum. Evet, gerçekten de değişen çok şey vardı.

"Odunun tekisin!"

"Hayır, hayır sadece..."

"Sadece ne?"

"Hiç kimse beni böylesine gereksiz işlerle uğraşacak kadar sevmemişti."

"... çünkü hiç kimse seni benim kadar hissetmedi, hissedemez."

"Öyle mi dersin?"

Alt dudağımı ısırarak benden ayrıldığında, "Doğum günün kutlu olsun, ruhu umut saçan küçük kız!" diye fısıldadı. "İyi ki varsın!"

Dudaklarımı şaşkınlıktan kapatamadığım saniyelerde her şeyin farkına varmıştım. Bugün benim doğum günümdü ve belki de doktorum doğum günümün hatırına hastaneden çıkmama izin vermişti. Batu ve annem, Kıvanç'ın bu sürprizini bozmamak için nereye gittiğimizi söylemeyerek suskunluklarını korumuşlardı. Şimdiyse Kıvançların bahçesindeki hamakta, yaklaşık bir yıl öncesinde olduğu gibi yatıyor olmamızın sebebi, onun için yazdığım sözleri bilmediğim bir zamanda bestelemesinden ve bana onunla ilk kez paylaştığım anın içindeymişiz gibi hissettirerek okumak istemesindendi. Onun için tam dokuz ayda yazdığım sözleri onunla ilk kez paylaştığımda hiç önemsememiş gibi davranmış olsa da şimdi asla yapmayacağını söylediği bir şeyi yapmıştı.

Benim için, benim yazdığım bir şarkıyı bestelemiş ve bana söylemişti. Bu, aldığım en güzel doğum günü hediyesiydi.

"Öpüşmeye devam etmek istediğin için mi aralık duruyor dudakların?" diye alaycı bir ifadeyle sorduğunda, sessizce güldüm.

Geçen her saniyede onu ne kadar çok özlediğimin farkına daha iyi varıyordum. İki hafta öncesindeki gibi değildi ama şimdi... Saçları kısalmış, gözlerinin altındaki morluklar neredeyse kaybolmuş, yüzünün rengi kendini bulmuş ve aynı benim gibi kilo almıştı.

"Sen... Ne zamandan beri?"

"Ne zamandan beri bu şarkının üzerinde mi çalışıyorum?" diye sorduğunda, başımı salladım. "Sözlerini benimle paylaştığın ilk andan beri..."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken, "Bunca zamandır mı?" diye sordum.

"Eh." derken hafifçe gülümsüyordu.

"Peki, neden şimdi söyledin?"

"Dokuz ayda yazdığın sözleri çok daha kısa bir sürede bestelemem hem sana hem de sevgine saygısızlık olurdu."

"Neden burada?" diye sordum cevabını bildiğim halde.

"... çünkü sen de burada, biz bu şekilde yatıyorken okumuştun sözleri."

Hamaktaki yatış şeklimizi bile unutmamıştı, öyle mi?

Zihnimi okumuşçasına, "Evet, unutmadım." diye itiraf etti. "Seninle olan hiçbir anımı unutmadım ben."

"Ya bir gün unutursan?"

"Hatırlatırsın." dedi gülümseyerek.

"Peki ya hatırlamak istemezsen?"

"Seversen; isterim. İstersem; hatırlarım. Hatırlarsam; severim."

"Ha ben seni sevmesem sen beni sevmezsin yani, tamam, tamam Kıvanç ya, tamam."

"Ben de ne zaman saçmalamaya başlayacaksın diye merak ediyordum..."

Dişlerimi göstererek sırıtmaya başladığım o anda, "İyi ki doğdun Nehir!" sözlerini işittik ve eş zamanlı olarak etrafımız bir anda aydınlandı.

Gözlerimi Kıvanç'tan ayırarak etrafımıza çevirdiğim sırada, Kıvanç ve bana doğru yaklaşmakta olanları gördüm, gözlerim kocaman büyürken, utançtan yerin dibine girmek istiyordum. Onlar henüz yanımıza yaklaşamadan, ben hamaktan –daha doğrusu Kıvanç'ın üzerinden– inmeye çalışıyordum

fakat gücümü henüz o kadar toparlayamadığımdan yapamıyordum. Annemle bakışlarımız birleşirken, Kıvanç'ın kahkahalarla doğrulmaya çalıştığını fark ettim ve nasıl bulduğumu bilmediğim gücümle birlikte inmeyi başarabildim. Hamaktan, dolayısıyla da hâlâ hamakta uzanırken kahkahalarla gülen Kıvanç'ın üzerinden indiğimdeyse, dengede durmaya çalışıyordum.

Annem yanıma geldiğinde koluma girdi ve gözlerini doğrudan Kıvanç'a dikti. Kıvanç istifini bozmadan hamakta uzanmaya devam ederken, annem yapmacık bir şekilde öksürdü ve "Anlaşmamızda böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum." dedi.

Kıvanç hamaktan kalkarken, "Evet çünkü eğer söyleseydim izin vermezdiniz." deyince, annemle daha öncesinde böyle bir şeyi planladıklarını ama annemin Kıvanç ve benim hamakta üst üste yatacağımızdan bihaber olduğunu anladım.

"Güvenimi kırdın."

Kıvanç sırıtırken, "Kırdığım gibi tamir etmesini de bilirim." dedi ve sonra bana dönerek, "Değil mi, Nehir?" diye sordu.

Başımı salladığımda, annemin tekrar öksürdüğünü duydum ve bu sebeple bakışlarımı tekrar ona çevirmek zorunda kaldım. Bana gülümsedikten sonra, "Doğum günün kutlu olsun benim güzel kızım!" diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim." diye fısıldayarak karşılık verdim.

"Arkadaşlarınla güzel bir gece geçirin. Ben eve dönüyorum şimdi, bir şey olursa hemen beni ara. Tamam mı?"

"Gece burada mı kalacağım?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet ama sadece sen değil, hepiniz..."

"Peki, tamam."

Uzanıp yanaklarımdan öptükten sonra bana sıkıca sarıldı ve kulağıma, "Gece Irmak'la birlikte uyuyun." diye fısıldadı. Her ne kadar bu sözüne kahkahalarla gülmek istesem de

yapmadım ve sarılmayı bıraktığımızda, yalnızca başımı sallayarak onu onaylamayı tercih ettim.

Annem kollarını benden ayırır ayırmaz, yeni bir nefes dahi almadan önce, kendimi Cem'in kollarının arasında buldum. Bu hareketi beni güldürmüş, aynı zamanda dengemi kaybetmeme yol açmıştı.

"Ulan, kız tekerlekli sandalyeden daha yeni kalktı. Yavaş olsana, hıyar!"

Deniz'in bağırışından sonra Cem kollarını benden ayırdı ve sonra Irmak'la sarıldık. Hepsiyle teker teker kucaklaşıp öpüşmemin ardından son olarak Deniz'le sarıldık ve Deniz yine yapacağını yaparcasına, "Bilirsin, assolistler sahneye en son çıkanlardır." dedi.

"Senin gibi assolistin ben ta-"

Damla, Batu'nun ağzını eliyle kapatırken, "Deniz'le geze toza sen de ona benzemeye başladın." dedi sahte bir öfkeyle.

"Teveccüh ediyorsun yenge!" dedi Deniz, gevşek bir şekilde gülerken.

"Yenge ne lan?" diye öfkeyle soludu Batu.

"Bir kimsenin kardeşinin, dayısının ya da amcasının karısı." dedi Cem, yüksek ihtimalle TDK'deki anlamını söyleyerek. "... veyahut da Batuş'umuzun gönlünü kaptırdığı kız." diye kendince olan anlamını söyleyince ise kafasına Batu'dan bir şaplağı hak etti.

Deniz'in sırıttığı ve Cem'in suratının düştüğü o anda, etrafımdaki kalabalığın içinden uzun zamandır duymadığım bir ses yükseldi.

"Doğum günü kızına ben de sarılabilir miyim?"

Ben dâhil hepimizin bakışları sesin sahibine, Ushan'a dönerken, Ozan, "Senin ne işin var burada?" diye sordu.

Ushan'ın gözleri doğrudan bendeyken, dudakları konuşmak için aralanmamıştı bile. Hepimiz ondan herhangi bir cevap beklerken, Ozan'ın sorusunu hiç beklediğimiz biri cevapladı.

"Ben davet ettim." dedi Kıvanç ve sanırım en çok ben şaşırdım.

Kıvanç ve Ushan düşman değildi belki ama Kıvanç'ın benim doğum günüme, özellikle de kendisinin evinde yapılan doğum günüme Ushan'ı davet edeceğini hiç mi hiç tahmin edemezdim. Tahmin etmek bir yana, aklımdan bile geçiremezdim.

Ushan ve ben sarılırken, "İyi etmişsin zira Ushan aramızdaki bazı kişilerden daha çok hak ediyor Nehir'in doğum gününde yanında olmayı." deyince Deniz, bakışları doğrudan Kıvanç'ta olduğundan, ben yine ister istemez şüphelenmeye başladım. Benden sakladıkları bir şey olduğundan artık emindim.

"Ee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sorunca Ozan, üstü kapalı bir şekilde açılan ve sır gibi saklanılan konuyu kapatmak istediğini anladım.

"Sizi bilmem ama benim daha fazla burada dikilmeye niyetim yok." deyince Irmak, hepimiz onun daha şimdiden sıkıldığını anlamış olduk. Irmak partilere yalnızca dans etmek için katılırdı ve biz yaklaşık yarım saattir olduğumuz yerde dikilerek kucaklaşıp öpüşmekle meşgul olmuştuk.

"Sevgilim çok haklı." dedi Ozan ve Deniz ağzıyla tuhaf bir ses çıkardıktan sonra, "Hanımcılık kaldığı yerden devam ediyor!" dedi.

Kıvanç'a döndüğümde, anlamış gibi başını hafifçe salladı ve sonra elini kaldırdı, eş zamanlı olarak Pinhani'den Sevmekten Usanmam şarkısı çalmaya başladı. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken, Kıvanç sağ elini bana doğru uzattı ve

ben de elini boşta bırakmayarak tuttum. İkimiz bulunduğumuz yerden uzaklaşırken, bakışlarım diğerlerine kaydı.

Deniz ve Cem, başında bekledikleri hamağın kavgasını yapıyorlarken, Ushan onların bu tatlı atışmasını sırıtarak seyrediyordu.

"Önce ben geldim!"

"Su küçüğün, hamak büyüğün lan, çekil!"

Ozan ve Irmak, oldukları yerde sanki dakikalardır bu anı bekliyorlarmış gibi –ki bence gerçekten de bu anı bekliyorlardı– dans etmeye başladıklarında, istemeyerek de olsa dişlerimi göstererek güldüm. Batu ve Damla birlikte Kıvançların evine yönelmişken, bakışlarımı onlardan ayırarak Kıvanç'a çevirmeme sebep olan şey belimdeki dokunuşuydu.

Soran gözlerle ona bakmaya başladığımda, omuz silkerek, "Seninle bir gece uyuyabilmek için Deniz ve Cem'i bile evime davet etmek zorunda kaldım." dedi. Gülmeye başladığımda, "Gülme." diye uyardı beni.

"... ama komik."

"Solucan, gülme."

Son iki haftadır beni ne öpmüştü ne de bana Solucan diye seslenmişti. Bugün ben istemediğim halde her ikisini de yapmıştı ve galiba yapmasının sebebi bugünün yalnızca doğum günüm oluşuydu.

İkisini de bir daha asla yapmayacakmış gibi hissedince, dayanamadım ve sormak için dudaklarımı araladım.

"Neden son iki haftadır bana hiç Solucan diye seslenmedin?" diye sorduktan hemen sonra cevap vermesine fırsat vermeden, "Neden son iki haftadır beni bir kez olsun öpmedin?" diye devam ettim.

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapatıp tekrar açtıktan sonra, "... çünkü iki haftadır benim Solucan'ım gibi değildin." diye itiraf etti.

"Nasıl yani?"

"Cevaplarım seni tatmin ediyordu, cevapsız bıraktığım sorularında ısrarcı olmuyordun ve daha derine inmeye çalışmıyordun. Yanına gelemediğim zamanlarda üzülmüyor, bana kızmıyordun. Tedavini hiçe sayıp benim yanıma gelmeye çalışmıyordun. Eski sen, kendinden önce beni düşünerek bunların tam tersini yapardı."

Kaşlarım çatılırken, "Şimdiki ben?" diye sordum. Eski benden bahsedebildiğine göre yeni benden de bahsedebilirdi.

"Şimdiki sen; daha olgun, daha mantıklı ve daha... Uzaksın."

Olgun ve mantıklı olma konusunda ona belki biraz katılabilirdim ama uzak? Kime, neye karşı uzaktım ki ben?

"Sadece bana değil." dedi, benim konuşmamı beklemeden. "Herkese, her şeye karşı uzaksın. Evet, yaşadığın şey kolay değil. Ölümden döndün ve iki ayda değişen çok şey oldu ama bilmiyorum..."

"Özür mü dilemeliyim?" diye sordum.

Gülümseyerek, "Bunun kötü bir şey olduğunu söylemedim ki sana. Tamam, uzak olman kötü ama sorun değil. Atlatabiliriz ki son bir saattir sorduğun sorulara ve bakışlarına bakıyorum da... Atlatıyoruz." dedi.

"Sanırım şu son sözlerinle benimle dalga geçtin."

"Fena." dedi beni onaylayarak.

İkimizin de suskunluğumuzu koruyarak olduğumuz yerde dans etmeye devam ettiğimiz dakikaların sonunda, yanımıza yaklaşmakta olan Ushan'ı gördüğümde, Kıvanç'ın sorun çıkarmamasını dileyerek, "Ushan'la dans edebilir miyiz?" diye sordum.

Kıvanç'ın sol kaşı hafifçe yukarı kalkarken, "Cevabını bildiğin soruları neden soruyorsun?" diye sordu.

"... ama onu doğum günüme sen çağırdın ve iki çift laf etmemize bile izin vermeden beni-"

Kıvanç bir anda benden uzaklaşırken kaşlarımı çatmadan edemedim. Sözümü bitirmeme bile izin vermemiş, dahası ne diyeceğimi tahmin ederek bana kızmıştı.

Ushan'a kötü bir bakış yolladıktan sonra bana döndü ve "Fazla yakın durma." demesinin ardından arkasını dönüp gitti.

Bir süre arkasından öylece bakakaldım. Yaptığı tavır hiç onluk bir tavır değildi ve dolayısıyla da beni şaşkına çevirmişti. Bir süredir, aslında son iki haftadır, söylediği bazı sözler ve yaptığı bazı hareketler hiç onluk değildi ve ben hepsinde sanki ilk kez olmuş gibi şaşırmadan edemiyordum.

Ushan'ın sahte öksürüğünün ardından, "Neden dans etmiyoruz?" diye sorduğunu duyunca, bakışlarımı Kıvanç'tan ayırarak ona çevirdim ve karanlıkta bile parıldayan okyanus mavisi gözleriyle baş başa kaldım.

Dans etmeye başladığımızda, dikkatimi olabildiğince ona vermeye çalışıyor, bu yüzden de ona sürekli soru soruyordum. Sorularımdan fırsat bulsa onun da bana soracağı soruları vardı belki ama ben her zamanki gibi yine susmak bilmiyordum.

Aslında en çok merak ettiğim soruyu soracağım sırada, "Sakin ol." dedi Ushan bir anda. "Dans etmeye başladığımızdan beri tam sekiz soru sordun. İçlerinden biri sigara içip içmediğimdi ki sen içiyor olduğumu gayet de iyi biliyorsun..."

Alt dudağımı suçlulukla dişlediğimde, sırıttı ve başını iki yana salladı. Bakışlarım çok kısa bir anlığına Kıvanç'a kaydığında, onun bize sırtını dönmüş olduğunu gördüm ve içim biraz olsun rahatlarken, dikkatimi tekrar Ushan'a verdim.

"Şimdi sen benim sorularıma cevap ver bakalım. Nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"İkinci sorduğun soru buydu." dedi Ushan gülerek. Gittikçe batıyordum...

"Özür dilerim, gerçekten..."

"Sorun değil ama sorumu yinelediğimde biraz önceki gibi geçiştirircesine cevaplarsan sorun olacak."

"Tamam, sor."

"Nasılsın?"

"Hafıza kaybından hallice." dedim gülerek. Ushan'ın gülmediğini görünce ise hafifçe öksürüp, "İyi sayılırım. Yani doktorum öyle söyledi. Bir süre daha fizik tedaviye devam edeceğiz, tedavim bitene kadar da ani hareketler yapmam yasak..." diye konuştum. Kısa bir duraksamanın ardından, "Hatırlayamadığım son birkaç saatimi de önümüzdeki birkaç ay içinde hatırlayacağımı söylüyor doktorum." diye devam ettim.

"Keşke seni orada öylece bırakıp da gitmeseydim." dedi suçlulukla.

Başımı şiddetle iki yana sallarken, "Sakın kendini suçlu olarak görme." dedim.

"... fakat eğer bekleseydim-"

Kaşlarım çatılırken dans etmeyi kestim.

Ushan sol kaşını kaldırarak ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışırken, "Lütfen bir daha sakın böyle konuşma." dedim ve ısrarlarıma rağmen kendini suçlamaya devam edeceğini bildiğimden, konuyu değiştirmek amacıyla aklıma gelen ilk şeyi, "Ee, Ezgi'yle aranız nasıl?" diyerek sormuş bulundum.

Kaşları hafifçe kalkıp tekrar inerken, eş zamanlı olarak nefesini dışarıya verdi. Bakışları beni bulunca, "Nasıl olsun?" diye sordu. "Ne dostuz ne düşman, ne sevgiliyiz ne de sevgili olma yolunda yürürken flörtün dibini yaşayan iki âşık..."

Kaşlarım çatılırken, "Ee?" dedim sorgularcasına. "Nesiniz o zaman?"

"Sanırım aramızda çok fazla mesafeli bir öğretmen–öğrenci ilişkisi var."

Gülmeye başladım ve gülmemle birlikte yüzünün düştüğünü görünce, "Pardon." diyerek gülmeyi kestim. Birkaç

saniye önceki yüz ifadem yüzümdeki yerini aldığında ise, "Anlamadım." dedim.

Tekrar dans etmeye başladığımızda, "Üniversite sınavı için tekrar hazırlanacaktı bu ama ters giden onca şeyin ardından derslerine bir türlü çalışamadı. Sınava birkaç ay kalmışken çalışsam ne yazar, düşüncesi kafasına girince de ben kolları sıvamak zorunda kaldım." dedi.

Gözlerim kocaman büyürken, "Yok artık!" dedim. "O sana değil de sen mi ona ders çalıştırıyorsun?"

Daha birkaç ay öncesine kadar ona ben matematik çalıştırırdım ve o ise çözdüğüm üç soruda bir şikâyetçi olarak okumak istemediğinden bahsederdi. Şimdi bu da neyin nesiydi böyle?

"Evet."

"... ama nasıl? Senin derslerin biraz..."

"Evet." dedi başını sallarken. "Sen yokken, yani üç ay önce falan, Ezgi'yle konuştuk. Bana bu yıl da sınava giremeyeceğini söyleyince çok sinirlendim. Zaten bir yılını kaybetmişti, ikinci yılını da göz göre göre kaybetmesine izin veremezdim. Sen yoktun ama zaten çok yardımcı olmuştun. Bir ay hiç çıkmadım evden. Hep çalıştım, o kadar çok çalıştım ki bi' baktım tuvalette bile soru çözüyorum... En sonunda, tamam, dedim. Artık Ezgi'yi ders çalışmaya ikna edebilir, ona ders çalışmasında yardımcı olabilirim..."

"Sonra?" diye sorduğum sırada Ushan beni kendi etrafımda döndürüyordu.

"Sonra ikna ettim ve çalışmaya başladık. Yaptığımız tek şey ders çalışmak. Ne geçmişimizden ne şimdiki bizden ne de geleceğimizden bahsediyoruz. O zaten istemiyor, benim ise şu an tek isteğim de önceliğim de onun geleceğini kurtarabilmek."

"Sen çok..." derken sustum.

Ne denilebilirdi ki? Hangi söz Ushan'ı ve Ushan'ın büyük aşkını ifade etmeye yeterdi? Öylesine fedakâr, düşünceli ve sabırlıydı ki bu özelliklerini aşkına da yansıtmıştı.

"Ben sadece seviyorum." dedi gülümseyerek. "Bana göre sevgi budur. Kendinden önce onu düşünmek, onu hissetmek ve aslında sevmek..."

Şarkının bittiğini fark etmemle, "Pişt, sarı çocuk!" lafını duymam bir oldu. Dans etmeyi kestiğimizde, Ushan'ın omzuna elini koyan Deniz, "Şarkı bitti, sıra bana geldi." dedi.

"Ne sırası?" diye sordum.

"Seninle dans etmek için sıraya giren kaç kişi var haberin var mı senin?" diye sahte bir öfkeyle sordu Deniz. "Kıvanç Beyefendi kırk yılın başında uysallaşmışken –ki uysallaştığını Ushan'la dans etmenize izin verdiğine bakarak bile anlayabiliriz– bu fırsatı kaçırmak aptallık olurdu. Ozan bile dans etmek istiyor seninle."

Dişlerimi göstererek sırıttığımda, Deniz de kahkaha attı. Oldu olası Kıvanç'tan pek haz etmezdi. Onu gıcık edecek her işi yapmaktan da keyif alırdı.

"O zaman ben artık gideyim." dedi Ushan.

"İstersen kalabilirsin." dediğimde, başını iki yana salladı ve Deniz'in aceleci tavırlarına rağmen oldukça yavaş hareket ederek elini cebine götürdü.

Cebinden çıkardığı küçük kutuyu bana uzatırken, dudaklarındaki gülümsemeyle birlikte, "Bu senin." dedi.

"Yok bi' de benim olsaydı anasını satayım." dedi Deniz gereksiz bir şekilde. Ona kaşlarımı çatarak baktığımda, "Pardon." diye devam edip gevşek bir şekilde güldü.

"Teşekkür ederim." diyerek küçük kutuyu aldığımda, açabileceğimi söyledi ve ben de zaten aşırı derecede merak ettiğim için hiç vakit kaybetmeden kutuyu açtım.

Kutunun içindekini gördüğümde aslında şaşırmadım çünkü tam da Ushan'lık bir hediyeydi fakat yine de sebebini merak ederken, "Bıçak?" diye sordum.

"Kendini koruman için..."

"Bu küçücük bıçakla kendini nasıl koruyacak?" diye sordu Deniz. Bıçak avuç içim kadar var ya da yoktu. Keskin tarafı ise ancak serçe parmağım kadardı.

"Daha büyüğünü taşımak yasak ve küçük olduğuna bakma. Doğru anda ve doğru yerde kullanırsan, gayet de seni korur."

Deniz'in uzatacağını ve belki de devamında tartışma çıkaracağını tahmin ettiğimden, "Teşekkür ederim." diyerek konuyu kapatmak istedim.

"Ne demek." dedikten sonra uzanıp sağ yanağıma bir öpücük bıraktı Ushan ve benim bakışlarım anında Kıvanç'a kaydı. Kıvanç'ın bana öfkeyle baktığını görünce, bakışlarımı tekrar Ushan'a çevirdim. O da Kıvanç'ın bakışlarını görmüş olmalıydı ki "Kavga çıkmadan gitsem iyi olacak." dedikten sonra bana el sallayıp, diğerlerine de veda sözcükleri söyleyip gitti.

Ushan'ın gidişinden sonra Deniz'le dans etmeye başladık ve Deniz'in dedikleri bir bir gerçek oldu. Deniz'den sonra Batu'yla, ondan sonra Cem'le ve sonra da Ozan'la da dans ettim.

Ozan'la dans etmeyi kestiğimizde, daha fazla ayakta kalmak ne, kolumu bile kıpırdatamayacakmışçasına yorulduğumu fark ettim ve herkes başımıza toplandığında, "Biraz oturabilir miyim, lütfen?" diye sordum.

"Ulan kız hastaneden yeni çıktı, biz de sırf Kıvanç'a ibnelik olsun diye kızın bir saniye olsun oturmasına izin vermedik. Hay ben bizim-"

"Deniz!" diyerek kestim sözünü.

Deniz, Kıvanç'ın benim hemen yanımda olduğunu fark edince, "Pardon abi!" diyerek yüz seksen derece döndü.

Bu hali hepimizi güldürürken, Kıvanç'ı her zamanki gibi güldürmedi ve biz gülmeye devam ederken, o da elini belime koyarak birkaç adım daha atmama yardımcı oldu. Tekli büyük koltuğa benden önce kendisi oturduktan sonra şaşkın bakışlarımla birlikte beni de kucağına oturttu.

"Hop hop!" diyerek yine Kıvanç'a diklenmeye kalktı Deniz.

"Yalnız, onlar sevgili..." dedi Ozan ama söylediği şey doğru değildi ya da doğruydu, bilmiyordum ve böyle devam edecek olursak da asla bilemeyecektim.

"Ne sevgilisi lan? Bi' güne bi' gün, birbirlerine aşkım diye seslendiklerini duydun mu? Hem sevgili olsalar kaç yazar? Sevgilini illa kucağına oturtmak zorunda mısın? Lan yoksa sen de Irmak'ı mı-"

"Bunun hiç sevgilisi olmadı mı?" diye sorarak Deniz'in sözünü kesti Damla.

Dilini bir kez şaklattıktan sonra, "Olmadı." dedi Batu.

Öfkesi yatışmak üzere olan Deniz ise altta kalmayarak, "Aşk olsun Batuş!" dedi. "Sen ve ben neydik o zaman? O güzel gecemizi unuttun mu?"

"Deniz? Yoksa beni aldattın mı?" diye sahte bir hüzünle sordu Cem.

An itibariyle meşhur CemTuNiz atışmalarından biri daha başlamış bulunmaktaydı.

Heyecanla o çok sevdiğim atışmayı beklediğim sırada, Irmak'ın, "Burası iğrençleşmeye başlamadan önce hediye faslına mı geçsek?" diyerek sorduğu soruyla birlikte, atışma başlamadan bitmiş oldu.

"Bence de." dedi Batu, belli ki Damla'nın yanında böyle konuşmuş olmaları onu hem utandırmış hem de öfkelendirmişti.

Kıvanç da Deniz'in diklenmesine gıcık olduğundan olsa gerek, "Aynen." diyerek son onayı verdi ve sonra hediye faslına geçtik.

İlk hediyemi Irmak'tan aldım çünkü onun heyecanı diğer herkesten çok daha coşkuluydu. Yorgunluğumdan -dahası Kıvanç'ın belimi sıkı sıkıya tutuşundan- ayağa kalkıp da Irmak'a sarılamadım, bu yüzden de Irmak hafifçe eğilerek yanaklarımdan öptü ve ardından aynı heyecanla Ushan'ınkinden belki de on kat daha büyük olan kutusunu bana uzattı.

Kıvanç benden önce davranarak kutuyu kucağıma koyup, kulağıma, "Sen yorulma, ben açarım." diye fısıldayınca, gülümsemeden edemedim.

Kıvanç'ın kutuyu açma girişiminden yalnızca bir dakika sonra, "Sikeyim, kim paketledi lan bunu?" diye öfkeyle soruşu bir oldu.

"Açamıyorum diyemiyor da..." dedi Irmak, dalga geçercesine.

"Kolaysa gel sen aç, anasını-"

Ozan sert bir dille, "Kıvanç!" diye konuşunca, Kıvanç ikiletmeden sustu ve başını iki yana onaylamazcasına salladıktan sonra kutuyla uğraşmaya devam etti.

Saniyeler sonra Kıvanç nihayet kutuyu açabildiğinde, kutunun içindekileri görür görmez gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Ne diyeceğimi bilemediğim o anda, Kıvanç yine benden önce davranarak, "Bu ne?" diye sorup, devamında benim asla yapmayacağım şekilde küfür etti.

"Sevgilim, cidden, bu ne?" diye sorunca Ozan, Irmak alınmış gibi ona baktı ve ardından bana dönerek, "Beğenmedin mi?" diye sordu.

"Beğendim beğenmesine de..." dediğim sırada onların ne olduğunu anladım.

Kutunun içinde tam sekiz tane bebek vardı. Barbie'lerden biri ben, diğeri ise Irmak'tı. Ken'lerden biri Batu diğeri ise Deniz'di. Her birimizin dış görünüşe uygun bir bebek almıştı ve kıyafetler bile bizim giydiğimiz kıyafetlere benziyordu.

"Sakın bu şeyin ben olduğumu söyleme." dedi Kıvanç, elindeki bebeği Irmak'a gösterirken. Diğerleri bebeklerin ne anlama geldiğini anlamamışken, Kıvanç anlamış, dahası kendisininkinden daha şimdiden nefret bile etmişti. Klasik Kıvanç'tı işte...

"Aynaya bak, onu görmezsen gel yüzüme tükür." deyince Irmak, Ozan kaşlarını çatarak ona bakmaya başladı ve Irmak konuşma tarzının aslında ona ait olmadığını fark edince, "Aşkım, vallahi Deniz yüzünden oluyor hep." diyerek kendini savunmaya başladı.

"Beni suçlu göstermeni şu anda umursamıyorum çünkü aferin, en yakışıklı olan kim gayet iyi biliyormuşsun." dedikten sonra Irmak'ın ona benzeterek aldığı bebeği eline alıp, bebeğe hülyalı bakışlarla bakarken, "Utanmasam şu an burada sana âşık olacağım." dedi Deniz.

"Mal bu ya." dedi Cem gülerek.

Damla da kendi ve Batu'nun bebeğini elleri arasına aldıktan sonra, "Bence çok tatlı olmuşlar, değil mi Batuhan?" diye sordu.

Batu onu başıyla onaylarken, Kıvanç elindeki bebeği tekrar kutuya koydu ve koyarken kulağıma doğru, "En güzeli sen olmuşsun." diye fısıldadı.

Herhangi biri duymuş mu diye bakındım ama kimsenin, özellikle de Deniz'in bize manalı bakışlarla bakmadığını görünce, rahatlayarak önüme döndüm. Kıvanç'ın biz yalnız değilken bana böyle şeyler söylemesi beni utandırıyor, dolayısıyla da rahatsız ediyordu ve belki de o sırf ben utanayım, rahatsız olayım diye bana böyle şeyler söylüyordu.

"Teşekkür ederim, çok sevdim." dedim, bana gülümseyerek bakan Irmak'a; o da bir şey söylemek yerine göz kırpmayı tercih etti.

"Sırada kim var?" diye sordu Cem. Aslında Irmak'tansa Cem'in ilk sırada olacağını tahmin ederdim ama ilk kez Cem beni yanıltmış, hediyesini son veren kişi olmak istemişti.

"Ben olabilirim eğer isterseniz." deyince Damla, tüm bakışlar ona döndü. Daha geçen doğum günümde aramızın ne de kötü olduğunu anımsadığımda, hafifçe gülümsedim. Zaman hepimizi değiştiriyor, aslında olgunlaştırıyordu.

"Ver bakalım hediyeni." dedi Batuhan ve Damla arkasını dönerek bizden uzaklaşıp saniyeler sonra tekrar yanımıza geldiğinde, bana kırmızı renginde bir çanta uzattı. Kıvanç çantayı aldığında, sol kaşımı hafifçe kaldırarak çantanın ne çantası olduğunu anlamaya çalıştım. Çanta ne sırt ne de kol çantasıydı, daha çok...

"Makyaj çantası." diyerek hem düşüncelerimi kesti hem de tamamlamış oldu Damla.

"Makyaj için ayrı bir çanta mı var?" diye şaşkınlıkla sordu Cem. "Vay anasını..."

"İyi de Nehir makyaj yapmaz ki." dedi Irmak, burun kıvırırcasına.

"Yoksa sen Nehir'e, sen çirkinsin, makyaj yap da bi' boka benze lan, mı demek istedin?" diye sordu Deniz.

"Yok artık." dedi Damla, hayret edercesine.

Kıvanç çantanın içindeki makyaj malzemelerini incelerken, ben, "Teşekkür ederim." demekle yetindim.

"Yanlış anlamadın, değil mi?" diye sorunca ise başımı iki yana sallayarak, "Art niyetli olmadığını biliyorum." diye cevapladım.

Damla'nın en sevdiği şey alışveriş yapmak, ikincisi ise makyaj malzemeleriydi ve büyük ihtimalle bana ne alabileceğini düşünürken, aklına bana da tam takım makyaj malzemesi almak gelmişti. Ben bunda herhangi bir art niyet görmüyordum çünkü Damla da ben de eskisi gibi değildik.

"Öyleyse şimdi sıra bende." diyerek Damla'nın hediyesinin herhangi bir tartışmaya çevrilmesini engellemiş oldu Batuhan.

Kıvanç, Damla'nın hediyesini de Irmak'ın hediyesinin yanına koyarken, hepimizin dikkati Batu'nun üzerindeydi. Batu cebinden çıkardığı kalem kutusunu bana uzatırken, "Asıl hediyem evinde." dedi. Kaşlarım çatılırken, "Çok ağır olduğu için buraya kadar taşıyıp daha sonra tekrar evine taşımanı istemedim." diye devam etti.

"Ne aldın ki?"

"Nehir'in en sevdiği ve hepimizin de bildiği o ilk on sıralamasına giren romanların ilk baskılarını buldum." dediğinde, dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı, eş zamanlı olarak gözlerim sevinçle ışıldamaya başladı. "Bu ise birkaç ay önce beğendiğin ama acelemiz olduğu için alamadan çıktığımız kalem."

Kıvanç kalemin kutusunu açıp kalemi göz hizama getirdiğinde, kapağındaki ışıltılı bir yazıyla yazılmış olan umut kelimesine gülümseyerek bakakaldım. Uzun süren sessizliğimi yanlış anlayan Cem, "Beğenmedi galiba." diyerek yorumda bulununca, Kıvanç kalemi tekrar kutusuna koyarak dikkatimi dağıtmış oldu.

"Hayır, hayır, beğendim. Çok beğendim hatta..."

"Eminim kitapları daha çok beğeneceksindir." dedi Damla ve Batu'dan yana gurur duyuyormuşçasına, "Onları bulmak için çok uğraştı." diye devam etti.

"Teşekkür ederim Batu!.."

Gözler, hediyesini verecek olan sıradaki kişiyi ararken, "Ben hediye alamadım." diye gelen itirafla birlikte Ozan'da takılı kaldı.

"Neden?" diye sordu Cem.

"Sana ne oğlum, alamamış işte, sanki sana alamamış, soruya bak!" diye öfkeyle konuşan Deniz, öfkesini bir anda yutup, "Aynen lan, neden alamadın?" diye sorarak Ozan'a döndü.

Ozan zaten durumdan dolayı utanıyorken, Deniz ve Cem'in bu tavrıyla birlikte daha çok utanarak, "Irmak bana senin doğum gününü kutlayacağımızı bu sabah haber verince, ne hediye alacağımı düşünmekten hediye almaya fırsat bulamadım. Özür dilerim, cidden." dedi.

"Yazıklar olsun Irmak!" dedi Cem, gerçekten alınmışçasına.

"Ya ne bileyim, Ozan son dakikada haber versem bile nerede olursam olayım geliyor diye daha öncesinde haber verme gereksinimi duymadım..."

"Bencil şey, ne olacak..." dedi Deniz.

"Sensin bencil." dedi Irmak içindeki suçluluk duygusunu bastırmaya çalışırken.

"Önemli değil, gelmiş olman bile yeterli." dedim gülümserken ve eş zamanlı olarak gülümsememdeki samimiyetin Ozan'ın hissettiği utancı yok etmesini diledim.

"Ee, o zaman sıra Kıvanç'ta mı?" diye sordu Cem.

"Yo." dedi Kıvanç, oldukça rahat bir şekilde. "Sende."

"Ya ama hani en son ben verecektim?" diye çocuksu bir öfkeyle sordu Cem.

"Ben öyle bir şey demedim, öyle bir şeyi kabul de etmedim."

"Ya bana ne, en son ben vermek istiyorum!"

Başımı Kıvanç'a çevirdiğimde, yüzlerimizin yakınlığı sebebiyle soluduğu nefes çeneme çarptı ve bu da kalbimin atışını dengesizleştirdi. Ben kalbimin atışının düzene girmesini beklerken, Cem hâlâ kendi kendine söyleniyordu.

"O zaman hediye falan vermiyorum ben." dedi Cem ve kollarını göğsünde çaprazladı.

"Çocuk musun ya?" diye yüzünü ekşiterek sordu Batu.

"Çocuğum evet, ne yapacaksın, ha, söyle?"

"Gerçekten çocuk..."

Cem, Irmak'a öfkeyle bakmaya başlamışken, "En son Cem verse, olmaz mı?" diye sordum Kıvanç'a fısıltıyla.

Kıvanç dilini bir kez şaklattıktan sonra, "Olmaz." dedi kesin bir dille.

"Küstüm sana." dedi Cem, Kıvanç'a bakarken.

Kıvanç bendeki bakışlarını alay tohumlarıyla besleyerek Cem'e çevirdi ve dudaklarını araladıktan sonra, "Küs. Çok da-" derken, benim elimi kullanmam sonucunda susmak zorunda kaldı.

"O zaman bir şartım var." dedi Cem.

"Söyle." dedi Batu, sabrının sınırlarında olduğunu ses tonuna da yansıtarak.

"Kutuyu Nehir açacak."

Kıvanç gözlerini devirince, Cem bunu bir evet olarak algıladı ve kutusunu getirmeye gitti. Geri döndüğünde kutuyu bana doğru uzattı ve Kıvanç benden önce davranarak kutuya uzandı ama Cem başını iki yana sallayarak vermeyi reddetti.

Kıvanç öfkelenmeye başlamışken, "Ver şunu!" diyerek, sesiyle de biraz sonra epeyce öfkeleneceğini belli etmiş oldu.

"Ben açabilirim, o kadar da yorgun değilim aslında." desem de Kıvanç ikna olmadı ve Cem'in elindekini çekiştirerek aldı. Cem'in gözleri korkuyla büyürken, hediyesinin Kıvanç tarafından pek hoş karşılanmayacağını anladım ve ısrar etmeye devam ettim.

Kıvanç kutuyu sert bir şekilde bize doğru çekince, Cem, Kıvanç'ın gücü karşısında daha fazla dayanamadı ve kutuyu bırakmak zorunda kaldı. Cem, Batu'nun arkasına saklanırken, Kıvanç kutuyu açmak üzereydi. Kıvanç kutuyu açtığında, eş zamanlı olarak kutunun içindeki –büyük ihtimalle çamurlu kardı– sıvı şeyin büyük bir kısmı Kıvanç'ın, küçük bir kısmı ise benim yüzüme sıçradı.

Cem arkasına dahi bakmadan koşmaya başladığında, Kıvanç kalkmak için hamle yaptı fakat kucağında oturan beni hatırlayınca duraksamak zorunda kaldı. Ben kahkahalarla

gülerken, Kıvanç'ın tek yaptığı, nefes dahi almadan küfür etmekti.

Benimle birlikte diğerleri de gülmeye başlayınca, Kıvanç daha çok sinirlendi ve en sonunda önce beni ayağa kaldırıp, ardından kendisi kalktıktan sonra beni tekrar koltuğa nazikçe oturtup, Cem'in arkasından hızlı adımlarla yürümeye başladı. Koşmadı çünkü o Kıvanç'tı. Ömründe belki de yalnızca üç kez –o da benim için– koşan çocuk...

"Onlar birbirlerini kovalayadursunlar, gel senin yüzünü yıkayalım." dedi Irmak kahkahalarının arasından ve ben de gülmeyi kesmeye çalışırken başımı salladım.

Irmak ve Deniz'den destek alarak kalktıktan sonra birlikte önce bahçeyi, sonra Kıvançların salonunu ve sonra da koridorlarını aştık. Giriş katta bulunan banyoya vardığımızda, Irmak'la birlikte benim yüzümü ve saçlarımı yıkayıp kuruladık.

Banyodan çıktığımızda bizi kapıda bekleyen kişinin Deniz değil de Kıvanç olduğunu görünce, aklıma gelen ilk şey, Kıvanç'ın Deniz ve Cem'i dövmüş olabileceğiydi.

"Yapmadığını söyle." dedikten sonra Kıvanç'ın yüzünü ve saçlarını çoktan yıkayıp kuruttuğunu fark edince, "Sen yüzünü temizlemeye mi gitmiştin?" diye sordum.

"Sen ne sandın?" diye sorduktan sonra alaycı bir tonla, "Cem'i dövmeye gittiğimi falan mı?" diye devam etti.

İnkâr etmek istemeyerek, "Evet." diye cevapladım sorusunu.

"O senin arkadaşın, Nehir!" dedi büyük bir ciddiyetle. "... ve ben senin değer verdiğin hiçbir şeye zarar vermem."

Çok az kalmıştı ki ona inanıyordum. İnanıyor, dahası her zamanki gibi büyüsüne kapılıp gidiyordum ama yapmadım. Daha öncesinde, Cem'e yumruk attığını, Irmak'ın kalbini kırdığını, Deniz'i aşağıladığını, Batuhan'a ihanet ettiğini ve annemle tartıştığını hatırladım ve yapmadım. Geçmiş zihnime düşerken, yaptığım tek şey başımı sallamak ve Irmak'ın desteğiyle

yürümeye devam etmek oldu. Belki samimiydi ve artık beni eskisinden çok daha fazla seviyor, sayıyordu ama biraz önce söylediği şey doğru değildi. Bunu biliyordum ve biliyor olmama rağmen inanmam aptallıktan başka bir şey olmazdı.

"Nehir, bekle." deyince Kıvanç, Irmak ile birlikte duraksamak zorunda kaldık.

Arkamı dönüp ona baktığımda, Irmak'a kafasıyla gitmesi gerektiğini işaret etti ve Irmak, "Ne var be?" diye sorunca ise gözlerini yukarıya dikti.

"Gitmeni söylüyor galiba." dediğimde, bakışlarını tekrar bize çevirdi ve "Aferin benim güzel Solucan'ıma." diyerek, bize doğru birkaç adım attı.

"Solucan deme şu kıza artık!" diye öfkeyle soludu Irmak.

"Irmak!" dedi Kıvanç uyarıcı bir tonla. "Sevgilinin yanına git."

Irmak bakışlarını bana çevirince, benden bir tür izin almak istediğini anlayıp, "Sorun değil, git." demek zorunda kaldım ve o da gönlü el vermemiş olsa da başını salladı ve kolumu yavaşça bıraktıktan sonra koridor boyunca yürümeye başladı.

Kıvanç'la baş başa kaldığımızı bilmek, kalbimin atışını hızlandırıp dengesizleştirirken, ne yapacağımı kestiremez bir tavırla etrafıma bakınmaya başladım. Kıvanç'sa bir an bile duraksamadan bu halimle dalga geçmek için dudaklarını araladı.

"Evime ilk kez geliyormuşsun gibi davranmasana..."

"Öyle mi davranıyorum?" diye sordum salağa yatarken.

"Evet." derken büyük bir adım atmış ve hemen önümde belirivermişti. Ben yakınlığımızın verdiği heyecanı yaşarken, "... ama sen böyle davranmaktan hoşlandıysan eğer... Gel de sana odamı göstereyim." dedi.

"Odanı mı göstereceksin yoksa pul koleksiyonunu mu?" diye alaycı bir tavırla sorduğumda, dudakları geniş bir

gülümsemeyle kıvrılırken, "Bakıyorum da kirli şakalar yapmaya başlamışız?" diye sorarcasına konuştu.

"Yalnızca üstadıma layık olmaya çalışıyorum..."

Dudaklarını benimkilerine yaklaştırırken, "Üstadım demek..." diye fısıldadı.

Dişlerimi göstererek sırıtırken, "Hı hı..." dediğim sırada, "Neredesiniz ya?" diye bağıran Ozan, Kıvanç'ı itmeme, ani hareket edişimden dolayı da dengemi kaybetmeme sebep oldu.

Ozan yanımızda belirirken, Kıvanç beni son anda belimden tutarak yakalamış ve düşmemi engellemişti. Tabii bunu yaparken bana bir güzel saydırmayı da ihmal etmemişti.

"Ne var lan?" diye öfkeyle sorunca Kıvanç, bana olan tüm hıncını Ozan'dan çıkaracakmış gibi bakıyordu.

"Bahçeye geçmeniz için sizi çağırmaya gelmiştim." deyince Ozan, Kıvanç bir şeyi hatırlamış gibi davranarak, "Ha bahçe." dedi ve Ozan kafasını sallarken o da kafasını salladı.

"Neler oluyor?"

"Hiç." dedi Kıvanç ve belimden tutarak beni de kendisiyle birlikte yürütmeye başladı.

Ozan, ben ve Kıvanç, bahçeye tekrar döndüğümüzde, gördüğüm yeni manzara beni önce çok şaşırtmış, sonra çok mutlu etmiş ve sonra da aklıma gelen o kötü anı ile birlikte Kıvanç'a bakmaya zorlamıştı.

"Fikrin babası benim." deyince Deniz, devamında ettiği sözler ile olan biteni anlamamı sağlamıştı.

Denizler, "Madem parti senin evde oluyor, izin ver de biz de arkadaşımıza küçük bir sürpriz hazırlayalım." demişler ve Kıvanç da ne olduğunu bile sormadan kabul etmiş. Kıvanç ne olduğunu sormayınca, bunlar da söyleme gereği duymamışlar ve ona beni oyalama görevini vermişler. Cem'in şakası işlerine gelmiş, Irmak ile ben yüzümü temizlerken başlamışlar kurmaya ve Kıvanç da beni oyalarken bitirmişler işlerini.

Açık hava sinemasının beni inanılmaz mutlu edeceğini düşünmüşler ki zaten başka bi' zaman olsaydı gerçekten de inanılmaz mutlu olurdum ama hesaba katmadıkları şey şu ki o kötü andan sonra hele ki Kıvanç'ın yanında, şu duruma bakarak mutlu olmam imkânsızdı...

Kıvanç, Bora'nın ölüm haberini bir sinema salonunun çıkışında almıştı ve şimdiki yüz ifadesine bakılacak olursa, o an yaşadıkları yine zihnine düşmüştü.

"... ama..." diye söze başlamıştı ki yanındaki beni fark ederek bakışlarını bana çevirdi ve ona baktığımı görünce sustu.

"İyi misin?" diye sormadan edemedim. Nasıl sormazdım ki?

Başını salladı ve sonra dudaklarında buruk bir gülümseme oluşurken, belimdeki nazik dokunuşuyla birlikte yürümeye, beni de kendisiyle birlikte yürütmeye başladı.

"Beğendin mi sürprizimizi?" diye büyük bir heyecanla sordu Irmak ve ben de "Beğendim." diye cevapladım.

"Biz atıştırmalıkları getirelim." dedi Damla ve Batu'yu da arkasına alarak yanımızdan ayrıldı.

"En ön benimdir!" diye bağıran Cem, kimseden ses çıkmayınca en öndeki büyük koltuğa kuruldu.

"Ya sen yemin ediyorum dünyanın en gereksiz, en mal herifisin." diyen Deniz'e dönerek, "Neden lan?" diye sordu Cem.

"Ulan sinemada en öne oturmak da nedir? Hayır, biliyorsun seninle yan yana oturmak zorunda kalacağımı, bana piçlik olsun diye mi yapıyorsun anlamıyorum ki..."

"Üzülme de gel yamacıma." dedi sırıtarak Cem ve Deniz, "Ben senin yamacını bi-" derken, yanındaki Irmak kafasına vurunca susmak zorunda kaldı.

"İyi hoş çocuklar da çok boşlar ya." dedi Ozan ve Irmak bu sefer de onun kafasına vurdu.

Kıvanç olan biteni gülümseyerek izliyordu desem yalan olurdu çünkü öyle yapmıyor, aksine her zamankinden daha

somurtkan ve daha durgun bir şekilde yalnızca beyaz perdeye bakıyordu.

"Kıvanç!" diye seslendiğimde, yüz ifadesine yansıttığı tüm o kötü duygulardan arınarak bana döndü ve "Hım?" diye mırıldandı.

"Oturalım mı biz de?" diye sorduğumda, başını sallayarak onayladı.

Birlikte hemen çaprazımızdaki koltuklara kurulduğumuzda, koltukların birer koltuktan ziyade yatağı andırdığını fark etmiştim. Oldukça büyük, yumuşak ve rahattı. Benimkisi kırmızı, Kıvanç'ınki ise yeşildi.

"Ne izleyeceğimiz hakkında tahmin yarışı yapalım mı?"

"Cem, saçmalama da dön önüne."

"Neden ki? Daha film başlamadı."

"Olsun sen yine de önüne dön. Sen önüne döndüğünde daha güzelsin..."

"Güzelsin ne ya? Bari yakışıklısın falan deseydin."

"Bu dünyadaki en son istediğim şey çarpılmak."

"Ahtapot beyinli!"

"O benim lafım lan!"

Deniz ve Cem'in bu atışmasının Kıvanç'ın kulağına bir uğultu şeklinde ulaştığını tahmin edebiliyordum çünkü bende öyle olmuştu. Babamın geçirdiği kazadan sonra ilk kez otomobile bindiğimde, onun ölüm haberini aldığım ilk ânı hatırlamış ve etrafımdaki insanların konuşmalarını bir uğultu eşliğinde duymuştum. Kıvanç'ı bu yüzden çok iyi anlıyor ve aslında hepimize keyif verebilecek kadar güzel olan bu anının bir an önce sonlanması için dua ediyordum.

"Biz geldik!" diye sevinçle konuşan Damla, elindekilerden birkaçını bize, kalanını ise önce Irmaklara, sonra Cemlere ve daha sonra ise Batu'ya verdi.

Kıvanç'a verilen içeceğin herhangi bir alkollü içecek olmaması dikkatimi çekerken, onun biraz önce içine girdiği ve tek başına çıkamayacağını bildiğim büyük boşluktan çıkması için, "Kola mı?" diye sahte bir şaşkınlıkla sordum.

Sesimi duymasıyla birlikte bakışlarını beyaz perdeden ayırarak bana çevirmesi ve sonra önündeki bardağı fark etmesi bir oldu, ardından başını sallayarak, "Artık çok fazla alkol almıyorum." dedi.

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla. Evet, bu seferki şaşkınlığım sahte değil gerçekti çünkü Kıvanç'ın ağzından böyle bir sözü duymayı daha önce hiç hayal bile etmemiştim.

Dudaklarını araladı, tam bir şey söyleyecekken başını iki yana salladı ve gülümsedikten sonra, "Hiç, öylesine ... çünkü ... çünkü canım öyle istiyor." dedi.

Bundan birkaç ay önce olsaydı, aynı soruya vereceği cevap hiç duraksamadan, "... çünkü canım öyle istiyor." olurdu fakat şimdi önce duraksamış, sonra gevelemişti. Yutkundum ve bu konu hakkındaki düşüncelerimi onunla paylaşmayarak kendime sakladım.

"Başlatıyorum!" diye duyurunca Batu, tüm gözler beyaz perdeye çevrildi fakat Kıvanç ve ben birbirimize bakmaya devam ettik.

Bu bir süre öyle devam etti; herkes beyaz perdede oynatılan filme odaklanmışken, biz birbirimize odaklanmaya devam ettik ve sonra Kıvanç'ın gözleri yaşlarla dolunca, benden kaçırdı. Kıvanç gözlerini doğrudan beyaz perdeye dikince daha fazla dayanamayacağını anladım. Bana bakmak bile ona acı veriyordu, bunu biliyordum çünkü haberi aldığında yanında ben vardım. Benim gözlerimin önünde ağlamış, hıçkırıklara boğulmuştu.

Şimdi o ânı hatırlamıştı ve daha fazla dayanacak gücü kendine bulamıyormuş gibiydi.

Benim tahmini düşüncelerimin ardı arkası kesilmiyorken, Kıvanç bir anda ayağa kalktı ve yanımızdaki koltuklarda oturan Batu ile Damla'nın dikkatini çektiğini umursamadan eve doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Onun ayağa kalkmasının ardından saniyeler bile geçmemişken, ben de kalktım ve peşi sıra ilerledim. Vücudumu hiç dinlemeden, umursamadan, hızlı adımlarla ve bir süre sonra da koşar adımlarla peşinden gittim.

"Kıvanç!" diye bağırdığım sırada, Bora'nın odasının önündeydim.

"Kıvanç!.."

Kollarını bacaklarının etrafına dolamış, çenesini diz kapaklarının birleştiği yere koymuş, olduğu yerde bir ileri bir geri sallanıyordu.

Konuşmuyor, duymuyor ve görmüyordu.

Sanki yarım saat önce benimle telefonda konuşan o değilmiş gibiydi. Bakışları tek bir noktada, birkaç adım uzağındaki Bora'nın sarı küçük gitarında takılı kalmıştı. Gitara öylece bakarken sallanmaya devam ediyor, bazen dudaklarını aralıyor ve tekrar kapatıyordu.

Odanın içi darmadağınıktı. Yatağın örtüleri dağıtılmış, odanın içindeki çoğu eşya kırılıp etrafa saçılmıştı. Hareket edebilecek gücü kendimde bulduğumda bir adım atmıştım ve bastığım yerlere baktığımda, yerdeki yemek kalıntılarını görmüştüm. Odanın tam bir aydır temizlenmediğini de o an anlamıştım.

Bakışlarım tekrar Kıvanç'ı bulduğunda, ona doğru yürümeye devam ettim. Sallanmaya devam eden birkaç adımımdan sonra tam ayaklarının önünde durduğumda, daha fazla beklemeden yavaşça eğildim ve diz kapaklarım ayaklarına değiyorken oturuverdim karşısına. Bana bakmadı ve boşluğu seyreder gibi sallanmaya devam etti. Perişan bir haldeydi.

Sağ elimi yavaşça kaldırıp saçlarına götürürken, "Canım!.." diye fısıldadım. Saçlarına dokunabildiğimde, "Ne oldu sana böyle?" diye sordum.

Cevap vermedi. Öylece sallanmaya devam etti. Bakışlarını bir an olsun diktiği boşluktan çekmedi ve suskunluğunu korudu. Saçlarını okşamaya devam ettim. Konuşur umuduyla aklıma gelen ne varsa sordum ve sonrasında uzun bir sessizlik hâkim kılındı aramızda, canım yandı.

"Gitti." diye fısıldadı en sonunda. "Vedalaşmadan..."

"Veda." diye fısıldadım.

Tahmin ettiğim gibi Kıvanç'ın da canını en çok acıtan konu bu olmuştu. Bora da aynı babam gibi veda edemeden gitmişti.

"Gitti, Nehir!" diye devam etti. Bir şey söyleyeceğim sırada gözlerini bana dikti ve âşık olduğum gözlerinin son halini gördüğümde, ölüyor olduğumu sandım.

"Nehir?" diye bir ses duyduğumda, zihnim hatırladığı bu yeni anıyı bıraktı ve sesin sahibine koştu.

Bora'nın odasının değil de hemen yanındaki kendi odasının kapısını açan Kıvanç, biraz önce zihnimdeki halinden katbekat daha iyi görünüyorken, odasının kapısını biraz daha araladı ve ben böylelikle yanına gitmemi istediğini anladım.

Birkaç büyük adım attım, eşikten geçtim ve Kıvanç kapıyı ardımdan kapatır kapatmaz bana sarıldı. Sarılışı o kadar farklıydı ki yaşadığım şaşkınlık ona bir süre sarılmama izin dahi vermedi. Onu tanıdığımdan beri bana ilk defa böylesine sıkı sarıldığından emindim çünkü o an anlamıştım.

Bu, yalnızca bir sarılma değil; teslimiyetti.

6

"Ağrımıyor mu?" diye sorunca, kaşlarımı çatarak, "Neresi?" diye sordum.

Kafasını koyduğu göğsümden kaldırıp, muzip bir şekilde sırıtarak memelerime baktığında ise çok geçmeden neyi kast etiğini anladım, sol elimle kafasına hafifçe vurdum.

"Acıttın ama..." dediğinde, doğruyu söylemediğinden emindim zira bunu, "Öp de geçsin." diye devam ederek kanıtlamıştı.

O kadar uzun bir süre sarılmıştık ki bir süre sonra nefes almakta zorlandığımı ve hiç kıpırdamadan durduğumdan vücudumun yorulduğunu hissederek ondan ayrılmak zorunda kalmıştım. Bugünün, tarihe altın harflerle yazılması gerekirdi çünkü Kıvanç ilk defa bana kendi isteğiyle öncekilerden çok daha farklı bir şekilde sarılmış ve ben ondan ayrılana dek benden ayrılmamıştı. Ben ondan ayrıldığımdaysa, en sevdiği şekerini bir başkasına kaptırmış çocuk gibi hüzünle bakakalmıştı bana.

"Uyumak ister misin?" diye sorduğumda, cevap vermek yerine yalnızca başını sallamıştı ve birlikte onun devasa büyüklükteki yatağına geçmiştik.

Ben yatağın sol tarafına uzanmıştım, o ise yatağın sağ tarafına uzanarak, kafasını göğsümün üzerine koymuştu. Kollarımın her ikisi de onun bedenini sarmalamışken, burnum saçlarının güzel kokusunu içine çekiyordu. Belki yarım belki bir saat sonra ise Kıvanç'ın girdiği o tuhaf ruh hali onu terk

etmiş ve durumumuzu fark edince de bana canımı acıtıp acıtmadığını sorma gereksinimi duymuştu.

Gülümserken onu daha fazla bekletmedim ve biraz önce elimle vurduğum yeri öptüm. Ona, bir saat öncesinde yeni bir anıyı hatırladığımı söylemek istiyordum ama o anının başrolünde Kıvanç'ın o kötü halinin olması, benim sessiz kalmama sebep oluyordu. Kendini zaten yeni yeni toparlayabilmişti, şimdi bir de ben böyle bir şeyden bahsederek onu tekrar üzmemeliydim.

"Diğerlerine ayıp olmuş mudur?" diye sorarak beni bir kez daha şaşırtmış oldu. Kendinden başka birilerini düşünmeye başlamış olması tabii ki de güzel bir şeydi ama ondan hiç beklemediğim hareketlerden biri daha olduğu için şaşırmadan edememiştim.

"Olmamıştır." diye yalan söyledim. Kesinlikle olmuştu ama yapacak bir şey de yoktu.

"Ee, ne yapalım o zaman şimdi?" diye sorduğunda, kafası hâlâ göğsümün üzerindeydi ve gözleri de büyük ihtimalle kapalıydı.

"Bilmem ki." diye konuştuktan sonra düşünmeye başladım.

Hâlâ benim doğum günümdü ve Kıvanç bana hâlâ hediyesini vermemişti. Aslında ondan bir hediye beklemiyordum ama Kıvanç bana hediye aldığını söylemişti ve şimdi kafasını dağıtmak için aklıma daha iyi bir konu gelmiyordu.

"Hediyem nerede?" diye sahte bir alınganlıkla sordum.

Kafasını kaldırdı ve dudakları benimkine çok yakınken, "Görmüyor musun? Yanında." diye fısıldadı.

"Sen miydin hediyem?"

Kaşlarını kaldırırken, "Ne o? Pek bi' beğenememiş gibisin." dedi.

"Yani beğenememek değil de..."

Benden uzaklaşıp, kafasını yatağın sağ tarafındaki yastığa koyarken, "Kıza bak arkadaş!" diye söylenmeye başladı. "Ona doğum günü hediyesi olarak koskoca Kıvanç Vuran'ı sunuyorum, burun kıvırıyor..."

"Sunuyorum derken?" diye sordum, bu sırada sağ omzumun üstüne yatmıştım.

"Basbayağı sunuyorum işte. İster al ister sat; seninim... Fikrimi soracak olursan, bence alman ve kullanman daha iyi olur."

"Ne biçim konuşuyorsun sen ya? Kendine mal diyemezsin, tamam mı?"

Bu ani çıkışım onu şaşırtırken, "Ne zaman mal dedim?" diye sordu.

"Al, sat?" diyerek onun sözlerini tekrarlamış oldum.

Gözlerini yukarıya dikti, dudaklarını kıpırdatarak içinden bir şey söyledikten sonra tekrar bana çevirince, "Lafın gelişi." dedi fakat ben kabul etmedim. Lafın gelişi de olsa benim dışımdaki kimse Kıvanç'a mal diyemezdi; kendisi bile!

Sakinleşmem için bana tanıdığı sürenin sonuna geldiğimizde, "Ee, ne diyorsun? Kabul mü?" diye sordu.

"İstediğim her şeyi yapacak mısın?" diye sordum dişlerimi göstererek sırıtırken.

"Saçma olduğunu düşünmediğim her şeyi, evet."

Başımı iki yana salladıktan sonra sırtüstü yattım ve kollarımı göğsümde çaprazlarken, "Bana ne. Oynamıyorum o zaman." diye konuştum.

"E sen daha şimdiden saçmalamaya başladın ama..." dedi ve benim aynı tavrı sürdürdüğümü görünce, "Peki tamam, her şey." diyerek kabul etmek zorunda kaldı.

Kıvanç'ın son sözüyle birlikte öyle bir çığlık attım ki nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde Deniz ve Cem aniden balkondan çıkıp odanın içine girdiler.

"Ulan ben senin yedi ceddini düdüklemez miyim şimdi?" diye öfkeyle soluyan Deniz, Kıvanç'ın üzerine atlamak üzereydi ki ona engel oldum.

Şöyle oldu hatta; Kıvanç'ı kurtarayım diye düşünüp kendimi ikisinin arasına attım ve Kıvanç'ın nasıl öfkeli biri olduğunu unutan ben, Deniz ile Kıvanç savaşının ortasında kalarak savaştan gazi olarak ayrıldım.

"Nehir, iyi misin?" diye soran Cem ise seyirci rolünü başarılı bir şekilde oynamış oldu.

"Evet, çok iyiyim. Senden iki tane daha görmesem daha iyi olacağım ama olsun, iyiyim!"

"Sen mi vurdun lan kıza?" diye sorunca Deniz, Kıvanç'ta kayış koptu.

Kıvanç sağ elini Deniz'in boğazına geçirip, onu tablo misali duvara asarken, Deniz'in ayaklarının altındaki boşluğun yüksekliği beni endişelendirmiş, Cem'in yardım nidalarında bulunmasına sebep olmuştu.

Deniz'in suratı pancara dönmek üzereyken, Kıvanç, "Nehir'in hatırına sesimi çıkarmamaya çalışıyorum, çizgiyi aşma." diye tehditkâr bir tavırla konuştu.

Benim, "Yapma Kıvanç, etme Kıvanç, eyleme Kıvanç!" demelerimin belki de altıncısından sonra Kıvanç, Deniz'in boğazını bıraktı ve Deniz olduğu yere düşüp öksürük krizine girerken, "Anladın mı beni?" diye bağırarak sordu Kıvanç.

Deniz öksürüklerinin arasından, "Anladım abi!" deyince, Cem bağırmayı keserek gülmeye başladı ve böylelikle Kıvanç'ın dikkatini kendisine çekmiş oldu.

"Ben kimseyi öldürmedim!"

Deniz son bir kez öksürdükten sonra, "Bu ne alaka şimdi?" diye sordu.

Cem ise sanki dudaklarını kıpırdatmadan konuşursa Kıvanç onu duyamazmış gibi düşünüp, dişlerini göstererek yapmacık

bir şekilde sırıttığında, "Oğlum şu gözlerine baksana bi', sanki adam öldürmüşüm gibi bakıyor bana." diye konuştu.

"Defolup gidin lan buradan!"

Deniz ve Cem, Kıvanç'ın sözüyle çizgi filmlerdeki gibi bir anda yok oldular. O kadar hızlı bir koşu oldu ki onlarınki, ayak seslerini bile duyamadım. Deniz'in iyi olup olmadığını merak ettiğim için Kıvanç'a, "Ben bi' onlara bakıp geleyim." dedim ve Kıvanç'ın kendi kendini sakinleştirebilmesini dilerken odasından ayrıldım.

Aşağı kata indiğimde, Deniz ve Cem'i banyonun önünde hararetli bir konuşma yaparlarken buldum.

"Hey, iyi misiniz?" diye sorarak konuşmalarını böldüm.

"Nehir?" diye şaşkınlıkla sordu Cem ve ardından ellerini havada yumruk yaptı. "O da gelecek mi?"

"Yok, yok, ben iyi misiniz diye bakmaya geldim de... Ya Allah aşkına sizin o balkonda ne işiniz vardı?"

Önce birbirlerine baktılar, Deniz gevelemeye başlayınca, Cem, "Evi keşfe çıkmıştık." dedi.

"Kıvanç'ın balkonuna tırmanmakla mı başladınız keşfe?"

"N'apalım kızım? Hepiniz sevişmeye gittiniz. Cem ve ben de sevişemeyeceğimize göre..." derken Cem'e döndü ve ikisi de aynı anda kusuyormuş gibi yaptıktan sonra, "Neyse, bizim de aklımıza Kıvanç'ın sinirleriyle oynamaktan daha güzel bir aktivite gelmedi." diye devam etti.

"Yalnız fena bozuldu sinirleri." dedi Cem gülerek.

Deniz ise daha ciddi bir tavır takınarak, "Bak Nehir, sırf seviyorsun diye elimi sürmüyorum Kıvanç'a, yoksa biliyorsun beni, bir çarparım, altı ay komada yatar yemin ediyorum." dedi.

"Öyle mi?" diye sordum gülerek.

"Tabii öyle kızım, şüphen mi var?"

Deniz'in arkasına bakarak, "Aa, Kıvanç?" diye konuşmamla, topuklarını poposuna vurarak kaçması bir oldu.

"Saftirik bu ya." dedi gülerek Cem.

"Senin kadar değil." diyen Kıvanç'ı gördüğümde, hem şaşırmış hem de utanmıştım çünkü Deniz'le dalga geçtiğim zaman Kıvanç aslında Deniz'in arkasında falan değildi; o an Deniz'i korkutmak için yalnızca numara yapmıştım.

Cem arkasını yavaşça dönerken, "Eşhedüenla ilahe illallah..." diye başladı ve Kıvanç'ı görür görmez aynı Deniz gibi kaçtı.

Arkalarında ise kahkahalarla gülen bir ben ve bana alay edercesine baktıktan sonra, "Aa, Kıvanç?" diyerek taklidimi yapan bir Kıvanç bıraktılar.

--

Birlikte odaya girdiğimizde, sandığımın aksine doğrudan yatağa geçmedik. Kıvanç kapıyı kapattıktan sonra bana döndü ve beni kapıyla kendi arasına aldıktan sonra bana doğru hafifçe eğildi.

"Öpüşecek miyiz?" diye sorduğumda, önce düz bir şekilde baktı, daha sonra bu soruyu gerçekten sorduğumu anlayınca, "Bu pozisyonda başka yapılabilecek bir şey biliyorsan, söyle de onu yapalım." dedi.

Kısa bir süre düşündüm. "Sanırım öpüşmek en mantıklısı."

"Ben de öyle düşünmüştüm." dedikten hemen sonra dudaklarıma uzandı ve öpüşmeye başladık.

Birbirimizi öpmeye devam ettiğimiz uzun bir sürenin sonunda ellerini belime koydu, dudaklarımı kısa bir süreliğine nefes alabilmek için bıraktıktan sonra tekrar öpmeye başlamışken, geri geri yürümeye ve beraberinde beni de yürütmeye başladı.

Her zamankinin aksine oldukça yavaş bir şekilde öpüyordu dudaklarımı ve bu şekilde öpüyor olması onu daha iyi hissetmeme yol açıyordu. Bu gerçek güzeldi ama benim onu

bu kadar iyi hissedebiliyor olmam, onun da beni çok daha iyi bir şekilde hissedebiliyor olduğu anlamına geldiğinden beni utandırıyordu.

Yatağına doğru ilerlediğimiz sırada ellerinden birini çenemle boynum arasındaki boşluğa yerleştirdi ve ben kendi ellerimi nereye koymam gerektiğini bir türlü bulamazken, en sonunda ensesinde birleştirmeye karar verdim. Ellerimin ensesinde birleşmesinden kısa bir süre sonra beni kendi yatağına yatırdı ve dudaklarını benimkilerden ayırdığı sırada üzerimdeydi. Olan bitene ne yazık ki yetişemiyordum çünkü çok hızlı gelişiyordu ve ben ona bu sefer dur demek istemiyordum.

Kıvanç beni tekrar öpmeye başlamadan önce ben onu öpmeye başlayınca, şaşırdı ve bu yüzden birkaç saniye karşılık veremedi. Benim onu öpmeye devam ettiğim saniyelerin sonunda nihayet bana karşılık vermeye başladığında, ellerim ben farkında olmadan onun kazağına sarılmıştı. Kazağını kavrayarak kendime doğru çekmeye çalıştığımda, Kıvanç beni öpmeyi bir anda bıraktı ve geri çekildi.

Kaşlarım çatık ve nefes alış verişlerim oldukça düzensizken, "Ne? Ne oldu?" diye sordum.

O kadar şaşkın görünüyordu ki bana daha önce hiç bu kadar şaşkın bir şekilde bakmadığından neredeyse emindim. İkimiz de sık sık nefes alıp veriyorduk ve Kıvanç hâlâ üzerimde olmasına rağmen ne beni öpüyor ne de benimle konuşuyordu.

Durmamıza sebep olacak ne yaptığımı bilmezken, "Kıvanç, ne oldu?" diye tekrar sordum.

Bir süre daha bekledi ve sonra sahte olduğundan emin olduğum alaycı bir gülüş yerleştirdi yüzüne. Saniyeler sonunda ise, "Evlenmeden olmaz." diyerek kendini yatağın diğer tarafına attı.

Kazağımı yukarıya sıyıracağı sırada, "Dur." dedim. Kaşlarını çattı. "Ben... İstemiyorum." dediğimde, kısa bir anlığına yüzünde öfke dalgası gezindi.

"Durabileceğimi sanmıyorum." deyip kazağımın alt kısmını yukarıya doğru kaldırdı. Göbeğim açıkta kaldığında, ellerini sıkıca tuttum.

"Yapamam." dediğimde, "Söz veriyorum, canını acıtmayacağım." dedi.

Gözlerimi kısa bir anlığına yumup tekrar açtıktan sonra, "Sorun o değil." dedim.

"Kapıyı kilitledim." dediğinde, başımı iki yana salladım.

"Anla işte, yapamam..."

"Bebeğim, tecrüben olmadığı için mi böyle davranıyorsun?" diye sorduğunda, az kalsın söylediği ilk kelime sebebiyle yelkenleri suya indirecektim. "Merak etme, sana yardımcı olacağım." deyince, başımı hızlıca iki yana salladım.

"Yapamam." dedim tekrar, nasıl açıklamam gerektiğini bilmiyordum.

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

"Yapamam."

"Neden?" diye sordu. İhtimalleri sıralayıp, sıraladığı ihtimallere çözümler bulmaktan vazgeçmişti.

"Yapamam çünkü şey..." dedim ve sıkıntıyla alt dudağımı dişledim.

"Dudağını serbest bırak." diye emir verdiğinde, söylediğini yaptım. "Devam et." dediğinde, nasıl söylemem gerektiğini düşünüyordum. Sıkıntıyla ofladım, ne olacaksa olsun, diye düşündüm ve dudaklarımı araladım.

"Evlenmeden olmaz, tamam mı?" diye sorduğumda, gözleri önce şaşkınlıkla ardına kadar açıldı, sonra dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Bu, gözlerimin ardına

kadar açılmasına sebep olurken, kulaklarımı hoş bir kahkaha sesi doldurdu.

Yaşadığım şoku hangi kelimelerle anlatabilirdim, bilmiyordum... Hayır, şaşkınlığım onun söylediği söze karşı değildi; kendimi kaptırmış olmama ve bize dur diyen tarafın asla beklemediğim onun olmasınaydı.

Ben şaşkınlığımı henüz üzerimden atamamışken, Kıvanç her zamanki gibi hem kolunu hem de bacağını üzerime attı. Şaşkın bakışlarım ona çevrilirken de "Hadi uyuyalım." dedi.

Bunu yapıyor olmasının sebebi beni istemiyor oluşu değil, benim iyiliğimi düşünüyor olmasıydı. O beni, benim onu istediğimden çok daha fazla istiyordu; bunu biliyor ve görebiliyordum. 6 Ocak 2015'te ilk kez denedikten ve benden, "Evlenmeden olmaz!" cevabını aldıktan sonra bir daha asla böyle bir şeyi denemek şöyle dursun, bahsini bile etmemişti. Biraz önce ikimiz de kendimizi kaybetmiştik, bu doğruydu ama Kıvanç tam da hatırlaması gerektiği noktada benim bu konudaki görüşümü hatırlamış ve daha sonrasında pişman olabileceğimi tahmin ederek durmayı tercih etmişti. Bu konuda ona ne kadar teşekkür etsem azdı ki zaten son zamanlarda üzerime fazla titremesi, tanıdığım herkesten daha düşünceli davranıyor olması, benim kendimi hem tuhaf hem de inanılmaz derecede değerli hissetmeme sebep oluyordu.

"Teşekkür-" diyecek oldum fakat her zamanki gibi, "Etme." diyerek kesti sözümü.

Ona gülümseyerek baktığım kısa bir sürenin sonunda, "İyi uykular, yaramaz Solucan!" diyerek beni dünyanın en utangaç insanı yaptıktan sonra gözlerini kapattı.

--

Elimi Kıvanç'ın yattığını sandığım tarafa uzattım ve elim koca bir boşlukla tokalaşınca, göz kapaklarımı hayal kırıklığıyla birlikte aralamak zorunda kaldım.

Doğrulduktan sonra uyku mahmurluğuyla kısılan gözlerimi etrafımda dolaştırdım. Kıvanç'ın yatağının hemen karşısındaki duvarda asılı olan siyah gitarın üstüne yapıştırılmış beyaz bir kâğıt dikkatimi çekerken, kaşlarımı çattım. O kâğıtta bana yazılı olan bir not olamazdı, değil mi?

Bilebilmemin tek yolu, sıcacık yataktan ayrılarak gitarın yanına gitmek ve sonra da yapıştırılmış olan küçük kâğıda bakmaktı. Merakım her geçen saniye artarken, önce yataktan duygusal bir fon müziği eşliğinde ayrıldım –telefonumdan gerçekten de duygusal bir fon müziği açmıştım– sonra da gitarın yanına gittim. Kıvanç'ın koskoca odasında not yapıştırmak için onca gitarının arasından siyah olanını seçeceğini pek düşünmüyor olsam da nottaki yazıyı okudum.

Uyandığında parka gel.

Gözlerimi devirdikten sonra biraz önce fon müziği açtığım telefonumu elime aldım ve rehbere girdikten sonra Kıvanç'ı aradım.

Aramamı üçüncü çalışında açınca, o bana, ne var, diye sormadan, ben ona, "Ciddi misin sen?" diye sordum.

"Çoğu konuda evet ama şu an sorduğun konuya göre değişebilir."

"Sabahın köründe gidiyorsun ve bana parka gelmem için not mu bırakıyorsun?"

"Sabahın körü dediğin, saat on bire geliyor."

Onunla, benim için sabahın körünün ne olduğunu tartışmamaya karar verince, "Neden birlikte gitmedik?" diye sordum.

"Çok soru sormayıp da yanıma gelmeye ne dersin?"

Şaşkınlıkla, "Sen şu anda parkta mısın?" diye sordum.

Hayır, anlamadığım şey, aptal olan o muydu, ben miydim? Madem ikimiz de parka gidecektik, neden aynı yatakta güne başlamamıza rağmen benden önce kalkıp da parka gidiyordu

ki? Birlikte gitsek ne olurdu, bi' tarafları eksilmez veya şişmezdi ya...

"Kapatıyorum."

"Dur-" dememe kalmadan klasik bir Kıvanç gibi davranarak telefonu yüzüme kapattı.

Karnımın gurul gurul guruldadığını fark etmiş olsam da yalnızca elimi yüzümü yıkadım ve telefonumla çantamı yanıma aldıktan sonra Kıvançların şoföründen beni parka bırakmasını rica ettim. Başka bir zaman olsaydı taksiyle gidebilirdim ama daha dün hastaneden çıkmıştım ve dolayısıyla da üzerimde bir lira bile yoktu.

Evden çıkmadan önce diğerlerinin evde olmadığını öğrenmiştim, neden olmadıklarını merak edince otomobile bindikten sonra sık aranılanlarda Irmak'ın adını buldum ve aramaya bastım.

Aramamı ikinci çalışında, "Sümüklü!" diye oldukça uykulu bir ses tonuyla açınca, "Neredesiniz?" diye sordum.

"Horoz Kıvanç sabahın altısında, hadi kardeşim, evli evine, köylü köyüne, deyip bizi evinden kovunca, biz de dağıldık ne yapalım."

"Kovdu mu?" diye şaşkınca sordum. Dünkü onca düşünceli tavrından sonra bugün böyle yapmış olması bana yine eski, dengesiz Kıvanç'ı hatırlatmıştı.

"Bizi kovdu, Deniz ve Cem'i kovmaktan beter etti. Deniz en son, seni bulacağım oğlum, diye söylenerek çıkıyordu evden."

"İyisiniz ama değil mi? Bir şeyiniz yok?" diye endişeyle sorduğumda, "İyiyiz tabii ki." diyerek cevapladı.

Parka daha yolumuzun olduğunu bildiğimden, muhabbeti uzun tutmak isteyerek, "Ee, ne yaptınız dün gece?" diye sordum.

"Tombala oynadık Nehir! Salak mısın? Ne yapacağız? Gittik, uyuduk işte."

"Hadi hadi." dedim gülerek. "Bilirim ben gidip uyumaları..."

Şoförün dikiz aynasından bana baktığını görünce utandım, kendime ceza vermek amacıyla dilimi ısırdım.

"Bildiğine göre sen anlat o zaman Nehirciğim!" dedikten sonra, "Ee, ne yaptınız dün gece?" diye sorarak beni taklit etmiş oldu.

"Of, sen de Ozan'la takıla takıla iyice mendeburlaştın!"

"Diyecek başka bir şeyin yoksa kapatıyorum ve uykuma kaldığım yerden devam ediyorum." dedi ve konuşmama izin vermeden aramayı sonlandırdı.

Diğerlerini aramak ve aynı muhabbeti onlarla da yapmak istesem de parkın bulunduğu mahalleye giriş yaptığımızı fark edince vazgeçtim ve şoför otomobili parkın girişinde durduğunda, ona teşekkür ederek otomobilden indim.

Birkaç adım attıktan sonra etrafıma detaylıca bakındım fakat Kıvanç'ı göremedim. Tamam, onunla son telefon görüşmemizin üzerinden yaklaşık yarım saat geçmiş olabilirdi ama gitmiş olduğunu düşünmüyordum; bu yüzden de moralimi bozmayarak tanıştığımız günden bu yana oturduğumuz banka yöneldim.

On ya da on beş adım attıktan sonra bankı gördüm ve donakaldım. Hayır, bank yerinde yok değildi, vardı; kırılmamıştı ya da üzerinde başka birileri oturmuyordu. Bankın tüm kahveliği gitmiş, yerini mavilik ve siyahlık almıştı. Tamam, benim için büyük bir anlamı olan bu bankın boyandığı yeni renkler benim için yine büyük bir anlam ifade ediyordu ama neden?

Kim, neden boyamıştı bizim bankımızı?

Sağ omzumun üstüne çenesini koyarken, aynı zamanda kollarıyla da belimi sarmalayan Kıvanç, "Şey, adın ne?" diye sorunca, zihnimdeki tüm soruları cevaplamış oldu.

Parmaklarımın heyecandan titremesini umursamayarak, çocuğun omzuna dokunmak için elimi uzatırken, "Şey... Adın ne?" diye tekrarladım.

Dokunuşumla birlikte, başını benim olduğum tarafa doğru yavaşça çevirdi.

Kahve çekirdeğinin en eşsiz tonuna sahip olan gözleri, onların etrafını süsleyen orta uzunluktaki gür kirpikleri ve hemen üzerindeki biçimli kaşları... Gözleri o kadar güzeldi ki tüm gün oturup onları seyredebilirdim. Güzel olan tek yeri gözleri de değildi; o, tam anlamıyla kusursuz kelimesinin vücut bulmuş hali gibiydi.

"Şey... Bundan sana ne?" diye alaylı bir ses tonuyla beni taklit edercesine sorduğunda, dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, onun kusursuz çehresine bakakalmıştım.

"Sen mi yaptın?" diye sordum cevabını bildiğim halde.

"Hı hı..." diye mırıldandı.

Bankın, Kıvanç'ın her zaman oturduğu kısmı siyaha; benim her zaman oturduğum kısmı ise maviye boyanmıştı. Ortasında keskin bir ayrım yoktu ve sanki iki renk birbirine karışmış gibi duruyordu.

"Eğer istersen yazı da yazabiliriz." dediğinde, heyecanla ona döndüm ve "Gerçekten mi?" diye sordum.

Başını salladığında aklıma gelen ilk şeyi ona söylemek yerine, "Peki, yasak değil mi?" diye sordum.

"Hallettim ben, sen onu boş ver..."

Dişlerimi göstererek sırıtırken, "Nehir kalp Kıvanç?" diye sorarcasına konuştum.

Sol kaşını kaldırırken, "Anlamadım?" dedi.

"Banka diyorum, Nehir kalp Kıvanç, yazalım?"

Alt dudağını ısırırken, bakışlarına, vah vah, ben hâlâ bu kızla nasıl takılıyorum, duygusunu ekledi ve çok kısa bir süre

sonra, "... ya da biz en iyisi yazmayalım. Boyamaya kızmazlar da belki yazı yazarsak kızarlar, ne dersin?" diye sordu.

"Çocuk mu kandırıyorsun Kıvanç?" diye öfkeyle sordum.

"Ee, böyle bir yazıyı yazmayı ancak çocuklar isteyeceğine ve sen de biraz önce istediğine göre, evet, çocuk kandırıyorum."

"Pisliksin!"

"Onu bunu bırak da... Beğendin mi, beğenmedin mi, sen onu söyle bakalım." dediğinde, tekrar banka döndüm ve aklıma gelen yeni düşünceyle birlikte, "Yoksa bu benim doğum günü hediyem mi?" diye sordum.

"Vay canına, bazen zekân gerçekten de göz yaşartıcı olabiliyor..."

"Dalga geçmeyip cevap versen?"

"Evet, benim üstün zekâlı Solucan'ım, bu bank senin doğum günü hediyen..."

Dalga geçmemesini istemiş olmama rağmen yine de benimle dalga geçmişti. Başka zaman olsaydı buna çok fazla takılır, belki ona küsebilirdim ama şimdi böyle bir şeyi yapmayı hiç mi hiç istemiyordum. Bu yüzden küsmek veya alınmak yerine, "Ay, Kıvanç! Seni çok seviyorum!" diye bağırırken, kollarımı boynuna dolayıp ona kocaman sarılmayı tercih ettim.

"Ay Kıvanç'ın boğulmak üzere." diyerek beni kendinden uzaklaştırmaya çalışınca, ona dün gece onun bana sarıldığından daha sıkı sarılmakta olduğumu fark ettim ve ondan uzaklaştım.

"Şey, ben sadece... Çok mutlu oldum." dediğimde, hafifçe gülümser gibi oldu ve ben de fırsattan istifade ederek iki elimle ağzını kapatıp, "Teşekkür ederim!" dedim.

Bir süre daha ağzını kapalı tuttum ki bana teşekkür etmemem gerektiğini söylemesin fakat düşündüğüm gibi olmadı, ben ellerimi çekince o aradan ne kadar zaman geçmiş

olursa olsun sanki saniyeler öncesinde söylemişim gibi bir hisle, "Etme." dedi.

"Gıcıksın sen, gıcık!"

"Az önce, Ay Kıvanç'ın değil miydim?" diye sahte bir hüzünle sorunca, dayanamadım ve ellerimi uzatıp yanaklarını sıktım. Bu hareketimden saniyeler sonra çatık kaşlarıyla birlikte ellerimi itti ve "Oturacaksan otur, oturmayacaksan yürü gidelim." dedi.

"Sen gerçekten de romantik odunun tekisin." diye öfkeyle soluduktan sonra bankın mavi kısmına oturdum ve o da siyah kısmına oturdu.

Geçen uzun zamanın ardından, bankın oturağındaki maviliğin siyahlığa bulaştığı kısma dokundum. Renklerin birbirine karıştığı kısımda parmaklarımı hareket ettirirken, Kıvanç'ın sol elinin benim sağ elimin üstünü kapatmasıyla bakışlarım ona çevrildi. Bana bakmak yerine dikkatli bir şekilde ellerimize bakıyor olduğunu görünce, ben de tekrar ellerimize çevirdim bakışlarımı.

Daha öncesinde birden fazla kez el ele tutuşmuş olabilirdik fakat ilk defa ellerimiz böylesine özel bir şekilde birleşmişti. Bankın bizi temsil eden renkleri karışmaya devam ederken, ruhlarımızın gerçek rengi çoktan yer değiştirmişti bile.

7

Son günlerde olduğu gibi bugün de hapşırarak uyanmıştım. Günümün geri kalanını nasıl geçireceğimi sağ olsun daha gözümü açamadan gelen hapşırığım sayesinde anlayabiliyordum. Bugün de boğazımın acısından yakınacak, burnumu silmekten bıkacak ve kemiklerimin ağrısından yatağımdan ayrılamayacaktım.

"Nehir!"

... ve tabii ki de biricik annem daha iyi olmam için bana bitki çayları yaparken, ilaçlarımı da dakikası dakikasına içirtecekti.

"Aradığınız Nehir'e şu anda ulaşılamıyor!" diye bağırarak konuştuğumda, sesimin son günlerde olduğundan daha iyi çıktığını fark etmiştim.

Annem odamın kapısını pat diye açtıktan sonra oldukça endişeli bir şekilde, "Kızım, neden telefonuna bakmıyorsun?" diye azarladı beni.

Komodinime uzanarak telefonumu elime alırken, "Uyuyordum, ne oldu ki?" diye sordum.

Ben daha telefonumun ekranını göremeden, "Cem aradı, Cem!" deyince, bugünün o büyük gün olduğunu anımsadım.

"Bittim ben!" diye büyük bir suçluluk duygusuyla bağırırken fırladım yataktan.

"Hasta hasta gidecek misin?" diye sordu annem şaşkınlıkla.

Evet, dört gündür hastayım bahanesiyle hiç kimseyle – Kıvanç'la bile– görüşmüyordum ama bu başkaydı. Tekrarı olmayacaktı ki olsa bile ilkler çok önemliydi.

"Cem için, evet." diye cevapladıktan sonra telefonumu komodinimin üzerine bıraktım ve banyoma yönelirken, "Bana kıyafet seçer misin, lütfen?" diye sordum, annemin cevabını beklemeden banyoma girdim.

Kısa bir duştan sonra üzerimdeki, ben hastayım, imajından kurtuldum ve banyomdan çıktıktan sonra annemin benim için seçtiği kıyafetleri giyindim.

Ecrin teyze benim için hazırladığı bitki çayını odamdaki masanın üzerine koyduğunda, ben de hemen karşısındaki sandalyeye oturdum. Damla'nın aldığı ve sayesinde nasıl kullanacağımı artık çok iyi bildiğim makyaj malzemelerine kısa bir göz attıktan sonra hafif bir makyaj yapmaya başladım.

"Kıvanç arıyor." deyince annem, daha da hızlandım. "Arama sonlandı."

Saniyeler sonunda, "Tekrar arıyor." deyince Ecrin teyze, annem benim bir şey dememi beklemeden telefonumu komodinimin üzerinden aldı.

"Kıvanç, benim Göksu." diyerek aramayı cevaplandırdığı sırada rujumu sürüyordum. "Nehir şu anda makyaj yapmakla meşgul..." Aynada kendime son kez baktım ve masanın üzerindeki parfümümü alıp sıktım. "İki dakikaya kadar iner aşağıya."

Dolabımın içindeki küçük çantamı aldıktan sonra annemdeki telefonumu kaptım, "Geliyorum!" dedikten sonra aramayı sonlandırdım ve annemin, ardından Ecrin teyzenin yanaklarını öptükten sonra koşar adımlarla odamdan çıkıp hızla basamakları indim.

Askılıktaki ceketimi elime aldıktan sonra kapıyı açtım ve Kıvanç'la burun buruna geldik. Kıvanç beni ayakkabılarımdan

başlayarak saç diplerime kadar süzdükten sonra, "O ruju sil." diyerek arkasını döndü.

Tamam, belki rujum makyajıma, daha doğrusu kıyafetime göre ağır kaçıyordu ama seviyordum kırmızı ruj sürmeyi ve sırf Kıvanç istedi diye silmek de istemiyordum.

Kıvanç sağ ön koltuğun kapısını açarken, ben de evin kapısını ardımdan kapattım. Koşar adımlarla ona doğru ilerlerken, düşmemek için içimden dua ettim ve neyse ki düşmeden yanına varabildim. Kapısını açık tuttuğu sağ ön koltuğuna oturduktan ve Kıvanç da kapıyı kapattıktan sonra otomobilin ön tarafından dolanarak şoför koltuğuna geçti.

İkimiz de emniyet kemerlerimizi taktığımızda, camdan bana bakan annemi gördüm ve ona el sallamak istedim. Ben anneme el sallarken, Kıvanç otomobili çalıştırdı ve saniyeler sonrasında da sürmeye başladı.

"Torpido gözünde peçete var." dediğinde, burnumun aktığını sanarak hızlıca parmak uçlarımı burun deliklerime değdirdim fakat hayır, burnum akmamıştı.

"Tamam da ne için?" diye sorarken, biraz önceki hareketimi görmemiş olmasını diliyordum.

"Rujun için."

"Rujumu silmek istemiyorum."

"Kıyafetine yakışmamış."

Üzerimdeki uzun kollu, rengi mürdüm olan ve etek kısmı daha kabarık, diz kapağımın biraz daha üstünde biten elbisem için Kıvanç tek bir söz dahi söylememişken, sürdüğüm ruj hakkında kötü eleştiride bulunmuştu.

Kaşlarım bu gerçek sebebiyle şaşkınlıkla havaya kalkarken, "Göze çarptığı için değil de kıyafetime yakışmadığı için mi silmemi istiyorsun?" diye sordum. İnanılır gibi değildi.

"Evet."

Kısa bir süreliğine düşündüm; ona inanmayı her şeyden çok istiyordum ama her ne kadar son bir aydır kıyafetlerime karışmıyor olsa da aslında geçmişte –çok değil daha bir yıl öncesinde– sırf başkaları bacaklarımı çıplak görmesin diye tüm şortlarımı yaktığını daha dünmüş gibi hatırlıyordum.

"Ben yakıştırdım."

"Peki." diyerek konuyu daha fazla uzatmayacağını kanıtladı. "Sen bilirsin."

Kısa bir sessizliğin ardından müzik açmak için bir elimi uzatıyorken, o benden önce davrandı. Çalan şarkıyı önce tanımasam da duyduğum yeni sözle birlikte tanıdığımı ve çok da sevdiğimi anımsadım.

"Pinhani." diyerek şarkıyı söyleyen grubun adını söylediğinde, "Çok Âşık." diye devam ederek şarkının adını da ben söylemiş oldum.

"Ben insan değilmişim,
Mutlu edemezmişim, seni.
Zamansız gidermişim,
Yarım bırakırmışım,
Sonları hiç sevmezmişim..."

Kafam sola doğru çevrilmiş bir şekilde koltuğun başlık kısmına yaslıyken, bakışlarım doğrudan Kıvanç'taydı. En sevdiğim kısım geldiğinde dayanamadım ve dudaklarımı aralayarak sesimin kötü olduğunu biliyor olmama rağmen şarkıya eşlik etmeye başladım.

"Ama ben çok, çooook...
Çooook âşığım,
Âşığım sana,
Ama ben çok, çooook...
Çooook âşığım, âşığım sana,
Âşığım..."

Kıvanç bakışlarını bana çevirdiğinde sustum ve gülümsedim.

"Önce fikrin düşer,
Boğar gecemi sorulara...
Hiç mi gelmez içinden huzur,
Ne gerek var bu kavgalara..."

Kıvanç bakışlarını tekrar bana çevirirken, "Sonraki kısım senden bana." dedi.

"Affetmek aşkın içinde var.
Gururum gardını kollar.
Gururum delik deşiktir,
Sana, sana, sana..."

Uzanıp müziği kapattıktan sonra öfkeli bir şekilde, "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak bana döndü ve "Hayır, ne alakası var?" diye sordu.

"Sonraki kısım senden bana, derken?"

Yola bakmaya devam ederek, "Şarkıyı her dinlediğimde o kısmı senin bana söylediğini düşünürdüm." diye itiraf etti.

Öfkem biraz olsun dinmemişken, "Güzelim şarkıda benim sana söyleyebileceğim tek yer orası yani, öyle mi?" diye sordum.

"Bu konu üzerine tartışacak mıyız?" diye sordu bıkmış bir ifadeyle.

"Evet, efendim, pekâlâ da tartışacağız!"

Nefesini güçlü bir şekilde dışarı verdikten sonra, "Sözleri, senin eskiden bana olan tavırlarını anımsatıyordu, bunda kötü olan ne var?" diye sordu.

Tamam, bu konuda haklı olabilirdi ama şarkının o çok güzel kısımlarında susup susup sadece o kısmı gelince, aaa, Nehir bak, bu kısım senden bana, demesi sinir bozucuydu!

"Kötü olan o değil. Kötü olan..." derken sustum ve başımı iki yana salladıktan sonra, "Amaan neyse." diyerek konuyu

kapatmak istedim çünkü anlatsam da anlayacağını düşünmüyordum.

Söylediğim son söz yalnızca konuyu kapatmamış, aramızdaki iletişimi de tek bir bıçak darbesiyle ortadan ikiye ayırıvermişti. O kadar uzun bir süre konuşmadan ve birbirimize bakmadan durduk ki artık sıkıntıdan patlamak üzere olduğumu hissedip pes eden yine ben oldum.

Dudaklarımı araladığım sırada Kıvanç otomobili durdurdu ve ben de araladığım dudaklarımı kapatırken kaşlarımı çatarak ona döndüm. Kıvanç'ın herhangi bir açıklama yapmasına gerek kalmadan, Batuhan ve Damla otomobilin arka kapılarını açıp koltuklarına kurulunca, neden durduğumuzu anlamış oldum.

"Günaydın!" dedi Damla neşeli bir şekilde.

"Günaydın." dedim neşeden fazlasıyla yoksun bir şekilde.

"Hayırdır?" diye sorguladı Batu. "Afyonunuz mu patlamadı, yoksa her zamanki kedi–köpek kavgalarından biri mi?"

Damla gülerek, "Karı–koca desen daha doğru olur sanki?" deyince arkamı döndüm. Damla'ya kötü kötü bakarak onu utandıracaktım ki beni görür görmez yüzünün aldığı ifadenin hemen ardından, "Ay, Nehir, bu ne hâl?" diye bağırarak sormasıyla utanan ben oldum.

"Ne varmış halimde?" diye sordum.

Elbiseme kısa bir anlığına baktıktan sonra yine yüzüme çevirdi bakışlarını. "Ne bileyim... Bu kıyafete, bu ruj..."

"Ben de yakışmadığını söyledim ama hanımefendi dinlemedi." dedi Kıvanç. Sesindeki tona bakılacak olursa onu dinlememiş olmama fena halde takılmıştı.

"Batuş!" dedim son bir umut. "Sence?"

Başını iki yana salladığında, dudaklarımı bükerek önüme döndüm ve Kıvanç'ın zafer kazanmışçasına gülümsediğini görünce, öfkelenerek torpido gözünü açtım. Çıkardığım ıslak

mendil ve kuru peçeteyle rujumu güzelce temizledikten sonra ise Damla'nın yanında getirdiği, kıyafetimin rengine en uygun olan rujlarından birini sürdüm.

Kıvanç otomobili sürmeye devam ederken, Damla'nın rujunu geri verdiğim sırada yandan bir bakış attı bana. Rujuma kısa bir anlığına bakıp tatmin olmuş bir şekilde gülümsedikten sonra tekrar önüne döndü.

Yolun geri kalanında ise ben sinirimden çatlarken, Kıvanç ara ara bana aynı gülümsemeden yolladı ve Batu ile Damla da kendi aralarında sohbet ettiler.

--

"Ee, nasıl buldunuz manzarasını?"

Cem'in aylardır hazırlandığı oyununa gitmeden önce Damla'nın isteğiyle dördümüz buluşmuş, kahvaltı etmeye gelmiştik. Mekânı Damla seçmişti ve doğruyu söylemek gerekirse çoğu işte olduğu gibi bu işte de iyiydi. Mekân da manzarası da o kadar güzeldi ki sadece masalarına bakınca bile tokluk hissiyle dolup taşmıştım.

"Harika." dedi Batu, Damla'nın sorusunu cevapsız bırakmayarak.

"Sipariş almak için kimse gelmeyecek mi?" diye sordum etrafıma bakınmaya devam ederken. "İlaç saatim yaklaşıyor da..."

"Şimdi gelirler de acaba sen gitmesen mi bugün?" diye sordu Damla. "Daha kötü olursun falan?"

Başımı şiddetle iki yana sallarken, "İki elim kanda da olsa gideceğim o oyuna." dedim.

"Batuhan da asla yapmam dediği bir şey yaptı bugün; en önemli dersini ekti. Hastalığı, okulu umursamadığınıza göre Cem'i gerçekten de çok seviyorsunuz."

"Sevmek ne kelime?" diye alaycı bir şekilde sordu Kıvanç. "Âşıklar, âşık!"

"Kıskandın mı sen?"

Batu'nun sorusuyla birlikte Damla kıkırdayarak gülmeye başladı ve ben de dişlerimi göstererek sırıttım. Üçümüzün de bakışları Kıvanç'ın üzerindeyken, Kıvanç sahte bir öksürüğün ardından, "Ne alakası var?" diye sordu.

"Kıskanmış, belli." dedi Damla, gülmeye devam ederken.

"Kıskanmadım."

"Kıskanç Kıvanç!" dedi Damla ve aynı sözleri melodik bir şekilde söylemeye devam etti.

"Damla!.." dedi Kıvanç uyarıcı bir tonla. Damla duraksayınca, "Sus." diye devam etti.

Kıvanç'ın yüz ifadesinden olsa gerek, Damla'nın gülüşü yüzünde donup kaldı ve ben de Batu'dan önce devreye girerek, "Niye susturmaya çalışıyorsun kızı?" diye sordum.

"Sana ne?"

"Ne demek sana ne ya?" diye öfkeyle soludum.

Konuşurken bazen sesim kırık çıkıyor, boğazımı acıtıyordu ama umurumda değildi. Kıvanç'ın ne bana ne de Damla'ya böyle davranmaya hakkı yoktu.

"Kıvanç!.." dedi Batu hafif öfkeli bir tavırla. "Kaçırma keyfimizi."

"Çoktan kaçırmışım gibi gözüküyor ama sen bilirsin, tamam. Kaçırmam."

"Özür dile Damla'dan."

Kıvanç'ın dudakları yukarı doğru kıvrılırken, bakışları Damla'yı buldu ve Damla ona oldukça alıngan bakışlar yollarken, "Özür dilememi gerektirecek bir şey var mı?" diye sordu Kıvanç.

Ben ona şaşkın bir şekilde bakarken, Damla'nın, "Hayır, yok." demesiyle, Batu da ben de bir anda kendimizi şok havuzunun içinde bulduk.

"Konu kapanmıştır." dedi Kıvanç ve arkasına yaslandı. Bu tavırlarından nefret ediyordum.

"Hoş geldiniz efendim, ne arzu edersiniz?" diye sorarak bir anda yanımızda beliren garson, kapanmayan konunun bir anda dağılmasına sebep olurken, Damla, "Menü?" diye sordu.

Garson menü getirmek için yanımızdan uzaklaşınca, bakışlarım birbirlerine kötü kötü bakan Kıvanç ile Batu arasında mekik dokumaya başladı. İkisinin bakışlarında da nefret vardı ama kalplerinde yoktu. Çoğu konuda birbirlerini desteklemiyor ve hatta birbirlerine kızıyor olabilirlerdi ama öfkelerinin nefretle karışmayacağından emindim.

"Buyurun efendim!" diyerek önümüze iki menü koyunca garson, "Ben bir tane daha alabilir miyim?" diye sordum.

Garson bana bön bön bakarken, Kıvanç, "Çocuklaşma." dedi ve ikimizin önüne koyulan menüyü eline aldı.

"Getireyim mi?" diye kararsız bir şekilde sordu garson ve Damla, "Hayır, gerek yok." diyerek benim yerime konuşmuş oldu.

Bir süre menüyü inceledik fakat ben Kıvanç'la yakın durmamak için göz ucuyla incelemek zorunda kaldım.

Garsona isteklerimizi sıraladığımız esnada, "Menemen de söylesek mi?" diye sordu Batu.

"Ay, evet ama lütfen kaşarlı söyleyelim." dedi Damla.

Ben başımı sallarken, Kıvanç omuz silkmekle yetinmişti.

"Ortaya kaşarlı menemen." dedi Batu ve garson siparişlerimizi getirmek için gitmek üzereyken, "Büyük boy portakal suyu bir de." dedi Kıvanç.

İster istemez dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken, bakışlarım da Kıvanç'a doğru kaydı. Tamam, hayatının büyük bir çoğunluğunu somurtarak ve insanların keyiflerini kaçırarak geçiriyor olabilirdi ama hakkını yiyemezdim; bazı zamanlarda tanıdığım herkesten daha güleç ve düşünceli olabiliyordu.

"Kahvaltıdan hemen sonra gideriz, değil mi?" diye sordu Damla. Belli ki biraz önce yaşanan tatsızlığı çoktan unutmuştu.

"Geç kalmak istemiyorsak, evet." dedi Batu.

"Senin ilaç saatin ne zaman?" diye sorunca Kıvanç, masanın üzerine koymuş olduğum telefonumu elime aldım ve gelen mesajları daha sonra okumaya karar vererek, "Yarım saat sonra." dedim.

Başını sallarken etrafımıza bakındı ve yüzünde bir şeyden memnun olmamış gibi bir ifade belirmişken, oturduğu yerden kalktı. Duvar kenarında oturduğundan, ben yerimden kalkmadan onun kalkıp gitmesi biraz zor olurdu fakat o, "Geliyorum hemen." dedikten sonra yerimden kalkmamı beklemeden, bacakları diz kapaklarıma çarparak önümden geçip gitti.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Batu.

"Tuvalete gidiyordur belki." dedi Damla.

Ben de tahmin yürütmek yerine bir süreliğine kaşlarım çatık bir şekilde arkasından baktım ve gelen mesajları okumaya karar vererek dikkatimi telefonuma verdim.

Kimden: Irmak
Ne zaman geliyorsunuz?
Kimden: Deniz
Cem heyecandan ne yapacağını şaşırdı. Bu halini görmen lazım, çabuk gel!

Bir an duraksayıp, önce hangisinin mesajına cevap vermem gerektiğini düşündüm ve sonra ilk hangisi atmışsa onunkine cevap vermeliyim diye düşünerek nihayetinde öyle de yaptım.

Kime: Irmak
Bir–iki saate kadar orada oluruz.
Kime: Deniz
Ben gelene kadar videosunu falan çeksene... Lütfen!
Kimden: Deniz
Pışşıkk, yağlı kaşşıık!

Gözlerimi devirdim. Bazen Cem'den bile daha çocuksu davrandığı oluyordu ve o anlarda nedense Cem'in aksine hiç mi hiç tatlı olmuyordu.

Kime: Deniz

Çocuklaşma.

Kimden: Deniz

Sana ne kızım, ister çocuklaşırım ister çocuklaşmam. Allah, Allah, beğenmiyorsan küs benimle.

Kime: Deniz

Küseyim mi? Cidden mi?

Kimden: Deniz

Doğru lan, sen neden küsüyorsun, ben küseyim sana. Küstüm. Yazma sakın.

Omuz silkerek telefonumu tekrar masanın üzerine bıraktım ve Kıvanç'ı merak ederken etrafıma bakındım. Kıvanç'ı göremeyince Batu ile Damla'nın sohbetine kulak kesildim.

"İntegral biraz zordur ama türevin tam tersi zaten. Yaparsın sen, korkma."

"Bilmiyorum ya, ikisi de trigonometriden daha zormuş. Korkmadan edemiyorum."

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken, "Yuh!" dedim. İkisi de konuşmayı keserek bana dönünce, "Boş zamanlarınızda derslerden mi konuşuyorsunuz? Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet, n'olmuş?" diye sordu Batu. Tamam, bu sohbet konusu tam da Batu'nun ilgi alanıydı ama Damla?

"Sıkılmıyor musun ya da hiç mi başka konulardan konuşmak istediğin olmuyor?" diye Damla'ya bakarak sordum.

"Ne gibi mesela?"

"Aşk?" diye sordum. "Siz? İkiniz? Geçmiş yıllarınız, gelecek yıllarınız falan..."

Batu sahte bir öksürük krizine girdikten sonra masanın üzerindeki su şişesini açtı ve sudan birkaç yudum aldıktan sonra, "Ben bir Kıvanç'a bakayım." diyerek ayağa kalktı.

"Kaç kaç." dedim gülerek.

Batu'nun gidişinden hemen sonra Damla telefonunu eline alıp ekranına kısa bir süreliğine baktı ve ardından öfkeyle tuşlara basmaya başladı. Batu'yla mesajlaştıklarını düşünerek küçük bir kahkaha attım ve Damla'nın öfkeli bakışları bana çevrilince, "Pardon." deyip gülmeyi kesmeye çalıştım.

"Daha hızlı." diyen Kıvanç'ın sesini duymamla, sesinin geldiği yöne bakmam bir oldu.

Yanındaki garsonlarla birlikte bize doğru geliyordu ve garsonların ellerindeki tepsiler tıka basa doluydu. Varlığımızı mekâna giriş yapmamızdan yirmi dakika sonra fark eden garsonların, sipariş vermemizin üzerinden on dakika bile geçmemişken siparişlerimizi getirmiş olmaları ne kadar mantıklıydı? Bilemiyordum.

"Geçebilir miyim?" diye soran Kıvanç, şimdi daha insancılken, yavaşça ayağa kalktım ve geçmesine izin verdim.

Kıvanç yerine oturunca, ben de tekrar yerime oturdum ve garsonların tepsidekileri masaya koyacaklarını bildiğimden, masanın üzerindeki telefonumu elime aldım. Telefonun ekranı açılırken, Deniz'den gelen yeni üç mesajımın olduğunu gördüm.

Kimden: Deniz
Yuh, yazmadı cidden...
Nehir?
Tamam, ağlama. Özür dilersen affederim.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken cevap vermek için klavyeye bastım ve tam o anda Kıvanç'ın telefonumu elimden almasıyla birlikte neye uğradığımı şaşırdım.

"Ne yapıyorsun sen ya?"

"Yemeğini ye. Daha ilacını içeceksin."

Gözlerimi masanın üzerindekilere çevirdikten sonra Damla'nın, "Gidip müdürle mi konuştun daha hızlı servis yapmaları için?" diye sormasıyla tekrar Kıvanç'a döndüm.

"Ne alakası var?" diye sorarken bakışlarını hem Damla'dan hem de benden kaçırmış, mekânın manzarasına çevirmişti.

"Buraya en az altı kez geldim, altısında da sipariş vermemden yarım saat sonra servis yapıldı da o yüzden soruyorum, yoksa sen hiç yapar mısın öyle şey?"

Damla'nın sırıtarak söylediği sözlerden sonra Kıvanç ona kötü kötü bakmaya başlayınca, Damla ağzındaki fermuarı çekiyormuş gibi yaparak arkasına yaslandı.

Damla'ya kötü kötü bakmaktan sıkılan Kıvanç bana dönerek, "Benim yedirmemi beklemiyorsun herhâlde?" diye öfkeyle soluyunca, öfkesini benden çıkarsın istemediğimden, "Şey, Batu'nun gelmesini bekliyordum." dedim.

"Sen ye, gelir o zaten."

Başımı salladıktan sonra önümdeki çatalıma uzandım ve Kıvanç'ın öfkeli bakışları altında yemeye başladım. Bir süre sonra hiç rahat yiyemediğimi fark edince, herhangi bir konu açarak Kıvanç'ın dikkatini üzerimden almak istedim ve nasıl bir konu açabileceğimi düşünmeye başladım.

Aklıma gelen ilk konuyu, "Havalar ne zaman ısınacak acaba?" diye sorarak açtım.

Kıvanç kaşlarını çatarken, Damla ağzındaki yiyecekleri çiğnemeyi bıraktı. Oldukça saçma bir konuyu açtığımı fark ederken, ölmek var dönmek yok felsefesiyle, "Hastayım ya ben, daha ne zamana kadar hastalıkla savaşırım acaba diye merak ediyorum." dedim.

"Aslında bunun havalarla pek ilgisi yok, senin bağışıklık sisteminle ilgisi var." deyince Damla, "Batu'nun sevgilisi olduğu nereden belli ama..." diyerek güldüm.

"Batu'nun sevgilisi değilim ki ben." dediğinde, gözlerim kocaman açıldı.

"Nasıl ya?" diye şaşkınca sorduğum sırada bakışlarımı Kıvanç'a kaydırmıştım.

"Sevgili olma çabasındalar." derken Kıvanç, Batu, "İki saattir seni arıyorum." diyerek masaya oturdu.

"Sevgili olma çabasında değiliz." dedi Damla.

"Neden?" diye sordum.

"Ne neden?" diye sordu Batu.

"Neden sevgili olma çabasında değilsiniz?"

"Neden olmalıyız?" diye sordu Damla.

"Birbirinizi sevmiyor musunuz?"

"Birbirini seven herkes sevgili olacak diye bir kural yok ki." dedikten sonra işaret parmağıyla Kıvanç ve beni işaret ederek, "Mesela siz." diye devam etti Batu. "Birbirinizi seviyorsunuz ama işe bak ki hâlâ sevgili değilsiniz."

Başımı şiddetle iki yana sallarken, "Bizim durumumuz farklı. Ben ona âşığım, o ise benden yalnızca hoşlanıyor." dedim.

Batu ve Damla'nın bana bakmak yerine gözlerini bile kırpmadan Kıvanç'a bakıyor olduğunu fark edince, ben de bakışlarımı Kıvanç'a çevirdim ve tam o anda onun da kafasını hızla başka bir yöne çevirdiğini gördüm. Bu hareketi kaşlarımı çatmama sebep olurken, oturduğumuz geniş koltuğun üzerindeki sol elinin üzerine kendi sağ elimi koydum.

"Kıvanç?"

Bakışlarını tekrar bana çevirip önce gözlerime, sonra ellerimize baktı ve çok kısa bir süre sonra elini kendine doğru çekerken, "Doğru, bizimkisi farklı." diyerek beni onayladı.

Bir süre dördümüz de yalnızca yemek yemeye odaklandık. Bu sırada, ben üçünün yeme hızının toplamından daha hızlı yiyor olabilirdim ama bu kesinlikle çok aç oluşumdan değil, ilaç saatimi kaçırmak istemediğimdendi.

Portakal suyumdan büyük bir yudum alırken geriye doğru yaslandım ve kısa bir süre sonra Kıvanç da sırtını geriye doğru yaslarken, masanın üzerindeki telefonunu eline aldı. Batu ve Damla kendi aralarında yine ders hakkında konuşmaya başlayınca, fırsattan istifade ederek Kıvanç'ın neden bir anda durgunlaştığını sormak istedim.

"Bir şeyim yok." dedi telefonuna bakmaya devam ederken.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldığı sırada bir an bile duraksamadan, "Daha ağzımı açmamıştım." dedim.

"Emin ol bakışlarının üzerimdeki etkisi sözlerinden daha fazla..."

Sol kaşım yukarı doğru kalkarken, onun bana yaptığı gibi ben de elindeki telefonu bir anda kaptım ve onu bana bakmaya zorlarken, "Haydi, yine bil o zaman. Ne düşünüyorum sence şimdi?" diye konuştum.

"Saçmalama." dedi ve sonra elimdeki telefonunu almaya çalıştı.

"Vermem." derken, her hâlükârda benden alacağının bilincindeydim.

"Alırım."

"Alamazsın." dedim sırıtarak.

"Öyle bir alırım ki..."

Telefonla birlikte kaçıp gitmek geldi aklıma fakat hayır, bunu yapmadım. Ne yapabileceğimi düşünürken, aklıma gelen yeni bir fikirle birlikte sonumu biraz olsun düşünmeden harekete geçtim. Oturduğum yerden yavaşça kalktım, telefonu kalktığım yere bıraktıktan sonra telefonun üzerine olacak şekilde tekrar oturdum.

Üzerine oturduğum telefonunu asla alamayacağını düşündüğüm Kıvanç'ın yüz ifadesiyle karşılaşınca ise ne yaptığımı anladım. Ben hatamın telafisini yapamayacak kadar geç kalmışken, Kıvanç'ın dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı bile.

"Onu oradan alamayacağımı mı düşündün? Gerçekten mi?" diye sordu. Düşündün, dediğine göre benim de olayı sonradan anladığımı fark etmişti.

"Almazsın diye umuyorum." dedim korkuyla.

"Alırım, hem de zevkle."

Kıvanç'ın elini bana doğru uzatmasıyla, "Aaa, ilaç saatim!" diye bağırarak dikkatleri üzerime çekmem bir oldu.

"Tamam da niye bağırıyorsun kızım?" diye sordu Batu.

"Heyecandan." dedim hafifçe gülümseyerek.

Oldukça yakınımda oturan Kıvanç, kulağıma doğru, "Kalçana dokunacak olmamın seni bu kadar heyecanlandırabileceğini bilseydim, bunu daha önceden de yapabilirdim. Söylemen yeterliydi." dedi.

Dişlerimi sıkarken, zoraki bir gülümsemeyle, "Çantamı uzatır mısın Kıvanççığım?" diye sordum.

"Tabii ki Nehirciğim!" diyerek yanındaki çantamı verdi ve sonra ben çantamdan ilacımı çıkarmakla uğraşırken, beni pişkin bir gülümsemeyle seyretti.

Üzerine oturduğum telefonunu oradan nasıl alacağımı düşünürken, yine aklıma gelen ilk fikri deneme kararı aldım. Çantamdan ilacımı çıkardıktan sonra onu Kıvanç'a uzattım ve Kıvanç çantamı tekrar yerine koyarken, oturduğum yerden hafifçe kalkarak ta Batu'nun önündeki su bardağına uzandım. Bardağı elime alırken, "Bu su daha güzel göründü gözüme." diye saçma bir açıklamada bulunup, eş zamanlı olarak diğer elimle telefonu yerinden aldım.

Aynı yerime tekrar oturduktan sonra Batu ve Damla'nın şaşkın bakışlarını umursamıyormuş gibi yaparken, bardağı önüme koyup, masanın altından Kıvanç'a telefonunu uzattım ama o almadı. Derin bir nefes alıp sakin kalmayı dileyerek telefonu bacaklarımın üstüne koydum ve ilacımı içmeye karar verdim.

İlacı dilimin üzerine koyduktan sonra Batu'nun bardağını elime aldım tekrar ve sudan henüz bir yudum almışken, Kıvanç'ın sol elinin bacaklarımın üstündeki telefonunda olduğunu hissettim. Sudan yeni bir yudum alamadığım ve aslında nefes bile almayı unuttuğum kısa bir an yaşandı; Kıvanç kucağımda öylece duran telefonunu, bana dokunmaktan çekinmeyerek aldı.

Benim Kıvanç'ın yaptığı bu hareketin etkisinden çıkmam kolay olmayacaktı ve yüzündeki ifadeye bakılacak olursa bunu o da biliyordu.

"Nehir, iyi misin?" diye soran Damla, nefes almaya başlamama sebep olarak bir nevi hayatımı kurtardı.

Sudan birkaç yudum daha alıp, aldığım yudumları yutmaya çalışırken, başımı salladım ve Batu'nun, "Kızardın mı sen?" diye soruşuyla yüzümün yandığını hissettim.

"Geç kalıyoruz sanki... Kalksak mı?"

"Olur, kalkalım."

"Hesabı istesek mi, yoksa kasada mı ödesek?"

"İsteyelim bence." deyince Damla, Batu, garsona işaret verdi.

Benim Kıvanç'la göz göze gelmemeye çalıştığım dakikaların sonunda, garson hesabı bir kutuyla birlikte getirince, kutuyu Batu aldı. Garson yanımızdan ayrılırken, Batu kutuyu açtı ve üç saniye sonra, "İki yüz yetmiş lira mı? Yuh artık." dedi.

Damla, "Pahalı bir mekân olduğunu söylemiştim." dedi.

"Tamam, pahalı falan ama dört kişilik kahvaltının iki yüz yetmiş lira olduğu nerede görülmüş? Kuş sütü de içirmediler ki!"

Kıvanç'ın hareketlendiğini hissedince, bakışlarımı ona çevirdim ve bana hâlâ aynı bakışlarla bakarken, elini cebine uzatmış olduğunu gördüm. Damla ve Batu'nun karşı çıkmasına rağmen cebinden çıkardığı cüzdanından üç yüz lira aldı ve kutunun içine bıraktı.

"Bölüşerek ödeseydik ya." dedi Batu. Damla da "Bi' kahvaltıya tek başına üç yüz lira verdin, farkındasın değil mi?" diye sordu.

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken, "İnan bana bu kahvaltıya değerdi." dedi ve ne demek istediğini saniyeler sonrasında anlayan ben, pancara dönen suratımla birlikte suskunluğumu korumaya devam ettim.

--

Kıvanç otomobili durduğunda, derin bir nefes alarak emniyet kemerimi çözdüm ve bakışlarımın Kıvanç'ınkilerle buluşmaması için ayrı bir çaba sarf ederken otomobilden indim.

Benim ardımdan sırasıyla Batu ve Damla da otomobilden inince, Kıvanç'ın inmesini beklemeden yürümeye başladık. Kıvanç arkamızdan, "Beni bekleyin!" diye bağırmadığı gibi, bizlere yetişmek için hızlı adımlar da atmadı çünkü Cem'in oyununa gitmeye meraklı değildi. Ona benimle oyuna gelmek isteyip istemeyeceğini sormamıştım ve hatta sırf ben gidiyorum diye oyuna gelmek istediğini söyleyen de o olmuştu.

"Kıvanç'ın onuncu dakikada salonu terk edeceğine dair bahse girerim." dedi Damla gülerek.

"Bence 'ayıp olmasın' diye düşünerek bi' yirmi dakika dayanabilir." dedi Batu.

Damla gülmeye devam ederken, "Sence Nehir?" diye sordu.

Omzumun üstünden ona baktıktan sonra tekrar önüme döndüm ve "Son dakikasına kadar kalacak." dedim.

"Kaybeden, kazananın bir dileğini gerçekleştirsin." dediğinde Damla, sol kaşımı kaldırarak ona döndüm.

Bakışlarının doğrudan Batu'nun üzerinde olduğunu gördüğümde, kaşlarımı çatmadan edemedim. Sol dirseğimle dirseğine dokunduğumda, bana döndü ve anlamsız bakışlarımla karşılaşınca sırıttı. O an, neden böyle bir şey istediğini anladım. O da aynı benim gibi Kıvanç'ın bu gösteriye yalnızca

benim için geldiğini, son dakikasına kadar salonu terk etmeyeceğini biliyordu ve sırf Batu onun istediği bir şeyi yapmak zorunda kalsın diye böyle bir şeyi istemişti.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken, Damla susmam için bana işaret verdi ve ben de öyle yaparak bu konu hakkında bir şey söylemedim.

Salon kapısında kuyruk oluşturmuş insanlara katıldığımızda, Damla hararetli bir şekilde Batu'ya bir şeyler anlatmaya başladı. Kıvanç'ın nerede olduğunu merak ederek etrafıma bakınmaya başladıktan kısa bir süre sonra sağ omzumun üstündeki ağırlıkla birlikte belime bir çift kol sarıldı.

"Eğer sıkılırsan, seninle birlikte salonu koşarak terk edebilirim. Sorun olmaz."

Gülümsediğim sırada, "Koşarak?" diye sorarcasına konuştum.

"Durumun ciddiyetinin farkına varman için söyledim, yapacağımdan değil." Bana sarılırken, aynı anda benimle birlikte yürüyebiliyor ve konuşabiliyordu. Bu üçünü eş zamanlı olarak yapmayı becerebiliyordu ama ölüm kalım meselesi olmadığı sürece kesinlikle koşmuyordu. Tuhaftı.

"Gelmen gerekmiyor, gerçekten."

"Gerekiyor."

"Tabii sen, gelmezsem Cem küser, ağlar falan diye düşünüyorsan o başka..." dedim dalga geçerek. İkimiz de Cem'i zerre kadar umursamadığını biliyorduk.

"Geç dalganı sen." dedikten sonra, "Benimle dalga geçme cesaretini gösterdiğine göre, seni olduğundan daha çok aptallaştıran bir şey olmuş olmalı." dedi ve sağ kulağıma doğru, "Tahminde bulunmamı ister misin?" diye fısıldayarak sustu.

"Edepsizsin sen!" diye öfkeyle karşılık verirken, kollarını belimden ayırmıştım. Neyse ki beni daha fazla utandırmak yerine onu kendimden uzaklaştırmama izin vermişti.

"Sıra bizim." dedi Damla heyecanla ve birlikte salona girdik.

Kalabalık içerisinde yürürken, kadının teki omzuma çarpınca, Kıvanç bir anda sol kolunu belime doladı ve beni kendine yapıştırdı. Kıvanç ve benim yapışık ikizler gibi yürümeye devam ettiğimiz saniyelerin ardından, iki elini birden sallayarak yerini belli etmeye çalışan Deniz'i gördük ve Batu'nun, Deniz'in bu haliyle ilgili yorumlarını dinlerken, Deniz'e doğru ilerlemeye başladık.

İnsanları ittire ittire, Kıvanç'ın söylenmelerini dinleye dinleye attığımız adımlarımız bizi nihayet Deniz'e ulaştırabilmişti. Bir sıradaki tüm koltuklar yerine, iki sıranın orta koltuklarını daha cazip görerek bizim için tutmuştu Deniz ve arka sıraya sırasıyla Damla, Batu, ben ve Kıvanç otururken; ön sıraya sırasıyla Ozan, Irmak, Deniz ve Cem oturmuştu.

Ne? Cem mi?

"Cem!" diye şaşkınlıkla bağırdım.

Koltuklara oturmak için yürümeye çalışan birkaç kişi bana döndü ve çoktan koltuklarına kurulmuş olanlar da dillerini şaklattılar. Alt tarafı arkadaşımın adını haykırmıştım, neden bir günah işlemişim gibi davranıyorlardı ki?

"Aaa, Nehir!" diyerek oturduğu koltuktan kalktı Cem.

Kıvanç'ın bileğimdeki elini nazikçe ittikten sonra ayağa kalktım ve kollarını iki yana açan Cem'e sarıldım. Cem'in uzun sarılışını, beni hiç şaşırtmayarak kıskanan Kıvanç yapmacık bir öksürük krizine girince, Cem sırıtarak benden ayrıldı.

"Ne işin var senin burada?" diye aynı şaşkınlıkla fakat bu sefer bağırmadan sordum.

"Farkında mısın bilmiyorum ama bugün benim oyunum var burada." dedi hayal kırıklığıyla.

"Geri zekâlı bu çocuk, cidden." dedi Irmak.

"Tabii ki farkındayım ve zaten hepimiz oyununu izlemek için geldik!" dedim büyük bir neşeyle ve ardından kırıcı

olmamayı umarak, "Seyircilerin arasında ne işin olduğunu sormak istemiştim." dedim.

"Haa..." dedi son harfi epeyce uzatarak. "Ben sadece ikinci perde de oynuyorum."

Kaşlarımı kaldırıp tekrar indirdiğim sırada arka sıralardan birinin, "Oturacak mısınız artık? Oyun başlayacak da!" diye oldukça atarlı giderli bir şekilde konuştuğunu duydum.

Cem, kadının sözü biter bitmez yerine otururken, ben sabır dileyerek ve sırf gıcıklık olsun diye hayli yavaş hareket edip tekrar Kıvanç ile Batu'nun yanındaki yerimi aldım. Batu, oldukça kısık bir sesle Damla'ya bir şeyler anlatırken, Kıvanç'ın sol eli benim sağ elimi buldu ve eş zamanlı olarak bakışlarımız da birleşti.

Ortam ne aydınlık ne de karanlıkken, Kıvanç'ın kahvenin en eşsiz tonundaki gözlerini net olarak seçebiliyordum. Birlikte katıldığımız sayılı sanat gösterilerinden biriydi bu ve beni asıl mutlu eden şey, birlikte katılmamız değil, onun benimle birlikte katılmak istemiş olmasıydı. Belki üç ay öncesine kadar ona yalvarsam dahi benimle böyle bir etkinliğe katılmak şöyle dursun, benim böyle bir etkinliğe katıldığımızı hayal etmeme bile izin vermezdi; bu yüzden şu anki halimizden öylesine mutluydum ki mutluluktan ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Sahnedekiler yerine beni seyretmeye karar vermişe benziyorsun." deyince, bakışlarım kısa bir anlığına sahneye kaydı ve oyunun çoktan başlamış olduğunu gördüm.

Benimle alay ettiğinin farkında olarak tekrar ona döndüğümde, "Ne münasebet, sadece dalmışım." dedikten sonra bana hâlâ büyük bir dikkatle baktığını fark edince, "Ayrıca asıl sen sahnedekiler yerine beni seyretmeye karar vermişe benziyorsun." dedim.

Başını ağır bir şekilde iki yana sallarken, "Hayır, benzemiyorum." dedi. İtiraz etmek için dudaklarımı araladığım sırada, dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve "Zaten öyle." dedi.

Boğazımı sesli bir şekilde temizleyerek önüme döndüm ve sahnedekileri seyretmeye başladım.

Kıvanç'ın beni seyrettiği, benim ise sahnedekileri seyrettiğim uzun bir sürenin sonunda, oturduğu koltuğundan kalkan Cem'i görünce, ilk perdenin bitmek üzere olduğunu anlamış olduk. Cem, Deniz ve Irmak'ın şans dilemelerini dinledikten sonra arkasını döndü ve aynı şeyleri ben ve Batu'nun da söylemesini bekledi. Hayal kırıklığına uğramamasını sağlayarak beklentisini karşıladığımızda, derin bir nefes aldı ve sırıtarak yanımızdan ayrıldı.

Birkaç ay öncesine kadar, Cem'in tiyatroya bu denli önem verdiğini bilmezdim. Onun daha çok motor yarışlarına katılmayı ve bilgisayar oyunlarını oynamayı sevdiğini sanırdım fakat onlardan ziyade yapmaktan çok daha fazla hoşlandığı şey bir Tiyatro oyununda yer almaktı; bunu, okulumuzda tiyatro bölümünde okuyor olmasına rağmen ayrıca dışarıdan bir kursa yazılmasıyla anlamıştık. Hiçbirimizin onun kadar net yapmaktan hoşlandığı şeyler ya da mesleki olarak hedefi yoktu ve belki de bu yüzden onu gereğinden fazla destekliyorduk.

"Ne zaman bitecek?" diye sorunca Kıvanç, zihnimdeki düşünceleri kovup hafifçe gülümseyerek ona döndüm.

"Sıkıldıysan çıkabilirsin."

"Sana bakmaktan nasıl sıkılabilirim ki?" diye sorduğunda, kaşlarımı hafifçe çattım. Neden böyle davrandığını biraz olsun anlamıyordum.

"O zaman neden ne zaman biteceğini sordun ki?"

"Daha ne kadar böylesine güzel bir manzaranın tadını çıkartabileceğimi bilmek istedim."

"Manzara?"

"Evet, manzara; senin güzel yüzün..."

Son zamanlarda bana bakan gözlerindeki yumuşaklık, ağzından bir türlü düşüremediği farklı farklı iltifatlar, kendimi çok fazla değerli hissetmeme ve ne yazık ki utanmama sebep oluyorken, Kıvanç da bunun farkındaydı. Belki de sırf utanmam için bunları yapıyordu; bilemiyordum...

Ona cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada, salonun içinde yankılanan yabancı bir müzik ile duraksadım. Birçok göz, yabancı müziğin kaynağını ararken, Damla'nın hareketlenmesi ile kaynağın nereden geldiğini anlamış oldum. Damla çantasındaki telefonunu ararken, oflayıp pufluyor ve büyük ihtimalle de utançtan ölüyordu.

"Yeter be! Kiminse kapatsın artık şu müziği!" diye bağırınca bir adam, Batu hareketlenir gibi oldu.

Batu'ya durmasını söyledikten sonra Damla'nın çantasını kaptım ve koşar adımlarla salonu terk ettim. Salondan ayrıldıktan sonra neden böyle bir şey yaptığımı sorgulamaya başlamıştım ki telefonun hâlâ ısrarcı bir şekilde çaldığını fark edince, çantanın içindeki telefonu bulmaya karar verdim.

Damla gibi elimi Damla'nın çantasının içine daldırmamdan kısacık bir süre sonra telefonunu bulabilmiştim. Belli ki Damla stres yapmış ve bu yüzden de telefonunu bir türlü bulamamıştı.

Arayan kişinin adına baktığımda, kaşlarımı çatmadan edemedim. Büyük harflerle ADİ PİSLİK yazıyordu ekranda ve içimizden birinin tam şu anda Damla'yı aramayacağını bildiğimden, bu kişinin ortak bir arkadaşımız olmadığını düşünüyordum.

"Nehir!" diye bağırarak aynı benim gibi koşar adımlarla salondan ayrılan Damla, irkilerek bakışlarımı telefonundan alıp ona çevirmeme sebep oldu.

"Sen şey yapamayınca, ben şey yapayım dedim..." dediğim sırada arama kendi kendini sonlandırdı ve eş zamanlı olarak Damla elimdeki telefonunu aldı.

"Baktın mı?" diye sorduğunda, ne demek istediğini anlamış olsam da anlamamış gibi yaptım, o da anlamadığıma inanarak, "Kimin aradığına baktın mı?" diye daha açıklayıcı bir şekilde sordu.

Yok, hayır, diye yalan söyleyebilirdim fakat ekrana baktığımı görmüştü ve Damla zeki bir kızdı, bu yüzden hiç yalana başvurmayarak, "Evet." diyerek itiraf etmiş oldum.

"Lütfen kimseye bahsetme." dediğinde, kaşlarımı çattım. Korku dolu gözleri benim üzerimdeyken, onun için endişelenmeden edememiştim.

"Kim ki o?" diye sordum büyük bir merakla.

"Bilmeni gerektirecek kadar önemli biri değil ama lütfen, kimseye ve özellikle Batu'ya bundan bahsetme."

"Kötü biri mi?"

"Nehir, lütfen..."

Sol kaşımı hafifçe kaldırırken, "Bir şartım var." dedim.

Kaşlarını çatarak, "Nedir?" diye sordu.

"Eğer bu arayan kişinin sana zarar vereceğini düşünürsen, lütfen sessiz kalma. Batu'ya, Kıvanç'a ya da herhangi birine bahset ondan..."

Başını sallarken, "Tamam, söz!" dedi.

Her ne kadar tatmin olmamış olsam da üstelemedim ve ikinci perdenin başlayacağını duyuran sesten sonra ikimiz de salona yöneldik.

--

Cem'in son derece somurtkan, asi ve bir o kadar da kibirli olan bir rolü başarıyla oynaması hepimizi şaşırtmıştı çünkü onun kendi karakterine böylesine zıt bir rolü üstlenebileceğini hiç düşünmemiştik.

Cem ve arkadaşlarının seyirciye verdiği selam ile alkış tufanı koparken, Cem'in suratındaki sırıtışa takıldı gözlerim. Rabia onu öylece terk ettiğinden beri belki de ilk kez böylesine içten ve güzel bir şekilde gülmüştü. Bu gerçek az da olsa üzülmeme sebep olurken, Cem yine Cem'liğini yaparak, hâlâ sahnede olmasına rağmen arkadaşlarının ellerini bırakıp bize el sallamaya ve isimlerimizi haykırmaya başladı.

"Lütfen hemen terk edelim burayı, tüm karizmam çizildi!" deyince Deniz, onun için olmasa da oturduğumuz yerlerden kalktık ve salonu terk etmek için adımlamaya başladık.

8

Kolumun üzerinde duran başımı masadan kaldırdıktan sonra, bakışlarımı, içinde öğrencilerin olmadığı, iki gözetmen öğretmenin olduğu sınıfta gezdirdim.

13 Mart günü; biz öğrencilerin, hayallerini kurduğu üniversiteye bir adım daha yaklaşabildiği gün olarak tarihe geçebilirdi. Geçebilirdi geçmesine de bana göre eğer bu gerçekten de olacaksa, altın harflerle yazılmamalıydı çünkü ne soruları doğru düzgün yapabilmiştim ne de hayallerini kurduğum bir üniversite vardı.

Boşluktaydım. Evet, yakıcı bir boşlukta sürükleniyormuşum gibi hissediyordum kendimi ve beni okulun bahçesinde bekleyen annem, biraz sonra okuldan ayrıldığımda bana beklenti dolu gözleriyle sınavımın nasıl geçtiğini soracak, kötü geçti cevabını alınca da üzülecekti.

"İyi misin?" diye soran gözetmen öğretmene çevirdim bakışlarımı ve terslemek yerine yalnızca başımı sallamakla yetindim.

Öğretmenlerin bana artık çıkmam gerektiğini haykıran bakışlarının altında ezildim bir süre ve gerçekten de çıkmam gerektiğini anlayarak oturduğum sıradan kalktım. Bize verilen plastik kalem kutuyu elime aldıktan sonra neredeyse yarısını bitirmiş olduğum silgiye kötü bakışlar attım. Şekerlerden birini ağzıma attıktan sonra ağır adımlarla önce sınıftan, sonra da okuldan ayrıldım.

Kapının hemen önünde beni bekleyen annem çıktığımı görür görmez endişeli ve biraz da öfkeli bir tavırla bana

yöneldi ve sarılmadan önce, "Nerede kaldın? Öğrenciler çıkalı yirmi dakika oluyor!" diye sitemkâr bir şekilde konuşmayı ihmal etmedi.

"Uyukluyordum." diye dalga geçtim fakat ne yazık ki annem dalga geçtiğimi anlamayarak kollarını benden ayırırken kaşlarını çattı.

Birlikte okulun bahçesinde yürümeye başladığımızda, "Nasıl geçti?" diye tahmin ettiğim gibi sordu.

"Nasıl olsun, bildiğin gibi işte." diye geçiştirircesine cevapladım sorusunu.

Yaz tatilinde zaten elime hiç kitap almamıştım, tatilden sonra da çok çalıştığım söylenemezdi ve hâlâ nasıl olduğunu bilmediğim –bilmek istediğimi de hiç sanmıyordum– bir şekilde gerçekleşen kaza sebebiyle iki aylık bir kayıp yaşamıştım, dolayısıyla da derslerimden epey geri kalmıştım. Ne olacaksa olsun deyip bir senelik kaybı göze almak istemeyerek girdiğim sınavımın sonucu da tam da beklediğim gibi olmuştu; kötü, kötü, kötü!

"İstersen eve gidelim, dinlen, ne dersin?" deyince annem, gözlerimi yoldan alarak ona çevirdim.

Elleri direksiyonda, gözleri ise yoldaydı. Babamın geçirdiği kazadan sonra annem bir süre otomobil kullanamamış, kullandığındaysa gereğinden fazla dikkatli ve yavaş sürmüştü. Olay bir yıla yakın bir süre önce gerçekleşmiş olsa bile annem hâlâ üzerindeki şoku ve korkuyu atlatamamıştı. Galiba onun da kaza geçirerek öleceğini ve böylelikle beni yalnız bırakacağını falan düşünüyordu. Bu durumunu başkaları tuhaf karşılasa da ben karşılamıyordum.

"Çocuklara sözüm var, olmaz." dediğimde, başını salladı.

Suskunluğunu koruyarak otomobili sürmeye devam edeceğini sandım fakat "Kıvanç da sınava girecekti bugün, değil mi?" diye sormasıyla beni yanıltmış oldu.

"Evet." derken sesimin titrediğinin farkındaydım.

Kıvanç'ın da sınavının benimki gibi kötü geçeceğinden emindim çünkü o ne yaz tatilinde ne okul başladıktan sonra ne de ben kaza sonrası uyuyorken derslerine çalışmıştı. Benden iyi bir puan alsaydı eğer mutlu olurdum, hem de çok mutlu olurdum ama ondan korkardım da. Bu kadar tuhaflık onun için bile fazlaydı!

"Sınavının nasıl geçtiğini merak etmiyor musun? Arasana."

Kaşlarımı çatarak tekrar ona döndüm. "Kıvanç'ı sevmeye mi başladın sen, yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Ne münasebet!" dediğinde, sanki çok ayıp bir şey yaptığını ima etmişim gibi davranmış, dolayısıyla da beni güldürmüştü.

"Tamam, tamam, inandım..."

"İyi çocuk belki ama hoşlanmıyorum ondan ben. Sana yaptıklarını sen affetmiş olabilirsin ama ben affetmedim, affetmeyi de düşünmüyorum."

Sol kaşım havaya kalkarken, "Bana yaptıkları?" diye sorarcasına konuştum.

"Açtırma şimdi benim ağzımı!" diye hafif öfkeli bir tavırla karşılık verdiğinde, göz ucuyla bile olsa göreceğini bildiğimden, dudaklarımdaki gizli fermuarı çektim.

Otomobili Girdap Kafe'nin önünde durduğunda, önce emniyet kemerimi çözdüm, sonra arka koltuktaki çantama uzandım. Çantamı elime alırken iki yanağından da öptüm ve annemin dakikalar öncesindeki öfkesinden kırıntı kalmamışken otomobilden indim.

Kafenin önünde dikilmekte olan Cem'i görünce, hızlı adımlar atarak ona doğru ilerlemeye başladım. Aramızda birkaç adımlık mesafe kalmışken, öylece durmayı keserek o da iki adım atmayı akıl etti ve attıktan sonra bana sarıldı. Birbirimizden ayrılırken aynı anda sınavlarımızın nasıl geçtiğini

sorduk. Ben aynı anda aynı soruyu sorduğumuz için gülmeye başlamışken, o da benden saniyeler sonra gülmeye başladı.

Gülmeyi kesebildiğimde, "Yeni mi geldin?" diye sordum. Bizi kafenin içinde beklemek yerine dışında bekleyecek hali yoktu ya!

"Hayır, kız ne yeni gelmesi! Yirmi iki dakika..." derken, sol bileğindeki saatine baktı ve "Otuz dokuz saniye önce geldim." diye devam etti. Ah evet, söz konusu Cem Derin'se, tabii ki de mümkündü!

Kafeden içeriye girdikten sonra, "Peki niye dışarıda bekliyordun, içeride beklemek yerine?" diye sordum.

Gözlerimiz birlikte oturmak için boş bir masa ararken, "Kimse gelmemişti, ben de çalışanların ve müşterilerin beni yalnız, biçare bir çocuk olarak görüp acımasını istemedim." diye açıklama yaptı.

Her zaman oturduğumuz masanın çapraz masasına doğru ilerlerken, "Hım." dedim ve dalgacı bir tavır takınıp, "Bu yüzden de soğuğa rağmen dışarıda beklemeyi tercih ederek, gelen geçenin seni yalnız, biçare bir çocuk olarak görüp acımasına sebep oldun..." diye devam ettim.

"Öyle mi yaptım?" diye endişeli bir ses tonuyla sordu. Yüzünü buruştururken, "Yaptım galiba." dedi ve başını iki yana sallamaya başladı.

"Ne yapıyor bu kerkenez?" diye sorarak yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu Deniz.

"Ağlıyor galiba." dedim gülerek. Yüzünü buruşturarak başını iki yana sallıyor olmasının başka ne tür bir anlamı olabilirdi ki?

"N'aptınız, sıçtınız mı sınavda?" diye oldukça kaba bir şekilde sorunca Deniz, baygın bakışlarımı ona çevirdim. Bakışlarımla karşılaşınca, "Ooovv, sen baya sıçmışsın." dedi.

"Selam." diyerek Deniz'in yanındaki sandalyeyi çeken Irmak'a bakışlarımı çevirdiğimde, sağ elini tutmakta olduğu Ozan'ı da görmüştüm.

"Ozan?" diye şaşkınca konuştum.

"Nehir?" diye o da en az benim kadar şaşkınlıkla –fakat büyük ihtimalle benimle alay etmek istediğinden sahte bir şaşkınla– konuştu.

"Senin ne işin var burada?" diye benim yerime sorarak, benim kötü kız olmamı engelledi Cem.

"Ben de sınava girdim."

"Ciddi misin?" diye alayla sorduktan sonra, "Bundan bize ne çocuğum? Her sınava giren bizimle bu kafeye gelip oturabilseydi, ohoo, en az iki milyon kişi olurduk şu anda." diye devam etti Deniz.

Irmak yapmacık bir öksürükten sonra, "Arkadaşlar, bilmem farkında mısınız ama Ozan benim sevgilim." dedi.

"Aaa, evet lan." dedi Cem, daha yeni fark etmiş gibi.

Ozan'ın burada ne işi olduğuyla alakalı yaptığımız sorgu henüz bitmemişken, Damla ve Kıvanç'ın bizlere doğru yaklaştığını görmemizle şaşkınca büyüttük gözlerimizi. Ozan'ın gelişini bir nebze anlayabilir ve şaşkınlığımızın üstesinden gelebilirdik ama Damla ve Kıvanç'ın? Hiç sanmıyordum! Damla'yı kimse davet etmemişti ki etse bile Batu bile aramızda yokken onun burada işi neydi? Kıvanç'ı da kimse davet etmemişti evet ama etse bile Kıvanç, Cem ve Deniz'in bulunduğu ortamlara benim ısrarlarım sonucunda zoraki olarak katılan bir çocuktu ve bugün için bir kez bile olsun ısrar etmemiştim ki ona...

"Selam!" diye neşeyle konuşarak Ozan'ın yanındaki sandalyeye kuruldu Damla ve Kıvanç da yan masamızın etrafındaki sandalyelerden birini aldı.

Kıvanç'ın elindeki sandalyeyi nereye koyacağını merakla beklerken, sandalyesini Cem ile benimkinin arasına koyunca kıkırdamadan edemedim. Kıkırdamıştım çünkü iki sandalyenin arasında başka bir sandalyenin sığabileceği kadar fazla bir boşluk yoktu ve bu yüzden de Kıvanç, Cem'in sandalyesini sol ayağıyla ittirerek dengesinin bozulmasına sebep olmuştu.

Cem, dengesi bozulan sandalyesiyle birlikte olduğu yerde sendelerken, "Deprem mi oluyor?" diye korkuyla sordu.

Kıvanç iki sandalyenin arasına sığdırabildiği sandalyesine büyük bir keyifle oturduktan sonra bana dönerek, "Nasılsın?" diye sordu.

Nasılsın sorusu oldukça basit bir soruydu. Yoldan geçen biri hiç tanımadığı birine sorabilir ve o kişi de bu soruyu gayet normal karşılayarak cevaplayabilirdi. Gerçekten de basit bir soruydu fakat soruyu soran kişi Kıvanç olunca, yüz kez de sormuş olsa, bin kez de sormuş olsa, sanki ilk kez sormuş gibi hissettirerek heyecanlandırıyordu beni.

"İyiyim." dedim aldığım titrek nefesin ardından. "Sen nasılsın?"

"İyiyim."

Damla'nın yanındaki boş sandalyenin geriye doğru çekildiğini görünce, çeken kişinin Batu olduğunu da görmüş ve gülümsemiştim çünkü planlamamış olsak bile bütün tayfa toplanmıştık yine...

"Nasıl geçti sınavlarınız?" diye oldukça neşeli bir tavırla sorunca Damla, dikkatimi Kıvanç'tan alarak ona verdim.

"Fizik beni biraz zorladı." dedi Ozan.

Deniz sol kaşını kaldırarak, "Kaç soru yapabildin ki?" diye sordu.

"3"

"15 sorudan 3 soru yapmışsın, kaçı doğru kaçı yanlış bilmiyorsun ve sorulunca da biraz mı zorladı diyorsun?" diyerek, Ozan'la dalga geçmiş oldu Deniz.

"Daha düne kadar 5 soru ancak yapabildiğimi düşünecek olursak, evet, biraz zorladı."

Ozan'ın öfkelenerek verdiği cevaba rağmen Deniz geri adım atmayarak, "5 soru ne lan? Ortaokula yeni geçmiş birine çözdürsem soruları, o daha çok yapardı." dedi.

"Sen kaç tane yapabildin?" diye sordu Irmak. Belli ki her zamanki gibi Ozan'ı koruma içgüdüsüyle dolup taşmıştı içi.

Deniz göğsünü kabartarak, "6" dedi ve dedikten sonra sırıtmayı da ihmal etmedi.

Ozan, Deniz'in bu hareketini hiç tasvip etmediğini belli edercesine kafasını iki yana sallarken, Irmak dikkatleri Ozan'dan çekmek istemiş olmalı ki "Sizce de paragraflar çok uzun değil miydi?" diye sordu.

"Çok da sıkıcıydı." dedi Damla.

"Kurt masalı eğlenceliydi ama öyle demeyin." dedi Cem ve ardından omuz silkerek, "Gerçi diğerlerini okurken ben de sıkılıp uyukladım ya neyse..." diye devam etti.

Şaşkın bakışlarımız ona çevrilirken, "Lan geri zekâlı, sınavda uyudun mu sen?" diye sordu Deniz.

"Yok yahu uyukladım."

"Kaç dakika?" diye sordu Batu.

"Yarım saat mi ne?"

"Ulan ahtapot beyinli, yarım saatlik uyuklama mı olur?"

Deniz'in aksine oldukça sakin bir şekilde, "Nasıl uyanabildin peki?" diye sordu Damla.

"Kâbus görerek..."

Masadaki Kıvanç hariç herkes Cem'in son sözüne karşılık güldü. Kıvanç'ın gülmediğini fark edip dönüp ona baktığımda, gözlerini diktiği bana hayranlıkla bakıyor olduğunu

görmüştüm. Onun bana baktığını görmeme rağmen gözlerini benden kaçırmadan bana bakmaya devam edince ise utandığım için gözlerini kaçıran taraf ben olmuştum. Bana hayranlıkla bakıyor olması tabii ki de güzel bir şeydi ve hoşuma da gidiyordu fakat sanki yüzümü her ince ayrıntısına kadar incelediğinden, yüzümde kusur bularak benimle dalga geçecekmiş gibi de hissediyordum.

"Ee, anlatın bakalım. Gelecek planlarınız neler?" diye sordu Batu.

"Gelecek derken hangi gelecek? Mesela buradan ayrıldıktan sonraki iki saat sonrasını mı öğrenmek istiyorsun, yoksa iki yıl sonrasını mı?"

Deniz'in sorusunu, "Hayalini kurduğumuz mesleği, bölümü falan soruyor galiba." diyerek cevaplamış oldu Cem.

"Evlilik falan da olabilir." diye devam etti Irmak.

"Sahi, siz ne yapacaksınız? Evlenmeyi düşünüyor musunuz?" diye sorunca Damla, Ozan ile Irmak birbirlerine kısa birer bakış yolladılar, kısacık bakışmaları saniyeler sürdükten sonra aynı anda kafalarını başka yöne çevirdiler.

"Yok artık!" diye bağırdı Cem. "Sakın bize çoktan evlendiğinizi söylemeyin!"

"Oha."

"E, çüş."

"Şaka mı?"

"Öncelikle sakin olun." diye başladı söze Irmak. "Tabii ki de evlenmedik..." diye devam edince Ozan, "... fakat bu evlenmeyeceğiz manasına gelmiyor." diye sözü tamamladı Irmak.

"E, o bakışmanız neyin nesiydi o zaman?" diye sordum.

"Çok sevgili kayınvalideciğim beni prenses kızına uygun bir eş adayı –pardon eş demişim– prens olarak görmüyormuş."

"Ne?"

"Bu ne demek şimdi?"

Irmak dirseklerini masaya dayadıktan sonra çenesini avuç içlerine bastırarak, "Annem her ne kadar Ozan'ı seviyor olsa da onun tam bir serseri olduğunu düşünüyor." diye itiraf etti.

"Doğru ama annen nereden anlamış bunu?" diye sorarak sohbete katılmış oldu Kıvanç.

"Peşime adam takmış." deyince Ozan, masadaki bütün gözler –Kıvanç ve Batu'nunki hariç– büyüdü. "Çektirdiği, takıldığım mekânların ve insanların olduğu fotoğraflardan bir albüm yapmış ve çağırmış Irmak'ı, tek tek hepsini göstermiş, sanki Irmak bilmiyor..."

"Ebru teyzenin içinden böyle bir kadının çıkacağı, kırk yıl düşünsem yine de aklıma gelmezdi. Vay be!.."

Deniz'in sözlerini umursamayarak, "Sonra da bana, eğer bu çocukla yalnızca eğlenmeyi düşünüyorsan devam et birlikteliğine ama evlenmeyi de düşünüyorsan şimdiden sonlandır, dedi."

"Şaka yapmıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Damla.

Irmak başını iki yana sallarken, "Maalesef hayır." dedi.

"Aslında ortada abartılacak kadar ciddi bir mevzu yok çünkü beni henüz kenara çekip, kızımın peşini bırak, temalı konuşma yapmadı."

"Bence sen yine de kendine çekidüzen ver." dedi Batu.

"Tabii Irmak'la evlenmeyi gerçekten de istiyorsan..."

Damla'nın sözlerinin ardından içimize yeni bir nefes daha çekememişken, "Tabii ki istiyor!" diye bağırdı Irmak. "Değil mi sevgilim?" diye daha yumuşak bir tonla devam etti.

Muhabbet döndü dolaştı, çok alakasız konulara girdi çıktı... Bu süreçte Kıvanç'ın hiç konuşmamış olduğu göz önüne alınacak olursa, canı epey sıkılmış olmalıydı. Ona dönerek, artık gidebileceğimizi söyleyecektim ki masadakilerin dikkatinin bende olduğunu hissederek, birkaç dakika önce eğdiğim başımı kaldırdım.

"Kafan nerede, kafan?"

Deniz'in sorusuna cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada, "Ushan?" diye konuşan Damla, dikkatimi tekrar Kıvanç'tan alarak ona vermeme sebep oldu.

Damla'nın doğrudan bir yere baktığını görünce, bakışlarımı onun baktığı yöne çevirdim ve böylelikle Irmak'ın hemen arkasında dikilen Ushan'ı gördüm.

"Seni kim çağırdı?" diye yine hiç kaba olabileceğini düşünmeden sordu Cem.

Bakışlar bana çevrilirken, ellerimi kaldırarak, "Hiç bana bakmayın, cidden ben çağırmadım." dedim.

Herkes Ushan'ı kimin çağırdığını merak ederken, "Ben çağırdım." deyince Kıvanç, masanın tam orta yerine kocaman bir sessizlik topu düştü.

Ushan masaya bir sandalye çekerken, top masanın üzerinde sekerek benim olduğum tarafa ulaştı; topu elime alıp başka bir masaya attıktan sonra Kıvanç'a döndüm ve fısıldayarak, "Neden böyle bir şey yaptın ki?" diye sordum.

"Senin için."

Kaşlarımı çattım. Evet, Kıvanç'ın Ushan'dan pek hoşlanmadığını hepimiz biliyorduk, hoşlanmıyor olmasına rağmen sırf benim için onu aramıza davet etmiş olması her ne kadar çok şaşırtıcı ve üzerine düşünülecek bir gelişme olsa da ben çok şaşırmadım ve üzerine düşünmek istemedim çünkü artık alışmak üzereydim. Kıvanç sebebini bilmediğim bir şekilde, ben uyandıktan sonra yaptığı her hareketi ben mutlu olayım diye yapıyordu. Ushan'ın aramıza katılmış olması beni tabii ki çok mutlu etmişti fakat eğer katılmamış olsaydı pek üzülmezdim çünkü diğerleriyle arkadaş değildi Ushan ve aramızda olmak için can attığını da sanmıyordum. Kıvanç'ın beni düşünerek yaptığı bu ince davranıştan sonra dudaklarımın yukarıya

doğru kıvrıldığını görmek istediğini bildiğimden, ona istediğini vererek gülümsedim.

Gülümsediğimi görünce o da hafifçe gülümsedi ve diğerleri sohbetlerine kaldıkları yerden devam ederlerken, ben Kıvanç'ın gülümsemesinin içinde kaybolmayı tercih ederek ona bakmayı sürdürdüm.

--

Ertesi günün sabahında, Kıvanç'ın evindeydim ve mutfak kapısından geçerek bahçeye adımını atmış olan Kıvanç, beni büyük bir stresten kurtarmıştı. Ona, bunu yaptığı için öylesine minnettardım ki eğer ayıp olmayacağını bilseydim, oturduğum yerden kalkarak koşar ve boynuna atlardım fakat babasının hemen yanında oturuyor olduğumun farkında olduğumdan ayıp olacağını biliyordum. Kıvanç'ın babasının bu tarz şeyleri ayıp olarak gördüğünü Kıvanç daha önceden söylemişti bana ve şu anki gerginliğimin de heyecanımın da tek nedeni kesinlikle buydu.

Kıvanç'ın şaşkınlıkla büyüyen gözleri saniyeler sonrasında öfkeyle parıldadığında, tam da beklediğim tepkiyi vermiş olmasının beni mutlu etmesini bekledim fakat etmedi çünkü her ne kadar bu hareketi ile onu fazlasıyla iyi tanıdığımı kanıtlamış olsa da öfkelenmiş olması tabii ki de iyiye işaret olmadığından, şimdi mutlu olmam abes olurdu.

Kıvanç'ın babası Kemal Bey –ona hâlâ nasıl hitap etmem gerektiğini bilmiyordum– hafifçe gülümserken, "Kıvanç, gel oğlum!" dedi.

Oldukça iyi niyetli ve zararsız duran babasına öfkeyle bakan Kıvanç, bize doğru hızlı birkaç büyük adım attı ve yanıma vardığında ise babasına dönerek, "Müsaadenle." dedikten sonra elimden tutarak beni çekelemeye, peşinden sürüklemeye başladı.

"Hey, ne oluyor?" diye başlayan, türevleri ile devam eden sorularımı da kulak arkası etti.

Beni, evin giriş katında olan banyonun çaprazındaki dar koridora soktuğunda, koridorun sonundaki odaları merak ederken buldum kendimi. Bu eve birçok kez gelmeme rağmen ne çalışanlarını tanıyordum –sürekli değişiyordu ve sayamayacağım kadar çoklardı– ne de evin odalarını gezebilme fırsatım olmuştu. Tamam, babasının özel alanlarına girmek tabii ki de haddime değildi ama en azından ortak alanları gezebilmeliydim. Kıvanç yalnızca ortak banyoya, mutfağa, bahçeye, Bora'nın ve onun odasına girmeme izin vermişti şimdiye kadar ve bu yüzden de diğer yerleri görememiştim.

Beni, dar koridorun gri rengine boyanmış duvarıyla kendi arasına aldığında, kaşlarımı çatarak, "Ne oldu?" diye sordum. Öfkesinin babasına karşı olduğunu sanmıştım biraz önceki hareketine dek ve şimdi anlıyordum ki kesinlikle banaydı.

"Babamla aynı masada ne işin var senin?"

Üzerime âdeta abanan, bileğimi acıtırcasına sıkan ve öfkeyle parıldayan gözlerin sahibi olan Kıvanç, bankta öylece otururken, beni zerre kadar umursamayan ve bana değer vermeyen Kıvanç'ı hatırlatınca, kalbimin bir anlığına da olsa atmayı bıraktığını hissettim. Daha dün Girdap Kafe'de oturduğumuz sırada bana ne de çok değer verdiğini açıkça göstermiş olan Kıvanç ile şimdi gözlerime öfkeyle bakan Kıvanç nasıl olur da aynı kişi olabiliyordu, aklım almıyordu. Suskunluğum, öfkesinin her geçen saniye artmasına sebep oluyordu; bunu, kasılan çenesi ve bileğimi daha sıkı sarmalayan eli sayesinde anlamıştım.

"Canımı acıtıyorsun." dememle, elektrik çarpmışçasına irkilmesi ve bileğimdeki elini çekmesi bir oldu. Ben bileğimi ovalarken, o iki adım geriledi ve sırtı koridorun benim yaslandığım duvarının karşısındaki duvarına çarptı.

İlk bir an ne yapacağını bilemedi, bir gözlerime, bir bileğime, bir de yere baktı ve ardından, "Ben... Ben özür dilerim." diye gevelemeye başladı.

"Birlikte aynı masaya oturmamızı isteyen babandı, ben değildim. Sabahın köründe adamlarını göndermiş evimize; anneme, kendisinin benimle gerçek anlamda tanışmak için kahvaltı yapmak istediğini söylemişler. Sabahın yedisinde uyandım, sekizinde buradaydım." Bileğimin acısının geçtiğini hissedince, ovalamayı kestim. "Neden biliyor musun, sırf baban benimle tanışmak istediği için ama senin bana sorduğun soruya bak. Babanla aynı masada ne işim varmış..." Öfkeli bir adım attım. "N'oldu? Haddimi mi aştım? Babanla aynı masaya oturacak şerefe erememiş miydim yoksa?"

Aramızdaki bir adımı kapatmak yerine öylece dikilmeye devam ederken, "İyi misin?" diye sordu. Söylediklerimi hiç dinlememişe benziyordu.

Beni dinlememiş olması daha da öfkelenmeme sebep olurken, "Umurunda mı?" diye sordum. Onun sorusuna ve yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, evet, umurundaydı fakat yine de pişman olduğunu sırf sözleriyle değil, yüz ifadesiyle de bana kanıtladığı için onu terslemeyeceğim diye bir kaide yoktu.

"Bakabilir miyim?" diye sorarken, elini bileğime doğru uzattığında, onun elini ittirerek kendi elimi arkama sakladım.

Bir süre ikimiz de sustuk ve sonra beklediğim gibi aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapattı, ayakkabıları benimkilerle burun buruna gelmişken, "Özür dilerim." diye fısıldadı.

"Sorun değil diyemeyeceğim çünkü öyle." derken çenemi dikleştirdim; bu hareketimle gözlerim doğrudan gözlerine bakar olmuştu. "Biraz önce yaşanılanları birkaç ay öncesinde yaşamış olsaydık eğer, şu anda böyle bir konuşma yapmıyor olurduk çünkü sana ne kızabilir ne de kırılabilirdim. Sen, seni tanıdığımdan beri bana hep kötü davrandın Kıvanç!.. Tamam,

bazen istisnalar yaşanıyordu ama o bazenler o kadar azdı ki ben artık senin o kaba davranışlarını kabullenmiştim, onlardan etkilenmeden yapabiliyordum."

"Nehir, lütfen..."

"Son zamanlarda bana olan bakışların, davranışların ve sözlerin beni öylesine mutlu ediyor, öylesine değerli hissettiriyordu ki... Şimdiye dek kimsenin bana şu son bir ayda hissettiğim değeri veremediğini biliyorum. Biraz önce yaşanılanlara olan kızgınlığımın da kırgınlığımın da asıl sebebi işte bu. Söylesene. Beni öylesine değerli kıldıktan sonra nasıl olur da yine senin için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davranabildin bana?"

"Kendimi kaybettim bir an, bileğine dokunduğumun farkında bile değildim."

"Biliyorum." dedim zoraki bir gülümseme ile. "... çünkü içindeki Hazel'ın bıraktığı kötülükten kurtulamadın sen."

"Kurtuldum!" diye öfkeyle karşı çıktı. Yüzüme doğru bağırışı, bana biraz önce yaşanılanların tekrarlanabileceğini düşündürtünce, bir adım sendeler gibi oldum fakat ellerini belime dolayarak beni engelledi. "Kurtuldum." dedi biraz öncekinin aksine oldukça yumuşak bir sesle. "Ben sadece... Seni babamla aynı masada otururken görünce öfkelendim çünkü onun seninle tanışmak istediğinden haberim yoktu. Senin evimize geldiğini, onu görünce yanına gittiğini düşündüm çünkü daha öncesinde yaşamıştık bunu. Selen'le tanışmıştın ve kalbin kırılmıştı. Yine aynısı olsun istemedim."

"Babanın kalbimi kıracağından eminsin yani?" diye sorarcasına konuştum.

"Benimkini bile kırabiliyorsa, seninki nasıl kırmasın?"

Karşımdaki anne sevgisinden yoksun, baba korumasına muhtaç ve üvey annesinin şiddetine maruz kalan küçük çocuğa baktım bir süreliğine. Gözlerinin ardındaki küçük çocuğun

akan gözyaşları kalbimin sıkışmasına sebep olurken, daha fazla dayanamadım ve kollarımı onun boynuna doladım.

Kokusunu bitirmek istercesine içime çektiğim, içindeki küçük çocuğa da sarılmak istercesine her geçen saniye daha da sıkı sarıldığım bedeninden ayrılmama sebep olan şey, bir kadının yapmacık öksürüğünün sesiydi.

Çoğu sahnesinin klişelikten ölmek üzere olduğu bir dizinin başrollerini paylaşıyormuşçasına birbirimizden ayrıldığımızda, Kıvanç sağ kolu hâlâ belime sarılıyken kadından tarafa döndü.

"Kemal Bey sizi bekliyorlar efendim!" dedi kadın ve Kıvanç'ın gelmeyeceğimizi söyleyen sert dili hareketlenmeden önce ben davranarak, "Birazdan geleceğimizi söyleyin lütfen." dedim.

Kadın başını sallayarak yanımızdan ayrılırken, ürkek bakışlarıma cesaret tohumları ekledim. Gözlerim Kıvanç'ınkilerle buluşurken, tam da tahmin ettiğim gibi benden bir açıklama bekliyor olduğunu gördüm.

Hafifçe gülümseyerek, "Kaçmış gibi gözükmek istemedim." diye oldukça saçma bir bahaneyi öne sürdüm.

"Biraz önce yaşanılanlar boşuna yaşanmış gibi davranmadın mı sence de?" diye sorduğunda, ruh halinin tamamen değişmiş olduğunu fark ettim.

Gülümsemem yüzümde genişçe yayılırken, "Karşında Selen'in sözlerinin altında ezilen, ne diyeceğini bilemeyen kız yok artık. Değiştim ben; hem güçlendim hem de akıllandım." dedim.

"Hım..." diye mırıldandıktan sonra sağ kolu hâlâ belimdeyken bir adım attı, onunla birlikte ben de bir adım atmak zorunda kaldım ve böylelikle dar koridorda yürümeye başladık. "Demek değiştin..." derken, ses tonundaki alaycılığı hemen kapmıştım.

"Göreceksin. Bir gıdım olsun üzemeyecek beni."

"Bir gıdım?" diye sorarcasına tekrarladı sözlerimi.

Sözlerime kendim bile inanmıyorken, onu inandırmak için daha fazla çaba sarf etmeme gerek yoktu; ben de bu yüzden daha fazla söz söylemek yerine başımı salladım ve her zaman yaptığım gibi kocaman sırıttım.

--

Kıvanç'ın benim için çektiği sandalyeye oturduktan sonra ona teşekkür ettim ve o da beni fazlasıyla şaşırtarak olumsuz bir tepki vermedi. Klasik Kıvanç'çılığını bir kenara bırakmış gibiydi ve ben de bu durumunu babasının yanında oturuyor oluşumuza vermiştim.

"Adın Nehir'di, değil mi?" diye sorunca babası, her ne kadar bozulsam da bunu yüz ifademe yansıtmadım ve gülümseyerek başımı salladım.

"Nehir Aksoy." dedi Kıvanç benim yerime beni tanıtmayı tercih ederek. Konuşurken sesi mi titremişti, yoksa bana mı öyle gelmişti?

"Ne zaman tanıştınız?" diye sorunca babası, heyecanlanmadan edemedim. Hayallerimden biri de Kıvanç'la akrabalığı olan birinin bana bu soruyu ilgili bir şekilde sormasıydı.

"27 Eylül 2014" diye gülümseyerek cevapladım. Aslında kocaman sırıtmak istiyordum fakat babasından çekindiğim için yapamıyordum.

Babası büyük bir kahkaha attıktan sonra, "Tam saatini de biliyor musun?" diye sordu.

Dudaklarımı onu onaylayıcı bir söz söylemek için aralamıştım ki benimle dalga geçtiğinin farkına varınca, araladığım dudaklarımı hızla kapattım. Gözlerim Kıvanç'ınkilerle buluştuğunda, gözlerinin öfkeyle parıldadığını gördüm ve herhangi bir sorun yaşanmasını istemediğim için tekrar babasına dönerek, "Tabii ki biliyorum!" dedim.

"Evlenmeyi de düşünüyor musunuz?" diye alaycı bir ifadeyle sordu babası.

Kıvanç'ın konuşmak için dudaklarını araladığını gördüğümde, oldukça sakin bir ses tonuyla, "Eğer düşünüyor olsaydık bundan haberiniz olurdu zira beni ailemden gelip isteyecek olan sizsiniz." dedim.

Babası sol kaşını hafifçe kaldırarak bana döndüğünde, şirin bir şekilde gülümsedim; gülümseyişimle karşı karşıya geldikten kısa bir süre sonra yine kahkaha attı.

"Arzuladığınız bir şey var mı efendim?" diye sorarak yanımızda beliren kadın benim ödümü koparırken, babası yerine Kıvanç, "Evet, var." diyerek cevap verdi kadına.

Babası çatalını eline alırken, "Nehir Hanım'a büyük boy portakal suyu." deyince Kıvanç, kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

Benden bahsederken ilk kez Nehir Hanım diye bahsetmiş olmasına mı şaşırmalıydım, yoksa babasının yanında benim için özel bir şey istemiş olmasına mı şaşırmalıydım; bilemiyordum. Kıvanç'ın gülümseyişiyle merhabalaştıktan sonra babasına verdim tüm dikkatimi. Hiçbir şey olmamış, sanki bizler yanında değilmişiz gibi kahvaltısını ediyordu. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünerek derin bir nefes verdim ve yanımızdan ayrılan kadından sonra Kıvanç'a her şey yolunda gülümsememi gönderdim, ben de aynı babası gibi kahvaltı etmeye başladım.

Uzun bir süre boyunca masada yalnızca çatallarla bıçakların çıkardığı sesler duyulurken, kadının önüme portakal suyu bırakmasıyla tekrar konuşmaya başladık. Kıvanç'ın babası ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra, "Domates de yesene Kıvanç!" dedi.

Domateslere kısa bir anlığına baktıktan sonra, "Kıvanç büyük doğranmış domates yemez." dedim.

"Öyle mi?" diye şaşkınlıkla sordu Kemal Bey.

Kıvanç başını salladıktan sonra, "Öyle." diyerek onu onayladı.

Daha önce hiç birlikte kahvaltı etmemişler miydi? Bu da neyin nesiydi şimdi?

Ben şaşkınlıkla bir Kıvanç'a, bir Kemal Bey'e bakarken, Kemal Bey gülümsedi ve "Öğrendiğim iyi oldu." dedi.

"Mesai saatin başlamadı mı senin?" diye sordu Kıvanç.

"Patron olan benim, ister mesai saatinden önce giderim, ister sonra. Kim ne diyebilir?"

"Daha önce işe hiç geç gitmedin ama..."

Babasının dudakları geniş bir gülümsemeyle kıvrılırken, sol elini masanın üzerindeki sağ elimin üzerine koydu ve "Bugün önemli bir misafirimi ağırlıyorum." dedi.

Kıvanç'ın babasının beni önemli görüyor olduğunu itiraf etmesi şaşırmama sebep olurken, ne diyeceğimi bilemeyerek yalnızca gülümsemekle yetindim. Elimin üzerindeki elini tekrar kendine çektikten sonra kaldığı yerden kahvaltısını yapmaya devam etti.

--

"Sana kahvaltıya katılmamamız gerektiğini söylemiştim!" dedi Kıvanç büyük bir öfkeyle. Tamam, şu anda her ne kadar o haklıymış gibi dursa da ve babasıyla biraz sonra yalnız başıma yolculuk yapacak olmamdan dolayı fazlasıyla korkuyor olsam da renk vermemeliydim.

"Alt tarafı baban ve Emin amca, sen yokken beni evime bırakacaklar, ne var bunda?" diye yalancı bir rahatlıkla sordum.

"Ne mi var bunda?" diye sorduğunda, yalancı rahatlığımın onu daha da kızdırdığının farkına varmıştım.

"Baban o senin. Bana zarar verecek değil ya!"

"Sırf sana, ben demiştim, demeyeyim diye o adamın onca sözüne rağmen mutluymuş gibi gülümseyip durdun, değil mi?" diye sorduktan sonra, "Kusura bakma Nehir ama sen

Cem değilsin; rol yeteneğin kesinlikle yüz üzerinden sıfır ve ben, senin o masada otururken fazlasıyla üzüldüğünü gördüm!" dedi.

Beni sandığımdan daha iyi tanıyor olması, beni hem şaşırtıp hem de mutlu ederken, daha fazla sinirlenmesini ve üzülmesini istemediğimden, "Yok öyle bir şey." diye yalan söyledim. "Gayet iyi karşılandığımı düşünüyorum ve bu evden birazdan mutlu da ayrılacağım."

"Bana yalan söylemeyi kes."

"Söylemiyorum." dedikten sonra uzanarak sağ yanağına küçük bir buse bıraktım ve tam o sırada babasının basamaklardan inmekte olduğunu gördüm.

Son basamaktan da indikten sonra, "Hazır mısın?" diye sorunca babası, Kıvanç sıkıntıyla gözlerini yumdu ve tekrar açtıktan sonra babasına döndü.

"Aslında ben bırakabilirim Nehir'i, hem sen daha fazla geç kalmamış olursun..." diye oldukça sakin bir şekilde konuştu.

Babasına bu kadar sakin ve terbiyeli yaklaşıyor olması, tam da ondan beklediğim bir davranıştı çünkü Bora'ya ve Selen'e nasıl yaklaştığını görmüştüm. Kıvanç'ın onlara karşı nasıl olduğunu gördükten sonra, babasına karşı aynı bizlere olduğu gibi kaba olduğunu beklemek tam bir saçmalık olurdu.

"Nehir'i benim bırakacağım konusunda anlaştığımızı sanıyordum?" diye sorarcasına konuşan babasının ardından, "Peki baba!" dedi Kıvanç.

Kemal Bey ve ben evden ayrıldığımızda, yara bere içindeyken sessizce ağlayan, savunmasız küçük Kıvanç ile konuşmaya çalışan Kıvanç'ı ardımızda bırakmıştık. Selen hayatlarına girdikten sonra babasından uzaklaşmıştı Kıvanç ve o zamandan bu yana babasına karşı hep soğuk ama terbiyeli olmuştu; söylediğine göre ona hayatı boyunca yalnızca iki kez

saygısızlık etmişti, o anlar da Hazel ve Bora'yı kaybettikten sonra kendine bile yabancılaştığı zamanlardandı.

Kemal Bey otomobile binmem için beklediğinde, hafifçe gülümseyerek istediği gibi ondan önce arka koltuğa geçip oturdum. Bu işkence daha fazla sürsün istemiyordum çünkü artık gülümsemekten feci halde yorulmuştum!

Emin amcanın da şoför koltuğuna geçip oturmasıyla, delicesine korktuğum yolculuğumuz başlamış bulunmaktaydı. Gözlerim bir kez olsun Kemal Bey'in gözleriyle buluşmazken, nefes alırken bile ses çıkarmamak için özen gösteriyordum.

"Seninle konuşmak istediğim bir mesele var." diye söze başlayınca Kemal Bey, el mecbur diyerek bakışlarımı ona çevirdim. "Aslında baş başa konuşmak için çağırmıştım seni ama Kıvanç beni şaşırtarak erken uyandı."

"Kıvanç hep erken uyanır!" diye karşı çıktım. Oğlunu tanımadığını bu kadar fazla belli etmemeliydi.

"Senin de fark ettiğin gibi Kıvanç ve ben, birbirimize karşı, olmamız gerektiğinden çok daha fazla uzağız." dediğinde, ona öfkeli birkaç cümle ile karşılık vermek istedim fakat yapmadım ve konuşmasına devam etmesini bekledim. "Bunun suçlusu elbette ki benim fakat Kıvanç'ın da bu durumu değiştirmek için çaba sarf etmediği bir gerçek... Selen'in evden ayrılışından sonra onunla yakınlaşmak için çok uğraştım ama Kıvanç istemedi beni. O, kardeşini kaybettiğinde, ben de oğlumu kaybetmiştim ama onun beni gördüğü yoktu. O ne kadar çok acı çekiyorsa, ben de o kadar çok acı çekiyordum ama o yanında olmamı istemedi. Benim yanımda da-"

"Bir dakika." diyerek sözünü kestim. Daha fazla dayanmak gibi ne bir uğraşım olacaktı ne de artık isteğim vardı. "Konuşmaya suçlunun kendiniz olduğunu söyleyerek başlayıp, devamında Kıvanç'ı suçladığınızın farkında mısınız?"

"Bazı konularda onun da hatası var, evet."

"Hayır, yok." diyerek karşı çıktım. "Selen'le evlendikten sonra ona olan ilginizi kesen de; size gerçekleri anlatmasına rağmen ona inanmayarak, onun size olan güvenini yok eden de; yalvarışlarına rağmen onu göz ardı ederek yalnız bırakan da sizdiniz. O hep size bir adım gelmişti fakat siz onu ittirerek onun iki adım gerilemesine sebep olmuştunuz. Bunca yaşanılanlara rağmen, yıllar sonrasında sizin açtığınız kucağa, onun, bir an olsun düşünmeden, duraksamadan koşup sarılmasını beklemiyordunuz herhâlde!"

"Ben, hiç böyle düşünmemiştim."

"İnanırım." dedikten sonra buruk bir şekilde gülümsedim. "Benim ebeveynlerim de benimle olan ilişkilerini düşünürken hep sübjektif olmuşlardı."

"Ne yapmalıyım peki? Bundan sonra Kıvanç'a karşı nasıl davranmalıyım?" diye sordu oldukça ciddi bir şekilde.

Kıvanç'ın babasının, Kıvanç'la yakınlaşabilmek için benden yardım istediğine inanamıyor olsam da bu doğruydu. Bana ümit dolu bakışlarla bakan gözler, dudaklarımın arasından çıkacak her söze inanacak ve onları uygulayacakmış gibi bakıyordu. Kıvanç'ın, babasıyla yakınlaşmak isteyip istemediğini bilmiyordum ama onu biraz olsun tanıyorsam, babasını, kendisinin bile henüz fark edemediği derecede çok seviyordu.

Derin bir nefes alarak, "Baba olmalısınız." dedim. "Gerçek bir baba gibi davranmalısınız zira yalnızca maddi giderlerini karşılayıp, ona oğlum diye seslenince onun babası olmuyorsunuz."

9

Kendi etrafında dönerken, "Nasıl olmuşum?" diye büyük bir heyecanla sordu Irmak.

Gece yarısından sonra tarih 2 Nisan olacak ve böylelikle Ozan'ın doğum günü sona erecekti. Birçok insanın hafızasında şaka günü olarak kodlanmış olan bugünde doğmuş olması onun kendisini nasıl hissetmesine sebep oluyordu bilmiyordum ama bu yılki doğum gününden sonra kötü hissetmesine sebep olacağından emindim.

Irmak dâhil hiçbirimiz doğum gününün sona ermesine saatler kalmış olmasına rağmen hâlâ doğum gününü kutlamamıştık Ozan'ın ve Irmak'ın söylediğine göre, Ozan dillendirmemiş olsa da bu işe fena halde bozulmuştu. Kutlamamış olmamızın sebebi, ona içeriğinde 1 Nisan şakamızın da olduğu bir sürpriz hazırlamamızdı. Irmak, Deniz ve Cem'in dâhiyane planını uygulamayı kabul eden ben ve Batu'dan sonra bu planı uygulamaya Damla ile Kıvanç da dâhil olmak zorunda kalmıştı. Gerçi ısrar etmesek bile Kıvanç'ın sırf ben varım diye dâhil olacağından artık emindim ya neyse...

"Nehir, sana diyorum!" diye alıngan bir tavırla konuştuğunda, başımı iki yana sallayarak düşünce bulutumun yok olmasını sağladım ve "Hı? Evet, çok güzel olmuşsun." dedikten sonra onu şöyle bir süzmeye başladım.

Rengi tozpembe olan kalın askılı, belden aşağısı kabarık ve dizlerinin bir karış yukarısında biten elbisenin üzerinde, küçük, daha çok kırmızı, mor ve mavi renklerde çiçekler vardı. Ozan'ın doğum günü partisi için seçtiği bu elbise beni

kesinlikle şaşırtmazken, ayaklarındaki tozpembe topukluları ve kafasına taktığı çiçek tacı da beni şaşırtmamıştı. Baştan aşağı Irmak Kayahan kokuyordu.

"Bu gecenin en zorlu görevi senin, biliyorsun değil mi?" diye sorduğunda, sol kaşımı hafifçe yukarıya kaldırdım. "Yapabileceğinden emin misin?"

Baygın bakışlarım doğrudan üzerindeyken, "Irmak, alt tarafı gözlerim kapalı bir şekilde yerde uzanacağım..." dedim.

"Hiç gülmeden ve kıpırdamadan bunu yapmayı becerebilecek misin ki?" diye sormasıyla öfkelenmeye başladığımı hissettim.

"Beceriksiz mi demek istiyorsun sen bana?"

Hafifçe gülümseyerek, düşündüğümün aksine, "Evet." dedi.

Yapmacık bir tavır takınarak inkâr etme gereğinde bile bulunmamıştı!

Aynadaki yansımasını seyrettiği zamanki suskunluğum onu rahatsız etmiş olmalı ki "Ne oldu?" diye sorarak tekrar bana döndü. Surat astığımı görünce, genişçe gülümsedi ve bana doğru birkaç adım attıktan sonra yanaklarımı sıkarak, "Şaka yaptım, benim canım Sümüklü'm!" dedi.

Gözlerimi devirerek ellerini yanaklarımdan ayırdım ve birkaç adım ötemdeki yatağına oturdum. Irmak beni umursamayı yine keserek boy aynasına döndü ve geniş gülümsemesiyle birlikte kendisini izledikten sonra nihayet tatmin olduğunu hissetmiş olmalı ki dolabına yönelebildi.

Bir süre dolabındaki kıyafetlerini inceledi, sıkılmaya başladığım sırada ise beyaz ve tabii ki de yine üzerinde çiçek motifleri olan bir elbiseyi çıkardı. Kaşlarımı çatarak ona bakarken, kaşlarını kaldırıp indirdi ve elbiseyi bana uzattı.

"Yok artık!" dedim hayret edercesine.

Benden elbisesini giymemi istemiyordu herhâlde! Bir kere Irmak benden hem daha zayıf hem de daha kısaydı. O elbisenin içine ben nasıl sığabilirdim ki?

"Eğer bu kıyafeti giymezsen, Ozan asla seni ben sanmaz."

"Öyleyse bunun bir beden büyüğünü almaya gidelim, ne dersin, daha mantıklı olmaz mı?"

"Zaman yok Nehir, zaman yok!"

Dudaklarımı araladığım sırada, "Kızlar!" diye öfkeyle bağıran Deniz'i duydum ve konuşmak yerine, Deniz'in devam etmesini bekledim. "Ağaç olduk ama aşağıda!"

Deniz'in sözlerine yönelik başını iki yana gülerek salladıktan sonra elindeki elbisesini yatağının üzerine, hemen yanıma koyup, "Sen giyin, ben onlara bakıp geleyim." dedi.

--

Deniz ve Cem'in kahkahaları durmak bilmezken, Irmak ona attığım kötü bakışlar altında eziliyordu ya da ben öyle olmasını diliyordum. Elbisesini onun isteğine uyarak giymiştim giymesine de... Kıpırdayamıyordum. Evet, gerçekten de kıpırdayamıyordum. Elbisenin içine zor bela girdikten sonra fermuarını Irmak'a çektirmiştim ve o andan itibaren ne rahat nefes alabilmiş ne de kollarımı kaldırabilmiştim. Hayır, ben şişman değildim; Irmak çok zayıftı ve ben biraz daha bu elbisenin içinde kalmaya devam edersem, ya ben ya da elbise patlayacaktı!

"Ya siz de bir susun artık!" dedi Irmak öfkeli bir şekilde. Asıl öfkelenmesi gereken kişi bendim ya, neyse...

"Tamam, tamam." dedikten sonra yapmacık bir öksürük ile kendine gelmeye çalıştı Deniz.

Gözlerim hâlâ Irmak'ın üzerindeyken ve Irmak, bakışlarını benden kaçırmaya devam ederken, "Acaba Ozan nasıl bir tepki verecek?" diye sordu kendi kendine.

Deniz her zamanki gibi herkesten önce yorum yapmayı kendine görev edinerek, "Bence aynı meymenetsiz Kıvanç gibi öylece bakacak Nehir'e." deyince, Kıvanç için kullandığı o kelime sebebiyle sinirlenmeden edemedim.

Otomobil durduğunda konuşmayı kestik ve otomobilin benim oturduğum tarafının kapısının açılmasıyla, bakışlarımı o tarafa çevirdim. Batu oldukça yavaş davranarak otomobile bindikten ve ardından kapısını kapattıktan sonra tekrar hareket ettik. An itibariyle otomobilin en arka koltuğunda Irmak, Deniz ve Cem; onların karşısındaki orta koltuğunda ise Batu ve ben oturuyorduk.

"Nerede kaldınız ya?" diye hafif öfkeli, hafif sitemkâr bir şekilde konuşunca Batu, Irmak ve ben bakışlarımızı buluşturmak zorunda kaldık.

"İlla kızacak birilerini arıyorsan, kesinlikle Nehir ve Irmak'a kızmalısın." deyince, bizi hiç şaşırtmayarak satmış oldu Deniz. "Bizi de çok beklettiler."

"Neden ki ne oldu?" diye sorduktan sonra bakışları benimle buluşunca, nedenini anladı ve gülmemek için dudaklarını sıkmaya başladı.

Ona ne kızabilir ne de küsebilirdim çünkü gülmekte haklıydı. Gerçekten de bakıldığında komik görünüyordum. Ben olsam, ben de gülerdim ve hatta gülmemeye çalışmakla bile uğraşmazdım.

Cem, Deniz'in aksine gülmeyi kesmemiş, kaldığı yerden gülmeye devam ederken, "Düşünsenize, Ozan, Nehir'i Irmak sanıp öpüyormuş; hem de dudağından... Çıldırmaz mısınız?" diye sorunca yüzümü buruşturdum.

"Saçmalama, o kadar da değil." dedi Irmak.

"Biraz zekiyse daha ilk bakışta Nehir'in Irmak olmadığını anlar." dedi Deniz ve ben de ona katıldığımı belli etmek amacıyla başımı salladım.

"O anki duygularıyla mantıklı düşünmesini nasıl bekliyorsunuz ki?" diye sorunca Cem, "Aslında Cem haklı." dedi Irmak. "Korkmuş, endişelenmiş ve öfkelenmiş olacaktır. Kim olsa mantıklı düşünemez o an."

"Aşırı tepki de verebilir." deyince Batu, aramızda Ozan'ı en iyi onun tanıyor olmasından dolayı hepimiz dikkatimizi ona verdik. "Duygu konusunda biraz dengesiz bir çocuk... Hangi durum karşısında nasıl hissedeceğini kestiremiyorum."

"Gülüp eğlenmeyeceği bariz bir gerçek ama değil mi?" diye alaycı bir tavırla sordu Cem.

"Yok bir de kalksın iki tur halay çeksin. Kerkenez misin lan sen? Ne gülüp eğlenmesinden bahsediyorsun? Sevgilisini yerde öylece kanlar içinde gördükten sonra gülüp eğlenirse eğer, sokayım ben onun aşkına!"

"Deniz, kardeşim, abartmadın mı sence de?" diye sorunca Batu, Deniz kendine gelerek, "Kusura bakmayın ya, ben yine yersiz yükseldim galiba." dedi.

"Biraz daha yükselsen kafan tavana değecek diye korkmuyor değilim." dedi Cem ve Deniz kıstığı gözlerini ona çevirirken, "Mübalağa yapma Cem, mübalağa yapma." dedi.

"Sen yaparken iyi, ben yaparken kötü, öyle mi?" diye sorduktan sonra kollarını göğsünde çaprazlayarak küstü Cem.

Hiçbirimiz Cem'in bu gereksiz küskünlüğünün üzerinde durmak istemedik ve Deniz ile Batu bir konu üzerinde tartışmaya başlamışken, Irmak telefonuyla ilgilenmeye, Cem küskünlüğünü sürdürmeye ve ben de kıpırdamadan oturmaya devam ettim.

Otomobil tekrar durduğunda, nihayet caddenin önündeydik ve yalnızca bir saat sonra bu çilenin biteceğini bildiğimden mutluydum. Bir saat sonra 2 Nisan gününe girmiş olacaktık ve Irmakların dâhiyane planı gerçekleşecek, sonrasında da ben kendi kıyafetlerimi giyinerek rahat rahat dolaşabilecektim.

Birlikte otomobilden indiğimizde –ben inememiş, Batu'nun yardımını beklemek zorunda kalmıştım– caddenin girişine yöneldik ve elbiseyi patlatmamam için adımlarımızı yavaş attık. Dakikalar sonra caddenin girişinden geçebildik ve Dolap Bar'a doğru yürümeye devam ettik.

Kıyafetlerimi Cem taşıyordu ve bize hâlâ küs olduğundan sırf gıcıklık olsun diye kıyafetlerime zarar verebileceği aklıma gelince, Irmak'tan onları almasını istedim. Irmak, Cem'den kıyafetlerimi alınca derin bir nefes çekerek –bu beni zorlamıştı– bakışlarımı ayakkabılarıma çevirdim. Ayağımda neyse ki topuklularım yoktu, eğer olsaydı şimdi bir de onların üzerindeyken elbiseyi nasıl patlatmadan yürüyebilirim diye kafa yormak zorunda kalacaktım.

Dolap Bar'a nihayet varabildiğimizde, barın girişinden girmek yerine Batu bizi çıkışına yöneltti ve biz de sorgulamadan dediğini yaptık. Birlikte çıkışına doğru ilerledik ve insanların çıktığı yerden tek sıra halinde girmeye çalıştık. En önde Batu olduğundan hepimiz onu takip ediyor, gerektiğindeyse taklit ediyorduk ya da sadece ben taklit ediyordum, bilemiyordum...

"Kıvanç ve Damla bizi Çekmece'de bekliyor." deyince Batu, bara neden çıkışından girdiğimizi anlamış oldum.

Çekmece'nin bir diğer giriş kapısı da barın çıkış koridorundaydı ve ilk kez bu ikinci kapıdan gireceğimden heyecanlanmadan edemedim. Heyecanlı bir şekilde pıtı pıtı adımlar atarak yürümeye devam ediyordum ki aklıma gelen o kötü düşünceyle duraksadım. Batu biraz önce Kıvanç ve Damla'nın bizi Çekmece'de beklediğini söylemişti, değil mi? Evet, öyle söylemişti ve söylerkenki ses tonunda biraz olsun huzursuzluk yoktu. Benim de huzursuz olmamam gerekiyordu belki de ama geçmişte yaşanılanları unutmuş gibi gözüksem de unutmamıştım.

Bir adım arkamdaki Irmak, "Yürüsene kızım, geç kalıyoruz!" diye öfkeli bir şekilde konuşunca, kendimden habersizce başımı salladım ve yürümeye devam ettim.

Yol boyunca diğerleri kendi aralarında konuştu ve ben de içimdeki şüphe tohumlarından kurtulmaya çalıştım. Kıvanç'ın şubat ayından bu yana eski Kıvanç gibi olmadığının farkındaydım. Bana, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar iyi ve nazik davranıyor, beni gülümsetebileceğini düşündüğü her sözü söylüyordu. Bunu çoğu zaman tuhaf karşılasam da artık alışmak üzereydim ve buna alışmak üzereysem, artık kalbimde de zihnimde de şüphe tohumları olmamalıydı.

Kıvanç'ın kaldığı odaya girdiğimiz sırada başımı iki yana sallayarak hem kalbimden hem de zihnimden attım şüphe tohumlarını. Odaya girmemizden yalnızca saniyeler sonrasında Kıvanç beni görmüş, diğerlerinin aksine ne gülmüş ne de gülmemeye çalışmıştı, öylece bakmıştı bana.

Çatık kaşlarıyla bana doğru ilerlerken, kendimi onun ne düşündüğünü merak ederken buldum. Şubat ayından bu yana giydiklerime karışmadığından, üzerimdeki elbisenin kısalığına da karışmayacağını düşünüyordum fakat Kıvanç'tı bu, dengesiz herifin tekiydi ve çoğu zaman yaptıkları birbirini tutmadığından, eğer şimdi kızsaydı hiç şaşırmazdım.

"Elbiseni yeni mi aldın?" diye hafif şaşkın bir tonla sorduğunda, sol kaşımı kaldırdım. Şaşkın olduğuna göre kızmamış ve hatta üzerimdekinin benim tarzım olmadığını bildiğinden hayret bile etmişti.

"Yakışmamış mı?"

"Yakışmış yakışmasına da sanki sana biraz şey olmuş... Küçük?" diye konuşunca, bir anda ne kadar çok utandığımı düşündüm. Üzerimdeki elbise bana hem çok dar hem de bacak boyumun uzunluğundan dolayı çok kısaydı. Elbisenin benim olmadığı ortadaydı fakat Kıvanç, Ozan'a yapacağımız

şakanın ayrıntılarından bihaber olduğundan, normal olarak elbisenin benim olduğunu sanmıştı.

Daha fazla uzatmak yerine, "Elbise benim değil de ondan!" dedim.

Kaşlarını çatarak, "Sakın bana bu elbisenin Irmak'ın elbisesi olduğunu söyleme." diyerek her zamanki zekiliğini ortaya koymuş oldu.

Başımı sallayarak, "Maalesef ki öyle..." dedim.

Dudakları alaycı bir tavırla yukarı doğru kıvrılırken, "Masum kız ayaklarının sana yakışmadığını ta en başından biliyordum." dedi.

"Masum kız?" dedim sorarcasına ve daha çok merak ettiğim başka bir konunun var olduğunu fark edince, "Masum kız ayaklarında değilsem, ne ayaklarındayım ben acaba?" diye iğneleyici bir tonla sordum.

"Bazen çok fazla aptal, bazen çok fazla zeki ve bazen de çok fazla edepsiz ama asla masum değil." dedi çarpık gülüşüyle.

"Edepsiz?" diye sorarcasına konuştum. Diğer söylediklerine hiç takılmamıştım çünkü haklı olabileceğini düşünmüştüm fakat edepsiz olduğumu düşünmüyordum.

"Seni durdurmasaydım eğer şu an üçüncü çocuğumuzu seviyor olabilirdik." dediğinde, gözlerimi büyüttüm.

"Asıl edepsiz olan sensin!"

Dişlerini göstererek sırıtırken, "Bunu hiçbir zaman inkâr etmedim, etmem de..." dedi.

"Kıvanç! Nehir! Gelmiyor musunuz?" diye bağırarak soran Damla, beni pancar olmaktan son anda kurtarmış ve ona bir teşekkür borçlanmama sebep olmuştu.

Birlikte Damlaların yanına gittiğimizde, Kıvanç'ın alaycı gülüşü dudaklarındaki yerini korumaya devam ediyordu. Diğerleri Kıvanç'ın gülüşünün altındaki anlamı bilmediğinden merak edince, açığa çıkmasını istemediğim için dudaklarımı

aralayarak dikkatlerin başka bir konunun üzerine çekilmesini sağladım.

Irmak planını hepimize en ince ayrıntısına kadar anlattıktan sonra harekete geçtik. Gece yarısına çok az kalmıştı ve artık hızlı davranmamız gerekiyordu. Kıvanç ve Batu görevlerini anladıklarını ve yapabileceklerini söyledikten sonra yanımızdan ayrılınca, biz de kutlamayı yapacağımız masaya geçtik. Irmak ve Damla masayı doğum günü kutlamasına uygun hale getirirken, ben yavaş hareketler ederek elbiseyi patlatmamaya çalışma görevimi sürdürüyordum. Deniz ve Cem gerekli malzemeleri almaya gidip tekrar döndüklerinde, masanın birkaç metre ötesindeki yerimi aldım.

Yere boylu boyunca uzandığımda, Irmak topuklularına rağmen koşar adımlarla yanıma gelip eğilerek oturdu; bacaklarımı ve kollarımı baygın yatan bir kişininkine uygun hale getirdikten sonra yüzümü saçlarımla kapattı.

"Peruk mu taksaydım acaba?" diye sordum çünkü saçlarımın rengi onunkinden daha koyuydu.

"Kan damlalarını gördükten sonra aklı uçar, saçının rengini fark etmez bile." dedikten sonra üzerimdeki elbiseyi düzeltti ve ben saçlarımın arasından onu seyrederken, ayağa kalkarak birkaç adım geriledi.

Elindeki sahte kan torbasını havada sallayan Deniz, "Bıçaklama kısmına geçebilir miyiz?" diye sordu. Bir an gerçekten de bıçaklanacağımı düşündüm ve sonra ürpererek bu düşüncemi kafamdan attım.

Deniz, Irmak'ın onayıyla onun biraz öncesine kadar oturduğu yere oturdu ve sonra elbisenin karın kısmını makasla kesti. Bıçak kesiği kadar ufak bir kesikten sonra elindeki sahte kan torbasını açtı ve kesikten başlayarak karnımı ve karnıma yakın yerleri kana boyadı.

Ben olan biteni saçlarımın arasından izlerken, Damla, masanın işi bitmiş olmalı ki yanımıza geldi ve beni görünce, "Oha!" dedi büyük bir şaşkınlıkla. "Çok fazla gerçekçi duruyor..."

"Ozan şakaya kanar mı dersin?" diye Damla'ya sordu Irmak fakat Damla'dan önce Cem öne atılarak, "Kanmak ne demek, ağlar bile ağlar!" dedi.

"Ağlayacağını sanmıyorum." deyince Damla, Irmak da başını salladı.

Dakikalar birbirini kovaladı, diğerleri kendi aralarında Ozan'ın tepkisi hakkında bahse girdi. Irmak'ın çalan telefonundan sonra ise Ozan'ın bara giriş yaptığını öğrendik ve Damla hariç diğerleri ortadan kayboldular.

Heyecanlı bekleyişin ardından, mekânın içinde bangır bangır çalan müziğe rağmen, "Nerede lan, nerede?" diye soran Ozan'ın sesini duydum ve gözlerimi kısarak beklemeye devam ettim.

"Damla!" diye bağırdığını ve sonrasında, "Irmak!" diye acı bir şekilde devam ettiğini duydum Ozan'ın. Gözlerimi daha da kısarken, vereceği tepkiyi bekledim. Damla'nın hemen yanında kalakalmış bir şekilde, öylece bana, daha doğrusu Irmak sandığı bana bakıyordu.

Müzik kesilirken, Ozan'ın, "Damla?" diye sorarcasına konuştuğunu duydum. Belli ki Ozan, gördüğü manzaranın gerçek olup olmadığını sorguluyordu. Bakışları benden Damla'ya kayarken, Damla rolünün hakkını veriyor, dehşete kapılmış bir şekilde bir Ozan'a, bir de bana bakıyordu.

"Irmak mı o?" diye sorunca Ozan, neredeyse gülecektim. Deniz bahsi kaybetmişe benziyordu. "O yerde yatan... Öylece kanlar içinde yatan kadın... Benim sevgilim mi?" diye devam edince Ozan, kendimden utanarak aynı anda hem vicdan azabını hem de çok tanıdık bir duyguyu hissettim.

Kaybetme korkusu her yanımı sararken, "Hayır." dedi Ozan ve tam o sırada Ozan'ın arkasındaki yerlerini aldıklarını gördüm Kıvanç ve Batu'nun.

"Hayır!"

Ozan'ın bana doğru atılmaya çalışmasıyla Batu ile Kıvanç'ın onu kollarından yakalaması bir oldu. Ozan olduğu yerde debelenirken hiç susmuyor, bağırıyor ve her bağırışından sonra Irmak'ın adını haykırıyordu. İçim ezilmeye başladığında, bu şakaya son veren kişi olmak üzereydim ki Damla benden önce davranarak Kıvanç ile Batu'ya işaret verdi ve onlar da böylelikle Ozan'ı serbest bıraktılar.

Ozan birkaç büyük adım atıp yanıma oturduktan sonra beni omuzlarımdan tutarak kendine çekip, "Irmak!" diye can yakıcı bir şekilde bağırınca, ne yapacağımı bilemedim.

Beni kendisinden uzaklaştırırken, saçlarımı yüzümden ayırmaya çalıştı ve ayırabildiğinde benim Irmak olmadığımı fark etti. Onun yaşadığı şokun altında ezilen ben olurken, bir süre ne yapacağımı bilemedim ve şakanın bittiğini belirten sözü benim söyleyeceğimi hatırladığımda, planladığımızın aksine hiç de neşeli olmayan bir şekilde, "1 Nisan..." dedim.

Ozan şoke olmuş bir şekilde bana bakmaya devam ederken, geriye doğru sendeleyerek düştü ve o anda bir alkış tufanı koptu. Etrafımızda tanıdık tanımadık kim varsa alkışlarken, bir yandan da Ozan için doğum günü şarkısını söylüyorlardı.

Irmak'ın bize doğru ilerlediğini gördüğümde, yattığım yerden yavaşça doğrulmaya çalıştım ve ne zaman yanımıza geldiğini bilmediğim Kıvanç'ın elinin bana uzatıldığını görünce, bakışlarımı Ozan'dan alarak Kıvanç'a çevirdim. Elini tuttuktan sonra beni kendisine doğru çekelemesine izin verdim ve yardımıyla ayağa kalktıktan sonra bakışlarımı tekrar Ozan'a çevirdim.

Benim kesinlikle Irmak olmadığıma, gayet sağlıklı göründüğüme nihayet inanabilen Ozan da yavaşça ayağa kalktı ve onun için doğum günü şarkısını söylemekte olan arkasındaki Irmak'ı fark etti. Aynı yavaşlıkla arkasını döndüğünde, ona büyük bir gülümseme ile bakan sevgilisiyle göz göze geldi.

Bakışlarımı kısa bir anlığına etrafımızda gezdirdim. Ozan için daha biraz önce doğum günü şarkısı söyleyen ama aslında tanımadığımız insanlar çoktan bizimle ilgilenmeyi kesmişlerdi. Deniz ile Cem ise Batu ile Damla'nın yanındaki yerlerini almışlardı. Deniz ile Cem, Ozan ile Irmak'a sırıtarak, Batu ile Damla ise oldukça şaşkın ve meraklı bir şekilde bakıyordu. Hepimiz Ozan'ın vereceği tepkiyi bekliyorduk.

"Doğum günün kutlu olsun sevgilim!" diye büyük bir neşeyle konuştuktan sonra kaşlarını çatan Irmak, "Sen ağladın mı?" diye şaşkınlıkla sordu Ozan'a.

Bakışlarım Kıvanç'a kaydı ve onun da en az benim kadar şaşkın olduğunu gördükten sonra tekrar Ozan'a döndüm.

Nefes almayı unuttuğum, bana yılları andıran saniyelerin ardından, "Bugün benim doğum günüm." deyince Ozan, Irmak başını salladı. "Öyleyse bir dilek tutmalı ve mumları üflemeliyim."

Ozan'ın bu sakin tepkisi beni daha da şaşırtırken, "Galiba şu an şokta." dedim fısıldayarak.

"Galiba değil, kesinlikle öyle." dedi Kıvanç.

Ozan tek üflemeyle pastanın üzerindeki yedi mumu da söndürdükten sonra ağır davranarak mumları teker teker çıkarıp yere attı. Nedenini hiçbirimiz anlamazken, Irmak'ın olduğu yerde titremeye başladığını gördüm. Belli ki Ozan'ın bu tuhaflığı karşısında korkmadan edememişti.

"Senin bana seslenirken söylediğin ve hatta rehberinde bile beni öyle kaydettiğin o kelime vardı ya, neydi o?" diye sordu Ozan.

Kaşlarım çatılırken, benim gibi kaşlarını çatmış olan Irmak, "Geri zekâlı?" diye sorarcasına konuştu.

"Evet, geri zekâlı..." dedi Ozan aynı sakinlikle ve "... ama bu şakandan sonra anlıyoruz ki asıl geri zekâlı olan senmişsin! Ulan hangi geri zekâlı sevdiğine hem de doğum gününde böylesine acımasız bir şaka yapar?" diye büyük bir öfkeyle devam etti.

Kıvanç, Ozan'ı sakinleştirmek için harekete geçecek gibi olduğunda, onu durdurdum çünkü Ozan'ın Irmak'a asla zarar vermeyeceğini düşünmüştüm. Öyle olmadı.

"Al şana şaka!" diye bağırdıktan sonra Irmak'ın kendi elleriyle yaptığı pastayı, yine onun güzel ve şimdi şaşkın görünen yüzüyle buluşturdu.

Pasta yere düşerken, mekânda tekrar müzik çalmaya başladı ve her birimiz şaşkınlıktan dilimizi yutmuş gibiyken, çok sevdiği Irmak'ı pastaya bulaşmış yüzü ile baş başa bırakarak yanımızdan ayrıldı Ozan. An itibariyle şakamız kaka olmuş, Ozan ile Irmak'ın ilişkisinin bir nebze de olsa zedelenmesine sebep olmuştuk.

10

Kıvanç'tan

Kapıya üç kez vurmamın ardından, "Nehir, iyi misin?" diye sordum.

Üzerindeki o rahatsız edici elbiseden kurtulmak isteyince, Ozan ve Irmak'ın mekânı terk etmesinin ardından birlikte Çekmece'deki odama gelmiştik. Ben yanındayken soyunup giyinemeyeceğini bildiğimden, o sormadan önce ben ona banyoyu kullanabileceğini söylemiştim ve sonra o da beklediğim gibi gülümseyerek bana teşekkür etmiş, ardından da banyoya girmişti. Buraya kadar her şey olması gerektiği gibi gelişmişti fakat banyoya girmesinin ardından yaklaşık yarım saat geçmesine rağmen hâlâ banyodan çıkmayınca endişelenmeye başlamıştım.

"Nehir?"

Daha fazla mahremiyetine saygı göstermeme gerek olmadığını düşünerek kapının kolunu çevirdim. Kapı açılmayınca tam da ondan beklenildiğini gibi kapıyı kilitlediğini anlamış oldum. Onun bu hareketine karşılık olarak daha sonra göz devirmeyi aklımın bir köşesine not ederken, birkaç adım geriledim ve ardından sağ ayağımı kullanarak kapıya güçlü bir tekme savurdum.

Kapı gürültüyle açılırken, ilk önce Nehir'in ayakkabılarını gördüm. Kapı aralığından geçmeye çalıştığımda, kapının açıldığı sırada kenarının Nehir'in beline çarpmış olabileceğini

düşündüm çünkü bedeni düz bir şekilde yerde yatıyordu ve kapının alt kısmı beliyle temas halindeydi.

Ona bilmeden de olsa zarar vermiş olabileceğim düşüncesi beni delirtecek gibi olurken, atik davranarak yanı başında eğildim. Güzel başını ellerimin arasına alarak yerden kaldırdığımda, kapalı gözlerinin açılacağını umarak, "Nehir?" diye fısıltıyla seslendim.

Gözlerini açmak bir yana, hiçbir şekilde kıpırdamamaya devam ettiğini fark edince, daha fazla onun bu şekilde yatmasına izin vermemem gerektiğine karar verdim ve kucaklayarak onu banyodan çıkardım.

Önce ne yapacağımı bilemedim fakat sonra onu odadan çıkarmaktansa yatağıma yatırmamın daha doğru olacağını düşünerek harekete geçtim. Bedeni yatağımla buluşurken, altındaki siyah kot ve üzerindeki siyah sutyene takıldı gözlerim. Gözlerinin açık olması halinde şu anki bakışlarımın nerede takılı kaldığını görseydi eğer ne kadar utanacağını, rahatsız olacağını düşündüm ve sonra beyaz örtümü üzerine örttüm.

Cebimdeki telefonumu çıkararak Batu'yu arayacağım sırada bana seslendiğini duydum ve telefonumu bir kenara fırlattıktan sonra hafifçe üzerine doğru eğildim. "Nehir?"

Elim nedensizce alnıyla buluştu ve ateşinin olmadığını anladıktan sonra ardına kadar açtığı gözleriyle buluşturdum kendi gözlerimi. Bana şaşkın şaşkın baktığını görünce, hafifçe gülümseyerek, "İyi misin?" diye sordum.

Yattığı yerde doğrulmaya çalışınca, ona engel olmak yerine yardımcı olmak istedim. Oturur pozisyona geçerken, üzerinde yalnızca sutyeni olduğunu fark etti ve tahmin ettiğim gibi beyaz örtümü boynuna kadar çektikten sonra, "İyiyim, sen?" diye sordu.

"N'oldu içeride?" diye sorarken, çenemle banyoyu işaret etmiştim.

Kaşlarını çatarken gözlerini kısarak banyoya baktı ve elini saçlarının arasından geçirdikten sonra, "Elbiseyi güç bela çıkardım. Çıkardığımda sanki son birkaç saattir nefes alamamışım gibi derin bir nefes aldım. Pantolonumu giydim, düğmesini kapattım, tekrar derin bir nefes alayım derken gözlerim karardı. Sonrası yok..." dedi.

"Doktor çağırayım mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı, "Tüm gün açtım, büyük ihtimalle açlıktan olmuştur." dedi.

"Hastaneye gidelim?" diye ısrarcı bir şekilde devam ettim.

Başını tekrar iki yana sallarken, "Sadece sarıl bana." dedi.

Kısa bir anlığına duraksadım. Biraz önce bana emir vermişti, bunu biliyordum fakat sebebini bilmediğim bir şekilde rahatsız olmamıştım. Birkaç ay önce bu sözü söylemiş olsa her ne kadar altında kötü bir anlam yatmıyor olsa da rahatsız olur ve rahatsızlığımı dile getirirdim fakat şimdi öyle bir his kaplamamıştı içimi.

Ben, yaşadığım şaşkınlığın beni terk etmesini beklerken, o daha fazla bekleyememiş olmalı ki kollarını kaldırarak bana doğru yaklaştı. Kollarının havada asılı kalmasını istemediğimden, ben de hareketlendim ve kollarımı beline doladım.

Ellerim çıplak beliyle temas edince, irkilerek benden ayrıldı ve "Banyodan bluzumu getirir misin?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim ve bu hareketim onun kıkırdamasına sebep oldu. Beni bazen gerçekten de çileden çıkarabiliyordu.

Oldukça yavaş hareket ederek oturduğum yatağımdan kalktım ve banyoya ilerledim. Banyoya girdikten sonra havlu dolabına koyduğu rengi kırmızı olan, bluz olduğunu düşündüğüm kumaş parçasını elime aldım ve banyodan ayrıldım.

Yatağımda dizlerini karnına doğru, örtümü ise çenesine kadar çekmiş bir şekilde oturmaya devam ediyor olması beni hem keyiflendiriyor hem de sinirlendiriyordu. Keyiflendiriyordu

çünkü komikti, sinirleniyordu çünkü daha önce hiç görmemişim gibi davranıyor olması saçmaydı.

Yatağın başında dikilirken, kumaş parçasını ona uzattım, o da örtünün altından güçlükle çıkardığı sağ eliyle kumaşı aldı. Kumaşı örtünün altına koyduktan sonra gözlerini bana diktiğinde, arkamı dönmemi ya da odayı terk etmemi istediğini anlamış oldum.

Başımı iki yana salladıktan sonra arkamı döndüm ve biraz önce fırlattığım telefonumu düştüğü yerden aldıktan sonra kilidini açarak herhangi bir cevapsız arama ya da mesaj var mı diye baktım. Önemsiz olduğunu düşündüğüm arama ve mesajları sildiğim sırada, "Bakabilirsin." dediğini duydum ve aynı yavaşlıkla tekrar döndüm.

Omuz kısmı normalden daha açık olan bluzun, Nehir'in göbek kısmını da açıkça gösterdiğini görünce, "Bluzun devamı nerede?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi.

Kaşlarını çatarak, "Neden?" diye sorup, cevaplamama fırsat vermeden, "Çıkarmamı istemeyeceksin herhâlde?" diye sorarcasına konuştu.

Evet, bluz ona çok yakışmıştı ve evet artık kıyafetlerine karışmak gibi bir hakkım olduğu düşüncesi de yoktu zihnimde ama yine de ne bileyim...

Gözlerindeki duygu karmaşası kendime gelmemi sağlarken, "Hayır tabii ki." dedim çünkü aşk bu değildi.

Oraya gitme, bununla görüşme, şunu giyme diye emirler yağdırılan ve yağdırılan tüm emirlerin uygulandığı bir ilişkide aşk yoktu. Bunu, Nehir'in sayesinde öğrenmiştim.

Geçen yıla kadar ona karşı aşka dair en ufak bir his bile beslemiyor, onun bana ait olduğunu söyleyerek onun üzerinde söz hakkım olduğunu iddia ediyordum. Sırf beni sevdiği için söylediğim her şeyi kabul ediyor, uygulamaya çalışıyordu. Ona yaptıklarımın onu ne kadar değersiz kıldığını

ondan hoşlanmaya başladıktan sonra anlamıştım. Kendimi dizginlemeye çalışmıştım fakat pek başarılı olduğum söylenemezdi. Ona âşık olduğumda ise ona olan hislerimin aşka dönüştüğünü kabullenmek istememiş ve kaçmıştım. Aylarca kendimi onsuz bırakmış, onsuz bir yaşama alışmaya çalışmıştım ve yapamayacağımı anladığımda, ona onu ne kadar çok özlediğimi söylemiştim. Geri döndüğümde haklı olarak naz yapmış, benimle iki haftayı aşkın bir süre boyunca konuşmak istememişti. Bana ölüm gibi gelen günlerin ardından nihayet ona kavuşmuş ve artık anlamıştım. Ben, Nehir'e en az onun bana olduğu kadar âşık olmuştum.

Geçirdiğim son iki ayım dışında, ölümünden sonraki neredeyse her gece rüyalarıma girerek bana vicdan azabı çektirmiş olan Hazel, Nehir'e karşı olan hislerimin tadına varamamama ve dahası Nehir'e hislerimden bahsedemememe sebep olmuştu. Bora'nın ölümüyle birlikte, zaten zihnimin her bir noktasında bana baskı yapmakta olan Hazel daha fazla baskı yapmaya başlamış, Nehir dâhil herkesten tekrar uzaklaşmamı sağlamıştı ve sonra bir şey olmuştu; kaybolmak üzere olduğum o derin kuyudan çıkartılınca, zihnimin en acı köşesinde taht kurmuş olan Hazel'ı yıkabilmiştim. Nasıl olmuştu, ne zaman olmuştu bilmiyordum fakat bildiğim tek bir şey vardı ki o da gözlerimi merkezde açtığımdan bu yana Nehir'e olan hislerimin gün geçtikçe güçlü bir şekilde artıyor olmasıydı.

Onu sevmemem için hiçbir engelim yoktu artık. Engellerin ortadan kalkmasını sağlayan ben miydim, yoksa bir başkası mıydı bilmiyordum. Açıkçası umurumda da değildi çünkü ne zihnim ne de kalbim artık Nehir'i yok sayabiliyordu ve önemli olan tek şey de buydu. O yanımdayken de yanımda yokken de düşündüğüm ve hissettiğim tek şey o olurken, ona âşık olduğumu inkâr etmem aptallıktan başka bir şey olamazdı. O henüz bilmese de ben, ona âşıktım ve on dokuz yıllık hayatımın

tek bir anında bile ona beslediğim duygulardan herhangi birini bir başkasına karşı besleyemediğimin de farkındaydım.

"Kıvanç?" diye hafif endişeli bir tonla seslenince bana, düşüncelerimden arınarak dikkatimi tekrar tümüyle ona verdim. "Telefonun çalıyor, duymuyor musun?"

Kaşlarımı çatarken, ısrarlı bir şekilde çalmakta olan telefonumun zil sesini algıladım ve başımı belli belirsiz bir şekilde salladıktan sonra elimdeki telefonumun ekranına baktım. Arayan kişinin adını görünce, daha sonra da arayabileceğim biri olduğuna karar verip aramayı sessize alarak telefonumu cebime koydum.

"Neden açmadın?" diye sorduğunda, ses tonunda kuşkunun tonlarının gizlenmekte olduğunu fark etmiştim.

"Arayan Ozan'dı." dedikten sonra omuz silkerek, "Öfkesini Irmak'tan çıkaramamışsa demek ki..." dedim dalgacı bir tavırla.

Büyük ihtimalle, hatta kesinlikle, öfkesini Irmak'tan çıkaramamıştı ve içindeki öfke onu yiyip bitirmeden önce kusmak için birini aramış, sonucunda ise beni bulmuştu. Nehir'le biraz daha yalnız kalma fikri, Ozan'ın öfkesini üzerime kusmasından çok daha cazip gelince, aramasını sessize almıştım.

"Dönsek mi artık?" diye sorunca Nehir, başımı iki yana salladım ve her zamanki suskunluğuma bürünerek yanına oturduktan sonra güzel yüzünü seyretmeye başladım.

Koyu sarı saçları ne çok gürdü ne de çok seyrekti. Olması gerektiğinden biraz daha yumuşaktı ve saçlarına dokunduğum anlarda ondan daha çok ben huzur buluyordum. Gözlerinin rengi, giydiği kıyafetlere göre değişebiliyordu. Mavi tonlarında giydiğinde mavi; yeşil tonlarında giydiğinde ise yeşil oluyordu. Gözlerinin etrafını süsleyen kirpiklerine çoğunlukla herhangi bir şey sürmüyordu ve kendiliğinden uzun oluşu daha güzel kılıyordu onları. Kaşları biçimliydi ve son birkaç ayda bir ton daha koyulaşmıştı. Burnu küçük, alnı

çok olmasa da dar, elmacık kemikleri belirgin ve dudakları... Evet, dudakları. Belki de gözlerinden sonra en sevdiğim uzvuydu dudakları. Alt dudağı üsttekine oranla daha kalındı ve onları öpmek, ta en başından beri inanılmaz derecede hoşuma gidiyordu.

Gözlerim, çenesinden boynuna, boynundan köprücük kemiklerine, köprücük kemiklerinden de geniş omuzlarına kayarken, bakışlarımın altındaki yatan anlamı yanlış anlayacağından emindim.

Onu utandırmak isteyince, dudaklarım yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Dudaklarımın arasından çıkacak herhangi bir sözü merakla beklediğini anlamamı sağlayan gözlerinde takılı kalmışken gözlerim, kapının gürültülü çalınmasıyla kaşlarımı çatarak kapıya döndüm.

"Aramasını cevaplandırmadın diye kalkıp buraya gelmiş olamaz herhâlde." dedi Nehir dalgacı bir tavırla. Ona katılıyordum fakat Ozan'ın şimdiki kafasının ne denli bozuk olduğunun tahminini yapamadığımdan yorum yapmadım ve ayağa kalktım.

Kapının aceleci ve öfkeli bir tavırla çalınmasına karşın oldukça yavaş hareket ederek ilerledim, aynı yavaşlıkla da kapıyı açtım.

"Neden o telefon açılmıyor?" diye öfkeyle âdeta kükreyerek soran Ozan, davet etmememe rağmen beni ittirerek odaya girdi. Öfkesi her geçen saniye artarken, "Hadi bu uyuzun teki diye açmadı, sen neden açmıyorsun?" diye sorunca Nehir'e, ses tonundaki yükseliş ve öfke sebebiyle sinirlenmeden edemedim.

"Ne var lan? Açmadıysak açmadık, ne var?"

"Damla yok!"

"Ne demek yok?" diye meraklı, aynı oranla da endişeli bir şekilde sordu Nehir.

"Yok işte ulan, yok!"

"Batu nerede?"

Öfkeli gözleri bana çevrilirken, "Siz burada aşna fişne yaparken, adam caddeyi dolaşarak yaladı yuttu!" diye bağırdı.

"Sakinleş ve olayı adam gibi anlat."

"Sorun da bu ya zaten!" dedi hâlâ aynı öfkesi üzerindeyken. "Olayı hiçbirimiz bilmiyoruz."

"Evine gitmiştir belki." dedi Nehir, her zamanki iyimserliğini gözler önüne sererek.

"Batu'ya tuvalete gideceğini söyleyip eve gitmesi sence Damla'lık bir davranış olabilir mi?"

"Olamaz."

"Telefonunu aradınız mı?" diye sorduğumda, Ozan bakışlarını baygınlaştırarak bana çevirdi. Cevabımı aldım, "Öyleyse çıkalım." dedikten sonra Nehir'e eşyalarını almasını söyledim.

Birlikte odamdan ayrılıp, koridor boyunca hızlı adımlar atarak yürüdük. Barın ortak alanına vardığımızda, Deniz ve Cem'in karşılıklı olarak volta attığını, Irmak'ın ise endişeli gözlerle etrafına bakındığını gördüm.

"Haber yok mu?" diye sordu Nehir.

"Damla'yı bulayım derken, Batu'nun kaybolmuş olma olasılığı yüzde kaçtır?" diye sordu Deniz, volta atmayı keserek.

"Ya kaçırılmışlarsa?" diye sordu Cem. "Düşünsenize, önce Damla'yı kaçırmışlardır ama aslında kaçırmak istedikleri kişi Batu'dur. Batu, Damla'nın peşine düşünce onu kaçırmışlardır ve böylelikle amaçlarına ulaşmışlardır fakat Damla onların yüzünü gördüğünden, Damla'yı bırakmak istememişlerdir ve-"

"Bu saçmalığı daha fazla dinleyemeyeceğim." diyerek Cem'in sözünü kestim. Cem'in öfkeli bakışları üzerimdeyken, "Güvenlik kameralarına bakmaya gidiyorum." diye devam ettim.

"Ben de geleyim mi?" diye sordu Nehir.

"Hayır." diye onu reddettikten sonra Deniz'e dönerek, "Kızları da alıp eve git." dedim.

"Nedenmiş? Batu benim de arkadaşım! Ben de onu kurtarma operasyonunun içinde olmalıyım!"

Benim konuşmama gerek kalmadan, "Siz bizi merak etmeyin ve lütfen onları başlarına bir şey gelmeden önce bulun." diyerek olaya el atmış oldu Irmak.

Etrafına meraklı ve daha çok endişeli bakışlar yollayan Nehir'e döndükten sonra ellerimi beline koyarak onu kendime doğru çektim. Bu hareketim onun hafif de olsa utanmasına sebep olurken, hafifçe gülümsedim.

Dudaklarımda oyalanan gözleri gözlerimi bulduğunda, "Dikkatli ol." dedi.

Bu gece ikinci kez benimle konuşurken emir kipi kullanarak bir cümle kurmuştu ve ben yine sinirlenmemiştim. Buna artık şaşırmamam gerektiğini kendime hatırlattıktan sonra, "Olacağım." diye fısıldadım.

Benden önce davranarak bana doğru uzandı ve beklediğimin aksine dudaklarıma uzun soluklu bir öpücük bıraktı.

Kolumu sertçe tutan Ozan, "Kıvanç, hadi abi, gidelim artık." deyince, öfkeyle dolup taşan gözlerimi ona çevirdim. Kolumu sertçe tutuyor olmasından daha çok bana emir vermiş olmasının beni sinirlendirdiğini bildiğinden, "Gidelim mi?" diye daha düşük bir tonla tekrar sordu.

"Evet." dedikten sonra kolumu ondan kurtardım ve tekrar Nehir'e döndükten sonra ona doğru bir adım yaklaşıp, kulağına hafifçe eğilerek, "Sabaha doğru yanına geleceğim, bekle beni." dedim.

--

"Berkant bu." diyerek, hepimizin çok iyi tanıdığı hastalıklı bir kişiliğe –aslında kaç tane olduğundan pek emin olmadığımız kişiliklere– sahip olan çocuğun adını söylemiş oldu Ozan.

"İyi de... Damla ne alaka ulan?" diye öfkeyle soludu Batu.

"Batu haklı." dedi Ozan. "Damla'yı kaçırmış olması çok mantıksız..."

Görüntüleri başa sarmasını söyledim görevli adama ve dediğimi yaptığında, dikkatimi tekrar görüntülere verdim.

Tuvaletten çıkınca kendinden emin birkaç adım atıyor Damla ve dördüncü adımında Berkant'ın önünde dikilmesiyle duraksamak zorunda kalıyor. Önce Berkant'a, sonra etrafına bakıyor ve Berkant'ın bir şeyler söylediği otuz saniyenin sonunda ona tokat atıyor. Berkant'ın, Damla'nın tokat attığı yanağını tuttuğu altı saniye boyunca ise Damla bir şeyler söylüyor ve sonra gitmek için bir adım atıyor. Etrafında kimsenin olmayışını fırsat bilerek ona engel oluyor Berkant ve planını çoktan yaptığını kanıtlarcasına onu bayıltarak kamera açısından çıkarıyor.

"Caddenin giriş ve çıkışındaki kamera görüntülerini aç."

"Caddeden ayrılmadılar." dedi Ozan, caddenin giriş kapısını görüntüleyen kamera kayıtlarını seyretmemizin ardından.

Çıkış kapısını görüntüleyen kamera kayıtlarını seyretmemizin ardından başımı sallayarak, "Ayrılmadılar ve yüksek ihtimalle odaların birindeler." dedim.

"Odalar mı?" diye sordu görevli adam.

Adama herhangi bir açıklama yapmamın gerekli olmadığını düşündüğümden, Ozan'a dönerek, "Ushan'ı ara." dedim.

--

"Bu oda olduğundan emin misin?" diye sordum çünkü ikinci kez aynı rezilliği yaşamak istemiyordum.

Ushan hangi odada kimin kaldığını biliyordu, daha doğrusu ben öyle olduğunu sanmıştım ve bu yüzden de giriş sokağında bile özellikle kamera koyulmamış olan tüm odaları bizim tek tek dolaşmamızdansa, onun gelip bize yardımcı olmasının daha mantıklı olacağına düşünerek gelmesini istemiştim.

Gelmişti, uzun bir süre hafızasını yoklamış, sonunda bize bir oda numarası verebilmişti ve biz de o odayı basarak, sevişen iki ergen çiftin en önemli anının içine etmiştik.

"Bu sefer eminim, gerçekten." dediğinde, her ne kadar ona güvenmiyor olsam da başka çaremizin olmadığını bildiğimden başımı sallamakla yetindim.

"Damla'nın da o piçin de telefonu hâlâ kapalı." dedi Ozan. Her beş dakikada bir bunu söylüyor olması sinirlerimizi bozmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Daha fazla beklemek yerine, içeri mi girsek acaba?" diye öfkelenerek sordu Batu.

Başımı sallayarak onu onayladım. Ushan, yedek anahtarı kullanarak içeri girebileceğimizi fakat anahtarın gelmesinin yaklaşık on dakikayı bulacağını söyledi. Zaten çok vakit kaybettiğimiz için anahtarı beklemek yerine kapıyı kırmamızın lehimize bir hareket olacağına karar verdik ve kapıyı kırma işlemini Ozan'a bıraktık.

Ozan, ikinci tekmesiyle birlikte kapının kilidinin kırılarak açılmasını sağlayınca, bizlerden önce davranarak içeriye girdi Batu.

Onun ardından biz de içeriye girdik. Batu, kapı ağzında öylece dikilirken, bakışları tek bir noktaya sabitlenmişti ve yüzü dehşet içerisindeydi. Onun bu hali daha çok endişelenmeme sebep olurken, bakışlarımı hızla onun baktığı yöne çevirdim ve ben de yüzüm dehşet içerisindeyken aynı Batu gibi öylece dikilmeye başladım.

"N'oluyor ulan?" diye soran Ozan ne bağırmış ne de fısıldamıştı.

"Adam pisliğin teki çıktı Rıza Baba!" diye oldukça yersiz bir espri yaptı Ushan. Onun Cem olmadığını, şaşkınlıktan saçmaladığını bildiğimden sesimi çıkarmadım ve önümdeki o anlamsız manzaraya odaklandım.

Damla, çift kişilik eski bir yatakta öylece yatıyordu; elleri ve ayakları, yatağın dört farklı köşesindeki demirden yapılmış başlıklara iplerle bağlanmış, ağzı ucuz bir koli bandıyla bantlanmıştı. Bu vaziyette olmasını, kaçırıldığı için belki bir nebze anlayabilirdik fakat üzerinde yalnızca iç çamaşırlarının olmasını anlayamazdık. Berkant'ın tam olarak şu anda, Damla'nın uyuduğu yatağın bir metre ötesindeki sandalyede oturmuş, elindeki sigarasını içerken pür dikkat kesilmiş bir şekilde Damla'yı seyrettiğini de göz önüne alacak olursak, kesinlikle anlayamazdık.

"Kapıyı kırdık ve bir değil, iki değil tam dört adam içeriye girdik ama adam istifini hiç bozmadı, iyi mi?"

"Berkant!" diye seslendim. Birinin artık şaşkınlığından çekip kurtarması gerekiyordu kendini ve her zamanki gibi o biri ben olmuştum.

Berkant oldukça yavaş hareket ederek önce sigarasını önündeki kül tablasının içine bastırarak söndürdü, sonra bizlere dönerek ayağa kalktı. Yüzü bizimkilerin aksine oldukça sakin olduğunu haykırıyorken, "Evet, benim." dedi.

Onun bu sakinliği Batu'yu öfkelendirmiş olmalıydı ki bir anda ona doğru atılarak, "Ulan ben senin..." diye başlayarak, daha önce ondan hiç duymadığım küfürleri etti.

Hiçbirimiz Batu'yu durdurmak, engellemek gibi bir işe kalkışmadığımızdan, Batu ve Berkant an itibariyle birbirlerini öldüresiye dövmeye başlamışlardı. Berkant mı daha güçlüydü, yoksa Batu mu, bilmiyordum fakat hangisinin daha öfkeli olduğu kesinlikle belliydi.

Kavgalarını umursamama gerek olmadığını düşününce, bakışlarımı Damla'ya çevirdim ve Ozan'ın, yatağa bağlı bir şekilde yatmakta olan Damla'yı çözmeye çalıştığını gördüm. Ona yardım etmeye gitmeden önce cebimden otomobilimin anahtarını çıkardım ve anahtarı Ushan'a uzatırken, "Caddenin çıkışına getirir misin?" diye sordum.

Olumlu ya da olumsuz bir cevap yerine elimdeki anahtarı aldı, "Otoparkta mı?" diye sordu,

Başımı salladım, tam odadan ayrılacaktı ki "Polis çağırmayı unutma." demeyi de ihmal etmedim.

Umut Güven neredeyse bir yıl önce ölmüştü ve onun ölümünden bu yana caddede değişen çok şey olmuştu. Birincisi, artık kimsenin yönetimi altında değildi cadde ve ikincisi, polisler işlerini yapabilmek için artık rahat rahat caddeye girebiliyorlardı. Polislerin caddede rahat rahat dolaşabilecek olması hiçbir zaman işime yarar bir durum olarak gözükmemişti gözüme fakat şimdi oldukça yararlı olabileceğini anlamıştım. Berkant'ı polislere teslim ettiğimizde Damla'ya bir daha asla zarar veremeyecekti. Damla'yı kaçırdığını kanıtlayan görüntüler elimizde olduğundan, hapse girmesi onun kaçınılamaz sonu olacaktı.

Damla'nın hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladığını duyar gibi olunca, birkaç büyük adım atarak yanına vardım. Ozan, Damla'nın sağ bileğine sarılı olan ipin düğümünü çözmekle meşgulken, Damla ağlıyordu.

"Ağlama." diye emrettim. "Buradayız, iyisin..."

Ozan'ın çözdüğü son düğümden sonra serbest kalınca, yattığı yataktan doğruldu ve Ozan ile bana sarıldı. Ozan ve benim kafalarımızın arasındaki kafasını bizden ayırarak uzaklaştırdıktan sonra gözyaşlarını silerek, "Batuhan? O nerede?" diye sordu, biz daha cevap veremeden Batu'nun bağırarak küfür ettiğini duyunca cevabını almış oldu.

Üzerinde yalnızca iç çamaşırlarının olduğunu fark edince, tekrar sesli bir şekilde ağlamaya başladı ve hıçkırıklarının arasından, "Neden çıplağım ben?" diye sordu. "Bana ne yaptı?"

Sorusuyla birlikte daha öncesinde dördümüzün de aklına gelmemiş olan ihtimal canlandı gözümde. Damla'yı öylece bırakarak arkamı döndüm, hâlâ kavga etmekte olan Berkant

ile Batu'nun yanına birkaç öfkeli büyük adım atarak vardım. Onları zor bela ayırdıktan sonra Berkant'ı yakasından tuttuğum gibi duvara yapıştırdım.

"Ne yaptın lan kıza?" diye bağırarak sordum. "Söyle! Ne yaptın?"

Batu'nun tam olarak şu anda ne yaptığını da nereye baktığını da bilmiyordum fakat hepimizden önce Damla'nın aklına gelen benim dillendirmek bile istemediğim o ihtimali Batu'nun da artık düşünmeye başladığını hissedebiliyordum.

"Baktım!" diye bağırdı Berkant. "Yalnızca baktım."

Kaşlarım çatılırken, "Dalga mı geçiyorsun lan sen?" diye sordum.

"Hayır." dedikten sonra bakışları Damla'yı aradı. "O öylesine güzel ki... Dokunulmak için değil de bakılmak için yaratılmışçasına güzel... Kusursuz... Vücudunun her noktası-"

Sözlerini yarıda kesmesine sebep olan şey benim kafamdı. Evet, dayanamamış ve ona kafa atmıştım.

Aldığı darbenin etkisinden çıkınca, "O çok güzel ve ben sizin aksinize onu ellerimle değil, yalnızca gözlerimle kirletmeyi tercih ettim!" diye bağırdı.

"Ulan sen ne tür bir ruh hastasısın?" diye bağırarak sordu Ozan.

Başımı geriye çevirerek, "Ozan, Damla ve Batu'yu al, caddenin çıkışına gidin."

"Sen?"

"Ben sonra geleceğim."

"Sen olmadan gitmeyiz." dediğinde, "Ozan!" diye bağırdım. "Şunların bi' haline bak!"

Önce titreye titreye ağlayan Damla'ya, sonra şaşkınlıktan kıpırdayamayan Batu'ya baktı ve ardından başını salladı. Berkant'ın hareketlenmeye çalıştığını hissedince, başımı tekrar ona çevirdim ve bir kez daha kafa attım.

Burnu kanamaya başlamışken, "Şiddete başvurmadan yapamıyor musun sen?" diye öfkeyle sordu.

Dilimi şaklattıktan sonra, "Yapamıyorum." dedim.

"Hayır!" diye bir anda omzumun üstünden bir yere bakarak bağırınca, Ozanların çıkmak üzere olduklarını anladım. "Lütfen, götürme onu! Bakıyordum ben sadece! Yemin ederim sadece bakıyordum!"

"Sus lan!" dedim yüzümü buruşturarak.

"Bırak beni!" diyerek beni ittirmeye çalıştı. Yerimden bir milim bile kıpırdamama sebep olamamışken, "Onu kaybedemem! Aylardır bu ânı bekliyorum ben!" diye itiraf etti.

"Aylardır?" diye sordum şaşkınca.

"20 Kasım gecesinde tanıdım onu. Kaç defa kontrolü elimden kaybettiğim için başka kişiliklere kaptırdım bu bedeni, biliyor musun?"

20 Kasım gecesi, Nehir'in köprüden düştüğü ve benim de uyuşturucu krizine girerek bilincimi kaybettiğim gündü. Berkant'ın Damla'yı o gün tanımasının bizimle bir alakası var mıydı?

"Nerede gördün onu?" diye sordum.

"Ne fark eder?" diye sordu ağlamaklı bir ses tonuyla.

"Nerede gördün, diye sordum sana!"

"Hastanede!"

Evet, kesinlikle vardı. Benim yüzümden –ya da bizim artık her neyse- Damla'nın başına böylesine kötü bir olay gelmişti. Damla'nın yarım saat öncesine kadar kirli bir yatakta, üzerinde yalnızca iç çamaşırları varken bağlı bir şekilde yatıyor olmasının sorumlusu bendim.

Suçluluk duygusuyla dolup taşarken her yanım, Berkant'ın yakasını tutan ellerim istemsizce gevşedi ve bunu fırsat bilen Berkant da benim biraz öncesine kadar ona yaptığım gibi

bana kafa attı. Birkaç adım gerilerken anın farkına vararak hemen toparlandım.

"Hiçbir kötü amacımın olmadığını sana anlattım işte! Neden hâlâ ona gitmemi engellemeye çalışıyorsun?"

"Senin bu yaptığın tamamen hastalıklı bir davranış; sapıkça..."

"Değil! Anlamıyorsunuz... Anlamıyorsunuz çünkü hepiniz aynısınız ve sizden farklısını görünce hemen yadırgıyorsunuz onu!"

"Yadırganmayacak gibi değilsin ki..."

"Eeeh, yeter be!" diye bağırdıktan sonra bana doğru fırladı.

Bu ani tepkisini beklemediğimden gafil avlandım; üzerime atladı ve birlikte yere düştük. Kendimi onun altında bulduğum sırada yüzüme ardı arkası kesilmeyen yumruklar atmaya başlamıştı. Polis sirenlerinin seslerini duyduğumuz anda önce duraksadı, sonra delice bir şekilde öfkelendi, hatta öylesine öfkelendi ki gözlerinin renginin değiştiğini görür gibi oldum. Çok kısa bir süre sonra rengi değişen gözleri kapandı, bedeni üzerime yığıldı. Şaşkınlıktan birkaç saniye de olsa hareket edemedim, sonra onu üzerimden fırlatırcasına attım. Yerde baygın bir şekilde yatan bedenine öfkeyle bakarken, gitmek yerine polislerin gelmesini beklemenin en doğrusu olduğuna karar verdim.

Bakışlarım kısa bir anlığına etrafta dolaştı, yatağın kenarındaki Damla'nın çantasını görünce, hafifçe gülümsedim. Büyük ihtimalle oldukça pahalı olan bu çantası en sevdiği çantalarından biriydi ve bugünün onda yarattığı etkiden biraz olsun kurtulabildiğinde, çantamı orada nasıl bırakırım, diyerek kendine kızacaktı. Öyle bir şeyin yaşanmasını istemediğimden, çantayı almak istedim. Berkant'ı ardımda bırakarak ilerlemeye başladım.

Yatağın kenarında, yerde duran çantayı alabilmek için hafifçe eğildim. Parmaklarım çantanın koluyla buluştu, çantayla birlikte doğrulacaktım ki ensemde keskin bir acı hissettim. Gözlerim kısılırken acıyla inledim, bedenim yere yığılırken, gözlerim tamamen kapanmıştı.

"Yıllar sonra seninle tekrardan görüşebilmek, ne güzel..."

11

"Bence Damla yalnızca geçmiş 1 Nisan şakası falan yapıyor." dedikten sonra yüzünü buruşturarak, "E ama o zaman bu kız resmen rol çalıyor!" diye hafif, öfkeli bir tonla devam etti Cem.

"Damla öyle bir kız değil bence." deyince Irmak, ona hak verdiğimi belirtmek amacıyla başımı salladım.

Damla'yı en iyi tanıyan ben olduğumdan, onun nasıl bir kız olduğuyla ilgili yorum yapma hakkının bende olduğunu düşündüm, "Şakacı, eğlenceli bir kızdır ama asla sorumsuzca davranmaz." dedim.

"Birkaç saat önce yaptığımız şakadan sonra böyle konuşman biraz tuhaf olmadı mı sence de?" diye sorunca Deniz, kısa bir anlığına düşündüm.

Yaptığımız şaka ile gerçekten sorumsuzca davranmış, sonucunda ise Ozan'ın kötü hissetmesine sebep olmuştuk fakat biz buyduk; çoğu zaman mantıklı düşünemeyen, nerede saçmalık varsa kendini orada bulan bir arkadaş grubuyduk. Damla ile bizim yaptıklarımızın kıyaslanması başlı başına bir hataydı, bu yüzden Deniz'in sözlerine aldırış etmeyerek bakışlarımı otomobil camının ardındaki Seyhan'a çevirdim.

Yaklaşık yarım saat önce Bordo'dan ayrılmış, Irmakların şoförünün bizi almaya gelmesini beklemiştik. Otomobil caddenin girişine yaklaştığında, son bir kez belki Kıvanç'ı görürüm umuduyla arkama bakmış, onu görememiş ve sonra otomobilin en arka koltuğuna kurulmuştum. Deniz ve Cem orta

koltuğundaki –yani benim karşımdaki– Irmak ise hemen solumdaki yerini alınca, şoför gaza basmıştı ve tehlikeyle yanıp tutuşan Bordo'yu ardımızda bırakmıştık.

Bir süre dördümüz de suskunluğumuzu korumuştuk. Her zamanki gibi sessizlikten ilk sıkılan kişi olan Cem, durumumuzla fazlasıyla alakasız olan bir konudan bahsetmeye başlayınca, Irmak telefonuyla uğraşmış, Deniz uyuklamış ve böylelikle sırf üzülmesin diye Cem'i dinleme ve onunla sohbet etme görevi bana kalmıştı. Cem'le beş–on dakikaya yakın bir süre boyunca aşırı gereksiz konulardan konuşmuştum ve sonra Cem'e gelen bir arama, sohbetimizin yarıda kesilmesine sebep olmuştu. Cem, annesiyle uzun uzadıya telefonda sohbet ederken, ben olan biteni kafamda ölçüp tartmıştım ve Cem aramasını sonlandırdıktan sonra tekrar bir konu açınca, dikkatimi tekrar ona vermek durumunda kalmıştım fakat neyse ki bu seferki gereksiz bir konu değil, dördümüzü de an itibariyle ilgilendiren bir konu olmuştu.

Şimdiyse Deniz ve Cem, Damla'ya ne olduğu hakkında ilginç teoriler üretirken, Irmak telefonundan Ozan ile olan fotoğraflarına bakıyordu.

Dalga geçercesine, "İç çek bir de tam olsun." dedim fısıldayarak.

Onun için söylediğimi bildiğinden yavaşça bana döndü, "Ne alaka?" diye sordu.

"Platonik âşıklar gibi bakıyorsun da..."

"Öyle mi?" diye şaşkınlıkla soludu. Oturuşunu düzeltirken, telefonunun tuş kilidini kapattı ve "Hiç farkında değilim." diye devam etti.

"Çok mu büyük bir kavga çıktı?"

Dudakları düz bir çizgi halindeyken gerildi, gözleri doğrudan gözlerime sabitlenirken başını salladı. Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıp indirirken ona teselli vermem gerektiğini düşündüm.

Önce ne diyeceğimi bilemedim, sonra, "Barışırsınız siz, eminim ben." diyerek, dünyanın en kötü tesellisini vermiş oldum. Kendime okkalı bir tokat atmak istesem de şimdilik dilimi ısırmakla yetindim.

Dilimin acısı her geçen saniye artarken, "Barışacağımızdan ben de eminim. Kavga ettiğimiz ya da küstüğümüz için üzülmedim ki ben." dedi Irmak.

Dilimi serbest bıraktıktan sonra kaşlarımı çatarak, "Neye üzüldün öyleyse?" diye sordum.

"Ben kimi sevdiysem ya gitti ya da öldü; sen de onlardan oldun, sırf seni çok sevdim diye öldün sandım, annem ve babamın ölümünden çok sonra döktüğüm gözyaşlarımdan akıttım senin için ve sen bana yalnızca basit bir şaka yaptığını söyledin, dedi bana. Ben de, gerçekten ölseydim daha mı iyi olurdu, diye sorunca kayış koptu. Bana, ben herkesten sakındığım gözyaşlarımı herkesin içinde senin için akıtmışken, sen hâlâ haklıymışsın gibi üste çıkmaya çalışıyorsun, yetmiyor bir de şımarıkça trip mi atıyorsun, dedi."

"Üf..." dedim son harfi uzatarak. Ozan'ın sözlerinin Irmak'ın kalbinde nasıl bir yara bıraktığını tahmin edebiliyordum.

"Damla'nın kaybolduğunu öğrenince de konuşmamız yarıda kesildi ve ben şu anda ne olduğumuzu bile bilmiyorum."

"Ne olduğumuzu derken?" diye sordum sol kaşım hafifçe yukarı kalkarken.

"Sevgili miyiz, değil miyiz falan..."

"Abartma istersen..."

"Bence de abartma, sırf bunun için ayrılmazsınız siz." diyerek sohbetimize katılmış oldu Deniz.

"Sırf bunun için diyerek küçümsediğin konu, Ozan'ın en hassas noktası çıktı ama..."

Bu konu üzerine konuşmaya devam edecek olursak eğer, bir süre sonra Irmak'ın gözyaşlarına boğulacağını bildiğimden, "Onu bunu geçin de... Yok mu sizin gönlünüzü kaptırdığınız birileri?" diyerek dikkatleri Deniz ve Cem'in üzerine çekmiş oldum.

"Yuh!" dedi Deniz. "Böyle pat diye sorulur mu bu?"

"Ben aşka tövbeliyim." deyince Cem, dudaklarım gerilerek düz bir çizgi halini aldı. Rabia'nın yaptıklarının üzerinden aylar geçmiş olsa da belli ki hâlâ atlatamamıştı.

"Ben tövbeli değilim ama şu an gerek duymuyorum."

Deniz'in sözlerine karşılık olarak kaşlarım çatılırken, "Elif'i beklemiyorsun, değil mi?" diye sordum.

Çok kısa bir süreliğine duraksadı, başını kararsızca iki yana sallarken, "Hayır canım, ne alakası var?" diye sordu.

"Bekliyorsa harbi maldır." deyince Irmak, biraz olsun kafasını dağıtabildiğimizi anlamış oldum.

"Ben bile Rabia'dan ümidi kestim be kardeşim, sen neden hâlâ Elif'in yolunu gözlüyorsun ki?"

"Lan ne alakası var?" diye öfkeyle sordu Deniz. "Ne beklemesi, ne gözlemesi?"

"Öyle deme, ıspanaklı olanları çok güzel oluyor."

"Neyin?"

"Gözlemenin..." diyerek sorumu cevaplamış oldu Cem.

"Olmayan espri yeteneğini de kaybedebildin ya... Pes!"

Otomobil yavaşlarken, Deniz'e kaşlarını çatarak döndü Cem fakat şoförden evine geldiğimizi öğrenince, Deniz'le atışmaya devam etmek yerine, "Teletabiler için veda vakti!" diye duyurdu, sonra da her birimizin yanaklarına kocaman öpücükler bırakarak otomobilden indi.

Otomobil tekrar hareket edince, üçümüz de tekrardan kendi sessizliğimize bürünmeyi seçtik. Kıvançların ne halde olduğunu deli gibi merak ettiğim uzun bir sürenin sonunda, Deniz de otomobilden indi ve onun inişinden yalnızca üç dakika sonra Irmak'ın da benim de telefonuma aynı mesaj geldi.

Kimden: Batu
Damla'yı bulduk, detayları sonra konuşuruz.

"Anlatsa ölür müydü?" diye burun kıvırarak sordu Irmak.

Ona dalgacı bir tavırla cevap verecekken, otomobilin durmasıyla araladığım dudaklarımı kapatmak durumunda kaldım. Eşyalarımı hızlıca toparladıktan sonra uzanıp Irmak'ın yanaklarına sulu birer öpücük bıraktım, şoföre teşekkür ettikten sonra otomobilden indim.

Şoför, otomobille tozu dumana katarak gözden kaybolunca, arkamı döndüm ve benim için hâlâ yeni sayılan evimize baktım.

Babamla birlikte yaşadığımız, daha fazla çalışanımız ve hatta korumalarımızın olduğu eski evimiz dört katlıydı. Eski evimizin yalnızca iki katını kullanabilme hakkım olduğundan, şimdiki evimizin iki katlı olması benim için hiç sorun olmamıştı. Aksoy Kuralları'na göre; şirketlerden herhangi birinde hissesi bulanan bir Aksoy öldüğünde, onun tüm hisseleri hayır kurumlarına bağışlanırdı. Bu kuralı öğrendiğimde, Aksoyları ilk kez bu kuralından ötürü takdir etmiştim. Babamın hisselerinin değeri yadsınamayacak kadar büyüktü ve bu payın kötü insanların eline geçmesindense, ihtiyacı olanlara yardım için kullanılacak olması beni çok mutlu etmişti. Annemin hisseleri babamınkinin üçte biri, benimki ise anneminkinin yarısı kadardı, bu yüzden maddi durumumuz eskisine oranla kötü sayılırdı.

Kıvanç sınıfta kaldığı için herhangi başka bir özel liseye transfer olamamış, devlet lisesinde okumak zorunda kalmıştı. Sınıfta kalma sebebi ben olduğum için, Soykan Anadolu Lisesi'ne gitme düşüncemi çöpe atarak, onun kaydının yapıldığı okula kaydımı yaptırmıştım. Soykan Kolejlerinden herhangi birine gitmiyor oluşum, maddi açıdan neredeyse babamın olduğu zamanlardaki gibi yaşamamıza olanak sağlamıştı fakat her zaman planlı bir kadın olan annem yine de tasarruf yapmamız gerektiğini söylemişti. İkimiz de ikinci kattaki odalarımızda kalıyor, çalışma odasını kullanıyor ve birinci kattaki yemek odasında ya da mutfakta yemek yiyorduk. Evdeki oda sayısı az olduğundan, temizlik işi için yalnızca iki kişinin yeterli olduğunu düşünmüştü annem ve o iki kişi de günübirlik çalışanlardı. Eskiden yemeklerimizi Ecrin teyze yapar, yardıma ihtiyacı olduğunda diğer çalışanlar ona yardım ederdi fakat şimdi diğer çalışanlar yerine ona annem yardım ediyordu. Ecrin teyzenin tek işi mutfakla değil, benimle de ilgilenmek olduğundan hâlâ bizimle birlikte kalıyordu. Eskiden olduğu gibi şimdi de şoförlüğümüzü yapan Salim amca, bahçe işlerimizle ilgilendiği yetmezmiş gibi bazen de Ecrin teyzeyle evin ihtiyaçları için alışverişe çıkıyordu. Bildiğim kadarıyla ikisi de şimdiye dek hiç evlenmemiş, hâlâ bekâr olan gönlü güzel iki insandı ve ben ikisini fena halde yakıştırıyordum.

Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle kıvrılırken, Ecrin teyze ve Salim amca arasında küçük de olsa kıvılcım yaratmayı kendime görev edindim, eve doğru adımlamaya başladım.

--

Sağ tarafıma doğru döndüm. Elbise dolabım bana merhaba diyerek gülümsedi.

Yaklaşık dokuz ay geçmiş olsa da mobilyalarım da odam gibi, evimiz gibi bana yeni geliyordu ama galiba artık alışmak

üzere olduğumu hissediyordum. Komadan uyandıktan sonra kendimi çoğu şeye karşı yabancı hissedince, odamın dizaynını eskisi evdeki gibi yaptırtmıştım. Yatağım yine duvara dayalı bir şekilde odanın ortasında, komodinimin ve elbise dolabım yatağımın sağ tarafında, küçük koltuğum yatağımın sol tarafında, çalışma masam yatağımın karşısında, banyo ve kıyafet odama açılan kapı elbise dolabımla yatağımın arasındaydı. Mobilyalar farklı, yerleri aynıydı fakat tabii ki odam eskisiyle tıpatıp aynı değildi. Evimizdeki oda sayısı sınırlı olduğundan, kütüphane için ayrı bir oda ayarlayamamıştık, kitapları da atamayacağımız için, koltuğumun yanına duvara dayalı bir şekilde devasa büyüklükte bir kitaplık yaptırmıştık. Şimdiki odam eskisinden daha küçük olduğundan, gözlerimi diktiğim elbise dolabı sanki aramızda hiç mesafe yokmuş gibi hissettiriyordu bana.

Korku içimi kaplarken, sol tarafıma doğru döndüm.

Endişe kat sayım artarken, zihnimi daha öncesinde milyon kez düşündüğüm ve fark ettiğim gerçeklerle yoruyordum. Evimin de odamın da dizaynını, bana neler hissettirdiğini, nelerin değişip değişmediğini son dokuz ayda birçok kez düşündüğümün farkındaydım fakat aklıma başka düşünecek bir şey gelmiyordu.

Sırtüstü uzandım ve ardına kadar açık olan gözlerimi tavanıma diktim.

Kendi kendimi oyalama yöntemim ne kadar mantıklıydı bilmiyordum fakat başarılı olabildiğimi düşünüyordum. Güneş doğalı çok oluyordu ve Kıvanç hâlâ gelmemiş, gelmediği gibi bir kez olsun aramalarımı açmamış, en sonunda telefonunu tümüyle kapatmıştı. Sinirden kuduruyordum ve yanlış bir şeyler yapmaktan korkuyordum, bu yüzden zihnimi başka şeylerle-

Yok! Yapamayacağım ben. Gerçekten!

Hışımla yattığım yatağımdan kalktım ve komodinimin üzerindeki telefonumu aldım. Saatin kaç olduğu ve kimlerin uyuyor ya da kimlerin yorgun olduğu artık umurumda değildi. Birinin bana derhâl mantıklı bir açıklama yaparak beni sakinleştirmesi gerekiyordu. Bana, sabaha doğru geleceğini söylemişti ve ben de salak gibi yorgunluğuma rağmen uyumayarak onu beklemiştim. Artık sabah olmuştu fakat beyefendi ne hikmetse hâlâ ortalıklarda yoktu!

Son aramalarda Batu'nun adını görünce, direkt onu aramak istedim ve hiç ayıp olup olmayacağını düşünmeden onu aradım. Çaldı, çaldı, çaldı ve hat düştü. Bu durum beni daha da öfkelendirirken Ozan'ı aradım.

Çaldı, çaldı ve açıldı. Kalbim heyecanla çarparken, "Ozan?" diye sorarcasına konuştum.

"Efendim?" dediğinde, ses tonunda endişenin kırıntılarına rastlamıştım.

"Şey... Ben, bu saatte aradığım için gerçekten çok üzgünüm ama inan mecbur kaldım. Kıvanç sabaha doğru yanıma geleceğini söylemişti fakat saat kaç oldu hâlâ gelmedi; telefonunu aradım, ilk yirmi aramamda çaldı ama sonra şarjı bitti sanırım, aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor falan demeye başladı. Ben de merak ettim çünkü son zamanlarda hiç böyle şeyler yapmazdı."

Evet, gerçekten de yapmazdı. Yaklaşık dört–beş ay öncesine kadar, bunu ve bundan daha kötüsünü yaptığı olmuştu ama artık yapmıyordu. O artık kendinden önce beni düşünüyordu, bunu biliyor ve hissediyordum bu yüzden şu anki durum onun eski Kıvanç'a geri dönmüş olabileceğini bana düşündürttüğünden, beni endişelendirmiş, aynı zamanda da kızdırmıştı.

"Nehir, biz endişelenme diye sana söylemedik ama-"

Kaşlarım çatılırken, "Neyi? Ne oldu? Kıvanç'a bir şey mi oldu?" diye merak ettiğim soruları ardı ardına sıraladım.

"Henüz bilmiyoruz."

"Ne demek bilmiyoruz?" diye öfkeyle sorduktan sonra, "Kıvanç nerede?" diye başından beri asıl sormam gereken soruyu sordum.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Kıvanç yok." diye cevap verdi. "Kayıp."

12

"Gözlerine yazık be kuzum, yeter artık, ağlama."

Sağ gözümden akan yaşı da elimin tersiyle sildikten sonra burnumu çektim ve yorganın altından çıkarken, "Elimden başka bir şey gelmiyor!" diye bağırdım.

"Biliyorum, biliyorum ama..."

Ağlamaya devam ederken, "Bugünle birlikte tam iki gün oldu!" diye bağırdım. "Polisler onu hâlâ bulamadılar; Kıvanç tam iki gündür o psikopatın elinde!"

"Nehirciğim-"

"Gece yarısından sonra onun doğum günü." diye fısıldadım. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya devam ederken, "Ona sürprizim vardı." diye ekledim.

"Gönlünü ferah tutarsan eğer hiçbir şeycikler olmaz." dediğinde, öfkelenmeye başladığımı hissetmiştim.

"Beni lütfen yalnız bırak." dedim çatallaşarak çıkan bir sesle. Öylece dikilmeye devam ettiğini görünce, "Lütfen!" diye bağırdım.

Başını salladıktan sonra odamı terk etti. Kalbini kırmış olabilirdim ama onu uyarmıştım. Dün de bugün de ona söylemiştim. Yalnız kalmak istediğimi, Kıvanç dışında hiç kimsenin yüzünü görmek istemediğimi söylemiştim. Ne yardımı dokunuyordu ki bana? Abuk sabuk birkaç teselli verici cümle çıkıyordu dudaklarından, o kadar...

Kıvanç'ın kayıp olduğunu öğrenir öğrenmez, Ozan'ın onca itiraz dolu sözlerine rağmen taksiye atladığım gibi Bordo'nun

yolunu tutmuştum. Bordo'ya gittiğimde, Ozan'ın adres tarifine uyarak ilerlemiş ve caddenin çıkışındaki odalardan birinde bulmuştum kendimi. Etraf yığınla polis kaynarken, odanın kapısının birkaç metre ötesinde volta atmakta olan Ozan'ı görmüştüm. Yanına koşmuş, neler olduğunu sormuştum ve o da olanları en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı.

Öfkeyle, "Neden onu yalnız bıraktınız?" diye sormuştum.

Kıvanç'ın kayıp olmasının suçlusu onlardı çünkü Berkant'ın kötü biri olduğunu bile bile onu yalnız bırakmışlardı.

"Anlattım ya, kendisi istedi ve zaten..." diyerek kendini savunmaya başlamıştı Ozan fakat ben onu dinlememiştim, daha doğrusu dinleyememiştim.

Başım dönmeye başlamışken, Kıvanç'ın Çekmece'deki odasının banyosunda olduğu gibi ağzımın kuruduğunu hissetmiştim. Bacaklarımın üzerinde durmak artık güç gelmeye başlamışken, gözlerim açık olmasına rağmen sesi kulaklarıma bir uğultu eşliğinde ulaşan Ozan'ı görememeye başlamıştım. Kısa bir süre sonra ise bilincim tamamen kapanmıştı ve uyandığımda başımda hem Ozan'ı hem de Batu'yu bulmuştum.

"Ne oldu bana?" diye sormuştum, olan biten aklıma gelince cevap vermelerine fırsat tanımadan, "Kıvanç? Kıvanç'ı buldunuz mu?" diye devam etmiştim.

"Bayıldın ve hayır, maalesef hâlâ bulamadık. Polisler caddedeki güvenlik kameralarını seyrediyor şimdi."

"Kameralara bakarlarsa hemen bulurlar onu, değil mi?" diye sormuştum yattığım yerden doğrulmaya çalışırken.

"Bulurlar." demişti Batu. Ona inanmıştım, içim az da olsa rahatlamıştı ama aradan geçen zaman içinde bulamamışlardı.

Kıvanç'ı son görüşümün üzerinden iki gün geçmişti; bu iki gün içerisinde bana teselli vermek isteyen arkadaşlarım, Irmak, Deniz, Cem ve Damla, evime birçok defa gelmişlerdi. Batu, Ushan ve Ozan ise polislere kendilerince yardımcı olmaya

çalıştıklarından gelmemişlerdi. Deniz, üzüntümü biraz olsun gidermek için türlü türlü şaklabanlıklar yaparken; Damla ve Irmak, farklı farklı konular açıp durmuşlardı. Cem'le aşırı saçma bir konu hakkında konuşurken, Cem'in bir anda, "Ya çoktan ölmüşse? Baksanıza. Kaç saat oldu ama ne bir haber ne de bir iz var..." demişti ve ben o anda daha önce hiç ağlamadığım kadar çok ağlamaya başlamıştım.

Kalbimin eziliyormuşçasına ağrıdığı sıralarda, başımın dönmeye başladığını ve ağzımın içinin yine kurumaya başladığını hisseder gibi olmuş, dakikalar sonra yine bayılmıştım. Ayıldığımda ise kendimi yatağımda bulmuştum.

Her biri başımda meraklı bir şekilde dikiliyorken, "Bordo'do da bayılmışsın. Bir gün içerisinde iki kez bayılman sence de biraz tuhaf değil mi?" diye sormuştu Damla.

"Üç." diyerek düzeltmiştim. "Kıvanç'layken de bayılmıştım."

Hay dilimi eşek arısı soksaydı da düzeltmeseydim, diye yüzlerce kez söylenerek kendime kızmama sebep olacak kadar yormuşlardı beni sonrasında... Ben Kıvanç'tan gelecek herhangi bir haberi ağlayarak beklemek isterken, onlar beni apar topar hastaneye götürmüşlerdi.

Hastanede geçirdiğimiz birkaç saatin, verdiğim kan tahlilinden idrar tahliline kadar tüm onca sıkıcı şeyin ardından, doktorum Selma Hanım, "Neden sürekli bayılıp duruyor?" sorularına karşın, "Aşırı stres." cevabını vermişti.

"Nasıl yani?" diye sormuşlardı.

"Rahatsızlığı fiziksel değil; ruhsal." demişti Selma Hanım.

"Öyleyse endişe etmemize gerek yok, değil mi? Eğer stres yapmazsa bir daha bayılmaz." demişti annem.

"Maalesef ki durum o kadar da hafife alınacak gibi değil. Geri kalan yaşamında eğer kaldıramayacağı kadar yoğun olumsuz duygularla karşı karşıya gelirse, bayılacaktır. Bu psikolojik bir rahatsızlık ve benim ne yazık ki yapabilecek hiçbir

şeyim yok; bu yüzden kızınızı bir an önce uzman bir psikologla görüştürmenizi tavsiye ediyorum." diyerek, her birimizin kafasının karışmasına sebep olmuştu Selma Hanım.

Anladığım kadarıyla, geçmiş yaşantımda yaşadığım acıların altında ezilmiş, griye çalan mavimin gitgide siyaha dönüşmesine sebep olmuşum; bu yüzden bundan sonra korku, endişe, üzüntü gibi biz insanlara kötü gelen duyguları uçlarda yaşadığım anlarda bayılacakmışım. Selma Hanım hastalığın ne olduğunu açıklarken adını da söylemişti fakat o an kafam yalnızca Kıvanç'la meşgul olduğundan anlayamamıştım. Annem hastalığın sebebini sorduğunda, Selma Hanım, geçmişimde yaşadığım acıların biriktiğini ve benim bu yaşıma dek acılarımı hep içime atarak yaşadığımı, üzüntümü de öfkemi de çoğunlukla bastırdığımdan artık kaldıramadığımı söylemişti. Beni hiç tanımadığı halde bu kadar iyi biliyor olması şaşırmama sebep olsa da herhangi bir yorumda bulunmamıştım.

Eve döndüğümüzde annem güzel bir uyku çekmem için beni yalnız bırakmış, bu sabahın ilk ışıklarında yanıma gelerek benimle uzun bir konuşma yapmıştı. Bundan sonra beni üzen, öfkelendiren hiçbir olayın başkahramanı olmamam gerektiğini, gerekirse o duyguları yaşamama sebep olan kişileri hayatımdan çıkarmamı istemişti benden. Kısacası dolaylı yoldan da olsa derhâl Kıvanç'la görüşmeyi kesmemi, onu hayatımdan çıkarmamı istemişti.

Peki, ben annemin bu isteğini gerçekleştirecek miydim?

Asla.

Bunu yapmamı isteyen çok sevdiğim annem bile olsa asla yapmayacaktım çünkü hayatımdan çıkarmamı istediği kişi öylesine biri değil, Kıvanç'tı. Ona tüm varlığımla âşıkken ve ondan gelecek kötülüklere bile razıyken bunu yapamazdım.

--

Telefonumun zil sesi her zamanki sinir bozuculuğuyla çalmaya devam ederken, gözlerimi aralamamakta oldukça ısrarcıydım çünkü arayan yüksek ihtimalle bana teselli vermek isteyen arkadaşlarımdan biriydi. Şu anda gerçekten de kendilerinin bile inanmadığı o sözleri duymak istemiyordum çünkü artık Kıvanç'ın doğum günündeydik ve o hâlâ ortalıklarda yoktu.

Komodinime sırtımı dönerek yatmaya devam edeceğim sırada arama kendi kendine sonlandı. Uykunun ellerine sarılmamdan kısa bir süre sonra telefonum tekrar çalmaya başlayınca, rahat bir uyku uyuyamayacağımı anlamış oldum. Gözlerimi aralayınca sabah olduğunu ve dolayısıyla da Kıvanç'ın doğum gününün üçte birinin geçmiş olabileceğini anlamıştım.

Yatmakta olduğum yatağımdan doğrularak oturur pozisyona geçtim, gözlerimi avuç içlerimle ovuşturduktan sonra başımı komodinimden tarafa çevirmek yerine sağ elimi geriye doğru uzatarak komodinimin üzerindeki telefonumu aldım. Israrlı bir şekilde çalmaya devam eden telefonumu görüş hizama getirince, arayan kişinin ismini gördüm; gördüğüm isimden sonra yaşadığım şaşkınlık, aramayı cevaplandıramayıp öylece kalakalmama sebep oldu.

Arama yine kendi kendine sonlanınca, olayın gerçekliğinin farkına vardım ve harekete geçerek telefonumun tuş kilidini açtım; beni son arayan kişiyi, yani Kıvanç'ı aradım.

Çaldı, çaldı, çaldı...

... ve açıldı!

"Solucan?" diye sorarcasına konuştu bir adam. Sesin sahibi ne Kıvanç ne de Berkant'tı.

Oturmakta olduğum yatağımdan kalktım, kaşlarımı çatarak, "Sen kimsin? Kıvanç nerede?" diye sordum.

"Öncelikle lütfen sakin olun ve biraz sonra söyleyeceklerimi iyi dinleyin. Acil aramalar kısmında yalnızca sizin numaranız kayıtlı olduğundan, sizi aramak durumunda kaldık."

"Kıvanç nerede?" diye tekrarladım. Beni neden aradığının ne önemi vardı ki? "Kıvanç Vuran şu anda ameliyathanede ve durumu oldukça ağır... Çok acil-"

"Ne?" diye bağırarak sordum.

"Lütfen sözümü kesmeyin." diye sakin bir şekilde beni uyardıktan sonra, "Çok acil olarak A Rh (-) kana ihtiyacı var ve maalesef hastanemizde şu anda yeterli miktarda bulunmamakta, bu yüzden yakını olarak ihtiyacı olan bu kanı bulmamıza yardım etmenizi rica ediyoruz sizden." diye devam etti.

Başımın dönmeye başladığını hissettiğim sırada adam hastanenin ismini söylemişti. Ağzımın kurumaya başladığını da hissedince, eğer biraz daha kendimi aynı duygunun esareti altında bırakırsam, bayılacağımı bilerek başımı şiddetle iki yana salladım. Adama, hemen geleceğimi söyleyip aramayı sonlandırdım ve olduğum yerde bir süre bekledikten sonra komodinimin üzerindeki ilacımla su dolu olan bardağımı elime aldım. İlacı içtikten sonra sakin kalabilmeyi dileyerek odamdan çıkmak için ilerlemeye başladım.

"Anne!" diye bağırdım titreyen vücudumu zor bela odamdan çıkarabildiğimde. "Anne!"

Birkaç defa daha seslendim, en sonunda odamla aynı katta bulunan çalışma odamızdan çıktı annem, "Ne oldu, neden bağırıyorsun?" diye endişeyle sorarak bana doğru koştu.

"Kıvanç..." diye başladım söze ve kalbimin ritminin düzene girdiğinin farkına varırken, "Hastanedeymiş!" diye devam ettim.

--

Camın ardındaki ona bakmaya devam ettiğim sırada, sağ elim cama yaslı bir şekilde duruyordu. Doğum gününün sona

ermesine yalnızca üç saat kalmıştı ve ne yazık ki onun bundan haberinin olması şöyle dursun, ameliyattan çıkalı yaklaşık dokuz saat olmasına rağmen hâlâ gözlerini açamamıştı.

İhtiyacı olan kanı ona veren, Ushan ile Deniz olmuştu. Salim amca, annem ve beni hastaneye bırakırken, Deniz'in kan grubunu daha önceden biliyor olduğumdan diğerlerinden önce onu aramıştım. Ben ona kısaca durumdan bahsederken, henüz Kıvanç'a kanından vermesi için bir ricada bulunmamışken, o, kan gruplarının uyuştuğunu ve verebileceğini söylemişti. Kıvanç'a olan olumsuz duygularına rağmen bu fedakârlığı göstermek istemesi beni aşırı derecede mutlu ederken, ona teşekkür etmiş, hastanenin adını da söyledikten sonra aramayı sonlandırmıştım. Deniz'le olan konuşmamdan sonra öncelikle Kıvanç'ın babasını, sonra ise ortak tanıdığımız veyahut yalnızca benim tanıdığım kim varsa onu arayıp durumdan bahsetmiştim. Ne yazık ki onca kişinin arasından yalnızca Ushan ve eski okul müdürümüz Tugay Öğretmen'in kan grubunun Kıvanç'ınkiyle uyuştuğunu öğrenebilmiştim. Tugay Öğretmen'in kansızlık sorunu olduğunu da öğrenince, Ushan ve Deniz'in vereceği kanların yeterli olması için dualar etmeye başlamıştım.

Deniz'le aynı anda hastaneye varmıştık ve Ushan'ı beklemek yerine, beni arayan görevliyi bulmuş, işlemlerin başlatılmasını sağlamıştık. Deniz, Kıvanç için kan verirken, önce Kıvanç'ın babası, sonra sırasıyla Irmak, Ushan, Ozan, Cem, Batu ve Damla gelmişti. Ushan gelince onu da Deniz'in yanına almışlardı ve onlar kan verirken, ben sakin kalabilmek için kendimle çetrefilli bir savaşa girmiştim. Savaştan galip gelemeyerek baygınlık geçirdiğim uzun bir sürenin sonunda tekrar kendime geldiğimde, bir hastane yatağında yatıyordum ve başımda annem, Irmak, Cem ve Deniz vardı. Deniz'i en son görmüş, görür görmez ise, "Kıvanç nerede? İyi mi? Yeterli

oldu mu kan? N'oldu, sen neden buradasın?" diye ardı ardına sıralamıştım sorularımı.

Kıvanç'ın ameliyathaneden çıkarılarak yoğun bakıma alındığını, durumunun iyi olduğunu ve doktorların onun uyanmasını beklediğini söylemişlerdi ama ben ikna olmayarak onu görmek istemiştim. Onlar da isteğime saygı duyarak beni Kıvanç'ın yanına götürmüşlerdi. Diğerleri birçok kez uyuklamış, içecek ya da yiyecek tüketmiş, tuvalete gidip gelmişlerdi ama ben yapmamıştım.

Bekleyişimin üzerinden bir saat geçmişken, "Öğrenebildin mi bir şey?" diye sorunca Ozan, konuşmanın Kıvanç'ın nasıl bu hale geldiğiyle alakalı olacağını tahmin ettiğimden, sözlerine kulak kabartmıştım.

Gözlerim doğrudan camın ardındaki Kıvanç'tayken, "Evet. Hepimizin bildiği gibi Kıvanç'ın ortadan kaybolmasına sebep olan, daha doğrusu onu kaçıran kişi gerçekten de Berkant'mış." diye başlamıştı söze Ushan. "Sabaha karşı Kıvanç'ı buraya getiren de oymuş. Onu buraya getirdikten sonra gitmek istemiş ama son iki gündür paylaşılan haberlerden birine denk gelen hastane çalışanlarından biri onu tanıyınca, gitmesine izin vermemişler. Polisi aramışlar, polis gelene kadar da çıkardığı zorluklarla mücadele etmişler. Birçok defa sinir krizi geçirerek bayılmış, dolayısıyla da polis gelene dek sayamadıkları kadar çok kişilik değiştirmiş. Bence Kıvanç'ı kaçıran ile hastaneye getiren aynı kişilik değildi. Neyse, sonuç olarak polislerden ve çalışanlardan aldığım bilgiler bu şekilde..."

"Doktorlar?" diye sorarak bir saat sonrasında ilk kez konuşmuştum fakat o anda bakışlarım doğrudan Kıvanç'taydı.

"Doktorlar..." dedikten sonra kısa bir süreliğine duraksamış, "Kıvanç öldüresiye dövüldükten sonra karnından iki kez bıçaklanmış, boynunun küçük bir kısmı da kızgın demirle yakılmış." demişti. Ben, camla temas eden alnımın hissiyatını dahi kaybetmişken, "Kafasından da darbe aldığını söylüyorlar.

Uyanana kadar yoğun bakımda kalacakmış, uyandıktan sonra kontrol edilecekmiş, durumuna göre ya tekrar ameliyat edilecek ya da odaya alınacakmış." diye devam etmişti Ushan.

Uzun bir süre boyunca öylece kalakalmış, başımın dönmesine, midemin bulanmasına, ağzımın kurumasına ve bacaklarımın titremesine izin vermiştim. Diğerleri yine bayılacağımı sansa da öyle olmamıştı ve kendimi toparlar toparlamaz yavaşça arkamı dönmüştüm.

Gözlerim Ushan'ı bulunca, "O nerede?" diye sormuştum.

Koridordaki ölüm sessizliğini bozan sorumun ardından her birinin bakışları Ushan'ı bulmuş, Ushan ise panikleyerek bir bana, bir de anneme bakmaya başlamıştı.

Ushan'ın cevapsız bıraktığı sorum beni daha da öfkelendirirken, "O nerede?" diye bağırarak sormuştum.

"Nehir, kızım, lütfen sakin ol." diyerek beni sakinleştirmeye çalışmıştı annem fakat başarılı olamamıştı.

Sinir krizi geçirdiğimi anladıklarında, sonrasında bayılacağımı bildiklerinden, Batu ile annem yanı başımda bitmiş, Cem ise doktor çağırmaya gitmişti ve ben maalesef ki sonrasında neler yaşandığını bilmiyordum. Irmak'ın anlattıklarına göre, bana uyku etkisi yapan sakinleştirici verdiklerinden, yaklaşık sekiz saatlik bir uykuya dalmıştım ve ben öylece uyurken, annemin ısrarları sonucunda, Deniz, Cem ve Ushan evine gitmişti. Uyanır uyanmaz üzerimdeki bitkinliğe ve gözlerimin kapanmak için bana âdeta yalvarıyor oluşuna rağmen ilk işim Kıvanç'ı sormak, hâlâ yoğun bakımda yattığını öğrenince ise annemin onca itiraz dolu sözlerine rağmen Kıvanç'ın yanına gitmek olmuştu.

... ve şimdi buradaydım. Camın ardındaki onu seyretmekten başka bir işe yaramaz haldeyken, gözlerimden akan yaşları da durduramıyordum.

"Nehir!" diye seslenerek yanımıza gelen Damla'ya ne başımı ne de bakışlarımı çevirdim. Kıvanç'a öylece bakmaya devam ettiğim saniyelerin ardından, "Doktordan izin aldık!" diye devam etti Damla arkamdan.

Kaşlarımı çattım ama konuşmadım. Benim konuşmayacağımı anlamış olan Ozan, "Ne izni?" diye sordu.

"Kıvanç'ın yanına girebiliriz!" diye sesini hafifçe yükselterek konuştu Damla ve içim bir sevinç dalgasına kapılırken, "... fakat yalnızca birimiz girebilir." diye ekledi Batu.

Birkaç adım ötemde duran onlara dönüp baktım ve sonra gerçekten de doğruyu söylediklerini anlayınca, yoğun bakım ünitesinin kapısına yöneldim. Kapının açılmasını bekliyordum ki aklıma gelen şeyle birlikte duraksamak, başımı ve beraberinde bakışlarımı da Kıvanç'ın babasına çevirmek zorunda kaldım.

Birkaç büyük adım atarak yanıma gelen Kemal amca –artık ona amca diyordum– hafifçe gülümsedikten sonra babacan bir tavırla omuzlarıma dokundu. Omuzlarımı yumuşak bir şekilde sıktıktan sonra, "Sen gir." dedi.

"... ama..." diyerek söze başlayacak oldum fakat başını iki yana sallayarak beni durdurdu.

"Emin ol, buna benden çok hem senin hem de oğlumun ihtiyacı var."

Bakışlarım annemin bakışlarıyla buluştu ve annem başını gülümseyerek sallayınca, tekrar Kemal amcaya bakıp teşekkür ettikten sonra görevlinin beni giydirmesine izin verdim.

Kapı açılırken kalbimin ağzımın içinde attığını hissediyor gibiydim. Heyecandan tüm vücudum titrerken, küçük bir adım attım önce, sonra derin bir nefes alarak birkaç adımda yanına vardım.

Artık yakından görebildiğim yüzünün hali, kalbimin kısa bir anlığına atmayı bırakmasına ve ardından, öncekinden çok daha hızlı bir şekilde atmaya devam etmesine sebep oldu.

Kıpırdayamayacağımı düşünsem de öyle olmadı; bedenimi ve beraberinde başımı da camın ardındakilere çevirdim, başımı iki yana sallamaya, eş zamanlı olarak da ağlamaya başlamışken, "Çok kötü!" dedim.

Annemin yanıma gelmek için hareketlendiğini görünce, elimi kaldırarak onu durdurdum ve diğer elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Derin, güçlü bir nefes aldıktan sonra tekrar Kıvanç'a döndüm. Uzun bir süre sessizce ağladım; yalnızca ona baktım. Güzel suratı şimdi sargı bezleriyle bandajlanmış bir haldeydi ve yüzünün büyük bir kısmı o bezlerin altında kaldığından gözükmüyordu. Açıkta kalan sol gözünden boynuna doğru kayarken bakışlarım, boynundaki gazlı bezde takılı kalmıştı gözlerim. Kaşlarım çatılırken, titreyen sağ elim ona doğru uzandı, parmaklarım gazlı bezle buluşurken titrek bir nefes aldım. Canını acıtabileceğimi düşündüğümden sanki elektrik çarpmış gibi davranarak hızlıca kendime doğru çektim parmağımı ve tepki vereceğini düşünerek bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. Düşündüğüm gibi olmadı ne yazık ki ve görevli içeriye gelerek artık çıkmam gerektiğini söyleyince, ona son bir bakış attıktan sonra çıkmak zorunda kaldım.

"Ağlama artık, iyi olacak." deyince Batu, başımı sallayarak onu onayladım.

Her ne kadar göz kapaklarını saatlerdir bir an olsun aralamadan uyumuş ve hâlâ uyanmamış olsa da ben de biliyordum iyi olacağını fakat ben zaten bu yüzden ağlamıyordum ki! Ağlıyor olmamın sebebi Kıvanç'ın iyileşemeyeceğini düşünmemden değil; vücudundaki yaraların iyileşme sürecinde ona vereceği acıları düşünmemdendi... Ben, onun basit bir baş ağrısı çektiği zamanlarda bile üzüntü duyarken, nasıl olur da bundan sonraki ağrıları için kayıtsız kalabilirdim ki? Tabii ki de üzülecek, ağlamaya devam edecektim ve ne zaman Kıvanç'ın ağrılarının dindiğine inanırsam, işte o zaman benim de ağrılarım dinecekti.

13

"Bizi yalnız bırakabilir misin?" diye sordum düz bir sesle.

Anlayışla başını sallayarak, "Tabii." dedi ve sonra bir an olsun tereddüt etmeden arkasını döndü, benden uzaklaşarak tam da istediğim gibi beni onunla yalnız başıma bırakmış oldu.

Derin bir nefes alarak önce elimdeki çiçeklere, sonra adının yazılı olduğu mezar taşına baktım. Bir süre ne düşünmem gerektiğini de ne söylemem gerektiğini bilemeyerek öylece bekledim. Adını okudum içimden belki de yüz defa ama gözlerim bile dolmadı.

Ona kızgındım; içimde bitmek bilmeyen bir kırgınlık ve kızgınlık hali vardı ona karşı ve büyük ihtimalle bunu o da biliyordu. Gittiği yerde eğer söylenilenler doğruysa beni görüyordu. Görüyor, ona ne kadar kızgın ve kırgın olduğumu da biliyordu. Bunu istiyordum; onun pişman olmasını ve üzülmesini çok istiyordum.

Alt dudağımı ısırıyor olduğumu canımın yanmasıyla anlamış oldum. Belki kanamıştı ama umurumda değildi; bu yüzden parmağımı alt dudağıma götürmedim, daha fazla ayakta dikilmek yerine yanına oturdum. Mezar taşına dokunmak, onunla sohbet etmek, onun için ağlamak ya da dua etmek yerine, bir süre bekledim ve sonra elimdeki çiçekleri toprağına ekmeye başladım.

Birinci çiçeği ektim, dudaklarımı aralamadım.

İkinci çiçeği ektim, dudaklarımı aralayamadım.

Üçüncü çiçeği ektim, dudaklarımı aralayabildim.

Dördünü çiçeği ektim, canımı yakan bir nefes aldım ve ne söylemem gerektiğini düşündüm.

Beşinci çiçeği ektim, kuruduğunu hissettiğim dudaklarımı yalayarak ıslattım, ağzıma kan tadı geldi, "Daha önce hiç gelmediğim için dargın mısın bana?" diye sordum. Gözlerimi, toprağına ekmeye çalıştığım ellerimin arasındaki çiçeğin sapına dikmiştim çünkü eğer onunla konuşurken mezar taşına bakarsam göz göze geleceğimizi düşünmüştüm. Evet, bir yılın ardından nihayet onunla konuşmak için cesaret bulabilmiştim fakat gözlerimizi buluşturmak için henüz bulamamıştım.

Altıncı çiçeği ektim, yutkundum ve yavaşça, "Meğer annem her hafta sonu görmeye gelmiş seni... İyiymişsin. Öyle olduğunu söyledi annem ama bilemiyoruz tabii ki... Neredesin, ne yapıyorsun, bilemeyiz hiçbir zaman." diye konuştuktan sonra, hafifçe gülümsedim.

Yedinci çiçeği ektim, "Saçmalıyorum, değil mi?" diye sordum. Dudaklarımı düz bir çizgi haline getirerek birbirine bastırdıktan sonra, "... fakat sen, benim üzüldüğümde ya da heyecanlandığımda saçmalamaya başladığımı bilmezsin." dedim.

Sekizinci çiçeği ektim, "Keşke böyle olmasaydı demekten alıkoyamıyorum kendimi." diye devam ettim konuşmama. "Keşke kuralları hiçe sayabilseydiniz de birbirimize yabancıyken gitmeseydin."

Dokuzuncu çiçeği ektim, sağ gözümden bir damla yaş aktı, toprağına düşen gözyaşıma baktım bir süre.

Onuncu çiçeği ektim, "Keşke beni biraz olsun tanıyabilseydin." dedim.

On birinci çiçeği ektim, "... ve keşke ben de seni biraz olsun tanıyabilseydim." diye devam ettim.

On ikinci çiçeği ektim, sol gözümden de bir damla yaş aktı, aynı diğeri gibi toprağına düştü.

On üçüncü çiçeği ektim, "Keşke sen de Kıvanç'ın babası gibi, nasıl iyi bir baba olabilirim, diye sorsaydın kendine." dedim.

On dördüncü çiçeği ektim, ağlayışıma hıçkırarak devam etmek istemediğimden, dudaklarımı birbirine bastırdım.

On beşinci çiçeği ektim, "Aslında sen çok iyi bir babaydın. En azından yedi yaşıma kadar bana öyle olduğunu hissettirebilmiştin..." diye itiraf ettim.

On altıncı çiçeği ektim, "Sen benim kahramanımdın." diye devam ettim itirafıma.

On yedinci çiçeği ektim, sustum.

On sekizinci çiçeği ektim, susmaya devam ettim.

On dokuzuncu çiçeği ektim, susmaya devam ettim.

Yirminci çiçeği ektim, susmaktan vazgeçtim.

Yirmi birinci çiçeği ektim, bir anlığına duraksadım, babamın toprağıyla kirlenmiş ellerime baktım. Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim, "Yirmi yedi tane çiçek ekeceğim çünkü benim en sevdiğim sayı o." diye konuştum.

Yirmi ikinci çiçeği ektim, akmaya devam eden gözyaşlarıma rağmen alaycı bir şekilde gülümsedim, "... fakat sen bunu da bilmezsin, değil mi?" diye sordum.

Yirmi üçüncü çiçeği ektim, ağzımın içinin kurumaya başladığını ve eş zamanlı olarak midemin de bulanmaya başladığını hissettim.

Yirmi dördüncü çiçeği ektim, hıçkırarak ağlamaya başladım.

Yirmi beşinci çiçeği ektim, başımın dönmeye başladığını hisseder gibi oldum fakat durmadım, "Senin neyden haberin var ki? Benimle ilgili ne biliyorsun sen?" diye sordum.

Yirmi altıncı çiçeği ektim, "Aslında bizim böyle ayrılmamızın tek suçlusu sensin; bu yüzden seni asla affetmeyeceğim!" diye kustum tüm öfkemi.

Yirmi yedinci çiçeği ektim, "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım.

Ne dediğimin farkına varabildiğimde, ellerim havada öylece asılı kaldı; bakışlarım mezar taşına kayınca ise onu gördüm. Bana, resmini ilk kez çizmeyi denediğim zamanda olduğu gibi gurur ve şefkat dolu bir bakışla bakmakta olduğunu fark edince, utançla doldu içim, sarsılarak ağlamaya başladım.

Kısa bir süre sonra yanıma gelerek, beni oturduğum yerden kaldırmaya çalıştı Kıvanç ve ben, babamın mezar taşına dokunabilmek için Kıvanç'a direnirken, "Özür dilerim!" diye bağırdım.

"Özür dilerim! Yalan söyledim!.. Çok seviyorum!.. Her şeye rağmen seni çok seviyorum!" diye bağırdım fakat değil Kıvanç'a, kendime bile direnemedim; gözlerim kararırken susmak zorunda kaldım.

14

"Daha iyi misin?" diye sorduğunda, başımı sallayarak, "Evet." dedim.

Anlattığına göre; bayıldığımı anlayınca beni kucakladığı gibi otomobiline götürmüş, arka koltuğuna yatırmış ve sonra gaza basarak en yakın hastanenin yolunu tutmuş. Diğer bayılmalarımın aksine neyse ki bu seferki baygın kalma sürem kısa sürmüştü de Kıvanç'ın hastane otoparkında otomobilini durduğu sırada uyanmış ve ona durumumu anlatmıştım. Daha önce ona bundan bahsetmediğim için bana çok kızmıştı ama bahsetmeme sebebim, onun iyiliğini düşünüyor olmamdandı ki... Son bir ayda yaşadıkları zaten zor ve acı vericiydi, bir de benim psikolojik hastalığımı öğrenerek üzülmesini istememiştim, bu kadar...

Boynundaki yanık izine takılı kalmışken gözlerim, son bir ayda yaşanılanları düşünmeye başladım.

Kıvanç ameliyattan çıktıktan tam on saat sonra uyanmış, sonraki on iki gün boyunca ise hastanede kalmıştı. Okula gitmek mecburiyetinde olduğumdan, okula giderek yanından dokuz saatliğine de olsa ayrılmak zorunda kalmıştım fakat günün geri kalan saatlerinde hep yanında olmuştum. Bana çoğu zaman eve gidip dinlenmemi, kendime de vakit ayırmam gerektiğini, eğer bu şekilde devam edersem hasta düşeceğimi söyleyip durmuştu fakat ben onu dinlememiştim. Annem de aynı Kıvanç gibi beni birçok kez uyarmış, eve gitmem için bazen rica, bazense emirlerde bulunmuştu fakat ben onu da dinlememiştim. Kıvanç'ın yanında olamadığım o dokuz

saatte bile, acaba şu anda bir yeri ağrıyor mudur, bana ihtiyacı var mıdır, diye düşünmekten kafayı yiyecek gibi olduğumdan, onsuzluğu göze alamamıştım. On ikinci günun akşamında taburcu edildiğinde ise doktorlara boynundaki yanık izinin ne zaman geçeceğini sormuştu. Yanık izinden memnun olmadığını anladığım ilk anda, "Aslında Bora'nın da baş harfi, bu yüzden bence çok da sorun etmemelisin." diyerek onu teselli etmeye çalışmıştım fakat tabii ki de her ne kadar sözlerim doğru olsa da tatmin olmamıştı.

Berkant, kendi baş harfinin şeklindeki kızgın bir demiri, Kıvanç'ın boynunun sağ tarafına bastırarak demirin orada bir iz bırakmasına sebep olmuştu. Bu davranışının üstüne eklenen adam kaçırma, işkence etme, öldürmeye kalkışma vb. suçlarından sonra her ne kadar yargılanmış olsa da hapse girmemiş, akıl hastanesine kapatılmıştı. Onun bir deli olmadığını hepimiz biliyorduk; yalnızca ruhsal bozukluğu vardı ve o, sırf hapse girmemek için deli taklidi yapmıştı. Uzun bir süre boyunca oradan çıkartılmayacağını ilk duyduğumuzda, açıklama yapanlara inanmamış olsak da geçtiğimiz bir ay ile yaşayarak görmüş, en sonunda ise inanmıştık.

"Bakma bana öyle..." derken, oturduğu otomobilin şoför koltuğunda rahatsızca kıpırdanınca, onu daha fazla rahatsız etmemek için önüme döndüm.

Bir süre de o şekilde yol aldık.

Gözlerim doğrudan yola bakıyorken, aklıma babama söylediğim sözler geldi; kötü sözlerimin kalbimi acıtmaya başladığını hissettim ve kafamı başka şeylerle yormam gerektiğine karar vererek tekrar ona döndüm.

Bakışlarımdan rahatsız olmaması için bir konu açmak ve onunla o konu üzerine sohbet etmek istedim, yalnızca dört saniye sonra aklıma gelenler sebebiyle, "O üç günde ne olduğunu ne zaman anlatacaksın?" diye sordum.

Otomobilin içini kısa süreli bir sessizlik hâkimiyet altına aldı ve sorumu duymadığını düşünmeye başladığım sırada, "Ağaç evime gittiğimizde anlatırım." diyerek beni fazlasıyla şaşırtmış oldu.

"Peki, tamam..."

"Şu ileride güzel bir çay bahçesi var, gitmek ister misin?"

Bir an önce ağaç evine gitmek ve bana anlatacaklarını büyük bir dikkatle dinlemek istesem de bana nadiren bu tarz teklifler sunduğundan, "Evet." diyerek teklifini kabul etmiş oldum.

Kollarımı göğsümde çaprazlayarak oturduğum ve bakışlarımın doğrudan yolda olduğu on dakikanın sonunda otomobil durduğunda, kucağımdaki çantamı elime alarak etrafa şöyle bir göz attım.

Ağaçlık bir alanın ortasındaydık ve etrafımızda yalnızca dış cephesi siyaha boyanmış, eve benzer bir yapı bulunmaktaydı. On dakika öncesinde bana çay bahçesinde duracağımızı söylediğini gayet iyi hatırladığımdan, bu siyah yapı karşısında şaşırmadan edememiştim.

"Burası mı?" diye içimdeki şaşkınlığı hiç çekinmeden dışa vurarak sorduğumda, mırıltı bir ses çıkararak beni onayladı.

Son zamanlarda yaptığı gibi şimdi de kapımı açmasını beklemek yerine o henüz otomobilden inmemişken ben açtım, ondan önce davranarak otomobilden indim. Ben elbisemi düzeltmekle meşgulken o da inmiş, otomobilin ön tarafından dolanarak benim yanıma gelmişti.

"Gidelim mi?" diye sorusuna başımı salladığımda, sol kolunu öne çıkararak koluna girmemi istediğini göstermiş oldu.

Sağ elimin parmakları onunla buluşunca, birlikte yürümeye başladık. Oldukça asil duran siyah yapının geniş kapısından geçtikten ve beyaz ağırlıklı koridorunda yürüdükten sonra artık yemyeşil bahçesindeydik. Bahçedeki çardakların

her birinin farklı bir renge boyanmış olduğunu görünce, hafifçe gülümsedim.

"Nerede oturmak istersin?" diye sorarken Kıvanç, gözlerim mor çardağın üzerindeydi. Cevap vermediğim kısa bir sürenin ardından, "Orası dolu." dedi. Yüksek ihtimalle sessizliğim sebebiyle bakışları benimle buluşmuş, sabit bir yere baktığımı gördükten sonra bakışlarımı takip etmiş, çardaktaki adamları görmüştü.

"Evet, biliyorum." diye biraz öncekine nazaran daha mutsuz bir şekilde konuştuktan sonra, "Ben tuvalete gitsem, sen seçsen, olur mu?" diye sorduğumda, anlayışlı bir şekilde başını salladı.

Gümüş ve altın renklerinin ağırlıkta olduğu tuvalette işimi bitirdikten sonra tekrar bahçeye döndüğümde, Kıvanç'ı bıraktığım yerde bulamadığım gibi biraz öncesine kadar boş olan çardakların herhangi birinde de görememiştim. Onu, mor çardakta sırtı bana dönük bir şekilde oturuyorken fark ettiğimdeyse, içim şaşkınlık ve daha çok sevinçle dolmuştu.

Hızlı birkaç adım atarak yanına vardığımda, karşısına geçip oturmaktansa, belki keyfim yerine gelir düşüncesiyle muziplik yapmak istedim; parmaklarım gözlerini kapatırken, erkek gibi çıkarmaya çalıştığım sesimle, "Söyle bakalım, ben kimim?" diye sordum.

"Belalı İsmail?" diye sorarcasına konuştuğunda, gülerek, "Evet!" diye bağırdım ve sonra karşısına geçip oturdum.

Bir yıl öncesinde girdiğim kılığa verdiğim ismi hâlâ unutmamış olması beni mutlu ederken, daha biraz öncesinde çok daha fazla mutlu etmiş olan olayın nasıl gerçekleştiğine olan merakımı, "Adamlar nereye kayboldu?" diye sorarak kanıtlamıştım.

"Kalkmalarını rica ettim, sağ olsunlar kırmadılar beni." diye oldukça rahat bir şekilde cevaplandırınca sorumu, kaşlarımı çatmadan edemedim.

"Dalga geçmeden cevap ver."

"Dalga geçmiyorum." dediğinde, hafifçe öne doğru eğildim ve "Neden yaptın ki böyle bir şey?" diye sordum.

"Burada oturmak istemiyor muydun?"

Alçak bir sesle, "Tamam da ben sana git adamlarla kavga et, oraya biz oturalım, demedim ki!" diye konuştum.

"Kavga etmedim zaten."

Yüzünü detaylıca inceledikten sonra, "Emin misin?" diye sordum. Tamam, yüzünde herhangi bir morarma ya da kızarma yoktu ama belki de adamları hiç darbe almayarak telef etmişti, olamaz mıydı?

"Solucan!" dedi usanmış gibi bir ses tonu kullanarak.

Bir anda o çok tanıdık Kıvanç'a dönüştüğünde, suskunluğumu korumaya karar verdim. Böyle bir günde onun eski haline dönüşünü izlemek istemiyordum.

Kalbimi kırdığını düşünmüş olmalıydı ki sert çıkışından yalnızca saniyeler sonrasında, "Asma suratını." diye emretti.

Suratımın asık olmasının asıl sebebi biraz önceki hali olmasa da "Tamam." dedim.

Kıvanç'ın ben tuvaletteyken siparişi verdiğini düşünmeme sebep olan garson masaya iki tane çay koyunca, Kıvanç bir eliyle şekerliğe uzanıp, çayına iki tane küp şeker attı ve çay tabağında duran kaşığı alıp çayını karıştırırken, ben de onu taklit etmek istedim fakat benim attığım şekerin sayısı onunkinden bir adet fazla oldu.

Kıvanç elinde tutmakta olduğu çayından bir yudum alırken, aniden aklıma gelenle birlikte, "Ay, nasıl unuttum!" diye kendime kızarak bambaşka bir konu açtım.

"Neyi?" diye benim kadar olmasa da telaşlanarak sordu.

"Irmak'ın annesiyle gidip konuşma yapmayı..." derken omuzlarımı düşürdüm, o da kaşlarını çattı.

"Ne konuşması?"

"Ozan, Irmak'a deliler gibi âşık olan ama asla serseri olmayan bir çocuktur, başlıklı hayırlı bir iş için gerekli olan bir konuşma."

"Neden bu konuşmayı yapma gereği duyuyorsun?"

Kaşlarımı çatarak, "İkisi de benim arkadaşım çünkü." dedim ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Hem Ebru teyze beni çok sever." diye devam ettim.

"Sırf seni seviyor diye biricik kızını, hiç haz etmediği bir oğlana verecek değil ya..." dedi alaycı bir şekilde.

"Tabii ki de öyle olmaz ama yine de Ozan'a karşı olan ön yargılarını bir nebze de olsa azaltabilir diye umut ediyorum."

"Sen zaten sadece umut ediyorsun." dedi yumuşak bir sesle. Kaşlarım daha da çatılırken, "Ben de zaten bu yüzden sevdim seni..." diye devam etti.

Boğazımı sahte bir öksürük eşliğiyle temizledikten sonra, "Sağ ol." diyerek, tam olarak şu anda dünyanın en kötü karşılığını vermiş oldum ona. Suratı alaycı bir gülümseme ile aydınlanırken, "Çayım soğumadan içeyim en iyisi." diye saçmalamaya devam ettim.

--

Üzerindekileri çıkarmadan aynı benim gibi sırtüstü uzanarak yatağa attı kendini ve ben de üzerimdeki ince örtüyü onun da üzerine örtmek isteyerek harekete geçtim. Üzerini güzelce örttüğüm sırada bakışları ellerimi takip etmişti. Ellerimi birbirine kenetleyerek karnımın üzerine bıraktım ve gözlerim ağaç evinin içinde dolanırken, anlatmaya başlaması için kendimi beklemeye ayarladım.

Onun sustuğu, benim ise anlatmaya başlaması için beklediğim süre öylesine uzadı ki verdiği sözü unutmuş olabileceğini düşünerek, "Ee?" dedim.

"Ne, ee?"

"Anlatmayı düşünmüyor musun?"

"Düşünüyorum."

Sol omzumun üstüne yatarak bedenimi ona çevirdim, "Ne zaman?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı, "Şimdi." diye cevaplandırdı sorumu ve beklediğimin aksine sağ omzunun yerine aynı benim gibi sol omzunun üstüne yatarak bana arkasını döndü.

Bir süre kaşlarım çatık bir şekilde sırtına baktım, yüzüme bakarak anlatmak istemediğini anladığımdaysa yaklaşarak sarıldım ona. Kokusunu içime doldurmakla meşgul olduğum sırada, "Batu ve Damla'yı alarak odadan çıktı Ozan –ki sen buraları zaten biliyorsundur, anlatmışlardır sana..." diye başlayınca söze, başımı salladım. Bu kısmı her birinden en az üç defa dinlemiştim. "Polisin gelmesini beklerken, Damla'nın çantasını gördüm. Kıyafetlerini Ozan çıkarken almıştı, ben de çantasını almak istedim. Çantayı elime almamla gözlerimin kararması bir oldu. Gözlerimi açtığımda depo gibi bir yerdeydim; kalın zincirlerle tahta bir sandalyeye bağlanmıştım. Saatlerce yalnız başıma kaldım, dolayısıyla da ne olduğunu anlamadım. Geldi sonra, derdini sordum ama anlatmadı. Kendi halinde takıldı bir süre ve sonra delirmişçesine vurmaya başladı bana. Sandalyeye bağlı olduğumdan ona karşılık veremiyor ve engel olamıyordum..."

Duraksadığında, "Ee?" diye sordum.

"Eesi..." dedikten sonra derin bir nefes aldı ve "Gündüzleri yoktu, geceleri gelirdi ve üç gece de aynı zaman diliminin içerisinde..." dediğinde, başını iki yana sallayarak duraksadı, "İlk gece yalnızca sopayla dövdü, ikinci gece de aynı şekilde

dövdükten sonra..." sağ işaret parmağıyla boynundaki yanık izini gösterdi, "... bunu yaptı. Üçüncü gece de yine aynı şekilde dövdükten sonra, sözlerimle onu kışkırttığımdan galiba, bıçakladı beni." diye devam etti.

Bana karşı bu kadar şeffaf oluşu şaşırmama, az da olsa ürkmeme sebep olunca, "Aynı zaman dilimi derken, ne kadar sürüyordu ki?" diye sordum.

"Duvardaki dijital saate göre on dört dakika." dediğinde, kaşlarımı çatarak, "On dört dakika mı?" diye sordum, hafifçe başını salladı. "Peki, neden, bir özelliği mi var?"

Sustu, dakikalar sonra, "Uyuyalım mı?" diye sordu.

"Bir soru sordum sana."

"Önemsiz detaylara çok takılıyorsun..."

"Anlatmak isteyen sendin, bu yüzden aklıma takılan ve senin için önemsiz olan detayları da açıklamak senin görevin."

Öfkeyle bana döndü, artık sağ omzunun üstünde yatıyorken ve yüzlerimiz karşı karşıyayken, "Anlatmak isteyen ben miydim?" diye sordu. "Son bir aydır anlatmam için başımın etini yiyen kimdi o zaman?"

Tamam, bilincinin açılmasından beri, tam otuz dokuz gündür, bana anlatması için ısrar ediyor olabilirdim ama ne önemi vardı ki? Anlatmaya başlamış olması onun da aslında anlatmak istediğini göstermez miydi?

"Peki." diyerek pes ettiğimi düşünmesini sağladım. "Öyleyse şu soruma cevap ver." dedikten sonra kaldırdığım elimi, kirli sakallarının süslediği yanağıyla buluşturdum, "Berkant'ın seninle derdi neydi?" diye sordum.

"Sıkıldım ama ben." diyerek yanağındaki elimi ittirdi.

"Kıvanç!" diye sesimi hafifçe yükselterek seslendim. "Ya anlatırsın ya da ömür billah konuşmam seninle."

"Ömür billah?" diye alay edercesine tekrarladı beni. Başımı salladım hafifçe ve o da beklediğimin aksine çok kolay

ikna oldu; biraz önce ittirdiği elimi tuttu, kendi yanağına koyduktan sonra, "Üzülebilirsin ama?" diye uyardı beni.

Yanağını okşayarak severken, "Emin ol söyleyeceğin hiçbir şey birkaç saat öncesinden bu yana duyduğum üzüntünün önüne geçecek kadar üzemez beni." dedim.

Bugünün tarihini, bizim daha birkaç saat öncesinde kimin mezarını ziyaret ettiğimizi ve sonrasında neler yaşadığımızı hatırlayınca, başını salladı, "Haklısın." dedi. Beklenti dolu gözlerim ondayken, "Hazel'ın ölümünden sonra çok fazla tek gecelik birlikteliğim oldu, bunu sen de biliyorsun." diye devam etti, yanağındaki elimi kendime doğru çekmek istesem de yapmadım. "O birlikteliklerden birini yaşadığım kız meğer Berkant'ın kız kardeşiymiş."

Gözlerim kocaman olurken, "Ne?" diye şaşkınlıkla sordum, ardından, "Ne yani? Kardeşiyle ilişki yaşadın diye mi sana düşman kesilmiş?" diye devam ettim.

Başını iki yana salladı. "Ben kıza en başında amacımı belirtmeyip, işim bitince de tek gecelik kız muamelesi yapınca –ki zaten benim için öyleydi– kızın benden önceki ve aslında ilk olan ilişkisi de aynı şekilde sonlandığından, kız bunalıma girmiş. Durumu Berkant'a anlatmış, on dört dakikada yaşandı ve bitti her şey, falan demiş. Berkant delirmiş tabii. Beni bulmak için evden çıkmış, yarım saat sonra da kızın ölüm haberini almış."

Dilimin hareket kabiliyetini kaybettiğim, ona dokunan elimin soğumaya başladığı ve tepki namına hiçbir şey gösteremediğim uzun bir süre boyunca o da sustu, beni izledi. Vereceğim herhangi bir tepkiyi bekliyordu, bunu biliyordum fakat o gücü kendimde bulamıyordum. Anlattığı hikâye itibariyle anlamıştım ki Kıvanç yüzünden ölen tek kız Hazel değildi.

"Kızın ölüm haberini almasıyla bedeninin kontrolünü kaybetmiş ve 1 Nisan'ı 2 Nisan'a bağlayan geceye kadar da tekrar eline alamamış. Alınca da gerisi malum..."

Kaşlarımı nihayet hareket ettirebilerek yukarı doğru kaldırdıktan sonra dilimi de hareketlendirip, "... ve sen de bu hikâyeyi oldukça normalmiş, günlük hayatta hepimizin başına gelebilirmiş gibi büyük bir soğukkanlılıkla anlattın, öyle mi?" diye sordum, yanağındaki elimi kendime çektim.

Kaşları çatılırken oldukça sert bir dille, "Bunu, neden daha önce sen dâhil hiç kimseye anlatamadım sanıyorsun?" diye sordu. "Neden hastaneden çıktıktan sonraki gecelerde uyuyamadım ben?"

Anlatmadım değil, anlatamadım demişti ve uyku sorunu yaşadığını ben de biliyordum. Hastaneden çıktıktan sonraki gecelerinin çoğunda ya hiç uyumamış ya da belirli saat aralıkları haricinde ancak uyuyabilmişti.

O belirli saat aralıklarının hangi saatler olduğu aklıma gelince, "Belirli zaman dilimi dediğin dilim, saat gece yarısından sonraki dört ila beş arası mıydı?" diye sordum.

Önce bir şaşırdı, sonra başını salladı hafifçe. Kızla olan ilişkisi gece yarısından sonraki dört ila beş arasında herhangi on dört dakikayı kapsadığından, Berkant da Kıvanç'a şiddet uygulamak için o zaman dilimindeki herhangi on dört dakikayı seçmişti. Artık yaşanılanların sebeplerini biliyordum ve an itibariyle zihnim bambaşka bir soruya cevap aramaktaydı.

Tüm bu yaşanılanların suçlusu kimdi? Kızın, Kıvanç'la Bordo gibi pis bir ortamda tanışmış olmasına rağmen kurduğu pembe düşleri mi, Kıvanç'ın Hazel'ın acısıyla taşlaşan kalbi mi, yoksa her ikisi de mi?

15

Ecrin teyzenin, yemeğin hazır olduğunu haber vermesinden kısa bir süre sonra elimdeki telefonumu yatağımın üzerine bıraktım ve odamdan ayrılarak basamakları seke seke inmeye başladım. Mutfağımızın hemen çaprazındaki yemek odamıza girdikten sonra üç kişi için hazırlanan mükemmel masamızla karşılaştım.

Masanın başköşesine her zamanki gibi annem oturmuş, anneme göre sağ olan tarafında ise Ecrin teyze yerini almıştı. Ecrin teyzenin karşısına geçip oturduktan sonra yaptığı yemeklere alıcı gözüyle bakmaya başladım.

"Yine döktürmüşsünüz Ecrin Hanım!" diyerek iltifat etmiş oldum.

"Afiyet olsun, kuzum!"

"Pilavı ben yaptım." diyerek araya girdi annem.

Küçük bir kahkahadan sonra, "Ay, yoksa sen kıskandın mı?" diye sordum.

"Ne münasebet canım!" dedikten sonra, "Pilavı benim yaptığımı bilmeni istedim, o kadar..." dedi.

Kıkır kıkır gülen Ecrin teyzeye göz kırptıktan sonra, "Tabii canım, yoksa sen kim, Ecrin teyzeciğimin marifetlerini kıskanmak kim?" diye sorguladım.

"Geç dalganı sen, geç! Bakalım pilavımın tadına baktıktan sonra da böyle konuşabilecek misin?" diye söylenince, birkaç gün önceki muhabbet sebebiyle hâlâ bana bozuk olduğunun farkına vardım.

Ecrin teyze tüm gün evin temizliğiyle meşgul olunca annem ona, "Sen yoruldun, otur da akşam yemeğini ben yapayım." demiş ve sonra yemek yapmaya başlamış. Akşamüzeri birlikte yemek yemek için masaya oturduğumuzda da yemekleri annemin yaptığını bilmeyen ben, "Ecrin teyze, darılma ama yemeklerin sence de biraz fazla yağlı olmamış mı?" diye sorunca, kayış kopmuştu o gün. Annem yemekleri kendisinin yaptığını söylemeden, "Yeme o zaman!" diye oldukça dargın ve öfkeli bir şekilde karşılık vermiş, ben de "Sen niye tepki gösteriyorsun ki? Sanki sen yaptın..." demiştim. Gerisi ise malum... Annem yemekleri kendisinin yaptığını söylemiş, onca özrüme rağmen benimle küstüğünü, bir daha asla mutfağa su içmek için bile olsun girmeyeceğini de eklemişti. Ertesi sabah onu mutfakta süt içerken yakaladığımda ise barışmıştık, daha doğrusu ben biraz önceki sözlerine kadar barıştığımızı sanmıştım.

Birkaç gün öncesinden kendimi çekip kurtardıktan sonra çoktan yemek yemeye başlamış olan anneme bakarak, "Anneciğim!.." diye oldukça yumuşak bir sesle başladım söze. "Ben sana kötü yemek yapıyorsun demedim ki... Ben sadece yemeklerinin birazcık fazla yağlı olduğunu söylemiştim ki bu da gayet normal karşılanabilecek bir şey. Ecrin teyze de bazen çok tuzlu ya da tuzsuz, yağlı ya da yağsız yemekler yapabiliyor, değil mi Ecrin teyze?"

Kaşlarını çatarak bana bakan Ecrin teyze, beni onaylaması için ona âdeta bakışlarımla yalvardığımı nihayet çözebilince, "Ah, evet, tabii ki! Özellikle çok yorgun olduğum zamanlarda elimin ayarını bir türlü tutturamıyorum." diye yalan söyledi.

Benim de yemek yemeye başlamamdan kısa bir süre sonra, "Her neyse." diyerek konunun kapanmasını istediğini belirtti annem ve "Ne giyeceksin akşam?" diye sorarak ise konunun gerçekten de kapanmasını istediğini kanıtlamış oldu.

"Elbise giyecektim aslında ama son anda vazgeçtim."

"Neden ki?" diye sordu Ecrin teyze.

Sırıtarak, "Kıvanç'a küçük bir test yapacağım da..." dedim.

Çorbasından bir kaşık daha alırken, "Ne testiymiş bakalım bu?" diye sordu annem.

"Küçük bir kıskançlık testi." dedim sırıtarak.

"Çocuğun ayarlarıyla oynayıp akşamını mahvetmesine izin vereceksin yani..."

"Hayır, anneciğim ama öyle olsa bile benim için sorun olmaz çünkü bu testi yapmak için bu akşamdan daha iyi bir zaman bulabileceğimi sanmıyorum."

Kendisine su dolduran Ecrin teyze, "Ne zamandı bu parti?" diye sordu.

Duvardaki saate bakarak, "Dokuzda ama Kıvanç bir buçuk saat sonra gelip alacak beni." dedim.

"Bu yavaşlıkla yemeye devam edersen değil bir buçuk saat sonra, bir buçuk gün sonra bile çıkamazsın bu evden." deyince annem, abartılı bir göz devirmeden sonra bakışlarımı ona diktim ve "Abartma lütfen." dedim.

Kısa bir düşünme sonrasında anneme hak verince, biraz öncekinden üç kat daha hızlı bir şekilde yemeye devam ettim ve yalnızca on beş dakika sonra karnımın şiştiğini, dolayısıyla da aşırı derecede doyduğumu hissedince, oturduğum sandalyemden kalktım.

"Pilav da diğer yemekler de harika olmuştu. Ellerinize sağlık benim güzel hatunlarım!"

Bir şey demelerini beklemeden koşar adımlarla önce yemek odasını terk ettim, sonra basamakları tırmandım. Odama girdiğimde, yemek yemeden önce yatağımın üzerine koymuş olduğum kıyafetlerime şöyle bir baktım ve sırıtarak başımı salladıktan sonra banyoma yöneldim. Banyomun kapısını ardımdan kapatıp kilitledikten sonra hızlıca üzerimdekilerden kurtuldum. On dakikalık bir duşun ardından banyodan

ayrılmam, hızlıca saçlarımı kurutmam ve yalnızca yirmi dakika içinde hem saçlarımı hem de makyajımı yapmam gerekiyordu. Ne kadar hızlı davranmış olursam olayım, ne yazık ki planımı dakikası dakikasına gerçekleştiremedim.

Kıvanç'ın gelmesi için henüz yirmi dakikamın daha olduğunun bilincindeyken, dantel kumaşlı beyaz şortumu geçirdim üzerime. Aynadaki yansımama sırıtarak bakarken, siyah sutyenimi taktım ve Kıvanç'ın öfkeden morarmış yüzü gözlerimin önüne gelince, kahkahalarla gülmeye başladım.

Zaten aralık olan kapımı tıklatarak odama giren annem, "Kendi kendine mi gülüyorsun sen?" diye sordu.

Transparan siyah gömleğimi de çabucak giydikten sonra sırıtarak, "Evet." dedim.

Üzerimdeki gömleğin ilk dört düğmesini bırakıp geri kalanlarını iliklediğim sırada, "Böyle mi gideceksin partiye?" diye sordu annem.

Elbise dolamının hemen önündeki bordo topuklularımı ayağıma geçirdiğimde, bakışlarım aynı renkteki çantamı ararken, "Evet, n'olmuş?" diye sordum.

"Sence de okulda verilen bir partiye uygun mu üzerindekiler?"

"Neden?" diye sorduktan sonra, "Bence gayet uygun." diye yalan söyledim.

Eski okulumdaki öğrenciler gibi insanların bulunduğu bir okulda verilecek bir parti için gayet uygunken, yeni okulumdaki öğrencilerin bulunduğu bir okulda verilecek partiye göre uygun değildi çünkü yeni okulumun öğrencileri Kıvanç ve beni sevmiyor, bizi aralarına almamakta ise fazlasıyla ısrarcı davranıyorlardı. Kıvanç'ın da benim de yaptığımız her şey nedense bu okulda olay oluyordu; bu yüzden, bu akşam giydiklerimi de büyük bir olaymış gibi lanse edeceklerinden emindim.

Üniversite tercihi yapabilmemize olanak sağlayacak ikinci sınava girmemize yalnızca bir hafta kalmıştı. Okulumuz, önümüzdeki bu bir haftayı insafa gelerek tatil etmiş, hepimizi şaşırtarak sınavdan önceki son pazar akşamını, yani bu akşamı, moral gecesi adı altında bir partiyle geçirmemizi istemişti. Güzel ve farklı bir ortam olabilir düşüncesiyle partiye katılmayı çok istemiştim ve Kıvanç da okul müdürümüzün partide kendisinin şarkı söylemesiyle alakalı ısrarlarını, sırf ben partiye katılmak istiyorum diye müdürümüze bir şart koşarak kabul etmişti. Şartı; diğer öğrencilerin aksine partiye arkadaş getirebilmekti ve Kıvanç gibi birinin partide şarkı söyleyecek olmasının okulun saygınlığı açısından iyi olacağını düşündüğünden, el mecbur diyerek Kıvanç'ın şartını kabul etmek zorunda kalmıştı müdürümüz. Şartı kabul edilen Kıvanç da arkadaş getirme işini abartmış –daha doğrusu bana bırakmıştı, ben de tayfayı toplamıştım– müdürümüze ise yalnızca birkaç kişiyi getireceğini bildirmişti.

Belki Irmakların giydiği kıyafetlerin yanında benimki daha gösterişsiz olurdu ama yine de söz konusu kişi ben olduğumdan, okuldaki öğrencilerin –özellikle Seda gibi mendebur suratlıların– kıyafetlerimi iyi karşılamayacağından emindim.

"Bence değiştirmen daha iyi." dedi annem.

Kıvanç görmeden mi? Asla!

Kitaplığımın önündeki bordo çantamı da aldıktan sonra, "Böyle iyiyim." dedim.

"Sen bilirsin."

Yatağımın üzerindeki telefonumu çantamın içine atmadan önce ekranındaki yazıyı görünce, gözlerimi büyütmeden edemedim. Kıvanç beni tam yedi kez aramıştı!

"Ay, Kıvanç aramış!" diye sesli bir şekilde konuşmamın üzerinden iki saniye geçmişti ki kapı zilinin sesini duyduk.

Telefonumu çantamın içine attım, annemin yanaklarına öpücükler kondurduktan sonra topuklularıma rağmen koşar adımlarla basamaklardan inmeye başladım. Kıvanç'ın açık kapının önünde bekliyor olduğunu görünce, heyecandan ayaklarım birbirine dolandı; az kalmıştı ki düşüp kafamı gözümü yaracaktım fakat neyse ki kurtarıcım olan Kıvanç, klişe sahnelerin altına imzasını atıp olağanüstü bir çabuklukla yanımda biterek, beni bileğimden yakalayıp düşmekten son anda kurtardı.

Sağ ayağım havada ve sol ayağım tüm bedenimin ağırlığını güç bela kaldırabiliyorken, Kıvanç'ın sağ kolu belime sarılı ve sol eli de sağ bacağımın üst kısmını tutuyordu. Nefesi yüzümü yalarken, beceriksizce gülümsedim ve ondan ayrılarak uzaklaştım çünkü biraz daha aynı pozisyonda durmayı kalbim kaldıramayabilirdi.

Ondan ayrıldıktan sonra üzerimi şöyle bir düzelttim ve Kıvanç tam o anda üzerimdekileri fark ederek beni büyük bir dikkatle incelemeye başladı. Vereceği tepkiyi heyecanla bekliyor olsam da yüz ifademe heyecanımı yansıtmamaya çalışıyordum.

Şubat ayından bu yana giydiğim hiçbir kıyafete karşı kötü söz söylememiş, giydiğim kıyafetlerden herhangi birini değiştirmemi istememişti benden. Şorttan tut, dekolteli elbiseye kadar birçok kıyafet giymiştim yanında ve o yalnızca giydiklerimin bana yakışıp yakışmadığıyla alakalı yorumlarda bulunmuştu. Bana, diğer birçok konuda olduğu gibi kıyafet konusunda da artık karışmıyor oluşu, tanıdıktan sonra âşık olduğum Kıvanç'tan epeyce uzaklaşmış olduğunu can yakıcı bir şekilde gösterirken, bu durum hoşuma gitmemiş, altında bir bit yeniği aramaya bile başlamıştım. Uzun bir süre düşünmüş, durmuş, en sonunda elime geçen bu fırsatla birlikte onun sınırlarını zorlamaya karar vermiştim.

"Ben geldikten sonra mı hazırlanmayı düşünüyordun?" diye sordu alaycı bir şekilde. Sırıtmak üzereydim ki oyunumun daha şimdiden sonlanmasını istemediğimden, dudaklarımı birbirine bastırarak kendime engel oldum.

Ciddiyet paltomu sırtıma attıktan sonra, "Hazırım ben." dedim.

"Hazır mısın?" diye sorduktan sonra tekrar beni baştan aşağı rahatsız edici bir dikkatle süzdü.

"Beğenmedin mi?" diye sordum, daha ne kadar ciddi kalabilirdim, emin değildim.

"Beğendim." dedikten sonra bana doğru bir adım attı. Kollarıyla belimi sarmaladıktan sonra beni kendisine doğru çekti, "Çok güzel olmuşsun." diye fısıldadı.

"Gerçekten mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Ne yani, kıyafetimi değiştirmemi istemeyecek miydi; ama bu kıyafet akşamki parti için hiç uygun değildi ki!

"Evet, gerçekten." dedikten sonra saçlarıma küçük bir buse bıraktı.

"Teşekkür ederim o zaman." dedim oldukça ruhsuz bir şekilde.

Kollarının arasından ayrılmaya çalıştığım sırada neredeyse yaşadığım düş kırıklığını onun yüzüne tükürecektim. Rehabilitasyon Merkezi'nde gördüğü tedavi sırasında kıskançlık duygusunu mu kaybetmişti, ne yapmıştı? Onu anlamak, tanıdığım günden bu yana hep güç olmuştu ve ben yine onu anlayamıyordum! Neden böyle davranıyordu, benden artık hoşlanmadığı için mi, yoksa birçok kez söylediği gibi gerçekten de bana artık fazlasıyla saygı duyduğu ve değerli gördüğü için mi?

Bir adım gerileyerek aramızdaki mesafeyi artırırken, "... fakat bu kıyafetlerle akşamki partiye katılmanı istemiyorum." dedi kesinlik belirten bir sesle.

Önce, duyduklarımın zihnimin bana bir oyunu olduğunu sandım, sonra ise yüzündeki ifadeyle karşı karşıya gelince olmadığını anladım. Beni hâlâ kıskanıyor olduğunu, dahası içinde bir yerlerde benim tanıdıktan sonra âşık olduğum Kıvanç'ı yaşattığını kanıtlayan bu sözü, sevinç dansı yapmayı isteyebileceğim kadar mutlu etmişti beni. Boynuna atlayarak bu mutluluğumu ona da göstermek istedim fakat saniyeler sonrasında aklıma düşen bir başka düşünce ile duraksadım. Eğer şimdi kıyafetime karışıyorsa, bu bana aslında saygı duymadığını mı gösterirdi?

"Neden?" diye hafifçe öfkelenerek sordum.

Tamam, ben eski Kıvanç'ın hâlâ içinde bir yerlerde yaşıyor olup olmadığını anlamak için bu oyunu oynamıştım ve anlamıştım da ama durumu hiç bu açıdan düşünmemiştim ki!

"Ne giydiğine göz ucuyla bile bakmayacak olanlarla geçireceğimiz bir akşam olmayacak bu akşam. Bunu sen de biliyorsun."

Evet, biliyordum ve zaten özellikle Kıvanç'ın sınırlarını zorlamak için bu akşamı seçmiştim fakat oyunuma devam etmek istediğimden, sanki bilmiyormuş gibi, "Ne alakası var?" diye sordum.

"Okul müdürünün seni bu kıyafetlerle değil partiye, okulun bahçesinden içeriye bile sokmayacağını biliyorsun." dediğinde gülmek üzereydim. Müdürümüz geçen cuma okul çıkışında, parti hakkında genel bilgi verirken, giymememiz gereken kıyafetlerden de bahsetmişti.

Kendimi tutamayacağımı fark edince, "Parti zaten bahçede yapılacak ki." dedim gülerek, asıl güldüğüm konu kesinlikle bu değildi.

"Her neyse işte..."

"Bence gayet uygun bir kıyafet." diye üstelemeye devam ettim.

"Nehir, farkında mısın bilmiyorum ama gömleğin hem transparan hem de dekolteli?"

"Evet."

"Müdür seni partiye bu şekilde kabul etse bile, günün sonunda benim katil olabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Sorun üzerimdeki kıyafetler değil de kıyafetlerle nasıl bir ortama gidecek oluşum, öyle mi?" diye sordum cevabını bildiğim halde.

"Evet."

"Yani mesela bu kıyafetleri eski arkadaşlarımızın da katılacağı bir partide giyseydim, daha doğrusu bizimle hiçbir derdi olmayan insanların yanında falan... Senin için sorun olmaz mıydı?"

"Olmazdı." diye dürüstçe cevaplarken sorumu, kafamın daha da karışmasına sebep olmuştu.

Ne olmuştu şimdi, testimin cevabı neydi tam olarak? Beni kıskanıyor muydu, kıskanmıyor muydu? Bana saygı duyuyor muydu, duymuyor muydu? Bana neden artık çoğu konuda karışmıyor, söz sahibinin ben olmamı istiyordu? Neden sırf ben mutlu olayım diye ondan hiç beklenilmeyecek şeyler yapıyordu? Küçük bir gülümseyişimle bile neden bir anda kötü olan her şeyi unutuyor, gereğinden fazla mutlu oluyordu? Benden özür dilemek artık onun için neden bu kadar kolay bir hale gelmişti ve neden üzerime bu kadar fazla düşüyordu?

Bana verdiği değeri tartışmaya açık bile görmüyordum takat sırf artık beni daha değerli gördüğü için bunları yapıyor olamazdı. Neydi bu şimdi?

Aşk?

Alaycı bir şekilde gülümserken buldum kendimi. Yok, daha neler, diye fısıldadım zihnime doğru. Kıvanç'ın bana âşık olma ihtimali-

Gözlerindeki kendimi gördüğüm sırada kaşlarımı hafifçe çattım. Bu gerçek miydi? Kıvanç'ın bana olan bakışlarında aşkın izlerini görüyor olabilir miydim?

16

Emniyet kemerimi taktıktan sonra bakışlarımı ona çevirdim ve benim söylememi beklemeden kendi emniyet kemerini takmış olduğunu görünce de gülümsemeden edemedim.

Otomobili çalıştırdığında, başımı oturduğum koltuğun başlık kısmına yan yaslayarak gözlerimi ona diktim. Kendi zihnimde verdiğim düşünce savaşından gazi olarak ayrılmamın ardından odama gitmiş; siyah kot pantolonum ile omuzları açık, rengi beyaz olan bluzumu giyinmiştim. Ayakkabılarımı ve çantamı değiştirme gereği duymamış, tekrar Kıvanç'ın yanına dönmüştüm.

Evden ayrılmadan önce sırf gıcıklık olsun diye ben de onu, onun bana yaptığı gibi büyük bir dikkatle süzmüştüm. Üzerinde siyah bir ceket, ceketin altında ise rengi beyaz olan v yaka bir tişört, altında siyah kot pantolonu ve aynı renkteki spor ayakkabıları vardı. Tişörtlerimizle pantolonlarımızın renklerinin aynı oluşu bana uyumlu giyindiğimizi düşündürürken gülümser gibi olmuştum fakat Kıvanç'ın, "Salyanı sil." uyarısıyla kendime gelmiştim.

Benimle dalga geçmesini umursamayarak, "Aferin." demiştim. "Müdürümüzün sözünü dinlemişe benziyorsun..."

"Senin dilin fazla uzamışa benziyor Solucan!" demişti ve neyse ki bu sefer muhabbetin tam da orta yerine Ushan'ı katmamıştım da evden çıkabilmiştik.

Kıvanç, zihnimdeki düşünce savaşının üzerine konuşmak yerine, suskunluğumu koruduğum yolculuğumuzu

okulumuzun otoparkında sonlandırınca, derin bir nefes alarak emniyet kemerimin kilidini açtım. Neredeyse boş olan otoparka şöyle bir göz attıktan sonra tekrar ona döndüm ve onun da emniyet kemerinin kilidini açmış olduğunu gördüm.

Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki bir anda bana doğru uzanarak beni öpmeye başlayınca, konuşmak yerine öpüşüne karşılık vermek zorunda kaldım.

Ne hakkında konuşmak istediğimi bile unutmama sebep olacak kadar başımı fazlasıyla döndüren öpücüğünden sonra geri çekilirken, "Saatlerce seni öpemeyecek oluşum gelince aklıma, şimdi hazır fırsatını bulmuşken kaçırmayayım dedim." diye açıklama yaptı.

"İyi yapmışsın da ... keşke önceden haber verseydin."

"Neden ki?"

"Ne bileyim, haberim olsaydı belki daha iyi karşılık verirdim."

"Bence fazlasıyla iyiydin çünkü karşılık vermen iki saniyeni bile almadı."

"Peki, o zaman."

"... ama sen illaki içimde kalacak dersen, seve seve tekrar öpüşürüm seninle." deyince gülerek, ben de sırıttım ve başımı salladıktan sonra, "Öpüş o zaman." dedim.

Bu sefer yalnızca o bana doğru değil, ben de ona doğru uzandım ve buluşturduğumuz dudaklarımızı uzun bir süre ayırmadık birbirinden. Ayırdıktan sonraysa, ben rujumu tazelemekle meşgul olurken, o gülümseyerek beni seyretmeyi tercih etmişti.

Oturduğum taraftaki kapıyı açmak için elimi uzatınca, "Eğer istersen geç olmadan geri dönebiliriz?" diye sorarcasına konuştu.

Hafifçe gülümseyerek, ona doğru döndüm ve "Partiye neredeyse bir orduyu davet ettikten sonra katılmamamız sence de tuhaf karşılanmaz mı?" diye iğneleyici bir şekilde sordum.

"Peki, tamam, tamam." dedikten sonra kendi kapısını açtı. Ben kendi kapımı açmadan önce otomobilin ön tarafından dolanarak, benim olduğum tarafına gelip kapıyı açtı.

Teşekkür ederek otomobilinden indim ve sol kolu belimdeki yerini alınca, "Etme." dedi ve birlikte yürümeye başladık.

"Irmakları alarak gelmemiz daha mı iyi olurdu sanki?" diye kararsızca sordum.

"Daha önce gelmedikleri bir yer değil ki. Elbette bulurlar." dediğinde, başımı salladım; haklıydı, daha öncesinde okul çıkışına gelerek beni aldıkları çok olmuştu.

"Heyecanlı mısın?" diye sorduktan yalnızca iki saniye sonra kiminle sohbet ettiğimin farkına vardım. Kıvanç ve moral gecesi adı altında düzenlenen bir partiye katılacağı için heyecan duymak? Bunun olacağını düşünmek bile benim hatamdı.

Kalabalığa karıştığımız sırada, "Tabii ki hayır." diye cevap vererek beni şaşırtmadı.

"Partiden erken ayrılmayacağız ama değil mi?"

Müdürümüzün bize doğru geldiğini gördüğümüzde, "Benim söylediğim şarkıdan sonra partinin sonlanacağını düşünecek olursak, evet, ayrılmayacağız. Maalesef ki ayrılamayacağız." dediğinde, bu durumdan dolayı hiç mi hiç hoşnut olmadığını belli etmişti.

Adımlarını Kıvanç'ın karşısında dikilerek durduran müdürümüz Vedat Öğretmen, "Hoş geldiniz çocuklar!" dedikten sonra, "Hangi şarkıyı söyleyeceğini seçtin mi Kıvanç?" diye sordu.

Konuşmanın benimle bir alakası olmadığını anlayınca, Irmakları görürüm umuduyla bakışlarımı etrafımda gezdirdim. Bahçe kapısında dikilen bizimkilerle karşılaşınca, Deniz'in

oldukça hararetli bir şekilde güvenlik görevlisiyle konuşuyor olduğunu da görmüştüm. O anki duyduğum endişenin dalgasına kapılınca, Kıvanç ve müdürümüzü öylece bırakarak bahçe kapısına doğru koşar adım ilerlemeye başladım.

Güvenlik görevlisiyle aramızda bir adımlık mesafe kalmışken, "Özel davetli onlar!" diye bağırdım.

Etrafımızdaki birkaç öğrenci dönüp bize bakarken, bizimkiler de bana bakmıştı. Hafifçe gülümseyerek, "Vedat Öğretmen'in de haberi var, istersen git sor, bak şurada." diye devam ettim.

"Kıvanç Vuran'ın davetlileri mi?" diye sordu okulun güvenliğinden sorumlu olan Rauf amca.

"Evet." dediğimde, başını sallayarak partiye katılmalarına izin verdiğini göstermiş oldu.

Onlara gelmeleri için hızlıca el işareti yaptım, Deniz söylene söylene, diğerleri ise gayet sakin bir şekilde kapıdan içeriye girerek bana doğru ilerlemeye başladı. Kıyafetlerine şöyle bir baktıktan sonra gülmeye başladım. Onlara müdürümüzün kıyafetlerimize filtre koyduğundan bahsetmemiştim, onlar da diğer davetlerde nasıl giyiniyorlarsa öyle giyinmişlerdi.

Erkeklerin dördü de takım elbise giymişti; Batu ile Cem'in üzerinde ceket vardı fakat Ozan ve Deniz'in üzerinde ceket yoktu. Batu'nun ceketinin altında siyah bir gömlek, Cem'inkinin altında lacivert bir tişört; Deniz'in üzerinde beyaz bir gömlek, Ozan'ın üzerinde ise gri bir tişört vardı. Damla, oldukça dar, diz kapaklarının bir karış yukarısında biten ve sırt dekoltesi olan haki renginde bir elbise; Irmak ise ince askılı, hafif de olsa göğüs dekoltesi olan, etek kısmı kabarık, diz kapaklarından dört parmak yukarısında biten bir elbise giymişti. Vedat Öğretmen onları bu halde gördüğünde çıldıracaktı, buna emindim!

"Gelin de sizi müdürümüzle tanıştırayım." dedikten sonra Irmak'ın elinden tutarak onu peşimden sürüklemeye başladım, onunla birlikte diğerlerini de sürüklüyormuşum gibi diğerleri de beni takip etti.

Hâlâ konuşmakta olan Kıvanç ve müdürümüzün yanına gittiğimizde bizi önce müdürümüz gördü. Vedat Öğretmen'in gözleri şaşkınlıkla büyürken, Kıvanç, müdürümüzün neye şaşırdığını merak etmiş olmalı ki arkasını döndü ve bizi görünce donakaldı.

"Bunlar kim Nehirciğim?" diye hafifçe gülümseyerek sorduğunda, "Kıvanç'ın özel davetlileri." dedim. Şu anda tam bir pislik gibi davrandığımın farkındaydım.

Öfkeli gözlerini Kıvanç'a çevirdi müdürümüz ve hepimiz –en azından ben– merakla Kıvanç'ın vereceği tepkiyi bekledik.

Oldukça sakin bir şekilde, "Merak etmeyin, gazeteciler geldiğinde ortalıkta dolaşmazlar." dedikten sonra bana gitmemiz için işaret verdi.

Müdürümüzü ardımızda bırakarak birlikte yürümeye başladığımızda, "Yuh! Gazeteye mi haber vermiş?" diye sordum.

"Hiç sorma..." dediğinde, gülerek onu daha fazla sinirlendirmek istemediğimden, bir masanın etrafını çevrelediğimizde diğerlerine kısaca durumdan bahsettikten sonra, "Gerçekten özür dilerim, size söylemek tamamen aklımdan çıkmış." diye ekledim.

"Sorun değil tabii ki ama sizce de çok saçma değil mi?" diye sordu Damla.

"İlkokulda da değiliz ki..." deyince Irmak, "İlkokulda bile olsak o herif kim ki bizim kıyafetlerimize karışabiliyor?" diye öfkeyle sordu Deniz. Güvenlik görevlisine hâlâ kızgın olduğu aşikârdı.

"Kendince katı kuralları var işte." derken hafifçe omuz silktim. Bakışlarım etrafımdaki öğrencilerde gezindi bir süre

ve onların kılık kıyafetlerini gördükten sonra, "Diğerlerinin de kurallara uyduğunu söyleyemeyiz." dedim.

Kıvanç dahil hepsi aynı biraz önce benim yaptığım gibi bakışlarını etrafımızdaki öğrencilerde gezdirdi ve ilk konuşan, "Bana burada kız bulur muyuz?" diye soran Deniz oldu. Biraz önceki öfkeli halinden eser kalmamış gibiydi.

"Ne o, bizim okuldaki kızların suyu mu çıktı?" diye sordu Irmak.

"Ne alaka kızım ama hepsini tanıyorum artık. Bana uygun kız yok orada." derken, bakışları hâlâ etrafımızdaki öğrencilerdeydi.

"Avını gözleyen çakal gibi bakma etrafa!" diye kızdı Irmak.

"Sen ne karışıyorsun kızım, sana mı bakıyorum sanki!"

"Sakin olun." diyerek yine olası bir tartışmanın daha başlamadan bitmesini sağlamış oldu Batu.

"Bana da bulur muyuz kız?" diye sorunca Cem, ikisinin de geçmişin üstüne bir sünger çekmiş olmasının sevinciyle doldu içim.

"Önce ben dedim ama!"

"Tamam, önce sana bulalım, sonra bana bulalım, ne dersin?" diye sordu Cem.

Deniz kısa bir düşünmenin ardından, "Olur." dedi ve bize herhangi bir şey söyleme gereği duymadan yanımızdan ayrıldılar.

"Ne zaman bitecek parti?" diye soran Ozan'a çevirdiğimde bakışlarımı, doğrudan Irmak'a bakıyor olduğunu görünce, soruyu da ona sormuş olabileceğini düşündüm.

"Neden, sıkıldın mı hemen?" diye sordu Irmak.

"Evet." diye dürüstçe cevapladı Ozan.

"Sıkıldıysan git. Uzun süreceğe benziyor ve ben gitmeye hiç mi hiç meraklı değilim!"

Kaşlarımı çatarak, "Siz kavga mı ettiniz?" diye sordum, aralarında bir anlaşmazlık olduğu birbirlerine olan bakışlarından bile belli oluyordu.

Ozan, "Hayır." derken, Irmak, "Evet!" dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Damla.

"Yoldayız, gayet mutlu mesut bir şekilde geliyoruz buraya, Ozan bir anda, yine ölüm şakası yapmayacaksınız değil mi, malum en son katıldığım partide kendi doğum günüm olmasına rağmen çok kötü bir eşek şakasına maruz kalmıştım da, dedi. Ben tabii hemen sinirlendim. Hayır, yani sen neden ta iki ay öncesinde olan biten bir olayı şimdi gelip tekrar açarsın ki? Özür diledik mi? Diledik. Pişman olduğumuzu kanıtladık mı? Kanıtladık? Eee, daha ne?"

Irmak'ın normal konuşma hızından iki kat daha hızlı bir şekilde söylediği sözlerinin ardından, Kıvanç, "Nefes al." dedi.

Irmak'ın öfke saçan gözleri Kıvanç'ı bulurken, "İki ay öncesinde naz yapması için onu dolduran da sendin, değil mi?" diye sordu.

"Saçmalama." dedi Kıvanç. Hepimiz Kıvanç'ın asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorduk, Irmak öfkesini Ozan dışında birinden daha çıkarmak istemiş olmalıydı ki şimdi böyle konuşuyordu.

"Hayatım, gerçekten de sence de biraz saçmalamadın mı?" diye sordu Ozan.

"Sen hiç konuşma!"

"Güzel, eğlenceli bir partiye geldik. Kavga etmeyin de anın tadını çıkarın lütfen." dedi Damla.

Batu, "Damla haklı, bakın etrafınıza..." derken, bakışlarını etrafımızda gezdirdi ve sanki cenazeye katılmışız gibi takılan insanlara baktıktan sonra, "Parti aşırı derecede eğlenceli(!) siz de eğlenin, hadi." dedi.

Damla, sol kolunun dirseğini Batu'nun karnına geçirince, Batu gülerek inledi. Onların bu şekilde başlayarak tatlı bir atışmaya dönüşen halleri, Irmak ve Ozan'ın biraz önceki tartışmasını unutmamızı sağlarken, Kıvanç'ın kulağına doğru eğilerek, "Ortamı neşelendirmek için bir şeyler mi yapsak?" diye sordum.

"Ortamın neşesinden bize ne? Kim organize ettiyse o düşünsün." diye oldukça umursamaz bir şekilde karşılık verdiğinde, beni hiç şaşırtmadığı için onu ayakta alkışlamayı düşündüm.

Hazır ayakta oluşumu fırsat bilerek, çantamı masanın üzerine bıraktım ve ellerimi kaldırarak onu ağır bir şekilde alkışlamaya başladım. Kaşlarını çatarak bana ne yaptığımı sorduğunda, "Beni hiç şaşırtmadığın için seni alkışlıyorum, ne yapacağım başka!" diye sitemkâr bir şekilde soludum.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Eğlenceli bir şarkı söylesen fena olmazdı." dediğimde, başını hafifçe kaldırarak gökyüzüne baktı. Kısa bir süre öylece durduktan sonra, "Bir şartla." diyerek tekrar bana döndü.

"Şart koşmadan şarkı söylemez misin sen?"

Dilini şaklatarak, "Söylemem." dedi ve dudakları sinsi bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılırken, "Benimle birlikte sen de söyleyeceksin şarkıyı." dedi.

"Ne?" diye sordum şaşkınca. "Hayatta olmaz!"

"Aslında çok güzel olur." deyince Damla, bizi dinlemekte olduklarını fark ettim.

"Sesimin kötü olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Benim eğlenceli bir şarkı söylememden daha eğlenceli bir şey varsa, o da seninle birlikte eğlenceli bir şarkı söylememdir." deyince Kıvanç, amacının ne olduğunu anlamış olduk.

"Rezil olayım istiyorsun yani, öyle mi?" diye sordum.

"Adam gazeteye haber vermiş, okulun reklamını yapayım derken benim itibarımın düşmesine sebep olacak ve ben, sen bu aptal partiye katılmak istiyorsun diye şarkı söylemeyi kabul etmiştim. Bunları öğrendikten sonra bile gitmedim, kaldım. Benim için en azından bu kadarını yapabilirsin diye düşünüyorum?"

Gözlerimi yumup tekrar açtıktan sonra Irmak'ın gözleriyle buluşturdum. Kıvanç'ın isteğini kabul etmem gerektiğini haykıran bakışlarını gördükten sonra Damla'ya döndüm ve onun gözlerinin de aynı şeyleri söylediğini gördüm.

Alt tarafı bir şarkı söyleyecektim, değil mi? Bunu daha öncesinde bu okulda yapmamış olsam da eski okulumda hiç utanmadan yapabilmiştim; bu yüzden yine yapmamam için herhangi bir engelim yoktu.

"Peki, tamam." diyerek kabullendim.

Kıvanç, yaşasın, diye başlayan, sonrasında da sevinç nidalarıyla devam eden sözler söylemek yerine oldukça ciddi bir tavır takınarak, onu takip etmemi istedi ve beni beklemeden yürümeye başladı. Ben de sözünü ikiletmeden onu takip etmeye başlayınca, birlikte, partinin sonlanmasına yakınken, Kıvanç'ın şarkı söylemesi için kurulmuş olan sahneye doğru yürür olduk.

"Vedat Öğretmen bu akşam iki tane şarkı söyleyeceğini öğrenince çok mutlu olacaktır."

"Söylediğin doğru olabilirdi fakat birini gazeteciler gelmeden önce söyleyeceğimi düşünecek olursak, hayır, mutlu olmaktan ziyade öfkelenecektir bile... Adamın tek derdi okulundan sanatçı da çıkarabildiğini kanıtlamaya çalışmak!"

Kıvanç'ı böyle hoş olmayan bir durumun içine sokan ben olduğum için son sözleriyle birlikte pişman olmadan edemedim. Kaşlarım çatılırken, elim sağ koluyla buluştu. Dokunuşumla birlikte adım atmayı keserek bana döndü.

"Eğer istersen geç olmadan geri dönebiliriz?" diye sordum, bir saat öncesinde onun bana sorduğu soruyu.

Dudakları yukarı doğru alaycı bir şekilde kıvrılırken, "Bu soruyu sormak için sence de fazla geç kalmadın mı?" diye sorarak cevap vermiş oldu.

"Özür dilerim, ben bu durumu hiç bu açıdan bakarak düşünmemiştim."

"Sen zaten çoğu durumu çoğu açıdan bakarak düşünmüyorsun ki!" diye hafif sitemkâr bir şekilde konuştuğunda, kaşlarım daha da çatıldı.

"Ne demek istedin?"

"Hiç." derken bakışlarını kaçırdı.

"Kıvanç, ne demek istedin?" diye bu sefer az da olsa sabırsız bir şekilde sordum.

"Şarkı söyleyecek miyiz, söylemeyecek miyiz?" diye sorduğunda, kaçmak istediğini anladım ve onu sıkmak istemediğimden konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdim.

"Söyleyeceğiz." dedim kendimden emin bir tavırla. Rezil olacağımı biliyordum ama Kıvanç'la yaptığım bir aktivitenin beni rezil etmesinden daha güzel ne olabilirdi ki?

Çapkın bir gülüşle, "Öyleyse..." diyerek sağ kolunu hafifçe öne çıkardı. Elim koluyla buluştu, birlikte önümüzdeki üç basamağı da aşarak sahneye çıktık.

Sahneye çıktığımızı gören birçok öğrencinin dikkati bizde toplanırken, Kıvanç ayaklı mikrofonu ayarlıyordu. Heyecandan ellerim titriyordu ve dudaklarımın kuruduğunu hissetmeye başlamıştım.

Kıvanç ayaklı mikrofonu ayarladığında, artık Vedat Öğretmen dâhil bahçede bulunan bütün insanların dikkatleri bizim üzerimizdeydi.

"Hangi şarkıyı söyleyeceğiz?" diye fısıldayarak sorduğumda, "Sen karar ver, başla, ben eşlik edeyim." diye aynı benim gibi fısıldayarak cevap verdi.

Müzik olmadan yalnızca şarkının sözlerini söyleyecek olmamız beni daha da heyecanlandırırken, başımı salladım. Daha önce hiç Kıvanç'ın sesinden duymadığım bir şarkıyı söylememizi istiyordum. Geçmiş hızlıca zihnimden akıp geçerken, Kıvanç'ın benim sevdiğim gruplardan biri olan Yüksek Sadakat'in tek bir şarkısını bile söylemediği geldi aklıma. Derdi olmayan bir insanı bile dertlendirecek bir şarkı yerine, etrafına pozitif enerji saçacak olan bir şarkıyı seçtim.

"Gül renginde gün doğarken,

Boğazdan gemiler usulca geçerken..."

Sol kolunu belime sardıktan sonra benimle birlikte söylemeye başladı.

"Gel çıkalım bu şehirden,

Ağaçlar, gökyüzü ve toprak uyurken..."

Bakışlarımız birbirini bulduğunda, hafifçe gülümsüyorduk ikimiz de.

"Dolaşalım kumsallarda,

Çılgın kalabalık artık uzaklarda...

Yorulursan yaslan bana,

Sarılıp uyuyalım gün batımında..."

Diğerlerinin de bize eşlik edebileceği kısma geldiğimizde artık yalnızca gülümsemiyor, sırıtıyordum da.

"Belki üstümüzden bir kuş geçer,

Kanadından bir tüy düşer..."

Bakışlarımız yine buluşmuşken, dudaklarımızda yine aynı sıcak gülümsemelerimiz vardı.

"İner, döne döne gökyüzünden,

Hiçbir yüz güzel değil, senin yüzünden..."

Şarkıyı söylemeyi keserek Kıvanç'ın güzel yüzünü izle meye başladım.

"Haydi, kalk gidelim bu şehirden,

Gün doğarken ya da güneş batarken,

Belki kuşlar geçer üstümüzden..."

Sol eliyle sağ elimi kaldırdı.

"Kanatlanır senin ellerinden...

Ellerinden..."

Elime küçük, nazik bir öpücük bıraktıktan sonra şarkıyı söylemeye devam etti.

Nakarat kısmında ona eşlik etmiş olsam da şarkının geri kalan kısımlarını yalnızca onun söylemesine izin vermiştim. Sahneyi çevreleyen insanların gözleri üzerimizdeyken, Kıvanç daha sonrasında Vedat Öğretmen'in ona kızacağını biliyor olmasına rağmen, şarkıyı söylerken bana yakın durmaktan da elimi ya da saçlarımı öpmekten de geri durmuyordu.

İnanılmaz derecede utandığımı hissetmeye başladığım sırada nihayet şarkıyı sonlandırdı Kıvanç ve alkış tufanıyla birlikte sahneden indik. Suratımın kızarmaya başladığını düşünüyordum, bu yüzden de sanki ben onlara bakmazsam onlar beni görmeyecekmiş gibi düşünerek etraftakilerle göz teması kurmaktan kaçınıyordum.

"Ortamı neşelendirdik mi sence?" diye sordu Kıvanç alaycı bir şekilde.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Bilemem ama renk kattığımız kesin." dedim.

"Peki, sen mutlu oldun mu?"

Sol kaşım hafifçe yukarıya doğru kalkarken, ortamı neşelendirmek için değil, benim mutlu olacağımı düşündüğü için şarkı söylemeyi kabul ettiğini anlamış oldum. Çoğu konuda olduğu gibi yine beni mutlu edebileceğini düşünerek hareket etmişti ve açıkçası her zamanki gibi yine başarılı olmuştu.

"Çok!" dediğim sırada gülümsediğimi görmek isteyeceğini bildiğimden, kocaman gülümseyerek cevap verdim.

--

Organik olmayan meyve sularımızı içerken, "Denizler hâlâ gelmedi mi?" diye sordum.

"Aman boş ver, eksik olsunlar." deyince Irmak, benim sorumdan hemen sonra Irmak'ın arkasında beliriveren Deniz, "Aşk olsun Irmoş'um!" dedi.

Irmak korkuyla irkilirken, "Bakın sizleri kimlerle tanıştıracağız!" dedi Cem.

Hep birlikte Ozan ve Irmak'ın arkasındaki Deniz ve Cem'e döndüğümüzde, ikisi de zıt yönlere doğru bir adım kaydılar ve arkalarında sakladıkları Seda ile Yeliz'i görmemize izin verdiler.

"Yok artık!" dedim oldukça şaşkın bir tavırla.

Kıvanç, "Bulmuşlar belalarını." dedi fısıldayarak.

"Çok güzeller değil mi?" diye sordu Deniz, hülyalı bakışlarla her ikisine de bakarken.

Cem dişlerinin arasından konuşarak, "Ulan, Seda benim, Yeliz senin, diye anlaşmamış mıydık biz seninle?" diye öfkeyle konuştu, sanırım dişlerinin arasından konuşunca Seda ve Yeliz'in onu duyamayacağını falan sanmıştı.

"Tamam lan, ağlama. Yemedik kızını."

Seda'nın bana pişkin bir şekilde sırıtarak baktığını gördüğümde, "Bu bir şaka, değil mi?" diye sordum.

"Ne kadar güzel oldukları mı? Evet, bence de şaka gibi ama gerçek!"

Deniz'in gereksiz ve oldukça saçma olan tepkisine karşılık kimse yorum yapmazken, Damla kulağıma doğru eğilerek, "Neden öyle söyledin ki?" diye sordu.

"Bu kız okula geldiğimiz ilk gün Kıvanç'a göz koymuştu." derken Seda'yı işaret etmiştim.

"Ne olmuş yani?" diye sordu Cem. "Bu akşam da bana göz koymuş olamaz mı?"

Cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada, "Aslında benim ilgilendiğim kişi sen değilsin." dedi Seda, ondan beklediğimizin aksine dürüst davranmayı tercih ederek.

"Ben değil miyim?" diye büyük bir hüzünle sordu Cem. "Kim o halde?"

Seda'nın kışkırtıcı bir gülümseme eşliğinde Batu'yu göstermesiyle, Damla'nın, "O parmağı hemen indirmezsen, gelirim yanına, uygun bir tarafına sokarım." demesi bir oldu.

"Bu da mı sahipliymiş ya!" diye hayal kırıklığıyla konuşunca Seda, ona güzel kafamla birden fazla kez vurmak istedim.

"Sahipli derken?" diye öfkeyle soludu Damla. "Benim sevgilimin köpek olduğunu mu iddia ettin sen biraz önce?"

Damla'nın bu çıkışından ziyade bizi şaşırtan şey, Batu'dan bahsederken kullandığı kelime olmuştu. Gerçekten sevgililer miydi, yoksa Seda'ya gözdağı vermek için mi öyle konuşmuştu? Eğer gerçekten de sevgililerse, bunu bize neden söylememişlerdi? Söylemeyi düşünmüyorlar mıydı? Düşünüyorlarsa ne zaman?

"Kafamda deli sorular..." diye fısıldadığımda, "Tahmin edebiliyorum." dedi Kıvanç. Büyük ihtimalle o bile şaşırmıştı bu işe.

Ozan ve Irmak'ı işaret eden Yeliz, bakışları Ozan'ın üzerinde sabitlenirken, "Senin de başın bağlı galiba." dedi.

Ozan'ın konuşmasına fırsat bırakmadan, "Evet canım, başı bağlı, hem de hiç çözülemeyecek kadar karmaşık bir düğümle!" diye karşılık verdi Irmak.

"İyi de neden bağırıyorsun?" diye sordu Yeliz.

"Madem bizimle ilgilenmiyordunuz, neden son bir saattir peşimizdesiniz?"

Deniz'in sorusuna, "Biz mi sizin peşinizdeydik? Bizi buraya getirmek için yalvaran kimdi?" diye oldukça aşağılar nitelikte konuşarak cevap verdi Seda.

"Barlas Soykan'la bizi tanıştırırsanız, diye başlayıp, devamında oldukça terbiyesiz teklifler sunan da bizdik galiba, ha?" diye sordu Cem.

"Sanırım kavga çıkacak." diye mırıldandım.

"Ne güzel işte, ortam neşelenir." diyerek bir nevi bana laf sokmuş oldu Kıvanç.

"Teklifleri duyunca heyecandan ne yapacağını bilemeyen kimdi peki?" diye sordu Yeliz.

"Sen ne karışıyorsun kızım?" diye sordu Deniz.

"Arkadaşımı koruyorum!"

"Bak, kızsın diye bir şey yapmıyorum ama daha fazla sinirlendirirsen üzerine kusarım, anladın mı beni?"

Cem'in tehdidine karşılık olarak, "Üzerine mi kusarsın?" diye alaycı bir şekilde sordu Seda.

"E ama bu benimle dalga geçiyor!" diyerek Seda'yı bize şikâyet etmiş oldu Cem.

"Nehir!" diye seslendi Irmak. "Şimdi biz, burada, bu iki kendini bilmez kaşarı dövsek, Kıvanç ve senin için sorun yaratmış olur muyuz?"

Kıvanç'la birbirimize baktıktan sonra Irmak'a döndük ve Kıvanç, "Evet." derken, ben, "Hayır." dedim sırıtarak.

"Kızlar, hastane masraflarınız tarafımca karşılanacaktır, hiç kuşkunuz olmasın!"

17

"Bana kim, neden vurdu?" diye sorduğu sırada, kavga sırasında patlamış olan alt dudağına kendince pansuman yapmaya çalışıyordu Deniz.

"Ben en son Irmak'ın bana doğru gelen uçan tekmesini gördüm, sonrasını hatırlamıyorum." deyince Cem, "Bizi niye dövdün lan?" diye sordu Deniz.

"Hakikaten ya... Kızları döverken hızını mı alamadın, n'aptın? Bu çocukların ne suçu, günahı vardı?" diye sordum.

"O gereksizlerle bizi muhatap etmelerinden daha büyük günahları olabilir mi sence?"

Kısa süren duraksamamın ardından, "Haklısın." dedim çünkü öyleydi. Cem ve Seda? Deniz ve Yeliz? Düşündükçe midem allak bullak oluyordu.

"Şaka maka kızları gerçekten de hastanelik ettin." dedi Cem gülerek ve saniyeler sonrasında, "Ah!.." diye acıyla inleyip, "Çeneme de mi vurdun sen?" diye sordu.

"Her şey iyi hoştu da... Keşke tam da gazetecilerin geldiği anda çıkmasaydı kavga..."

Üçünün de bakışları bana çevrilirken, umursamazca omuz silktim. Başı yanacak olan ne onlar ne de bendim; Kıvanç'tı. Onun sorun olabileceğini söylemiş olmasına rağmen Irmak'a izin veren ben olduğumdan, yine onun başına bela açtığım için suçluluk duygusuyla yanıp tutuşan da bendim. Kıvanç bu olayın üzerine tek kelime etmemiş olsa da olay sebebiyle fazlasıyla rahatsız olduğunu biliyordum. Beni evime bırakması için

yine onun otomobiline binmiştik ve Kıvanç otomobildeyken benimle tek kelime bile konuşmamıştı. Eve gelince sonrasında çok düşündüm fakat otomobilin içindeki korkutucu sessizliğin sebebinin başka ne olabileceği ne yazık ki aklıma gelmedi.

"Dağılsak mı?" diye sordu Irmak.

"Biz yeterince dağıldık bence ama neyse." dedi Deniz, hafif de olsa alınmış gibi yaparken. Kendine yeni yeni gelebiliyordu galiba çünkü benim tanıdığım Deniz bu olayı öylece geçiştirecek biri değildi.

"Ağlamayın, alt tarafı birkaç yumruk ve tekme..."

"Daha öncesinde eğitimini almış birinden gelen birkaç yumruk ve tekme ama!"

Cem'in sözlerine aldırış etmeyen Irmak, oturduğu koltuğumdan kalktı ve yanaklarıma birer öpücük kondurduktan sonra, "Güzel bir geceydi, teşekkürler." dedikten sonra odamdan ayrıldı.

"Güzel bir geceydi mi dedi o?" diye sorarak, yattığı yatağımdan kalktı Deniz.

"İntikamımızı almalıyız!" dedi Cem ve aklına hain planlar geldiğini düşündürten gülüşü suratındayken, Deniz gibi oldukça ağır bir şekilde yatağımdan kalktı.

"Evet ama hızlı davranmayalım. İntikamımız, onun hiç unutamayacağı cinsten bir şey olmalı."

"O uyurken saçlarını mı kessek?" diye sordu Cem.

"Yuh! Onu ben bile yapmam. Cem, iyi misin? Ne kaçtı senin içine kardeşim?"

Cem ve Deniz kendi aralarında konuşarak –büyük ihtimalle benim varlığımı unutmuşlardı– odamdan ayrıldıklarında, onların ardından odamın kapısını kapattım. Doğrudan yatağıma geçmek ve kendimi huzurlu bir uykunun kollarına teslim etmek istesem de içimin rahat etmeyeceğini bildiğimden, komodinimin üzerindeki telefonumu elime aldım.

Son arananlarda Kıvanç'ın ismini görünce rehbere girmeyerek direkt adının üzerine bastım ve telefonumu kulağıma götürdüm.

"Ne var?" diye cevaplandırdı Kıvanç aramamı.

"Selam, nasılsın?" diye daha önce hiç konuşmadığım bir çekingenlikle konuştum.

"İyi." diye soğuk bir şekilde cevaplandırdı sorumu.

Kaşlarımı çatarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordum. "Bak eğer partide olanlar yüzünden beni suçluyorsan –ki hakkın var, tabii ki suçlayabilirsin– bilmelisin ki gerçekten çok üzgünüm. Ben gazetecilerin geldiğini görmemiştim, görmüş olsam neden sırf biraz eğlenelim diye Irmak'a-"

"Berkant kaçmış." diyerek sözümü kesti.

"Ne?" diye bağırdım.

"Akşamüzeri kaçmış, benim de bir saat önce haberim oldu."

Kaşlarım çatıldı, otomobildeki sessizliğinin ve canının sıkkın olmasının sebebini anlarken, dudaklarımı birbirine bastırdım. Büyük ihtimalle çıkan kavgadan sonra bu durumdan haberi olmuştu, haliyle de hem öfkelenmiş hem de morali bozulmuştu.

"Neredesin peki şimdi?" diye sordum merakla. Damla'yı yalnız bırakmaması gerektiği gibi tabii ki kendisinin de yalnız kalmaması gerekiyordu.

"Bizdeyiz; Batu, Ozan ve Damla'yla birlikte."

"Endişelenmem gerekiyor mu?" diye sordum, vereceği cevap ne olursa olsun endişelenmeye devam edeceğimi ikimiz de biliyorduk.

"Babam evin korumalarının sayısını arttırdı. Bana ya da Damla'ya herhangi bir şey olmayacak, merak etme."

"Ben de geleyim mi?" diye sorarken, teklifimi kabul etmeyeceğinden adımın Nehir olduğundan emin olduğum kadar emindim.

"Hayır, uyu sen."

"... ama-"

"Lütfen Nehir, uyu."

"Peki, tamam ama bana saat başı iyi olduğunuza dair mesaj atmanı istiyorum."

"Rapor geç, diyorsun yani?" diye sordu alaycı bir şekilde.

"Bir nevi, evet." dedim inkâr etmeyerek.

"Eğer bu içinin rahatlamasını sağlayacaksa, tamam..."

"Seni seviyorum." diye fısıldadım.

Kısa bir sessizlik oldu, onun da bana karşılık vereceğini sandığım o heyecan dolu anın ardından, "İyi uykular." diyerek aramayı sonlandırdı.

Bir süre telefonu kulağımdan ayırmayarak öylece bekledim, sonra kafamdaki tüm şüpheleri tek seferde bir torbaya koyarak çöpe attım. Kıvanç bana âşık falan değildi. Benden yalnızca hoşlanıyordu, o kadar!

Elimdeki telefonumu yatağıma attıktan sonra başımı iki yana sallayarak güldüm. Ne bekliyordum ki? Tanışmamızın üzerinden yedi ay geçtikten sonra benden hoşlanmaya başladığını ancak itiraf edebilen çocuğun, hoşlanmaya başladığını söylemesinden on dört ay sonra da bana âşık olduğunu itiraf etmesini falan mı? Evet!.. Evet, bekliyordum çünkü olması gereken şey buydu. Geçen bunca zamana rağmen nasıl olur da duyguları sabit kalabilmişti?

Soğuk bir duşun öfkeme iyi gelebileceğini düşünerek banyoma yöneldim. Kapıyı açarak banyoya girdikten sonra ardımdan kapattım ve kilitledim. Evde yalnızca üç kişi yaşıyor olsak ve ben benim dışımdakilerden çekinmiyor olsam da yine de banyoya her girişimde kapısını kilitlerdim, bu bir tür alışkanlıktı ve ben bundan vazgeçmek istemiyordum.

Üzerimdekilerden çabucak kurtulduktan sonra duşakabinin içine girdim ve suyun sıcaklığını ayarladıktan sonra –ne

ortaydı ne de çok soğuktu– fıskiyeyi yerine taktım. Su saçlarımın arasından süzülerek kafa derimi ıslatırken, gözlerimi kapattım ve bir an önce sakinleşebilmeyi umut ederken, içimden şarkı söylemeye başladım. Baktım ki olacak gibi değil, içimden söylediğim şarkıyı, hazır etrafta kimse yokken, rahat rahat, hiç utanç duymadan sesli bir şekilde söylemeye karar verdim.

"Sen de sev ama sevilme,

Aşk acısı çek ben gibi..."

Duraksadım, konuş Yıldız abla, diye geçirdim içimden.

"Çok özle ama kavuşma,

Kavuşamadığım gibi.

Senin de yüreğin yansın,

Başka ellerde mum gibi..."

Saçlarımı şampuanlamaya başladığım sırada gözlerime kaçan şampuan, ruh halimin zaten çok da iyi olmadığı bir âna denk geldiğinden, ağlamaya başladım.

"Çaresizlik ayrılmasın,

Kapından köle gibi...

Senin de kalbini çalsın,

Başkaları mal gibi..."

Gözlerimi ve saçlarımı durulamaya başladım, ara ara duraksıyor olsam da şarkıyı söylemeye ağlayarak devam ediyordum.

"Sevdam yüreğinde kalsın,

Gizli bir günah gibi...

Geri dönme istemem ki,

Ben eski ben değilim ki,

Hayat öyle bir oyun ki,

Ne rolü var ne sahnesi.

Sen de mutlu olma e mi?

Sen de sev sevilme e mi?"

Ağlamayı keserek kaşlarımı şaşkınlıkla yukarıya kaldırdım. Alt tarafı Kıvanç'ın bana âşık olmadığını bir kez daha fark etmiş ve üzülmüştüm, neden bu kadar dramatikleştirmiştim ki olayı? Dahası neden Yıldız Tilbe'nin onca şarkısının arasından bu şarkısını seçmiştim?

"Galiba delirdim." dedim bir dakika öncesinde elime aldığım fıskiyeye bakarak. "Biraz önce sana konser verişimin, tuhaf bir duygu karmaşası yaşayarak ağlayışımın ve tam olarak şu anda seninle konuşuyor oluşumun da kanıtladığı gibi; evet, delirdim!"

Başımı kendimi onaylamazcasına iki yana sallarken, sakinleşme işinde pek de iyi olmadığım kanaatine vardım. Durulanma işlemini kısa tuttuktan sonra da bornozuma sarıldım, saçlarımı aynı çabuklukla kuruttum, yüzümü ve vücudumu nemlendirdim. Bornozumu tekrar üzerime aldıktan sonra da banyomun hemen karşısındaki kıyafet odama geçtim. Ne giyeceğimi bilemediğim, odanın tam ortasındaki koltukta öylece oturduğum yarım saatin sonunda, beyaz, askılı ve şortlu pijama takımımı giyinmeye karar vermiştim.

Göğüs kısmında dantelleri bulunan pijamam, saatler öncesinde giymiş olduğum şortumu hatırlatırken, önce sırıttım, sonra yine öfkelendim. Kıvanç gibi benim de dengesizleşmeye başladığımı fark etmemle ise kendimden korkarak kıyafet odamdan ayrılıp yatağıma geçmem bir oldu.

Gittikçe o bana benziyordu, ben ise ona benziyordum. Bu düşünce hem korkmama hem de mutlu olmama sebep olurken, gözlerimi kapattım. Kendimi uykunun kollarına teslim ederken, Berkant'ın ne Damla'ya ne de Kıvanç'a zarar vermemesi için dua ediyordum.

--

Yavaşça gözlerimi açıyorum. Tavanımla bakışan gözlerim, tavanımda birçok farklılık bulurken, sol kaşım hafifçe havalanıyor. Burnum bana hem yabancı hem de tanıdık gelen bir

koku alıyor. Kokunun sahibini aramak için, yattığım yerden doğrularak oturur pozisyona geçiyorum. Yanımdaki, varlığını henüz hissedebildiğim sarışın kıza çevrilince gözlerim, üzerindeki örtünün açıkta bıraktığı çıplak sırtıyla karşılaşıyorum. Benim sırtıma oldukça benzeyen bu sırt ve saçlarıma benzeyen koyu sarı saçlar, kaşlarımı çatmama sebep oluyor.

"Hey!" diyorum, çıkan sesin karşısında ürkmeden edemiyorum.

Kızın çıplak omzuyla birleşen elimi görünce, gözlerim irice büyüyor. Benim elim olmayan fakat çok yakından tanıdığım bu ele öylece bakakalıyorum. Sırtüstü döndükten sonra gözlerini açan ve uyku mahmurluğuyla parıldayan gözlerini bana diken kız, yani ben, "Uyumayacaksan kalk." diyor.

"Nehir?" diye sorguluyorum.

Birkaç saniye sonra gözleri irice açılan kız, yani ben, "Kıvanç!" diye bağırıyor bana.

Kız kendini geriye doğru çekerken, çıplak olduğunun farkında olmadığından sanırım örtüyü çekmiyor ve memeleri açıkta kalıyor.

"N'oluyor ulan?" diye bağırarak soruyor.

Yalnızca ellerime bakarak bile ellerimin aslında Kıvanç'ın elleri olduğunu anlayabiliyorum. Karşımdaki, içinde Kıvanç'ın ruhu olan fakat aslında bana ait olan bedene bakıyorum; bedenimin çırılçıplak olduğunu fark edince, ruhumun içinde olduğunu anladığım fakat aslında Kıvanç'a ait olan bedene bakmak bile istemiyorum.

--

Saçlarımı yalayan nefesin ürpertisi ile gözlerimi açtım. Kaşlarımı çatarken, rüyamın tuhaflığını sorgulamaya başlamıştım ki burnumun bana oldukça yabancı gelen bir kokuyu almasıyla kalbimin hızla çarpması bir oldu.

Sol yanımda yatan insan bedeni, her ne kadar bana dokunmuyor olsa da varlığını hissettirebilmişti. Saçlarımın kokusunu içine çekerken, az da olsa ses çıkaran bu bedenin sahibinin Kıvanç olmadığından emindim. Gözlerim açıktı, ya bedenin sahibi uyanık oluşumu umursamamıştı ya da henüz fark etmemişti.

Bir kez daha kokumu içine çekmesiyle, daha fazla kalbimin çarpıntısının bende bıraktığı etkiye dayanamayacağımı anlayarak, yatağın sağ tarafına doğru yuvarladım bedenimi.

Yataktan düşer gibi kalktıktan sonra komodinimin üzerindeki gece lambasını elime alırken, "Kimsin sen?" diye bağırarak sordum.

Elimdeki lambanın keskin ışığı gözlerimin acımasına sebep olsa da saniyeler sonrasında seçebildiğim yüz, kalbimin biraz öncekine nazaran daha hızlı atmasına sebep olmuştu.

"Berkant?"

Yattığı yatağımdan doğrulurken, "Baştan uyarayım seni, bağırman hiçbir şekilde mantıklı olmayacak çünkü evdeki herkes ölü uykusuna dalmışçasına uyuyor." deyince, uyarısına rağmen, girdiğim şoktan çıkar çıkmaz çığlığı bastım.

Benim çığlık çığlığa bağırırken olduğum yerde zıplıyor oluşum, onun biraz olsun endişelenmesine sebep olmazken, "Kendini boşuna yarıyorsun ama..." dedi.

Boğazımın yırtılmışçasına ağrımaya başladığını hissedince, çığlık atmayı kestim. Zıplamaya da bir son verince, "Ne istiyorsun benden?" diye sordum.

"Sana zarar vermeyeceğim, lütfen elindeki lambayı yerine bırak."

"Ne istiyorsun benden?"

"Sana zarar vermeyeceğim, dedim. Bırak o elindekini."

Eğer bana zarar vermeye kalkacak olursa elimdeki lambayla ona engel olamazdım, bunu biliyordum ama sanki

elimde bir nesne tutuyor olmam bana az da olsa güven veriyormuş gibi hissettiriyordu; bu yüzden lambayı dediğini yaparak bırakmayacaktım.

"Ne istiyorsun benden?" diye tekrarlarken, bu sefer bağırmıştım.

"Ben Kıvanç değilim!" diye bağırarak karşılık verdi bana. "Onun aksine ben sana asla zarar vermem!"

Kaşlarımı çatarken elimdeki lambayı yavaşça indirdim, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum. "Asıl Kıvanç bana asla zarar vermez."

Hiç duraksamadan, "Verdi." diyerek inatlaştı benimle.

Onunla konuşmaya devam ediyor olmam bile saçmalığın daniskasıydı, bu yüzden buna bir son vermeye karar vererek lambayı sol elimden sağ elime aldıktan sonra bir adım geriledim. Kaşlarını kaldırarak ne yapmak istediğimi anlamaya çalıştı. Hafifçe eğildiğim sırada ne yapmak istediğimi anlamış olmalıydı ki bana doğru atıldı, ondan daha atik davranarak komodinin üzerindeki telefonumu kapar kapmaz sağ elimle tutmakta olduğum lambayla kafasına vurdum. Dengesini kaybetmek üzere olduğunu fırsat bilerek iki bacağının arasına dizimle tekme attım.

Berkant'ın acıyla inlemeye başlamasıyla, lambayı yere fırlatmam ve odamdan koşarak ayrılmam bir oldu. Basamaklardan koşarak inerken, aylar öncesinde acil aramalara kaydetmiş olduğum Kıvanç'ı arıyordum.

Beni hiç mi hiç şaşırtmayarak aramamı cevaplandırmadı, ben de onu tekrar ve tekrar aramak yerine polisi aradım; onlara durumumu hızlıca anlattım. Konuşmayı sonlandırdıktan sonra kendime güvenli bir yer ararken, "Anne!" diye bağırdım. Odasına gitmek yerine aşağı kata inmiş olmamın pişmanlığını yaşarken, "Ecrin teyze!" diye bağırmaya devam ettim. Birçok kez isimlerini bağırarak seslenmiş olmama rağmen

hiçbir kıpırdanma olmamıştı, böylelikle ben de Berkant'ın doğruyu söylediğini anlamıştım.

Evimizin kapısı kilitliydi ve üzerinde anahtarı yoktu. Ecrin teyzenin anahtarları nereye koymuş olabileceğini düşünürken, Kıvanç'ı iki kez, Batu'yu ise bir kez aramıştım. İkisinin de aramalarımı açmadığı üç dakikanın sonunda kendimi yemek odasında bulmuştum. Damla'yı aramak için harekete geçeceğim sırada, Berkant'ın bulunduğum yerin ışığını açmasıyla duraksadım.

Aramalarımı gördükten sonra beni arayacaklarını, aramalarına cevap vermediğimde ise kötü bir şey olduğunu düşünerek benim için endişeleneceklerini biliyordum. Kurtulacaktım; ya polisler ya da Kıvançlar beni kurtaracaktı. Bu düşüncem az da olsa içimin rahatlamasına sebep olurken, etrafta yine onun kafasına vurabileceğim bir şey aramaya koyuldum.

Ben henüz herhangi bir nesneyi elime alamamışken, dahası ona vurmak için uygun nesne bulamamışken, birkaç büyük adımda yanıma vararak beni ittiren, bedenimin duvarla buluşmasını ve eş zamanlı olarak elimdeki telefonumun da yere düşmesini sağlayan Berkant, "Kimi aradın?" diye öfkeyle sormuştu.

Polisi aradığımı söyleseydim eğer tekrar hapsedilmekten korkabilir, bana zarar verdikten sonra kaçabilirdi ya da kaçarken beni de yanında götürebilirdi; bu yüzden bir isim söylemek zorunda olduğumun farkındayken, "Kı- Kıvanç..." dedim. Konuşurken kekelemiştim çünkü delice bakan gözleri beni fena halde korkutuyordu.

"Neden?" diye bağırarak sordu. "Neden bana bunu yaptın?"

Kaşlarımı çatarken, "Neyi?" diye sordum.

"Ben sana kötü hiçbir şey yapmadım ama o... O, yaptı ve sen ondan korkman gerekirken benden korktun, benden korktuğun için de asıl korkman gereken kişiye, ona koştun. Neden?"

Kafamı karıştıran konuşmasında yalnızca tek bir cümleye takılarak, "Yapmadı. O bana kötü hiçbir şey yapmadı!" diye tıslayarak karşı çıktım ona.

Tamam, tanışalı bir yıl olana dek kalbimi çok kırmıştı ama olduktan sonra kırmamıştı ki... Berkant'ın bizim hayatımıza yeni okulumuzla birlikte dâhil oluşundan, Kıvanç ve ben tanışalı bir yıl olduktan sonra Kıvanç'ın kalbimi kırdığı anlar bir elin parmağını geçmeyecek kadar az olmuştu; bu yüzden şimdi onun bana kötülük yaptığını söylemesi saçmalıktı!

Sol eli sağ omzumu duvara gömmek istercesine itmekteyken, yumruk yaptığı sağ elini suratıma doğru hızla savurdu ve sandığımın aksine suratım yerine duvara vururken, "Yaptı!" diye bağırdı.

Duvara vurduğu üçüncü yumruktan sonra duraksadı, kendi bedenini, biraz önce duvarla buluşan benim bedenime yasladı ve ben korkudan kıpırdayamaz hale gelmişken, yüzünü saçlarımın arasına gizledi. Bir süre öylece durduk, bana yılları andıran bir sürenin ardından cesaretimi yeniden toparlayabildiğimde, ona ikinci kez tekme atmak için hazırlanıyordum; o ise bu sırada saçlarımın kokusunu içine çekmekle meşguldü.

"Ben bu kokuyu bir kez olsun içime çekebilmek için şimdiye dek kaç kişiyle savaştım, kaç kişiyi öldürdüm, biliyor musun sen?"

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarıya doğru kalkarken, "Sen..." diye başladım söze fakat devamını getiremedim.

Yüzünü tekrar görebilmem için başını kaldırdı, sağ işaret parmağıyla şakağına bastırdı, "Burada..." dedi. "Burada benim dışımda kaç kişi daha var, biliyor musun?" diye sordu.

Bedeninde yaşayan diğer kişiliklerden bahsettiğini anlayınca, rahat bir nefes verdim fakat sonra bunun daha tehlikeli olabileceğine karar vererek daha fazla korkmaya başladım.

"Ben senin için başkalarını öldürürken, o seni öldürdü." dedi acı içinde. Onu anlamadığımı söylemek üzereyken, "Gözünü bile kırpmadı, biliyor musun? Sen düşerken, o öylece seyretti seni; düştüğünde ağlamadı, üzülmedi bile..." diye devam etti.

Kısa bir duraksamanın ardından, "Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum çünkü eğer daha açık konuşmazsa, biraz önceki sözlerini yanlış anlayabilirdim.

"O çok sevdiğin Kıvanççığın seni ölüme itti."

"Hayır!" diye karşı çıktım.

Ona karşı çıkmama sinirlenmiş olmalıydı ki saçlarımdan tutarak beni kendisine doğru çekti, arkasındaki yemek masasının üzerine yatırdı. Başım, sırtım, kalçam ve bacaklarımın diz kapaklarımdan yukarısı yemek masasının üzerindeyken, bacaklarım aşağı sarkar haldeydi. Ben onu ittirmeye çalışırken, o hiç zorlanmadan, önce masanın üzerine, sonra da benim üzerime çıktı. Sağ eliyle sol bileğimi tutarken, sol eliyle de sağ bileğimi tutmuştu. Masanın üzerinde savunmasız bir şekilde yatarken çırpınmaya çalışıyordum fakat nafileydi; Berkant, sandığımın aksine çok daha fazla güçlüydü. Onu dakikalar öncesinde, odamda, nasıl nakavt ettiğimi şimdi bir türlü anlayamıyordum.

"O seni köprüden aşağıya itti!" diye bağırırken, üzerime doğru eğilmiş, konuşurken verdiği pis nefesinin yüzüme çarpmasına neden olmuştu.

Yüzümü buruştururken, "İtmedi!" diye bağırdım.

"Kendi gözlerimle gördüm!"

Başımı iki yana sallarken, "Yalan söylüyorsun!" diye bağırarak karşılık verdim.

Benden uzaklaşarak yüzlerimiz arasındaki mesafeyi arttırdı ve gözleri saçlarımla buluşurken, "Saçlarından kanlar akıyordu." diye yumuşak bir sesle başladı anlatmaya. "Kokun seni terk etmişti. Ölüm gibi kokuyordun. Senin o çok

sevdiğin Kıvanççığının aksine ben o kadar üzüldüm ve o kadar ağladım ki..."

"Sus!"

"Annene söyledim." diye devam edince, istediğimin aksine susan taraf ben oldum. "Arkadaşlarına söyledim ama bana inanmadılar. Bana inanmıyorsanız köprüye gidin, Kıvanç'ı orada bulacaksınız, dedim."

"Sus!" diye tekrar bağırdım. Yalan bile olsa bunları duymak istemiyordum işte! Neden anlamak istemiyor ve anlatmaya devam ediyordu ki?

"Gittiler." diye beni dinlemeyerek devam etti. "Buldular da..." Kaşlarımı çattım. "... ama inanmadılar. Kıvanç'ın seni ölüme ittiğine inanmadılar!"

"Canım acıyor." diye fısıldadım.

Üzerimdeki fiziksel baskısını kaldırsa da psikolojik baskısını kaldırmadı. Acıyan yerim bileğim, bacaklarım ya da vücudumdaki başka herhangi bir uzvum değil; kalbimdi. Beni masanın üzerinde öylece bıraktıktan sonra oldukça yavaş davranarak başköşedeki sandalyeye oturmuştu. Kalbimin üzerindeki ağır yükün nefes alışımı zorlaştırmasını umursamazken, yattığım yerden doğrulmaya çalıştım.

"Çok bağırdım." diye devam etti. Masanın üzerinde öylece otururken titremeye başlamış olan bedenimi hareket etmeye zorladım fakat başarılı olamadım. "Anlatmaya çalıştım ama inanmadılar. Onların bu davranışı benim öfkelenmeme, çok öfkelenmeme sebep olunca ise kontrolümü kaybettim." Yaşlarla dolan gözlerim doğrudan Berkant'a bakıyordu. Doğruyu söylüyor olabilir miydi? "Aylar sonrasında kontrolü tekrar elime alınca, ilk işim tabii ki de seni aramak oldu. Buldum seni. O katilin yanındaydın, kahkahalarla gülüyordun. Nasıl yapabildin bunu? O seni hiç umursamamışken, ölüme itmişken, sen nasıl olur da hâlâ onun senin kokunu almasına izin

verebildin?" Midemin bulanmaya, yerin ayaklarımın altından kaymaya başladığını hissedebiliyordum. "Öğrendim sonra gerçeği. Hani o çok sevdiklerin var ya... Annen, arkadaşların falan... Olan biteni biraz olsun araştırmak yerine üstünü kapatmışlar; polise aslında yalnızca benim şahit olabildiğim o gece hakkında yalan ifade vermişler, seni yine o tehlikenin, katilin kollarına atmışlar."

Polis sirenlerinin sesleri kulaklarımdan içeriye bir uğultu misali dolarken, "Bu doğru olamaz." diye fısıldadım.

Sirenlerin onun için çaldığının farkına varamamış olan Berkant, "Doğru!" diye bağırdı. "Kör olmayı bırak artık! O seni ölüme itti! O seni hak etmiyor. O seni sevmiyor!"

"Kıvanç bu dediklerini yapmış olamaz."

"Neden?" diye sordu öfkeyle. "Neden bana inanmıyorsun?"

"... çünkü o Kıvanç." diye fısıldadım. Gözlerim kararırken, "... ve ben de onun Solucan'ıyım." diye devam ettim.

18

26 Haziran 2016 tarihi itibariyle, üniversite tercihi yapmama olanak sağlayacak tüm sınavları vermiş bulunmaktaydım.

İlk sınavın bitiminde olduğu gibi, son sınavın bitiminde de gözetmen öğretmenler tarafından uyarılıncaya dek sınıfı terk etmemiştim. Terk ettiğimdeyse, diğer tüm sınavlarda olduğu gibi beni görür görmez bana kocaman sarılmıştı annem ve benden ayrılırken sınavımın nasıl geçtiğini sormuş, aldığı olumsuz cevabın ardından ise moralinin bozulmasına engel olamamıştı. Eve gitmek istediğimi söylediğimde, her sınav çıkışında olduğu gibi bu sınavın çıkışında da arkadaşlarımla buluşacağımı düşünmüş olan annem, bu isteğimi şaşkınlıkla karşılamış fakat yine de bana herhangi bir soru sormamıştı. Birlikte otomobile atladığımız gibi evin yolunu tuttuğumuz sırada, ona herhangi bir açıklama yapmam gerektiğini biliyor olsam da yapmamıştım ve eve vardığımızda, içimde gün geçtikçe büyüyen öfke ve şüpheyi de yanıma alarak kendimi odama kapatmıştım.

Saatlerdir odamdan dışarıya adımımı atmamıştım; üç defa duş alıp çıkmış, dört defa baştan aşağı kıyafetlerimi değiştirmiş, küçük koltuğuma oturmuş, yatağıma yatmış, çalışma masamın üstünde bağdaş kurarak oturmuş, olduğum yerde esneme hareketleri ile esnemiş ve hatta amuda bile kalkmıştım. Düşünceler beynimi kemirirken öylece duramamıştım yerimde.

Berkant'ın polisler tarafından yeniden yakalanmasının ve tabii ki benim zihnimi allak bullak etmesinin üzerinden tam iki hafta geçmişti. Bu iki hafta beni fazlasıyla zorlamıştı

çünkü arkadaşlarımın moralini bozup da sonrasında sınavlarının kötü geçmesine neden olmamak için, kafamı karıştıran Berkant'ın sözlerini onlarla paylaşmamıştım. İçimde tuttuklarım, zihnimde kalın kökleri olan şüphe ağacımı büyütmüş, büyüyen ağacımın meyve vererek beni öfkelendirmesine sebep olmuştu. Tamam, Kıvanç'ın öyle bir şeyi asla yapmayacağını biliyordum; bundan emindim fakat o gece Kıvanç'ın uyuşturucu krizi geçirerek hastaneye yatırıldığını söylemişlerdi bana ve bu yüzden de şüphelenmeden edemiyordum. Kriz anında mantıklı düşünememiş ve Berkant'ın dediklerini yapmış olabilirdi. Bilinçli bir şekilde yapmayacağından emindim fakat durup düşününce, bilinci yerinde değilken bile yapmamıştır, diyemiyordum. Kıvanç çok fazla öfkelendiğinde bilinci yerinde bile olsa kendi gibi davranamazdı, onun bu huyunu iyi bilirdim. Beni ne kadar seviyor olsa da şimdilerde bile bana öfkelendiğinde onu ilk tanıdığımdaki kaba Kıvanç'a dönüşüyordu, sırf bu yüzden de Berkant'ın söyledikleri doğru olabilirdi. Öte yandan, Berkant'ın Kıvanç'ın düşmanı olduğunu da biliyor, Kıvanç'ın o geceki halinden faydalanarak ona iftira atmış olabileceğini de düşünmeden edemiyordum.

Kafamı duvara vurmaktan vazgeçince durdum, başımın ağrısının ve dönmesinin geçmesini bekledim. Ellerimin içi hâlâ duvarla temas halindeyken, bakışlarım ellerime kaydı ve sonra gözlerimin önüne Kıvanç'ın elleri geldi. Uzun, orta kalınlıkta parmakları vardı. Tırnaklarının içi onu tanıdığımdan bu yana hep temiz, uzunluğu ise zaman zaman gitar çalan birine göre ideal uzunluktaydı. Sağ elinin avuç içinde küçük, nokta kadar bir morluk vardı. Morluğun sebebini sormuştum daha öncesinde birkaç defa fakat her defasında sorumu geçiştirmiş, hiçbir zaman gerçeği anlatmamıştı bana.

Hayranlıkla seyrettiğim elleri omuzlarımla buluşunca, dokunmakta olduğum duvardan bir adım sendeleyerek uzaklaştım. Karanlığın içindeyken bile parıldayan güzel ellerinin

omuzlarımı sertçe ittirmesi başımın ağrısının artmasına sebep olurken, hafifçe kaşlarımı çattım.

Olabilir miydi? Kıvanç gerçekten de beni itmiş olabilir miydi?

Bu ve benzeri soruların cevaplarını öğrenmemin tek yolunun, o geceyi hatırlamam olduğunu biliyordum fakat ne yazık ki geçen aylara rağmen hâlâ o geceki yaşanılanları hatırlayamamıştım. Tamam, biraz önce ellerinin omuzlarımdan tutarak beni ittiğini görmüştüm fakat o anın zihnimin bana bir oyunu olduğuna inanmak istiyordum.

"Kendinden utanmalısın." diyerek kendime kızmaya başladım. "Kıvanç'ın seni ne kadar çok sevdiğini biliyor olmana rağmen böyle aptal saptal şeyler düşünebiliyorsun ya... Pes!"

Nefes almak bana artık oldukça güç gelmeye başlamışken, sertçe yutkundum.

"Yapmadı." dedim içimdeki şüpheye yönelik. "Köprüden düşen bendim. Kıvanç itmedi beni. Kendi başıma düştüm. O gece, orada yalnız başıma ne işim vardı bilmiyorum ve ne şekilde düştüğümü de bilmiyorum ama-"

Sustum çünkü kendimin bile artık inanmadığı şeyleri dillendirmem lüzumsuzdu.

Ayaklarım artık beni değil de zihnimdeki şüphe ağacını dinlemeye başlamışken, evden telefonumu bile almadan çıktım. Gideceğim yeri biliyor, evime geri döndüğümde şüphe ağacımın yanıldığını anlayarak çoktan kurumuş olduğunu görmeyi diliyordum.

--

Boş köprüye öylece bakmaya devam ettiğim dakikaların sonunda nihayet beni buraya kadar getirmiş olan ayaklarım adım atabildiler de köprüye doğru ilerlemeye başladım.

Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki her an patlayacakmış gibi bir his vardı içimde. Bu kadar heyecanın benim için iyi olmadığını bildiğimden, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum

fakat kendi kendimi sakinleştirme işinde hiç iyi olmadığımdan yapamıyordum.

Köprüye adımımı attığım ilk anda, o geceye dair bir şeyler hatırlarım diye düşünmüştüm fakat ne yazık ki öyle olmadı; adım atmaya devam ederek köprünün ortasına kadar yürümeme ve bu sırada hafızamı epey zorlamama rağmen hiçbir şey hatırlamayınca, yalnızca zihnimdeki meyvelerden birkaçının çürümesine neden oldum, o kadar...

Köprünün bir ucundan diğerine yürüdüm, nehri seyrettim bir süre ama hiçbir şey hatırlayamadım. Meyvelerin tümünün çürüdüğünü gördüğümdeyse gitme vaktimin geldiğini düşündüm.

Geldiğim yöne doğru yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm... Köprüyü ardımda bırakmamı sağlayacak son adımımda, Kıvanç'ın bana, "Nehir!" diye bağırarak seslendiğini duydum; başımı hızla arkama çevirdim ve hâlâ boş olan köprüye baktım.

Köprüye adımımızı attığımız ilk an, "Kıvanç!" diye fısıldadım. Aklıma gelen o düşüncenin doğru olmamasını umuyordum. "Burası neresi?"

"Hazel'ı öldürdüğüm köprü." diye dürüstçe yanıtladığında sorumu, adım atmayı kestim ve o da bunu umursamayarak kendi başına yürümeye çalıştı.

Öylece durduğum ve onun da yürümeye çalıştığı saniyelerin sonunda ayakta durmakta zorlanan Kıvanç, bir anda yere düştü ve sanki günlük hayatında da bunu hep yaşıyormuş gibi hiç duraksamadan dizlerinin üzerinde sürünerek ilerlemeye başladı.

Beni, ilk aşkının öldüğü yere getirdiğine inanamıyordum. Onsuz kaldığım acılı bir aydan sonra bana bunu yaptığına inanamıyordum.

"Sen tam bir..." diye başlayan öfkeli cümlemi yarıda kesmeme sebep olan şey, Kıvanç'ın olduğu yerde titremeye başlamasını görmemdi.

Bu sefer sallanmıyor, resmen titriyordu.

Korkarak ve endişeyle ona doğru koştum ve yanına vardığımda, dizlerimin üzerine çökerek onu omuzlarından tutmaya çalışırken, "Kıvanç!" diye bağırdım. Alnındaki ter damlalarını görünce, "Ateşin mi var?" diye sorup sağ elimi alnına koydum. Ateşinin olmadığını, yalnızca soğuk ter akıttığını anladığımda, "Neden terliyorsun?" diye sordum.

Bana oldukça yabancı gelen bu anı; içimin korkuyla dolup taşmasına, kalbimin acıyarak atmaya devam etmesine sebep oldu.

Başımı çevirdiğim gibi bedenimi de köprüye doğru çevirdim, yaşlarla dolan gözlerim görüşümü bulanıklaştırırken, başımın dönmeye başladığını hissettim.

"Hayır." diye fısıldadım.

Şaşkınlıkla bakan gözlerimin, Kıvanç'ın omuzlarımdaki güzel ellerine takılı kalmış olduğunu gördüm.

"Hayır!"

Köprünün tahta korkuluğunun belimde bıraktığı acıyı hissettim.

"Hayır, hayır, hayır... Lütfen!"

Göğsüne dokunarak onu itmeye çalıştığımı, benden katbekat daha güçlü olan Kıvanç'ın ise beni omuzlarımdan tutarken biraz olsun zorlanmayarak geriye doğru ittiğini gördüm.

Ağlamaya başladım.

Gözlerindeki yakıcı öfkenin beni nasıl tutuşturduğunu, bana nasıl bir acı yaşattığını hatırladım.

Hıçkırarak ağlamaya başladım, "Yaptı." diye fısıldadım. "Kıvanç beni ölüme itti."

19

"Ah be kızcağızım!.. Yine kim, neden üzdü seni?"

Tanıdık gelen ses kaşlarımın çatılmasına sebep olurken, sesin geldiği yöne doğru çevirdim başımı ve onu gördüm.

Hatırladığım gibi değildi; gözlerinin altındaki halkalar daha da belirginleşmiş, beyaz saçları daha da seyrelmiş gibiydi. Onu ilk –ve şu ânı saymazsak– son kez iki yıl önce görmüş; onunla tanışmış, konuşmuştum. Hiç tanımadığım biriyle konuşmaya oldukça ihtiyacım olduğu bir anda girmişti hayatıma ve çıkarken hayatımın tümüyle değişmesini sağlayacak bir karar almama sebep olmuştu. Onun sözlerine kulak kesilerek bir liste hazırlamış, sonrasında Kıvanç ile tanışmıştım.

Dudaklarım titrerken, ona adıyla seslenmek, sarılmak istedim fakat aklıma adını dahi bilmediğim gelince yapamadım. Ağlamaya başladım, o ise biraz sonra yanıma otururak tam da istediğim gibi bana sarıldı.

"Ağla kızcağızım, ağla..."

Eğer bundan birkaç hafta önce söylemiş olsaydı bu sözü, o zamanlarda duygularımı yoğun bir şekilde yaşayınca baygınlık geçirdiğim için onu reddederek ağlamayabilirdim fakat şimdilerde son iki aydır düzenli olarak gittiğim terapiler sayesinde kendimi kontrol edebiliyor, çoğunlukla baygınlık geçirmeden atlatıyor olduğumu bildiğimden, söylediğini yaparak ağladım; o da başımı okşadı, öptü ve sadece sustu.

Bir süre sonra her geçen saniyede daha da kötüleştiğimin farkına varınca ondan uzaklaştım, gözlerimi ovuşturarak

ağlamayı kesmeyi denedim. Onun beni izlediğini biliyorken nihayet ağlamayı kesebildim ve sonra tekrar ona döndüm.

"Şimdi iyi misin biraz?" diye sorunca, başımı salladım. "Anlatmak ister misin?" diye devam edince, tekrar başımı salladım.

... ve sonra anlattım.

Onun yanından ayrıldıktan sonra Irmak'la konuşarak bir liste hazırladığımı, birkaç ay sonrasında Kıvanç'la tanıştığımı, Kıvanç'la ettiğimiz tüm kavgaları, ayrılıklarımızı, kaçırılışımı, Ushan'ın benim yüzümden vuruluşunu, Kıvanç'ın gidişlerini, gelişlerini, geçmişini, kardeşinin ölümünden sonra yaşadıklarımızı, hastanede geçen günlerimizi, taburcu olduktan sonra Kıvanç'ın bana nasıl davrandığını, Berkant'ın Kıvanç hakkında söylediklerini... Son iki yılda Kıvanç'la yaşadığımız ne varsa anlattım.

Konuşmayı kestiğimde havanın kararmış olduğunu gördüm, saatlerdir konuşuyor olduğumu anlayarak utanmadan edemedim. Bedenim utançla dolup taşmışken, "Sence ne yapmalıyım?" diye sorarak arsızlığın dibini yaşadım.

"Ah, ah!.." derken, kendi dizlerine birkaç defa vurdu ve bana doğru dönerek, "Tüm bunları yaşamanın sorumlusu ben miyim?" diye sordu.

Bir nevi doğru olsa da "Hayır, ne alakası var?" diyerek yalanladım.

"Seni ilk gördüğümde, tek derdin annenle babanın sana yeterince ilgi ve sevgi göstermiyor oluşuydu fakat şimdi bakıyorum da... Aşk sana ne yapmış böyle..."

"Dermanın aşkta, dedin, ben de âşık oldum işte."

"Evet, olmuşsun hatta çok güzel bir âşık olmuşsun ama güzel bir aşk yaşayamamışsın be yavrum!.."

Kaşlarım çatılırken, sertçe yutkundum. Bu kadının sözleri bana neden bu kadar doğru geliyordu?

"Keşke anlaşmaya uysaydınız da sen ona âşık olduktan sonra bir daha hiç görüşmeseydiniz, güzel bir âşık olarak kalsaydın çünkü sen aşkını onunla yaşarken, hem aşkına hem de kendine zarar vermişsin. Şimdi dönüp bak ardına. Ne görüyorsun? Ona zarar verdiğini hatırlıyor musun? Senin yaptığın kötü bir şey sonucunda onun üzüldüğünü, ağladığını, belki de ölmek istediğini hatırlıyor musun hiç?"

Başımı iki yana sallarken şaşkınlık içerisindeydim.

"Âşık olan sensin diye tüm acıyı senin çekmen şart değildi ki... Bunu kendine neden yaptın? Aşkın kendisi zaten bir yarayken, sen neden kanadın?"

"Ben..." dedim ve sustum.

Ne diyebilirdim ki? Kendimi, Kıvanç'ı, yaşadıklarımızı savunacak tek bir kelime dahi gelmiyordu dilimin ucuna çünkü haklı olduğunu biliyordum. Biraz önceki sözleriyle yalnızca gözlerimi değil, zihnimi de açmıştı.

"Sen artık git." dedi başını hafifçe sallayarak. "Senden gerçekleri saklayan arkadaşlarını da sana mutluluktan çok mutsuzluk yaşatan o çocuğu da bırak ve git."

Şaşkınlıkla bakakaldım ona. Nasıl yapabilirdim ki bunu? Evet, benden sakladıkları gerçek yadsıyamayacağım kadar önemli bir gerçekti ve evet, olayın iç yüzünü araştırmayarak konuyu kapatmış olmaları da yanlıştı fakat onlar benim ailemdi. Onlara sırtımı dönüp de nasıl gidebilirdim ki?

Sustum bir süre ve öfkeyle dalgalanan denizi seyrettim; onun gibi benim de içimde öfke dalgalarının gezindiğini hissederken, tekrar teyzeye döndüm.

"Neden, diye sormayayım mı?"

Buruk bir şekilde gülümsedi, "Sor tabii..." dedi. "İçinde kalmasın fakat şunu da bil ki hiçbir şeyin nedeninin, o şey yapıldıktan sonra önemi yoktur."

"Nasıl yani?"

"Ne yapacaksın? Bana neden anlatmadınız, mı diyeceksin? Üzülmeni istemedik, dediklerinde ne fark edecek? Sana verdikleri bu neden, sakladıkları gerçeğini değiştirecek mi?"

"... ama benim için, sonuçta sırf ben üzülmeyeyim-"

"Beni neden ittin mi diyeceksin? Uyuşturucunun etkisindeydim, dediğinde ne yapacaksın? Ha öyle mi, tamam ya, sorun yok, alt tarafı ölümden döndüm, mü diyeceksin? Ne derse desin, ne fark edecek? Seni itti mi? İtti. Sen, âşık olduğun çocuk yüzünden ölümden döndün mü? Döndün. Artık nedenlerin bir önemi var mı?"

"Haklısın." diye fısıldadım. Gözyaşlarım yeniden gözlerime hücum ederken, "Artık nedenlerin hiçbir önemi yok." diye devam ettim.

--

"Neden toplandığımızı biri söyleyebilir mi?"

"Cidden ya! Bir saat olacak neredeyse."

"Kıvanç'ı özellikle getirmememizi istediğine göre-"

"Kıvanç'a bir sürpriz yapacağız."

"E ama neden tüm sürprizler Kıvanç'a yapılıyor? Benim için de yapsanıza... Ufak da olsa kabulüm, yeter ki sürpriz olsun."

"Ya bi' susun da kız konuşsun."

"Kızma, kısırlı spaydim benim..."

"Dilini yuttu galiba, acaba ağzını açıp baksak mı?"

"Saçmalama."

"Haklı olabilir. Nehir ve bu kadar ısrara rağmen suskunluğunu korumayı başarabilmek? İnanılır gibi değil!"

"Ay, acaba kıza inme falan mı indi? Kıpırdamıyor bile!"

"Yok, ben az önce gördüm, gözlerini kırptı."

"İnme inince gözler de mi kırpılmıyor?"

"Nehir, artık neden toplandığımızı söyler misin? Herkesin işi gücü var, haydi kızım, konuş."

Yaşlı, tonton teyze bana iki yıl öncesinde olduğu gibi tavsiyelerde bulunduktan sonra yanımdan ayrılmıştı ve zaten karışık olan kafamı daha da karıştırdığından, ben de onun gibi kalkıp gitmek yerine, dakikalarca bankta tek başıma otura-rak düşünmeye devam etmek zorunda kalmıştım. İşin içinden tek başıma çıkamayacağımı anlayınca ise evime dönmüştüm.

Teyzenin sözlerindeki haklılık payının oldukça yüksek olduğunu bilsem de iki yıl öncesinde yaptığım gibi tavsiyelerini hiç düşünmeden, sorgulamadan uygulamaya geçmek istememiştim şimdi çünkü bana gitmem gerektiğini söylemişti. Tamam, teyzeye benim için de artık nedenlerin bir önemi olmadığını söylemiş olabilirdim fakat her ne kadar yalan söylememiş olsam da nedenlerini merak etmeden de duramıyordum çünkü ben böyleydim işte... Hem meraklıydım hem de yapılan işin sonucu kötü bile olsa o işi yapan kişinin, yaparken iyi niyetli olabileceği ihtimalini göz ardı edemiyordum. İşte sırf bu yüzden, o geceyi sakladığını düşündüğüm kim varsa çağırmıştım evime. Konuşmaya başlamak için ise herkesin toplanmasını beklediğim için yaklaşık bir saattir kendimle savaşarak koruyordum suskunluğumu. Savaşıyordum çünkü hem bağıra bağıra ağlamak istiyordum hem de hiç susmadan onları suçlarcasına konuşmak ... ama önce onların kendilerini açıklamalarına izin vermem gerektiğini de biliyordum.

Artık konuşmaya başlamam gerektiğinin farkındaydım. Derin bir nefes aldım, meraklı gözler üzerimdeyken dudaklarımı araladım.

"Bana bunu neden yaptınız?"

Kaşları çatıldı her birinin, belli ki neyden bahsettiğimi anlamamışlardı. Ah!.. Anlamalarını beklemiş olmam zaten başlı başına bir hataydı.

"Köprüden düşmeme sebep olan kişinin Kıvanç olduğunu bana neden söylemediniz?"

"Ne?"

"Kıvanç ne alaka kızım?"

"Kafa uçmuş bunun..."

"Sınavın kötü mü geçti, n'oldu?"

"Sen-"

"Yalan söyledim." diye itiraf ettim bir anda. "Berkant aslında o gece bana her şeyi anlattı."

Polisler Berkant'ı yakalayıp tekrar aynı hastaneye yatırdıklarında, bana aramızda ne geçtiğini sormuşlardı. Polislere anlattığımın aynısını arkadaşlarıma, anneme ve Kıvanç'a da anlatmıştım. Kıvanç'ın canını acıtmak için bana zarar vermek istediğini, polislerin tam da zamanında yetiştiklerini falan söylemiştim ve onlar da Berkant'ın takıntılı duygular beslediği kişilerin yalnızca Kıvanç ve Damla'dan ibaret olduğunu düşündüklerinden, konuyu uzatmayarak kapatmışlardı.

"... ve sen de ona inandın, öyle mi?" diye sordu Damla. Hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

"Berkant gibi birinin sözlerine nasıl olur da inanırsın?"

Ozan'a sol kaşımı kaldırarak döndüğümde, "Kıvanç'ın sana öyle bir şey yapabileceğini düşünüyor musun gerçekten?" diye sorduğunu duydum Batu'nun.

"Ben bile artık düşünmüyorum." deyince Deniz, kaşlarımı çatarak ona doğru çevirdim bakışlarımı. "Kıvanç'a acayip kıl olduğumdan, başta, Kıvanç'tır bu, yapar, dedim ama sen uyandıktan sonra sana olan davranışlarını gördüm ve yapmadığından emin oldum."

"Yapmış olabileceğini düşünmediniz mi hiç?"

Sorum karşısında bir süre sessiz kaldılar ve ben de o sırada onları inceledim.

Büyük koltuklarımızdan birinin sağ tarafında Ozan, sol tarafındaysa Ushan oturuyordu, ikilinin ortasında oturan Irmak ise başını Ozan'ın omzuna yaslamıştı; diğerinin sağ tarafında Damla, sol tarafındaysa Batu oturuyordu, bu ikilinin

ortasında oturan annem ise bacak bacak üstüne atmıştı. Tekli koltuklarımızdan birine ben oturuyordum, diğerine Deniz, bir diğerinde ise Cem oturuyordu.

Odanın farklı farklı köşelerinde oturmakta olan bu insanların zihinlerden geçen düşünceleri fazlasıyla merak ederken, yüzlerinden geçen ifadelerin bana ne söylemek istediğini gayet iyi anlıyordum. İçlerinden illaki birinin bana cevap vermek zorunda olduğunu nihayet anladıklarında, anlatmaya karar vererek konuşmaya başladılar.

"Sen uyandığında olan biteni bize zaten anlatırsın diye düşündüğümüzden, ortalığı boş yere ayağa kaldırmak istemedik."

Ozan'ın açıklamasına karşılık, "Boş yere mi?" diye öfkeyle sordum. "Ben iki ay boyunca o hastane yatağında ölüm kalım savaşı verdim be!"

"Biz henüz durumunun nasıl olduğunu öğrenememişken, polisler tarafından sorguya alınmıştık ki..."

"Eğer Berkant'ın sözlerinin doğru olabileceğini söyleseydik polislere, Kıvanç'ın önceki suçlarını da araştırıp bulurlardı ve Berkant'ın sözlerinin doğru olmadığı açığa çıksa bile onu savcılığa sevk edebilirlerdi."

"... ve sen uyandığında, hayır, aslında Kıvanç yapmadı, şöyle şöyle oldu, dediğinde, Kıvanç'ın hapiste olduğunu öğrenip bizlere kızacaktın."

"Kıvanç'ı bu kadar iyi tanımanıza rağmen, işin aslını bilmeden nasıl böyle bir şey yapabildiniz, diye sorduğunda..."

"... ama tahmin ettiğimiz gibi olmadı. İki ayın sonunda nihayet uyandığında, Kıvanç gibi sen de o geceye dair bir şey hatırlamıyordun."

"Biz de el mecbur diyerek doktorun tavsiyesine uymaya karar verdik."

"Kendi başına hatırlaman için sana zaman tanıdık."

"... ve ne yazık ki sen hâlâ hatırlayamadın."

"Zaten hatırlıyor olsaydın bu konuşmayı yapmıyor olurduk."

Birbirlerinin sözlerini bölüp kendileri devam ettirerek yaptıkları konuşma bittiğinde, biraz olsun şaşkınlık yaşamadım çünkü benim ve daha çok Kıvanç'ın iyiliğini düşünerek hareket etmiş olduklarını ben zaten onları evime davet etmeden önce tahmin etmiştim.

Kısa bir sessizlik oldu.

Yaşamakta olduğum hayal kırıklığının aynısını onların da yaşayacağından artık emin olmuşken, söze nasıl başlamam gerektiğini düşündüm. Haklı olduklarını düşündüğüm birkaç küçük yer elbette vardı fakat yaşlı teyzenin sözleri aklımdan çıkmadığından, onlara hâlâ öfkelenmem gerektiğine inanıyordum.

"Yaptı."

"Ne?" diye sorarcasına konuştu Ushan, sanırım öylesine kısık bir sesle konuşmuştum ki beni duymamışlardı bile.

Sesimi bulabilmek için sertçe yutkundum, "Yaptı." diye bu sefer daha yüksek bir sesle konuştum.

"Yahu sen gerçekten o deliye mi inanıyorsun?" diye sordu Cem.

"O bir deli değil." dedim çünkü değildi.

"Neyse ne..."

"Yaptığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun ya, nereden biliyorsun?"

"Biliyorum ... çünkü artık hatırlıyorum."

--

Bakışlarım çalışma masamdaki takvimde takılı kalmışken, zihnimde son dört günüm bir kez daha canlandı.

Beş gün önce hatırladığım gerçeği annem ve arkadaşlarımla paylaşmış, onlardan aldığım tepkilerle çok daha fazla öfkelenmiştim. Dört gün önce ise tüm cesaretimi toplayarak Kıvanç'ı evime davet etmiş, hangi kelimeleri yan yana

getirerek cümleler kurarsam kendimi daha iyi ifade edebilirim acaba, diye düşünürken, Kıvanç'ın bir anda odama girmesiyle öylece kalakalmıştım. Bir gün boyunca ona ne söylemem gerektiğini düşünmüş olsam da onu görünce tüm kelimeleri bir anlığına unutuvermiştim.

Genellikle ne işle meşgul olursam olayım, Kıvanç odama girdiğinde koşup ona sarılırdım, o da bunu gayet iyi bildiğinden, dört gün önce odama girdiğinde oturmakta olduğum gri koltuğumdan kalktıktan sonra koşup ona sarılacağımı sanarak bir süre beklemişti fakat ben koşup ona sarılmak şöyle dursun, ayağa bile kalkmamıştım.

Ayağa kalkmadığımı ve kalkmayacağımı anladığında, "Peki..." diyerek bana doğru adım atmaya başlamıştı; bu sırada beni her gördüğünde yüzünde oluşan neşesi gitmiş, ses tonuna da bana bozulduğunu belli eden bir tını yerleştirmişti.

Adımlarını yatağımla koltuğum arasındaki o daracık alanda durduğunda bile ayağa kalkmayınca, bir süre daha beklemeyi tercih etmiş ve daha sonra hafifçe eğilerek alnımdan öpmüştü beni. Geri çekildiğindeyse yatağıma oturmak yerine uzanmış ve bakışlarını bana değil de tavanıma dikmişti.

Söze nasıl başlamam gerektiğini düşünmeye devam ederken dudaklarımı aralayamamıştım bile. Sessizliğim can sıkıcı bir boyuta ulaşınca, uzandığı yatağımda doğrularak oturmuş, "Sorun ne?" diye sorarken bedenini bana yönelterek yüzlerimizin birbirine bakmasını sağlamıştı.

Gerçek anlamda yüzleşmek üzere olduğumuz o anda, kelimeler bir anda zihnime düşüvermişti.

"Hatırladım." demiştim, konuya doğrudan girmeyi tercih ederek.

"Neyi?" diye sormuştu.

"Kaza anını..."

Kaşları şaşkınlıkla yukarıya doğru kalkmış, saniyeler sonrasında, "Sen mi düşmüşsün, yoksa biri mi itmiş?" diye sormuştu.

Damla'nın, en olmadı Ozan'ın, ben konuşmadan önce Kıvanç'la konuşacağını düşünmüş olsam da konuşmadıklarını anlamıştım ve Kıvanç'ın da benim sakarlığım yüzümden değil de birinin beni itmesi sonucu düşmüş olabileceğime inandığını öğrenmiştim o an.

"Biri itmiş." demiştim dudaklarım titrerken.

"Kim?" diye hiç duraksamadan büyük bir merakla sormuştu.

Duraksamayarak cevap verememiştim ona çünkü dudaklarımı tekrar aralayamamıştım. Gözlerim dolmuştu, nefes alamamaya başlamıştım. Hıçkırıklara boğularak ağlamak istemiştim fakat önce konuşmamı bitirmem gerektiğinin bilincinde olduğumdan yapmamıştım.

"Sen!.." diye cevap vermiştim uzun bir süre sonra ve beklediğim gibi bir tepki vermemişti.

Susmuştu.

Suçlu olduğunu kabul edercesine susmuşken, yüzüme öylece bakmaya devam etmişti. Gözlerinde şaşkınlığı da görmüştüm, endişeyi de korkuyu da pişmanlığı da...

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, inkâr etmesi için konuşmaya başlamasını dilemiştim içimden. Yalvarmıştım ona. Lütfen, demiştim. Lütfen o anının zihnimin bana bir oyunu olduğunu söyle. İnkâr et. Yapmadığını söyle. Lütfen!..

... ama söylememişti, yalnızca oturduğu yatağımdan yavaşça kalkmıştı ve bana hayal kırıklığıyla bakmaya devam etmişti. Duyduğu hayal kırıklığı benim için değil, kendisi içindi, bunu o an gözlerinde görebilmiştim.

Kendisinin nasıl böyle bir şey yapmış olabileceğini karşımda öylece dikilerek sorguladığı uzun bir sürenin sonunda, sol gözümden akan yaşı silmek için elini hareketlendirmiş, eli

henüz yanağıma bile değmemişken duraksamış, saçlarıma, gözlerime, dudaklarıma, kendi eline baktıktan sonra kendinden iğrenircesine yüzünü buruşturmuş ve odamdan ayrılmıştı.

Öylece gidişinin ardından dört koca gün geçmişti. Beni aramadığı, sormadığı ve babasının bile nerede olduğunu bilmediği bu dört günde, aslında her şeyi en başından beri biliyor olduğunu düşünmeme sebep olmuştu.

Her şeyi biliyor olmasına rağmen yanımda kalmaya nasıl devam edebilmişti, aklım almıyordu. Eğer Berkant beni tam zamanında hastaneye yetiştirememiş olsaydı, şimdiye çoktan ölmüş olacaktım, geçen bunca ayda bunun farkına varamamış mıydı? Neden bunu yapmıştı?

Kafa karışıklığımı giderebilecek tek kişi Kıvanç'tı fakat beyefendi sanki yer yarılmıştı da içine girmişti!

Takvimi elimin tersiyle ittikten sonra, oturmakta olduğum sandalyenin sırtlık kısmına yaslanırken, kollarımı göğsümde çaprazlayarak birleştirdim, ağlamaktan şişmiş ve gözyaşı kanallarının da artık kurumuş olduğundan emin olduğum gözlerimi ise odamın kapısına diktim.

Günlerdir tek yaptığım, odamda oturmak, ağlamak ve kapalı kalmasında fazlasıyla ısrarcı davrandığım odamın kapısını seyretmek olduğundan, nadiren yemek yemiş ve vücudumun bir kez olsun suyla buluşmasına izin vermemiştim. Açlık ve açlık sebebiyle doğan halsizlik hissi benim için sorun teşkil etmiyor olsa da burnuma dolan kendi kötü kokum artık fazlasıyla beni rahatsız ediyordu; bu yüzden tam olarak şimdi vücudumu mucizevi su ile buluşturmam gerektiğini düşünüyordum.

Aldığım kararı bir an önce uygulamak için ayağa kalktım ve attığım her adımda üzerimdeki bir şeyden kurtuldum. Normalde böyle bir şeyi asla yapmazdım; yani demek istediğim, kıyafetlerimi ya kıyafet odamda ya da banyomda çıkarırdım fakat artık bu küçük şey bile umurumda değildi. İçimdeki

öfke ve hayal kırıklığı artık öyle bir boyuta ulaşmıştı ki davranışlarımı bile etkilemeye başlamıştı.

Banyoma girdikten sonra ilk kez kendi ardımdan banyomun kapısını kilitlemedim ve hatta kapıyı hafif de olsa aralık bıraktım. Duşakabine girmek için attığım iki büyük adımdan sonra aynadaki yansımamı merak edince, duraksayarak sağ tarafıma, aynaya doğru döndüm. Aynadaki kendime baktım ve halimin perişan olduğunu görmüş oldum. Kendime acımaya daha sonra devam etmeye karar verip daha fazla beklemedim ve duşakabine girdim.

Suyun altında o kadar uzun bir süre kalmıştım ki artık başımın dönmeye başladığını hisseder gibi olunca, ister istemez yavaş hareket ederek önce duşakabinden çıkmak, sonra da bornozuma sarılarak banyomdan ayrılmak zorunda kalmıştım.

Banyomun hemen karşısındaki kıyafet odamın açık olan kapısından geçtikten sonra kapıyı ardımdan kapatıp kilitlemekle uğraşmadım ve iç çamaşırlarımın olduğu çekmecemi açtım.

Önce iç çamaşırlarımı ve sonra da pijama takımımı giydim. Islak saçlarımı kurutmak istemeyince ise tekrardan banyoma uğramayı lüzum görmeyerek kıyafet odamdan ayrılmaya karar verdim. Birkaç büyük adım atarak kıyafet odamdan ayrıldım ve aralık bırakmış olduğum ortak kapıdan geçtim.

Odama tekrar dönebilmemin buruk sevinciyle kendimi yatağıma bırakacağım sırada ise onu gördüm. Gri koltuğumda bacaklarını iki yana açmış bir şekilde oturuyorken, gözleri doğrudan benim üzerimdeydi. Yüzündeki ifadeyi de bakışlarındaki duyguyu da tanımıyor gibiydim.

"Neden geldin?" diye sorarken, sanki son dört gündür gelmesini bekleyen ben değilmişim gibi büyük bir umursamazlıkla konuşmuştum.

"Konuşmak için." diye sorumu cevapladığı sırada, ayağım bir şeye çarptı ve ben de refleks olarak kafamı hafifçe eğdim.

Ayağımın çarpmış olduğu sutyenime bakakaldığım birkaç saniyenin ardından, "Sutyen zevkin güzelmiş." diyerek beni utandırmaya çalıştı.

Belki bu sözü birkaç hafta önce söylemiş olsaydı utanabilirdim fakat şimdi utanmak şöyle dursun, herhangi başka bir duygu seline kapılmamıştım bile. Benim için hiçbir şey ifade etmemiş olan sözünün beni utandırdığını düşünmesini istemediğimden, "Sağ ol." diyerek karşılık verdim ona.

Kaşlarını kaldırıp indirirken, "Sağ ol." diyerek tekrarladı beni.

"Evet, sağ ol."

Ayakta kalmak istemeyince, yatağımın başlığına dik bir şekilde koymuş olduğum yastıklarıma sırtımı yaslayarak oturdum. Dizlerimi kendime doğru çektiğim sırada, kollarım çıplak bacaklarımı sarmalamıştı. Oturma pozisyonumun, üzerimdeki kısa şorttan dolayı neye sebep olduğundan bihaberdim fakat içim rahattı çünkü Kıvanç'ın, gözlerim dışında vücudumdaki hiçbir yere bakmayacağından emin olduğum gibi, eskisi gibi pijamalarıma bile karışan manyağın teki olmadığından da emindim.

Gözlerim, çalışma masamın üzerindeki bilgisayarımdayken, "Aslında en başından beri biliyordun, değil mi?" diye sordum.

"Ne?" diye oldukça şaşkın çıkan bir ses tonuyla sordu.

Gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim ve şaşkın suratına rağmen, "O geceye dair aslında hiçbir şeyi unutmadın, beni ittiğini bal gibi de hatırlıyordun." dedim.

"Hayır!" diyerek karşı çıktı.

İnkâr etmesi her ne kadar içimi bir nebze de olsa rahatlatmışsa da kendimi ona yeniden teslim etmek gibi bir düşüncem yoktu; bu yüzden aynı suçlayıcı tavrımı takınmaya devam ettim. "Sence de inkâr etmek için fazlasıyla geç kalmadın mı?"

"Nehir, lütfen, saçmalama... Böyle bir şeyi hatırlıyor olsaydım eğer, sence şu anda bu durumda olur muyduk?"

"Bu durumda, derken?"

Ellerini iki yana açarken eş zamanlı olarak omuzlarını silkti; bu hareketi çok daha fazla öfkelenmeme sebep olurken, "Neden geldin?" diye tekrarladım. "Son dört gündür beni bir kez olsun aramamışken, neden şimdi geldin?"

Kısa bir sessizliğin ardından, çatlamış olduklarına ilk kez şahit olduğum dudaklarını araladı ve "Düşünüyordum." diye düz bir şekilde cevapladı sorumu.

"Neyi?" diye sorarken, bacaklarıma sarmış olduğum kollarımı çözmüş, bedenimi tümüyle ona doğru çevirmiştim. Gözlerim şüpheci bir tavırla kısılmışken, "Acaba ne söylersem bana yeniden inanır ve benim Solucan'ım olmaya devam eder, diye mi düşünüyordun? Söylesene, ne diye düşünüyordun?" diye devam ettim.

"Haklısın." diyerek onayladı beni. "Birkaç güzel söz söylediğimde ya da gerçekten pişman olduğumu sana hissettirdiğimde, bana inanacak ve benim Solucan'ım olmaya devam edeceksin."

Doğru olabilir miydi? Hatırladığım o geceye, teyzenin hak verdiğim sözlerine ve yaşadığım hayal kırıklığına rağmen yapabilir miydim bunu? Bir çift güzel söze, bakışa kanabilir miydim gerçekten? Bunu yapabilecek kadar aptal mıydım, yoksa âşık mı?

"... ama yapmayacağım." dedi büyük bir kararlılıkla. "... çünkü sana bunu yapamam."

"Neden?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi.

Kendimi ona yeniden teslim edebilmem için neler yapması gerektiğini gayet iyi bildiğini düşünüyor fakat yapmak istemiyordu. Ya henüz ben ondan vazgeçmemişken o benden vazgeçmişti ya da-

Bir anda, oturduğu koltuğumdan kalkarak yatağıma, hemen yanıma oturdu ve sonra sol elini ıslak saçlarımın arasında gezdirmeye başladı. Bakışları saçlarımdan gözlerime kayınca, "Hiçbir şey yapmama gerek kalmadan, sırf çok sevdiğin için bile beni affedebileceğini biliyorum çünkü senin aşkın böylesine güzel..." diye başladı söze. "... fakat sen, hatırlayamadığım bir şeyden bahsettin ve bu şey kesinlikle affedilmesi söz konusu olamayacak kadar büyük bir şey..."

"Yalan söylemedim."

Dudakları buruk bir gülümsemenin esareti altında ezilirken, "Yalan söylemediğini biliyorum." dedi. "Öyle bir şeyi nasıl yaptım, inan hiç hatırlamıyorum, bilmiyorum ve ne yazık ki bundan sonra sana asla öyle bir şey yapmayacağımın garantisini de veremem."

Kaşlarımı çatarken, "Nasıl yani?" diye sordum.

Omuz silkerek, "Korkağım ben!.." diye itiraf etti. "Kaldıramayacağımı düşündüğüm bir acıyla karşı karşıya gelince kaçıyorum çünkü başaramayacağımı biliyorum. Hem Hazel'ın hem de Bora'nın gidişinden sonra aynı bok çukuruna attım kendimi... Bir başkasının gidişinden ya da bir başka acıyla karşı karşıya geldikten sonra yine aynı çukura atlamayacağımın garantisini veremem ki sana. Özürler dileyerek ya da güzel sözler söyleyerek yanımda kalmanı isteyemem senden. Seni ölüme terk edecek kadar kendimi kaybettiğimi öğrendikten sonra, sana bunu yapamam; çünkü ben de en az senin beni sevdiğin kadar seviyorum seni."

Farklı bir anda olsaydık eğer söylediği son söze takılabilir, sözünü yanlış anlayabilir ve heyecanlanabilirdim fakat değildik; bu yüzden, "Şimdi ne olacak peki?" diye sordum.

Saçlarımın arasında gezinen elini kendine doğru çektikten sonra derin bir nefes aldı. "İkimiz, bilhassa senin için en iyisinin ne olabileceğini çok düşündüm ve dört günün sonunda zor da olsa bir karar alabildim. Hani bana, neden geldin, diye

sordun ya biraz önce... İşte, bu yüzden geldim; kararımı seninle de paylaşabilmek için."

"İkimizi..." dedikten sonra duraksadım ve onu taklit edercesine, "... bilhassa beni..." diye devam ettikten sonra, "... ilgilendiren bir konu için tek başına karar aldın, öyle mi?" diye sordum.

"Evet." diye düz bir şekilde cevaplandırdı sorumu.

Alaycı bir şekilde, "Hah!" dedim ve güldüm. "Nerede o bana saygı duyan, değer veren Kıvanç Vuran? Ne o? Gerçekler ortaya çıkınca, eski Kıvanç'a geri mi döndün?"

"Hayır." dedi büyük bir sakinlikle.

"Sen kim oluyorsun da beni ilgilendiren bir konu üzerine karar alabiliyorsun?"

Uzun bir süre boyunca dik dik baktı bana ve fazlasıyla ciddi olduğumu anlayınca, "Umarım tam olarak şu anda gerçekten de kim olduğumu açıklamamı beklemiyorsundur!.." dedi.

Bir anlığına duraksadım; saçmalıyor olduğumu fark ettim ve bozuntuya vermemem gerektiğini kendime söyledikten sonra dudaklarımı araladım, "Neyse, neymiş aldığın bu karar?" diye sordum fakat ne yazık ki gerek sorum gerekse sesimin tonu ile fazlasıyla bozulduğumu belli etmiştim.

"Ya sen gideceksin ya da ben; bir daha asla geri dönmemek üzere..."

Kaşlarımı kaldırıp indirirken, "Ne yani, gitmek için mi gelmiştin?" diye sordum.

Başını hafifçe salladığında, alaycı bir şekilde gülümsemeden edemedim. "Dört koca gün boyunca düşünüp durdun ve çözümün gitmek olduğuna mı karar verdin? Bravo! Tebrik ederim Kıvanç Vuran!"

Benim gibi o da öfkelendi. "İkimiz de bu gerçeği biliyorken nasıl birlikte olmaya devam edebiliriz? Kalbini değil, aklını dinle artık! Ben, benim yüzümden ölümden döndüğünü bile

bile bundan sonra nasıl bakabilirim senin bu güzel yüzüne? Sen, bu ellerin seni ittiğini bile bile bundan sonra nasıl tutabilirsin bu elleri? Anlamıyor musun? Ayrılmak zorundayız!.."

"Ayrılmak mı?" diye alaycı bir şekilde sordum. Sevgili bile olmamıştık ki biz, nasıl ayrılabilirdik?

"Ortak arkadaşlarımız ve gittiğimiz mekânlar aynı olduğundan, yalnızca ayrılmamız da yetmeyecek; bu yüzden ya sen gideceksin bu şehirden ya da ben." diye devam etti kararlı bir şekilde.

Yaşlı teyzenin sözleri gelince aklıma, çenemi hafifçe kaldırarak, "Ben giderim zira kızgın olduğum yalnızca sen değilsin." diye konuştum.

Başını salladı. Ben de tepkisiz kalmış gibi gözükmemek için başımı salladım. Sessizliğimizi koruduğumuz uzun bir sürenin sonunda, "Nereye gideceksin?" diye sordu, kızgın olduğum kişileri sormadığına göre tahmin edebiliyordu.

"Amerika'ya."

"Amerika'ya mı, neden?"

"Üç ay öncesinde aldığım biletim yanmasın diye." dediğimde, alaycı ve bir o kadar da umursamaz bir tavır takınmıştım. Buruk bir şekilde gülümserken, "Bora'nın ayıcığını bulmak istediğini söyleyince sen, sınavdan sonra gidip buluruz diye hem bilet hem de otel ayarladım. Doğum gününde sana hediye olarak bu haberi verecektim ama veremedim. Sınavdan sonra veririm diye düşündüm ama yine olmadı." diye itiraf ettim.

"İkimiz için hem gidiş–dönüş uçak biletleri hem de otel mi ayarladın?"

Başımı sallarken, "On beş gün kalırız diye planlamıştım. Puanlar açıklandıktan sonra döneriz, üniversite tercihi yaparız falan..." dedim.

Gözleri bana duyduğu hayranlıkla parıldarken, "Bu çok özel bir hediye." diye fısıldadı.

Dudaklarımda yeniden buruk bir gülümseme belirdi, "İkimiz için hayalini kurduğum yolculuğa tek başıma çıkacağım, öyle mi?" diye sordum.

Bir süre ikimiz de sustuk.

Cevaplamasını zaten beklemediğim sorumu cevapsız bıraktığı uzun bir sürenin sonunda, ne zaman dolduğunu bilmediğim gözlerimden birer damla yaş akarken, aslında bana değil de kendine soruyormuşçasına, "Sana bunu nasıl yapabildim?" diye sordu.

20

Kendimi annemin kollarından nihayet ayırabildiğimde, yaşlarla dolan güzel gözlerine takılı kaldım bir süre.

Kıvanç haklıydı; ikimizden birinin gitmesi gerekiyordu ve bu karmaşık ilişkinin daha çok can yakmaması için giden bendim.

Gidiyordum ve giderken annemi bile ardımda bırakıyordum. Annemi, arkadaşlarımı ve hatta Kıvanç'ı bile hâlâ çok ama çok seviyordum fakat ne yazık ki kurtulamıyordum içimdeki öfkeden de hayal kırıklığından da... Olmuyordu işte... Kalan değil de giden olmayı ben istemiştim çünkü onları ne kadar seversem seveyim, bazı küçük anlarda ben farkında değilken onlara olan öfkem, sevgimi bastırıyordu ve ben nefretle arasında incecik bir çizgi bulunduran sevginin, nefrete kaymasını istemiyordum. Onlar bilmese de ben onlardan nefret etmemek için gidiyordum.

"Dönmeyecek misin bir daha?" diye sordu Irmak. Ağlıyordu ve her zamanki gibi burnu da gözlerinin çevresi gibi kıpkırmızı olmuştu.

Bakışlarım bir anlığına Kıvanç'ı buldu, gözlerindeki pişmanlığı tattıktan sonra sertçe yutkunarak, "Bilmiyorum." dedim.

"Yapamaz ki o." dedi Cem, sesi titrerken. "Dayanamaz, çok özler bizi ve koşa koşa geri döner."

"Kıvanç dangalağını affedemese de bizi illaki affeder..."

Kıvanç, Deniz'in onun için ettiği hakareti umursamayarak, "Geç kalacağız!.." diye duyurdu.

"Bu durumu yaşamamıza sebep olan Kıvanç'ın ta kendisi ve sen Kıvanç'la birlikte gidiyorsun ya... Pes!"

Irmak'ın sitemine karşılık, "Yalnızca havalimanına kadar..." dedi Damla.

"Ne fark eder? Biz oraya kadar bile gidemiyoruz!"

1 Temmuz'da evime gelmişti Kıvanç ve ikimiz için de ayrılığın en iyisi olacağıyla ilgili uzun bir konuşma yapmıştı. Aynı onun gibi, onu taklit ederek, dört koca gün boyunca, acaba gitsem mi kalsam mı diye düşünüp durmuştum, dördüncü günün sonunda ise kararımı onunla paylaşmıştım. Kararımı öğrendikten sonra benimle gelmek istediğini söyleyince, ta Amerika'ya kadar gelmek istediğini sanarak benimle dalga geçip geçmediğini sorma gereksinimi duymuştum ve o da İstanbul'a kadar gelmek istediğini söylemişti. İsteğini kısa bir anlığına düşünerek kabul etmiştim çünkü ne zaman olacağını bilemesem de bir gün illaki Seyhan'a geri döneceğimi fakat Kıvanç'la olamayacağımı ben de biliyordum; bu yüzden onunla son bir kez güzel vakit geçirmek istemiştim.

"Aramayacak mısın bizi hiç?" diye sordu Batu.

Hafifçe gülümserken, "Arayacağım tabii ki." diye yalan söyledim. Öfkem dinene kadar hiçbiriyle konuşmayacağımı benim gibi onlar da biliyor olmalıydı.

Her birine son bir kez sarılmak istediğimde, Kıvanç otomobilde bekleyeceğini söyleyerek evden ayrıldı. Gözlerim artık yaşlarla dolmuşken, ilk olarak Ecrin teyzeye sarıldım.

"Lütfen anneme iyi bak."

Sonra Salim amcaya...

"Annemi ve Ecrin teyzeyi sana emanet ediyorum."

Sonra Damla'ya...

"Lütfen, Batu'yu bir daha üzme."

Sonra Batu'ya...

"Damla'yla hep mutlu olun."

Sonra Ozan'a...

"Ebru teyzenin gönlünü kazan."

Sonra Irmak'a...

"Hem annene hem de Ozan'a karşı biraz daha anlayışlı ol."

Sonra Deniz'e...

"Kim ne derse desin sevdiğin işi yap."

Sonra Cem'e...

"Hayallerinin peşinden git."

... ve son olarak Ushan'a...

"Aşkından vazgeçme."

--

İkimizin de tek bir kelime dahi etmediği yolculuğumuzun kırkıncı dakikasında radyoda bir şarkı çalmaya başladı.

"Bu şehirde bir kadın var, adı bana özel, bana özel, bana özel...

Elleri var küçücük, yüzüyse çiçeklerinden güzel, çiçeklerinden güzel...

Kimse bilmez benden başka,

Bir kalbi var kocaman ama bana özel, bana özel, bana özel...

Bazen kızar dünyaya ama sadece kendini üzer, kendini üzer...

Göremezler, göremezler,

İzin vermese asla üzemezler, üzemezler...

Çözemezler, çözemezler...

Onun bir düşü var ki asla, asla bilemezler.

Onu neden sevemezler...

Bilemezler, hiç, hiç sevemezler..."

Gözlerim yaşlarla dolarken, Cem Adrian'ın henüz adını bilmediğim ve ilk kez dinlediğim bu şarkısının tam olarak şu anda içinde bulunduğumuz ânı anlatmakta olduğunu fark etmiştim. Şarkının sözleri bize öylesine uyuyordu ki Cem Adrian sanki daha önce böyle bir an yaşayacağımızı hissetmişti de şarkının sözlerini bize göre yazmış gibiydi...

Kıvanç bir anda sol elimi tutunca, şaşkınlıkla ona döndüm. Gözleri doğrudan yola bakarken, elimi dudaklarına götürdü ve öptü.

"Şimdi o kanatlarını rüzgâra açmış,
Dur diyemezler, diyemezler...
Yıldızların arasında o kadar parlak ki,
Onu seçemezler, seçemezler...
Başka sularda,
O şimdi başka rüzgârlar arıyor,
Başka yollara yürüyor,
Başka..."

--

Seyhan Havalimanı'na vardığımızda, birlikte otomobilden inmiş, kontrollerden geçerek uçağa binmiştik. Bir saatlik uçak yolculuğundan sonra ise uçaktan iner inmez Atatürk Havalimanı'ndan ayrılarak en yakın otelin yolunu tutmuştuk.

Otele vardığımızda, Kıvanç'ın sabahtan ayırttığı iki kişilik süit odamıza geçmiştik. Ben, ikimizin yapacağı bu yolculuğu en başında planlarken, ikinci uçuşumuzun ilkinden yaklaşık yedi saat sonra olmasını fırsat bilerek bu yedi saati İstanbul'u gezerek değerlendiririz diye düşündüğümden, herhangi bir otelde yer ayırtmamıştım. Evden ayrıldığımızdan bu yana birbirimizle doğru dürüst sohbet edemeyince, hayalini kurduğum geziyi Kıvanç'la yapmak şöyle dursun, geziyi yapmak için ona teklifte bulunmak bile gelmemişti içimden.

Otelin süit odasında geçirdiğimiz üç can sıkıcı saatin ardından, ortak aldığımız karar doğrultusunda odaya yemek servis etmiştik ve duvardaki saatin gece yarısından sonraki üçü gösteriyor olması umurumuzda olmazken yemek yemiştik. Saat dörde gelirken, yorgun düşen bedenime daha fazla acı çektirmek istemeyerek yatağa atmıştım kendimi ve yalnızca dakikalar sonra Kıvanç da öyle yapmıştı.

... ve bu yolculuğa çıktığımızdan bu yana yaptığımız gibi dakikalardır susuyorduk. Arkamı ona dönerek sol omzumun üstüne yattığımdan, şimdi ne yaptığını da göremiyordum. Birlikte geçirdiğimiz son anlarımızın bu anlar olduğunun bilincindeyken, onunla son bir kez konuşmak için dudaklarımı araladım.

"Ben maviydim, gri oldum; sen siyahtın, sarı oldun." Ruhlarımızı renklerle bağdaştırmaktan hoşlanıyordum. "Onca şeyden sonra ben siyah oldum, sen ise mavi..."

Bedenimi, kollarıyla bir anda sarmalayarak kendisine doğru çekerken, gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Dudaklarının sağ kulağımın yakınında olduğunu, verdiği nefesin tenimde bıraktığı ürperti sayesinde anlamıştım.

"İkimizin de bir olmasını, tek bir renkte buluşmasını ne çok isterdim..."

Fazlasıyla meraklı bir sesle, "Hangi renk?" diye sordum.

"Mor." diye cevapladı sorumu.

Kaşlarım çatılırken, benim için hiçbir anlamı olmayan bu rengi sevmediğimi belirtmek amacıyla sesime hoşnutsuzluk katarak, "Mor?" diye tekrarladım.

"Evet, mor!.."

Mor rengini sevmediğimi ses tonuma yansıttığım duyguyla apaçık belli etmeme rağmen hâlâ bu renkte ısrarcı olması beni şaşırtırken, "Peki ama neden?" diye sordum.

"... çünkü bence aşkın rengi kırmızı değil; mordur." dediğinde, dudaklarım alaycı bir şekilde yukarıya doğru kıvrıldı. "Mor rengi bende her zaman asalet, güç, güven, tutku ve romantizm duygularını çağrıştırmıştır." Bu sefer, kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Bu duygular, sonsuza dek sürecek bir aşkın olmazsa olmazları değil midir? Ben, bizim karmaşık bir ilişki yerine, karmaşık bir aşk sürdürmemizi isterdim..." Konuşmaya başladığı ilk anda onu alaya almış olduğum için

kendimden utandım. "... çünkü mor ne kadar karmaşık bir renkse, bizim aşkımız da bir o kadar karmaşık." Bir şeyleri yanlış anlıyor olabileceğimi düşünürken kaşlarımı çattım. "Evet, bizim aşkımız, dedim çünkü artık bilmelisin ki senin bana olduğun gibi ben de sana âşık oldum."

Tam olarak şu anda, hıçkıra hıçkıra ağlamak, son nefesimi onun kollarının arasındayken vermek istiyordum.

Bilinçli bir şekilde yapmamış olsa da bundan yedi ay önce beni öldürmeye kalkışmıştı. Neden yapmıştı, nasıl yapabilmişti; bilmiyorduk fakat zaten ikimiz de artık nedenlerin bir öneminin olmadığına emindik. O, bundan sonraki yaşamımızda birlikte olmaya devam edersek bana zarar vermeyeceğinden emin olamadığı için, benim iyiliğimi düşünerek, benden ayrılmak istemişti ve ben de ona her baktığımda artık güvensizlik duygusuyla dolup taşarak, ondan korkmayı ve hatta bir gün nefret etmeyi istemediğimden ayrılmayı kabul etmiştim.

Ondan hiç beklemediğim bir şekilde fedakârlık göstererek hayatımdan çıkacağını sanmıştım; ta ki biraz önceki sözlerine kadar...

Bana âşık olmuştu ve bunu, hayatımdan çıkarken söylüyordu.

Ona, tam olarak şu anda, delicesine merak ettiğim yüzlerce soru sorabilirdim. Bana ne zaman, nerede, ne yaptığımda ya da söylediğimde, çok mu yoksa az mı âşık olduğunu sorabilirdim veyahut her şeyi boş vererek neden şimdiye dek söylemediğini de sorabilirdim. Bilerek mi söylememişti, yoksa söyleyememiş miydi; bilmiyordum ve açıkçası umurumda da değildi. Benden şu ana dek bunu saklamıştı ya, artık gerisinin hiçbir önemi yoktu çünkü ben, ona âşık olduktan sonraki günlerimi, onun da bir gün bana âşık olacağını ve önünde sonunda çok mutlu bir aşk yaşayacağımızı düşleyerek geçirmiştim fakat o, bencilliğin en büyüğünü yaparak benden bu gerçeği saklamıştı.

Ona sorabileceğim yüzlerce sorum varken sustum. Akıtabileceğim litrelerce gözyaşım varken ağlamadım. Kusabileceğim kocaman bir öfkem, hayal kırıklığım ve artık nefretim varken, yalnızca gözlerimi kapattım.

O kadar uzun bir süre geçti ki artık uykuya dalmış olduğumu düşünmesi muhtemeldi ve öyle de oldu. Uyuduğumu sanıp, Pinhani'nin Nehirler Durmaz şarkısını, kulağıma doğru fısıldayarak söylemeye başladı.

"Birazdan güneş doğacak,
Açacak çiçek sana sormadan.
Birazdan gün başlayacak,
Saatin çalacak hiç utanmadan.
Oysa sen bir nehirsin,
Ve nehirler durmaz,
Kavuşur bir an önce sevdiğine,
Asla geç kalmaz...
İstesen gelebilirsin,
Yola çıkmadan olmaz.
Sabah olmadan gelsen yine,
Ellerim sen olmadan ısınmaz.
Birazdan gece son bulacak,
Kaçacak uykun ardına bakmadan.
Birazdan yollar dolacak,
Garip İstanbul yine çıldıracak..."

21

"Artık ağlama be Göksu teyzem!"

"Nasıl ağlamasın, kızı gitti be kızı!"

"Yahu Nehir bu; parlaması ne kadar çabuk olursa, sönmesi de o kadar çabuk oluyor. Diyeceğim o ki içiniz rahat olsun, bakın göreceksiniz, yarına kalmayacak, birlikte dönecek onlar..."

Göksu, gözyaşlarını ellerinin tersiyle sildikten sonra gözlerini Damla'ya dikerek, "Öyle mi olacak gerçekten?" diye sordu.

Damla'dan önce davranarak, "Tabii ki!.." dedi Batuhan.

"Ya gerçekten de gider ve bir daha dönmezse?"

"İki gün içinde Kıvanç'la ya da Kıvanç'sız geri dönmezse dişimi kıracağım. A-handa buraya yazıyorum!"

--

Yaşadığı şaşkınlık sebebiyle gözleri kocaman açılan Deniz, "Ulan, dişine n'oldu?" diye sordu endişeli bir ses tonuyla.

"Sorma kardeşim, hiç sorma... N'olursun sakın sorma!.."

"Yoksa sen iki gün önce laf arasında söylediğin şeyi gerçekten de yaptın mı?"

Batu'nun sorusunu cevapsız bırakarak bakışlarını etrafında gezdirmeye başlayınca Cem, "Yok artık! Bu çocuk bu kadar salak mıydı ya?" diye sordu Ozan.

"Salak malak ayıp oluyor yalnız... Erkek adam dediğin, söz verdi mi tutmasını da bilecek!"

"Erkek adam ne ya..." diye yüzünü buruşturarak konuştu Damla.

"Pardon, şöyle düzeltiyorum; insan adam dediğin söz verdi mi tutmasını da bilecek!"

"Gittikçe batıyorsun yalnız..."

"İyi de sen bize herhangi bir söz vermemiştin ki." deyince Irmak, gözleri şaşkınlıkla açılan Cem, "Ne? Ulan... Harbiden ya... Boşuna mı kırdım şimdi ben bu dişi?" diye konuştu.

"Antilop diyorum inanmıyorsunuz işte... Bir de ön dişini kırmış maltafoz!.."

--

"Biz neyiz Ezgi?" diye meraklı bir şekilde sordu Ushan.

Ezgi, ince ve biçimli kaşlarını çatarak, "Nereden çıktı bu şimdi?" diye sordu.

"Götümden çıktı." dedi Ushan, fazlasıyla kaba bir şekilde. Ezgi'nin kaşlarının bu sefer meraktan değil de öfkeden çatıldığını gördüğündeyse, "Söylesene kızım!" diye ısrar etti.

"Kızımlı mızımlı konuşma benimle." dedi Ezgi yüzünü buruşturarak.

"E, tamam işte!.. Soruma cevap verseydin ben de tam bu konu üzerinde çalışmalara başlayacaktım. Haydi, cevap ver... Nasıl konuşayım seninle? Bak, eğer ne olduğumuzu söylersen, seninle nasıl konuşmam gerektiğini şıp diye anlayacağım, söz!"

"Ushan!.."

Ezgi'yi sinirlendirmek ya da kendinden uzaklaştırmak istemiyor olsa da konuyu hemencecik kapatmak yerine, "Evet, sevgilim?" diye sordu Ushan ve sözü biter bitmez, Ezgi henüz Ushan'ın ne söylediğini bile anlamamışken, abartılı bir şaşkınlıkla, "Sevgilim mi dedim ben?" diye daha çok kendine soruyormuş gibi yaptı. Ezgi'nin gülümsemek üzere oluşundan cesaret alınca ise, "Hiç farkında değilim!.. Allah söyletti galiba. N'apsak, bundan sonra sevgili mi olsak?" diye devam etti.

--

"Bir ay oldu, değil mi?"

Irmak'ın sorusunu onaylamak amacıyla mırıltılı bir ses çıkardı Ozan ve çok geçmeden başını Irmak'ın kucağına koydu. Başı Irmak'ın kucağındayken gözlerini kapatmak, bu fani dünyada yapmaktan en keyif aldığı eylemdi çünkü yalnızca bunu yaparken tüm benliğiyle huzuru tadabildiğini hissediyordu.

"Nehir numarasını değiştirmiş." dedi Irmak, omuzlarını düşürürken. "Kıvanç'ın telefonu da hâlâ kapalı..."

"İkisi de malın teki." dedi Ozan burun kıvırarak.

"Nehir'in pek haksız olduğu söylenilemez ama..."

"Yoo..." dedi Ozan, o harfini gereğinden fazla uzatarak. "Bence fazlasıyla haksız!.."

"Kıvanç onu öldürmeye kalkışmış Ozan, deli misin sen? Ne haksızlığından bahsediyorsun?"

"Sen bana öyle bir şey yapmış olsaydın, ben Nehir gibi tepki göstermezdim." derken yalan söylemiyordu Ozan.

Irmak, Ozan'ın hayatına girmeden önce Ozan'ın hayatı karanlıktan ibaretti. Soğuk, terk edilmiş ve kirli bir karanlıktan... Irmak'ın tüm ışığıyla birlikte hayatına girdiği Ozan'ın, hem kendisi hem de yaşantısı baştan aşağı değişmiş ve artık Ozan bile kendisini tanıyamaz hale gelmişti.

Aslında Irmak, Ozan'ın başka birine değil, küçük, temiz kalpli Ozan'a geri dönmesine sebep olmuştu, o kadar... Ozan, bu gerçeğin hâlâ farkında değilken, başka birine dönüştüğünü sanıyordu ve bu sırada başka birine dönüşmüş olmaktan memnuniyetsiz olduğunu da düşünmüyordu.

Irmak'ı ve Irmak'ın yaptığı her işi çok seviyordu, onu kaybetmekten fazlasıyla korkuyordu ki zaten doğum gününde kendisine yapılan şakaya ağlayarak tepki göstermesinin sebebi de buydu. Irmak'ı öylesine çok seviyordu ki sırf Irmak'ın annesi Ebru Kayahan onu biraz olsun sevebilsin diye, asla

vazgeçemeyeceğini düşündüğü Bordo Caddesi'ne gitmeyi bile bırakmıştı.

--

"İnanamıyorum!" diye sevinçle bağırdı Cem.

"Neye?" diye merakla sordu Deniz.

"İnanamıyorum!.." diye biraz öncekine nazaran daha az bir sevinçle bağırdı Cem.

"N'oldu lan?" diye sordu Batuhan.

"İnanamıyorum." diye tekrarlarken, bu sefer ses tonunda sevinç tanelerinden yoktu çünkü onlara gıcıklık olsun diye tekrarlamıştı.

"Başlayacağım şimdi senin inanamamana ha... Söylesene lan, n'oldu?"

Daha fazla gıcıklık yapmayı canı çok istese de içindeki sevinç dalgası ona engel olunca, "Seçilmişim!" diye bağırarak duyurdu Cem. "Ben, seçilmişim... Düşünebiliyor musun? Ben!.."

"Neye?"

"Neye olacak, günlerdir hayaliyle yanıp tutuştuğum, düşünmekten bir türlü uyuyamadığım, uykusuzluktan bayılıp durduğum role!"

Gülerek, "Ciddi misin sen?" diye sordu Deniz. Dalga geçmek için gülmemişti, Cem adına mutlu olduğu için gülmüştü çünkü o da biliyordu Cem'in hayallerini.

"Evet!"

"Tebrik ederim kardeşim!" dedi Batu ve elini Cem'e doğru uzattı. Cem, Batu'nun kendisine uzatılan eline bir beşlik çakarken, ağzı kulaklarındaydı.

"Nasıl bir rol bu peki?"

Göğsünü kabartarak, yüzüne en havalı gülümsemesini yerleştirdi ve bakışlarını Deniz'e çevirerek, "Kantindeki en yakışıklı, en havalı, en sempatik ve bir o kadar da en kusursuz öğrenci olacağım." dedi.

"Figüran olacaksın yani." dedi Batuhan.

Deniz yine Deniz'liğini yaparak dalga geçercesine gülmeye başladığında, Batuhan'ın sözünden dolayı Cem'in havasının söneceğini sanmıştı fakat öyle olmadı.

"Figüran migüran!.. Bakmayın siz ona... Daha üniversiteye bile gitmeden bir dizide rol alacak mıyım, almayacak mıyım? Buna bakın siz, bu daha önemli..."

"Neden?"

"Eee ... çünkü okul başlamadan önce figüran olarak bir dizide yer alanlar, okul bittikten sonra başrol olarak bir dizide yer alıyormuş."

"Kim uydurdu bunu?" diye sordu Batuhan.

"Ben." dedi Cem sırıtarak.

"Salak bu."

"Katıksız mal."

"Artık dizi sektörü Cem Derin adıyla çalkalanacak diye kıskanıyorsunuz beni, değil mi?"

"Dağılsak mı?"

"Hem de hemen!.."

--

Telefonunu eline aldıktan sonra sık aranılanlardaki ismin üzerine bastı ve dişlerini göstererek sırıttığı sırada telefonunu kulağına götürdü. Aramasının cevaplandırıldığını anladığında, yapmacık bir şekilde öksürüp, "Alo, merhaba, evet, ünlü ressam Deniz Soykan'la görüşmektesiniz!" dedi.

"Geri zekâlı mısın?"

"Hayır, biraz öncesinde kendimi tanıtmıştım. Beni neden aramıştınız?"

"Deniz, beni sen aradın kardeşim!" dedi Batu, fazlasıyla bıkmış bir ses tonuyla.

"Evet, olabilir, n'olmuş?"

"... ve sen ünlü bir ressam falan değilsin."

"Aşk olsun Batuş'um!.. Bu, ileride öyle olmayacağım anlamına gelmiyor ki..."

"Kapat telefonu."

"Neden, Damla'cık mı kızıyor?" diye pişkin pişkin gülerken sordu Deniz.

"Kapat lan!"

"Bana ne, sen kapat."

... ve kapattı ama Deniz bunu hiç mi hiç umursamayarak ikinci bir kurban aramaya koyuldu.

--

"Anne, bak, lütfen, çocuğu utandıracak sorular sorarak üzme onu, lütfen!"

Dilini şaklatarak, "Beni hiç tanımamışsın!" dedi Ebru.

Annesini gayet iyi tanıdığının bilincinde olan Irmak ise başını iki yana sallarken, "Ne kadar iyi tanıdığımı bir bilsen..." dedi.

"Evime davet ettiğim için şükretsin o bir kere!"

Irmak, altta kalmayarak annesine laf yetiştirecekti ki kapı zilini duyunca, zaten küt küt atan kalbi daha da hızlı atmaya başladı ve kapıldığı heyecanın etkisiyle, "Ay, ben hazır değilim!" dedi.

"Çocuk seninle evlenmeye gelmedi Irmak, benimle tanışmaya geldi. Saçmalama da git aç şu kapıyı."

Annesinin sözlerine hak verince başını salladı ve koşarak kapıyı açmaya gitti. Kapının önünde durduğunda derin bir nefes aldı ve kapıyı açtıktan sonra Ozan'la karşılaşınca, "Hoş geldin!" dedi gülümseyerek.

Bir adım yaklaşarak Irmak'ı yanaklarından öperken, "Hoş buldum." dedi Ozan.

Geri çekilen Ozan'ın, ellerinin arkasında saklanmış olduğunu fark eden Irmak, "Ne var senin arkanda?" diye sordu.

Ozan, kocaman sırıtarak ellerini önüne getirip, büyük bir beğeniyle satın aldığı çiçek buketi ve çikolata paketini Irmak'ın da görmesini sağladı.

"Yok artık!" dedi Irmak büyük bir şaşkınlıkla.

"Nasıl, beğendin değil mi?"

Ozan'ın aşırı sevecen hali Irmak'ın hoşuna giderken, annesinin biraz önce kendisine söylemiş olduğu sözleri kulak arkası ederek, "Çok!" dedi Irmak ve sonra Ozan'ı çiçek tutan elinden tutarak salona doğru çekiştirmeye başladı.

Birlikte salona girdiklerinde, Ebru oturduğu yerden kalkma tenezzülü göstermedi ve bu davranışını onaylamadığını belirten Irmak'ın bakışlarını umursamayarak, Ozan'ın elindekilere verdi tüm dikkatini. Ozan'ın elinde neler olduğunu anlayınca ise kahkaha atmadan edemedi.

"Komik olan ne, anneciğim?" diye sordu Irmak dişlerinin arasından.

Ozan, salonun girişinde Irmak'la birlikte öylece dikilmeye devam ederken, "Merhaba efendim!" dedi.

"Siz yoksa benim haberim yokken evlenmeye falan mı karar verdiniz?" diye dalga geçercesine sordu Ebru.

Ozan ilk başta Ebru'nun ne söylemek istediğini anlamadı, anlayınca ise, "Ah, bunlardan dolayı öyle dediyseniz..." dedi ve çiçek buketini sevgilisine uzatarak, "Bu senin." diye devam etti. Irmak büyük bir sevinçle çiçek buketini eline alırken, bir gün kaynanası olması için dualar ettiği Ebru'ya döndü Ozan ve "Irmak bir defasında çikolatayı çok sevdiğinizi söyleyince, gelirken size çikolata almak istemiştim." dedi.

Irmak, bir annesine, bir de Ozan'a baktı; ikisinin birbirlerine olan bakışlarını görünce ise gülümsemeden edemedi. Çetrefilli bir savaş bekliyordu şimdi onları fakat daha şimdiden savaşın galibi zaten belliydi.

--

"Damla ya..."

Büyük bir merak ve heyecanla okumakta olduğu moda dergisinden ayırdığı gözlerini Batuhan'a çevirirken, "Hım?" diye mırıltılı bir sesle konuştu Damla.

Oturmakta oldukları ikili koltuğun sağ tarafında Batuhan, sol tarafındaysa Damla vardı. Batu, yapmak üzere olduğu konuşmayı Damla'ya daha yakınken yapmasının kendisine avantaj sağlayacağını düşünerek koltuğun sol tarafına doğru kayınca, "N'oldu?" diye şaşırarak sordu Damla çünkü annesi Mesude evdeyken Batuhan asla Damla'ya yakın oturmazdı.

"Biz ne zaman evleneceğiz?"

Damla'nın gözleri şaşkınlıkla açılırken, Batuhan onu hem mutlu eden hem de şaşırtan bir şey yaptığını sanarak sevinçle gülümsedi fakat sevinci kısa sürdü çünkü Damla atlattığı şokun ardından elindeki moda dergisiyle Batuhan'ın kafasına vurarak, "Evlenme teklifi bile etmeden benimle evlenebileceğini mi sanıyorsun sen?" diye hafif yüksek bir sesle sordu.

Batuhan, Damla'nın oldukça sert bir şekilde vurmasından dolayı artık ağrımaya başlayan kafasına dokunurken, "Bana karşı içten içe nefret mi besliyordun, bu nasıl bir vurmadır arkadaş ya!" dedi.

"Sen benle böyle arkadaşlı markadaşlı konuşmaya devam ettikçe biz biraz zor evleniriz!"

"Ozan gibi ortalıklarda, aşkım, hayatım, çiçeğim, böceğim, diyerek mi dolanayım?" diye yüzünü buruşturarak sordu Batuhan.

"O kadar abartmana gerek yok."

"Sağ ol ya." dedi Batuhan dalga geçercesine ve ardından konunun kaynayarak kapanmasını istemediğinden, "Harbiden ya, biz ne zaman evleneceğiz?" diye sordu.

"Batuhan!" diye öfkeyle konuştu Damla ve sonra sesini biraz daha yükseltirse Mesude'nin kötü bir şey olduğunu

sanarak odaya gelebileceğini düşününce, daha alçak bir sesle konuşmasına devam etti. "Gidersin, bana en güzelinden bir tektaş alırsın, gelirsin, en güzelinden bir sürpriz yaparak evlenme teklifi edersin; kabul edersem, önce evleneceğimizi duyuracağımız güzel bir parti, sonra da bekârlığa veda partisi yaparız. Annenin istek durumuna göre de önce kına gecesi ve sonra da nişan yaparız. En sonunda ise önce Türkiye'de bir düğün, sonra da İtalya'da bir düğün yaparız. Uzun lafın kısası; gidip, en güzelinden bir tektaş aldığında ve devamında saydıklarım sırasıyla gerçekleştiğinde evleneceğiz."

Batuhan'ın kendisine şoke olmuş bir ifadeyle bakmakta olduğunu fark edince Damla, kocaman sırıttı ve sonra Batuhan'ın şaşkınlıktan açılan ağzını kapattı.

Girdiği şoktan çıkabildiğindeyse, "Evlenmeyelim daha iyi! Bu neymiş ya..." diye söylenmeye başladı Batuhan.

"Keyfin bilir canım!.."

"Bak, şuraya yazıyorum, ben bu işkencelerin hiçbirine maruz kalmadan biz evleneceğiz, benim adım da Batuhan Doğan'sa, bu böyle olacak!"

"Rüyanda mı?" diye sorduktan sonra güldü Damla. "Hayır, rüyanda bile asla!"

--

Gözleri, doğrudan içi yaprak sarması ile dolu olan masadaki tabaktayken, "Yaprak sarması mı yaptın?" diye sordu Göksu.

"Evet, özlemişsinizdir diye düşündüm." diye içten bir gülümsemeyle karşılık verdi Ecrin.

"Özlemiştim, evet." dedikten sonra masanın başköşesindeki sandalyesine oturdu. Göksu'nun ardından sırasıyla Ecrin ve Salim de masadaki yerlerini aldılar. "Nehir de özlemiştir..." diye devam edince Göksu, Salim ile Ecrin önce birbirlerine baktılar ve daha sonra Göksu'ya dönüp, Nehir'i her

hatırladığında yaptığı gibi şimdi de ağlayacağını düşünerek beklediler fakat öyle olmadı.

Göksu, yüzünde buruk bir gülümseme varken derin bir nefes aldı ve "Nehir için yiyelim bu akşam!" dedi.

--

Cem, aldığı ödülü masanın üzerine bırakırken, boş bıraktıkları sandalyeye döndü ve "Bak, Nehir! Senin için aldım bu ödülü!" dedi sevinçle.

Bu akşam Cem'in kazandığı ödülü kutlamak için Girdap Kafe'de toplanmışlardı fakat her ne kadar Cem'in adına sevinmiş olsalar da yanlarında Nehir ile Kıvanç olmadığından, yaşadıkları sevincin buruk olmasına engel olamıyorlardı.

Kafeye girdikten ve her zamanki masalarına oturduktan sonra Cem'in isteğiyle yan yana duran iki sandalyeyi boş bırakmışlardı; güya birinde Nehir, diğerinde Kıvanç oturuyordu...

"Keşke Nehir de burada olsaydı." dedi Deniz.

"... ve keşke Kıvanç da." diye devam etti Batuhan.

Nehir, her zaman en güzel meyveleri veren, yemyeşil yaprakları olan bir ağaç olmuş iken; Kıvanç, ne bir meyvesi ne de bir yaprağı olan, yalnızca kuru dallardan oluşan bir ağaç olmuştu. Birbirlerinden tamamen farklıymış gibi gözüken bu iki ağacın kökleri, aralarındaki mesafeye rağmen buluşarak birbirlerine düğümlenmişlerdi. Onlar birbirlerini tanıdıktan ve sevdikten sonra, bu düğümü çözmeye ne başkalarının ne de onların güçleri yetecekti çünkü bir kez atıldı mı aşkın düğümü; tamamen çözülmez, çözülmeye çalışıldığındaysa bıraktığı iz sebebiyle kendini unutturmazdı.

22

Kapı yavaşça açıldı; önce Daphne'nin güler yüzlü suratını gördüm, sonra ona selam bile vermeden hızlıca girdim eve. Ceketimi bir hışımla üzerimden çıkardıktan sonra asmak yerine koridorun bir köşesine attım. Topuklu ayakkabılarımı çıkarmakla meşgul olduğum sırada, Daphne neden bu kadar öfkeli olduğumu anlamış olmalıydı ki gülmeye başlamıştı.

"Gülme."

Daphne, uyarımı dikkate alarak kahkahasını önlemeye çalıştı.

Sol ayağımdaki topuklu ayakkabıdan da kurtulduktan sonra saçlarımı şöyle bir düzelttim, "Adam tam bir ırz düşmanı çıktı!" diye bağırdım.

"Şaka yapıyorsun!" dedi büyük bir şaşkınlıkla.

Oldukça küçük olan salonumuza doğru birlikte yürürken, başımı iki yana sallayarak, "Daha önce nasıl fark edemedim, bir türlü anlayamıyorum!" dedim.

"Peki, şimdi ne yaptı da fark edebildin?"

Öfkeyle parıldayan gözlerimi ona çevirdim, "Kalçamı mıncıkladı!" diye cevapladım sorusunu.

Kaşlarını çatarak, "Mıncıkladı?" diyerek tekrarladı beni.

Annesi Türk, babası ise Amerikan'dı Daphne'nin ve her ne kadar annesi Daphne'ye küçük yaştan itibaren Türkçeyi öğretmek için çabalamış olsa da Daphne'nin doğumundan bu yana yaşamlarını Amerika'da sürdürmüş olduklarından, Daphne hiçbir zaman Türkçeye tam olarak hâkim olamamıştı. Bazen,

kullandığım bazı sözcükleri anlamıyordu ve ben de böyle bir durumla karşı karşıya kaldığımda, kullandığım ve onun anlamadığı sözcük ile aynı anlama gelebilecek daha basit bir sözcük düşünüyor, cümlemi o sözcüğü kullanarak tekrarlıyordum ki beni anlayabilsin. Aslında kolaya kaçarak, ikimizin de gayet iyi bildiği ve dolayısıyla da konuşabildiği dil olan İngilizceyi kullanarak iletişim kurabilirdik fakat Daphne, annesiyle Türkçe konuşarak sohbet etmekten hoşlandığını ve benimle de Türkçe konuşmanın hoşuna gidebileceğini söylemişti.

Mırıldanmak yerine hangi kelimeyi kullanabileceğimi düşünmeye başlamıştım ki "Neyse, boş ver." diyerek beni küçük bir yükün altından kurtarmış oldu.

Büyük ve yumuşak koltuğumuza kurulduğum sırada, "İşin yoksa şimdi git yeni bir iş ara dur!.." dedim ve ne yazık ki Daphne yine ne söylemek istediğimi anlamadı.

"İkimize de birer kahve yapayım, konuşmaya öyle devam edelim, olur mu?"

"Olur." dedim başımı sallarken.

Bileğine takmış olduğu bağlama tokasıyla kızıl saçlarını bağladıktan sonra yerinden kalktı ve küçük mutfağımıza doğru yürümeye başladı. En az benim kadar zayıf ve uzun bir kızdı. Bir bakanın dönüp tekrar bakmak isteyebileceği kadar güzel bir yüzü vardı. Onu iki yıl önce garson olarak çalıştığım kafede tanımıştım, o sırada Daphne de o kafede garsonluk yapıyordu. Çok kısa bir sürede yakın iki arkadaş olmuş ve aynı eve çıkma kararı almıştık. Biz aynı eve çıktıktan sonra ise ben o işten kovulmuştum ama farklı yerlerde çalışmaya devam edişimiz, arkadaşlık bağımızın zedelenmesine sebep olmamıştı.

Daphne, onu tanıdığımdan bu yana hiç değişmemişti fakat ne yazık ki ben değişmiştim. New York'a ilk kez adımını attığında ne yapacağını bilemeyerek oturduğu yerde saatlerce ağlayan ben ile saatler öncesinde henüz iki haftadır çalışmakta olduğu işinden istifa ederek ayrılan ben arasında

dağlar kadar fark vardı. Çok değişmiştim; en basitinden saçlarımın dipleri hâlâ kendi öz rengini koruyor olsa da uçları dört yıl öncesinde nefret ettiğimi söylediğim fakat son iki yıldır sevmeye başladığım pembe rengine boyalıydı. Artık profesyonel olarak makyaj yapabiliyor ve şort–tişört kombini yaparak dışarı çıkmıyordum.

Yalnızca dış görünüşüm değil, kişiliğim ve hislerim de değişmişti. Artık dört yıl öncesinde olduğu gibi her gece ağlamıyordum mesela... Sık sık ağlama ya da öfke krizlerine girerek bayılmıyordum. Hayatıma giren ve çıkanlar artık umurumda olmuyordu. Onların ardından üzülmüyordum çünkü biliyordum ki her acı bir gün soğuyordu. Öyle olmuştu benimki... Dört yıl önce büyük bir hayal kırıklığı ve öfke yaşayarak gelmiştim Amerika'ya ve yalnızca iki yılda hayal kırıklığımdan da öfkemden de eser kalmamıştı.

Geldikten sonraki iki hafta boyunca beni arayan kimsenin aramasını cevaplandırmamıştım çünkü o zamanlarda en çok kendimi haklı görüyordum. Çok aramışlardı beni, o kadar çok aramışlardı ki en sonunda gidip numaramı değiştirmiştim. Annemi bile gözden çıkaracak kadar kaybetmiştim kendimi ve sonra hatırlamıştım; Kıvanç'ın vücudundaki zehrin etkisinden dolayı beni Hazel sandığını, aslında bana değil de Hazel'a zarar vermek istediğini, beni de Hazel'ı itmek istediğinden ittiğini hatırlamıştım. Geri dönmeyi düşünmüştüm önce fakat sonra vazgeçmiştim çünkü Kıvanç'la olan son konuşmalarımız gelmişti aklıma ve bundan sonra istesek de bir olamayacağımızı o an anlamıştım.

Amerika'ya neden geldiğimi farklı farklı birçok insana anlatmıştım ve onların sözlerine de kulak kesilmiştim. Biri Kıvanç'ı haklı görmüştü, diğeri beni... Biri gitmem gerektiğini söylemişti, diğeri kalmam gerektiğini... Bocalamıştı kafam iyice ve sonra içimde bir yerlerde her birine karşı hâlâ

öfkenin var olduğunun farkına varınca, kalmaya karar vermiştim. Bir süre daha kalacak ve sonra dönecektim.

Amerika'da kaldığım süre zarfınca, kendime, kimim ben, diye sorduğum çok olmuştu. Üniversite sınavından iyi bir not alamadığımdan, Amerika'daki hiçbir okula kabul edilmemiştim ki zaten okumak istediğim bir bölüm de yoktu; bu yüzden ben de ne iş yapmak istediğimi bulmak için farklı farklı işlerde çalışmaya başlamıştım. İlk başta bu süreç birkaç ay sürer, birkaç ay sonra hangi mesleği yapmak istediğimi de bulurum, onlara olan öfkem de diner diye düşünmüştüm fakat öyle olmamıştı. Birçok farklı iş yapmıştım ve ne yazık ki yapmayı en fazla sürdürebildiğim işin süresi beş ay olmuştu çünkü yapmaktan hoşlanmadığımı fark ettiğim işlerden ya ben istifa ederek ayrılmıştım ya da onlar beceriksizliğimi görünce kovmuşlardı beni... İş hayatımdaki dengesizlik sinirlerimi daha da yıprattığından, onlara olan öfkem de yerini hep korumuştu.

İki yıl sonra, her şeyi en baştan düşünmüştüm ve sonra, onlara olan öfkemin artık dindiğine karar vermiştim. Geri dönebileceğimi düşündüğümdeyse, Daphne ile tanışmıştım ve onunla ettiğim sohbet sonrasında dönmemem gerektiğini anlamıştım. İki yıl boyunca annem hariç hiçbiriyle iletişim kurmamıştım ve bunun diğerlerine karşı yapılan büyük bir haksızlık olduğunu fark etmem, Daphne sayesinde olmuştu. Hiçbir şey olmamış gibi dönüp, onlarla arkadaşlığıma kaldığım yerden devam edemeyeceğimi anladığımdaysa, kalmam gerektiğine karar vermiştim.

Ben bu iş için yaratılmışım, diyebileceğim bir iş bulmadan geri dönmemeye karar verişimin üzerindense tam dört yıl geçmişti. Onlar şimdi neredeydi, kimlerleydi, ne yapıyorlardı ve en önemlisi beni hâlâ seviyor ve özlüyorlar mıydı; bilmiyordum. Tek bildiğim, benim onları hâlâ çok sevdiğim ve delilercesine özlediğimdi...

--

"Nehir!"

Fazlasıyla tanıdık bir melodi...

"Nehir!.."

Melodi çalmaya devam ediyor.

"Telefonuna bak!"

Melodi artık çalmaya devam etmiyor.

"Teşekkürler, uykum kaçtı!"

Melodi tekrar çalmaya başladı.

"Nehir!"

Melodi çalmaya devam ediyor.

"Bir gün beni gerçekten delirteceksin!"

Melodi çalmaya devam ediyor...

"Evet?"

Melodi artık çalmaya devam etmiyordu çünkü yüksek ihtimalle Daphne aramayı cevaplandırmıştı.

"Evet, Nehir'in telefonu."

Sol omzuma doğru dönerek yatmaya devam ettim.

"Şu an uyuyor."

Neredeyse benim de uykum kaçacaktı.

"Kim, Damla mı?"

... ve kaçtı.

Gözlerimi kocaman açtım ve üç saniyelik bir beklemenin ardından yatağımdan doğrularak hızlıca kalktım. Telefonumu vermesi için elimi Daphne'ye doğru uzattığımda, önce, "Damla diye bir kız..." diyerek telefonumu bana verdi, sonra odamdan ayrıldı.

Telefonum elimde öylece beklerken düşünmeye başladım.

Dört yıl boyunca beni bir kez bile aramamış olan Damla'nın tam olarak şu anda beni arıyor olması kesinlikle hayra alamet değildi.

Düşünmeye devam ettim.

Büyük ihtimalle Kıvanç'la ilgili konuşacaktı benimle ve ben, tam olarak şimdi, onun ağzından Kıvanç'ın adını bile duymaya hazır hissetmiyordum kendimi.

Damla adımı tekrarlamaya devam ederken düşünmeye devam ettim.

Ne yapmalıydım? Dört yıldır yapmakta olduğum gibi kaçmalı mıydım, yoksa artık bunun bir işaret olduğunu düşünerek yüzleşmeli, belki de Damla sayesinde geri dönerek her şeyin eskisi gibi olması için çaba sarf etmeli miydim?

Sertçe yutkundum, ne olacaksa olsun artık, diyerek telefonumu kulağıma yaklaştırdım.

"Alo? Hey!.. Nehir? Sesim gelmiyor mu acaba?"

"Damla?"

"Ay, evet! Gerçekten de o!"

Kaşlarımı çattığım sırada, "Konuya girsene hemen." dediğini duydum Batu'nun.

"Yüz yüze anlatacağız diye konuşmamış mıydık?" diye sordu Damla, sorusu anladığım kadarıyla Batu'yaydı.

"Konunun ne olduğunu söylemezsen, kız neden ta buralara kadar gelsin? Hem de dört yıl sonra..."

"Doğru, haklısın."

"Evlilik seni aptallaştırdı mı ne yaptı?"

"Ne?" diye bağırdım. "Evlilik mi?"

"Aferin sana, böyle bir haberi bu şekilde verdin ya, tebrik ederim Batuhan!"

"Ne yani, siz gerçekten de evlendiniz mi?"

"Yahu boş ver sen şimdi bunu, bilmen gereken daha önemli şeyler var!.."

Gülerek, "Bundan daha önemli ne olabilir?" diye sordum.

"Geldiğinde öğrenirsin."

"Geldiğimde mi?"

"Evet, bu yüzden sen şimdi kalkıyorsun, pılını pırtını topluyor ve ilk uçakla Seyhan'a dönüyorsun, tamam mı?"

Başımı onaylarcasına sallarken, bir anda duraksadım. "Neden?" diye sormam gerektiğini düşünerek sordum çünkü dört yıl boyunca hiçbiriyle iletişim kurmayıp, içlerinden birinin bana dönmemi söylemesiyle dönmem fazlasıyla abes olurdu.

"... çünkü yardımına ihtiyacımız var."

"Ne yardımı?" diye sorarken kaşlarım çatılmıştı.

Hışırtılı bir ses çıktı, ardından Batu'nun, "Nehir!.." diye seslendiğini duydum.

"Batu?"

"Kıvanç..." dediğinde, nefes almayı kestim. "... çok kötü bir durumda. İnan bana, gerçekten ihtiyacımız olmasaydı sana, aramazdık seni. Gelmen lazım. Lütfen, gel, durumunu gör ve sonra kalıp kalmayacağına sen karar ver."

"... ama-"

"Nehir!" diyerek kesti sözümü. "Onun da bizim de sana çok ihtiyacımız var."

23

Kollarımı Batu'dan ayırırken, bir adım geriledim ve dakikalar öncesinde bırakmış olduğum kutumu yerden aldım. Dudaklarımda buruk bir gülümseme varken, iki adım ötemde dikilmeye devam eden Batu ile onun hemen yanındaki Damla'ya döndüm.

Onu son gördüğümden bu yana saçlarının rengini iki ton açtırmış olan Damla'nın yüz ve vücut hatları belirginleşerek daha da kadınsı görünmesini sağlamışken; Batu'nun gömleğinin altından bile belli olan kasları, eskiye oranla daha sportif bir yaşam sürdüğünü düşünmeme sebep olmuştu.

Bana kocaman gülümsemeleriyle bakmaya devam eden Damla ve Batu çifti, yabancı bir filmden fırlayan mükemmel çift gibi duruyorken, dikkatimi parmaklarındaki yüzüklerine vermeden edemiyordum.

"Demek evlendiniz..." dedim sırıtarak.

"Sen sormadan söyleyeyim; düğün yapmadık."

Gözlerim kocaman açılırken Damla'ya döndüm. Gösterişe fazlasıyla önem veren bir Damla, düğünsüz derneksiz evlenmişti, öyle mi? İnanılır gibi değildi!

"Siz yokken düğün yapmak istemedik." deyince Damla, hafifçe kaşlarımı çattım.

"Siz?" dedim sorarcasına.

"Ee, yolculuk nasıldı?" diye sorarak konuyu değiştirmek istediğini apaçık belli etti Batu fakat ben tabii ki de ona istediğini vermedim.

"Siz, derken ne demek istedin?"

"Anlatacağız her şeyi, merak etme."

"Valiz falan getirmedin mi?" diye sordu Batu.

Benim dışımda kim veya kimlerin ortalıklardan kaybolduğunu fena halde merak ediyor olsam da illaki anlatacaklarını bildiğimden sabırlı olmam gerektiğini kendime hatırlattım. Batu'nun cevap beklediğini fark ettiğimdeyse, iki elimle tutmaya devam ettiğim kutuyu işaret ettim önce ve sonra arkamı dönerek sırt çantamı da görmelerini sağladım.

"Küçük bir kutu ve sırt çantasıyla mı geldin?"

Damla'ya dönerek başımı salladım ve "Kıvanç'ın yine kendini bir yerlere kapattığını falan tahmin edebiliyorum. İşimin uzun sürmeyeceğini bildiğimden, kendime boş yere yük edinmek istemedim." dedim.

"Daha fazla vakit kaybetmeden gitsek mi?" diye sorunca Batu, başını salladı Damla ve elimdeki kutuyu almak için bana doğru uzandı.

"Ben taşırım!" dedim telaşlı bir ses şekilde.

"Peki..." derken oldukça şaşkın görünüyordu Damla. Büyük ihtimalle alt tarafı bir kutu taşıyacağını sandığından telaşlanmamı gereksiz bulmuştu.

"Bu taraftan." diyerek bana yolu gösterdi Batu ve sonra biraz önceki hareketim üzerine konuşmak yerine yürümeye başladık.

Birlikte büyük siyah bir otomobilin önünde durduğumuzda, "Bu araba sizin mi?" diye sordum.

"Benim değil, Batuhan'ın." derken, çocuğuyla gurur duyan anne edasıyla konuşmuştu Damla.

Bakışlarımı Batu'ya çevirdiğimde, kendisinden bir açıklama beklediğimi sanmış olmalıydı ki "Eski arabamı sattım, daha önceden biriktirdiğim bir miktar param vardı, sağ olsun

biraz da babam yardımcı oldu derken, gerekli parayı denkleştirebildim ve aldım." dedi.

Gülümseyerek, "Hayırlı olsun." dedikten sonra otomobilin arka koltuğuna geçtim.

Batu ve Damla da benim karşıma, otomobilin orta koltuklarına oturduktan sonra, Batu hafifçe arkasını dönerek, "Kıvanç Vuran'ın evine." dedi.

Batu'nun yeni bir otomobil alacak parayı bile zor denkleştirir olmasına rağmen bir şoförü olmasını tuhaf bulurken, bu durumu daha sonra irdelemeyi tercih ederek, "Hemen mi gideceğiz?" diye sordum.

"Evet, zaten yeterince zaman kaybettik."

Beni aramalarından dört gün sonra gelebilmiş olmam biraz benim suçum biraz da uçak seferlerinin suçuydu. İlk üç gün dönüp dönmemekte kararsızlık yaşamıştım ve sonra nihayet dönmek istediğime karar vermiş, ancak bir gün sonrasına bilet ayarlayabilmiştim.

Batu'nun son lafını umursamayarak, "Ne zaman evlendiniz?" diye sordum.

"20 Temmuz 2019"

Gözlerim kocaman açılırken, "Sakın, bana bebek beklediğinizi söylemeyin!" diye bağırdım.

Damla kahkaha atarak, "Saçmalama, daha okulum bile bitmedi benim." dedi.

"Okul bitmeden evlenmişsiniz ama..."

"Batu'nun ısrarları yüzünden hep!.."

Kaşlarımı çatarak Batu'ya döndüm, "Neden ısrar ettin ki?" diye sordum.

"Her sabah uyandığımda ilk onu görmek istiyordum ama annemi biliyorsun... Bir gün Damla gece bizde kalabilir mi, dedim, demez olaydım..."

Mesude teyzenin öfkeli hali gözlerimin önüne gelince, kahkahalarla gülmeye başladım. Benimle birlikte onlar da gülmeye başlayınca, aklıma bir anda Cem geldi ve "Cem ne yapıyor, nerelerde?" diye sordum.

"Şimdilerde çok popüler olan bir dizinin başrol oyuncusu... Havasından geçilmiyor beyefendinin, görmen lazım!"

"Motor sürmeyi bıraktı mı peki?"

Batu gülerek başını iki yana salladı, "Menajeri bir gün bir yerine zarar gelecek diye ölüp ölüp diriliyor resmen..." dedi.

"Ha menajeri de var yani?" dedim sırıtarak.

"Ne sandın?" diye gülerek karşılık verdi Batu.

Cem'in hayallerinin peşinden gittiğini öğrenmiş olmak beni inanılmaz mutlu etmişken, "Peki ya Deniz?" diye sordum merakla.

"Okulu yeni bitti onun, o da şu an ne yapacağını düşünüyor. Resim atölyesi mi açsam, yoksa sanat galerisi mi açsam, diye sorup duruyor..."

Deniz'in sonunda babasına karşı gelerek kendi yeteneğine yoğunlaşmış olduğunu öğrenmiş olmak da beni inanılmaz mutlu etmişken, "Peki ya Irmak? Ozan?" diye sordum.

İkisinin de yüzü bir anda düşer gibi olunca, kaşlarımı çatmadan edemedim; tam konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki "Onların ne yaptığını onlar anlatsa daha iyi olur." dedi Damla.

"Biz en iyisi şimdi Kıvanç'tan bahsedelim." deyince Batu, Damla başını salladı ve sonra anlatmaya başladılar.

Ben gittikten sonraki yaklaşık bir buçuk ay boyunca kimse Kıvanç'ı görmemiş. Nerede olduğunu bilmedikleri gibi yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorlarmış. Kıvanç'ın bu tarz sorumsuzluklarını bildiklerinden, polise haber verme gereği duymamışlar. Yokluğunun üzerinden bir buçuk ay geçince, babası artık polislere haber verilmesi ve oğlunun bir an önce bulunması

gerektiğine karar vermiş fakat henüz polisler aranmadan Kıvanç çıkıp gelmiş. Döndüğünde ortak arkadaşlarımızın hiçbiriyle konuşmamış, nerede bela varsa orada biten bir tip olmaya başlamış. Şimdiye dek üstü kapatılan suçlarının cezasını çekmek için hapse girmek istediğini söylemiş babasına ve babası karşı çıksa da karakola gidip itirafname yazmış. Babası yine olaya el koyarak itirafnamenin ortadan kaybolmasını sağlamış. Kıvanç daha da sinirlenmiş tabii ve sonra Ushan'la bir anlaşma yapmışlar. Ushan yine sırf Ezgi'ye kötülük yaptı diye eski bir bakanın oğlunun dilini kesmiş; Kıvanç da sanki Ushan'a o suçu işlerken yardım etmiş gibi gösterince kendini, Kıvanç ve Ushan savcılığa sevk edilmişler. Kıvanç, dışarıda yapamadığını, çektiği vicdan azabının onu öldürdüğünü söyleyerek babasına yalvarınca, babası bu sefer onu kurtarmak için bir şey yapmamaya karar vermiş.

Üç yıl boyunca hapiste yatmış Kıvanç ve sonra hastalığı kendini göstermeye başlamış. Meğer Kıvanç'ın annesi Kıvanç'ı doğururken ölmemiş; annesinin bir hastalığı varmış. Genetik olan bu hastalığın belirtileri kısaca; bazen yalnızca yaşadığı son anını, bazen yalnızca iyi ve bazen yalnızca kötü anılarını, bazen ters kronolojik sıralamaya göre kötü ya da iyi tüm anılarını unutmak ve bazense unuttuklarını tamamen geri hatırlamakmış. Hastalığı epey ilerlemiş durumda olan annesi, Kıvanç'ın birinci yaş gününden sonra, oğlunu çoğu zaman unuttuğunu, ona yeterince iyi bakamadığını ve günün birinde zarar verebileceğini düşünerek intihar etmiş. Meğer Kemal amca, Kıvanç'ın annesinin ardında bıraktığı mektubun doğrultusunda Kıvanç'a yalan söylemiş ve tam yirmi bir yıl sonra aynı hastalığın Kıvanç'ta da olduğu ortaya çıkınca, bu gerçek de ortaya çıkmış.

Kıvanç hapishanedeyken belirtilerini göstermeye başlamış olan bu hastalığı öğrenince Kemal amca, ters kronolojik sıralamaya göre anılarını unutmakta olan Kıvanç'ın yalvarışlarını

bir kenara bırakmış ve onu hapishaneden çıkarmak için kolları sıvamış. Kemal amcanın, Kıvanç'ın hastalığını öğrenmesinin üzerinden tam bir ay geçtikten sonra 2018 yılının Eylül ayında Kıvanç hapishaneden çıkmış.

Geçtiğimiz bir yıl içerisinde son dört yılını unutunca Kıvanç, hafızası benim Amerika'ya gittiğim anda takılı kalmışken, kendisini içten içte epey mutsuz ve umutsuz hissediyor olmasının, Kıvanç'ın anılarını bu kadar hızlı unutmuş olmasına sebep olabileceğini söylemiş doktorlar. Ne yazık ki ömrü boyunca yakasını bırakmayacak olan bu hastalığın tek tedavisi, kullandığı ilaçlar ile kanser tipi çoğu hastalıkta olduğu gibi mutluluk, umut gibi kalbi güzelleştiren iyi duygularmış. Doktorlar, Kıvanç'ın mutlu ve tabii ki umutlu bir ruh halinde olması gerektiğini söyleyince, Damlalar da beni çağırma gereği duymuşlar. Benim gelerek onu eski neşesine kavuşturabileceğimi ve böylelikle hastalığının seyrini de yavaşlatabileceğimi düşünmüşler.

Bana tüm bu olup biteni anlattıktan sonra konuşmayı kestiklerinde, gülmüş ve "Hadi şimdi gerçekleri anlatın." demiştim.

İnanmak istememiştim; çünkü basit bir baş ağrısı çektiğinde bile fazlasıyla üzüldüğüm Kıvanç'ın böyle bir hastalığının olduğunu duymak beni derinden incitmişti. Daphne daha birkaç gün öncesinde ona hâlâ âşık olup olmadığımı sormuştu bana ve ben de "Değilim galiba." demiştim çünkü olmadığımı sanıyordum fakat şimdi anlıyordum ki kesinlikle öyleydim.

Hıçkırıklara boğularak ağlamaya devam eden bu adama, ben hâlâ ilk günkü kadar âşıktım.

"Biz sizi yalnız bırakalım."

Damla ve Batu söyledikleri gibi Kıvanç'ın odasından ayrıldılar ama ben onların gidişinin ardından harekete geçmek yerine öylece dikildim. Ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Evet, duvarın köşesine sinerek oturmuşken bacaklarını karnına doğru çekmiş, kollarını bacaklarına dolamıştı

ve öylece sallanırken hıçkırarak ağlıyordu ama ben hâlâ sırf biz artık barışalım diye şaka yaptıklarını zannetmek istiyordum. Bahsettiklerinin gerçek olduğuna inanmak istemiyordum ki galiba bu yüzden Kıvanç beni görene kadar ona gidemedim çünkü gidersem gerçek olduğuna inanırdım.

Başını kaldırdıktan sonra, ağlamaktan şişmiş ve tabii ki kızarmış gözlerini bana dikti ve bir süre gerçek olup olmadığını anlamak istercesine baktı, sonra yine yüzünü buruşturarak ağlamaya başladı fakat bu sefer yalnızca ağlamıyordu.

"Ben yaptım! Seni ittim! Nasıl yaptım bunu? Sana bunu nasıl yapabildim?"

Elleri kafasına vurmaya başladığında, ayaklarım hareket edebildi ve ona koştum. Ayaklarının önünde durduğunda ayaklarım, oturdum karşısına ve ellerini tutarak kendi kafasına vurmaya devam etmesini engellemeye çalıştım.

"Nasıl yapabildim bunu?"

"Kıvanç, dur!"

Ellerini canını acıtabileceğim güçte sıkarak kendime doğru çektiğimde, gözleri gözlerime kaydı ve "Dokunamam sana." dedi başını iki yana sallarken. "Nasıl dokunurum ki?"

"Sorun değil."

"Seni ittim ben."

"Unuttum ben." diye yalan söyledim.

Başını iki yana sallarken, "Seninle olmaya devam edemem ben." dedi dört yıl öncesinde söylediği gibi.

"Geçti."

"Sana tekrar zarar vermeyeceğimin-"

"Ben affettim seni." diye sözünü keserek konuşurken, ellerini bırakarak yüzünü avuçlamıştım. "Affettim." diye tekrarlarken, sanki ona değil de kendime söylüyordum. "Affettim çünkü bilerek yapmadın. Beni Hazel olarak görüyordun, Hazel olarak gördüğün için yaptın."

Kaşlarını çatarak, "Öyle mi?" diye sordu, sol gözünden bir damla yaş daha aktı.

Başımı sallarken, "Aslında itmek istediğin kişi Hazel'dı, ben değildim. Sen Hazel'ı ittin, beni değil." dedim.

"Kandırmıyorsun beni, değil mi?" diye sordu küçük bir çocuk gibi.

Hafifçe gülümseyerek, "Hayır, kandırmıyorum." dedim.

Gözyaşları artık akmayı kesmişken, bir süre öylece baktı bana ve sonra, "Affettin mi beni?" diye sordu.

"Evet." dedim başımı sallayarak. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluşur gibi olunca, "Hem bak, ben sana ne getirdim..." dedikten sonra, yavaşça ayağa kalktım ve koşar adımlarla daha biraz önce odasının kapısının önünde bırakmış olduğum kutuyu alarak geri döndüm.

Gözyaşlarını ellerinin tersiyle sildikten sonra ona uzattığım kutuyu aldı eline ve kapağını açtı. Şaşkın bakışları kutunun içindekineyken, "Bulmuşsun." diye fısıldadı.

Sırıtarak başımı salladım. Elini uzatarak Apyal'ı aldı ve "Bulmuşsun!.." diye tekrarladı.

Onun gerçekleriyle yüzleştikten sonra içinde bir yerlerde küçük Kıvanç'ı yaşattığını düşünmüş ve hep o Kıvanç'ı görmek için çabalamıştım. Şimdi görüyordum ki çabalarım boşa gitmemişti çünkü küçük Kıvanç artık onun içinde bir yerlerde değil, benim tam karşımda duruyordu.

Kutunun içinden çıkan Bora'nın Apyal'ına sevinçle bakmaya devam eden Kıvanç, görmek için büyük bir çaba sarf ettiğim o küçük Kıvanç'ın ta kendisiydi.

24

Kucağımdaki bebeği seviyordum ve tuhaf bir şekilde, ona alışmış olsam da onu seviyor olmama henüz alışamamıştım. Bir yıldan fazladır bizimleydi ve geçtiğimiz iki yılın bize verdiği en güzel hediye olabilirdi.

"Biraz da babasının kucağının tadına baksın bakalım." diyerek Ege'yi benden aldı Ozan.

İki yıl önce Türkiye'ye döndüğümde, Damla ve Batu, Irmak ve Ozan'a ne olduğunu anlatmamışlardı bana. Kıvanç'la aramdaki sorunu hallettikten birkaç gün sonra Irmak'a gitmiş ve onunla hasret giderdikten sonra Ozan'la ilişkisinin ne durumda olduğunu sormuştum ona. Bana, Ozan'dan hamile olduğunu söylemişti ve ben çıldırmıştım. Mutluluktan çıldırdım derlerdi de nasıl hissettirdiğini merak ederdim, işte Irmak bana o sözün nasıl hissettirebileceğini tek bir cümle söyleyerek göstermişti.

Irmak'ın anlattığına göre; ben gittikten iki yıl sonra Ozan ve Ebru teyze, aralarındaki buzdan duvarları eritmiş, her şeyin güllük gülistanlık devam ettiği iki yılın ardından Irmak'ın hamile olduğu çıkınca ortaya, Ebru teyze öfkelenerek Ozan'a tekrardan düşman kesilmiş.

Ben döndüğümde Irmak tam iki aylık hamileydi. Irmak'ın çok üzüldüğünü ve bebeğini de Ozan'ı da annesini de kaybetmek istemediğini görünce, kolları sıvamış ve önce Ebru teyze ile Ozan'ın arasının tekrar iyi olması için savaş vermiştim; galip geldiğim savaştan sonra ise Irmak ve Ozan'ın evlenmesini sağlamıştım. Kıvanç tüm bu olup bitenleri keyifle

seyretmiş, bazen hastalığı olduğunu bile unutmuştu. Doktorlarının söylediklerine göre ben Kıvanç'ın hayatına tekrar girdikten sonra hastalığının seyri fazlasıyla yavaşlamıştı ve bu kesinlikle iyiye işaretti.

Irmak'ın salona girdiğini görünce, "Kıvanç'ı gördün mü?" diye sordum merakla.

"Yok, hayır, neden ki?"

"Bana ellerini yıkacağını söyleyerek gitti ve uzun zaman olmasına rağmen hâlâ geri dönmedi de... Ben de merak ettim."

"Sıçıyordur."

"Ozan!" diye bağırdı Irmak. "Kaç defa söyleyeceğim sana, Ege'nin yanında böyle kötü kelimeler kullanma diye!.."

"Sıçmak kötü bir kelime mi?" diye şaşkınlıkla sordu Ozan.

"Tekrarlama şu kelimeyi!"

"Hangi kelimeyi? Sıçmayı mı?"

"Ozan!"

Irmak ve Ozan'ın tatlı atışmalarını sırıtarak seyretmeyi ne kadar çok istesem de aynı onların sorumluluğunu aldıkları küçük bir bebekleri olduğu gibi benim de sorumluluğunu aldığım koca bir bebeğim olduğundan, yerimden kalkmak zorunda kaldım. Evet, Kıvanç benim koca bebeğimdi ve ben bu durumdan hiç mi hiç rahatsız değildim.

Irmakların evine dördüncü kez geldiğimden artık tuvaletlerinin de mutfaklarının da yerini biliyordum. Bir an bile duraksamadan doğruca ortak tuvaletin yolunu tuttum ve tuvaletin kapısının önüne gelince, kapısını iki kez tıkladıktan sonra, "Kıvanç?" diye seslendim. Ses gelmeyince kapıyı yavaşça açtım ve tuvalette kimsenin olmadığını görünce endişeye kapılarak evi dolaşmaya başladım.

Ege'nin odasının önünden geçerken, Kıvanç'ı Ege'nin beşiğine bakarken bulduğumda, rahat bir nefes vererek odaya girdim.

"Kıvanç?"

İrkilerek bana döndü ve ifadesiz suratını görmeme izin verdi. Yarım saat öncesinde olduğu gibi hafızasının eksiksiz olarak her anımızı hatırlıyor olmadığını anlamamı sağlayan bakışlarında takılı kaldım bir süre ve sonrasında cesaretimi toplayarak dudaklarımı araladım.

"Ne yapıyorsun burada?"

Bir süre bana öylece baktı ve sonra o da yüksek ihtimalle zorlanarak topladığı cesaretiyle dudaklarını araladı, "Burası kimin odası?" diye sordu.

Sorusuyla birlikte son iki yılımızı hatırlamıyor olduğunu kesin olarak anladım ve sorusuna dürüst bir şekilde, "Ege'nin odası, Irmak ve Ozan'ın oğlunun." dedim.

Birkaç saniyelik duraksamanın ardından tam da beklediğim gibi, "Irmak ve Ozan'ın bir oğlu mu var?" diye şaşkınlıkla sordu.

Hafifçe gülümserken başımı salladım. Bir süre bakışlarını odada gezdirdi ve sonra, "Bora çok üzülmüş müdür?" diye sordu.

Beni şaşırtan sorusuna nasıl cevap vermem gerektiğini bir türlü bilemedim ve en sonunda kolaya kaçarak, "Ne için?" diye sordum.

"On gün oldu ama hâlâ gitmedim onu görmeye." deyince, hafızasının tam olarak nerede kaldığını anlamış oldum. 30 Ekim 2015; Bora'nın ölümünden tam on gün sonrasıydı.

"Üzülmüştür."

"Gidelim mi onu görmeye?" diye sorduğunda, şaşırmadan edemedim. Yedi yıl önceki Kıvanç bir ay boyunca kendini odasına kapatmıştı fakat şimdiki Kıvanç, geç kaldığını düşünüyor olmasına rağmen mezarını ziyaret etmek istiyordu.

Şaşkınlıkla başımı sallarken, "Gidelim." dedim.

Sağ elimi ona doğru uzattım, o da sol elini bana doğru uzattı ve Ege'nin odasından çıktık. Birlikte aşağı kata indiğimizde, Kıvanç paltosunu giymek için dolaba yöneldi, ben de Irmakların yanına giderek onlara kısaca durumdan bahsettim.

"Şimdiye dek unuttuğu anlar o tarihi bile bulmamıştı, değil mi?" diye sorduğunda, başımı salladım.

Bundan yaklaşık bir hafta öncesinde bile Bora'nın ölümünden iki ay sonraki halini hatırlıyordu, hafızasının bir anda aradaki iki ayı unutarak o tarihe geçmiş olması iyi değildi.

Kıvançla birlikte Irmakların evinden çıktığımızda, ben şoför koltuğuna geçtim, o da benim yanıma geçti. Motoru çalıştıracağım sırada aklıma gelince, "Emniyet kemerini takar mısın?" diye sordum.

"Takıntılı bir Solucan..." diyerek, hafızasının takılı kaldığı âna rağmen aslında ruhsal olarak çok da kötü olmadığını düşündürttü bana.

Dikkatli bir şekilde otomobili sürmeye devam ettiğim uzun bir sürenin sonunda Kıvanç'ın telefonu çaldı. Kıvanç'ın gelen aramayı cevaplandırmak için hareketlenmediğini görünce, "Açmayacak mısın?" diye sordum.

Cevap vermedi.

Gözlerimi yoldan alarak ona çevirirken, "Kıvanç?" diye seslendim.

Doğruca yola bakmaya devam ediyordu ve telefonunun zil sesini duymadığı gibi beni de duymamıştı. Endişeye kapılarak gözlerimi tekrar yola çevirdim ve biraz sonra otomobili sağa çekerek durdurdum.

Emniyet kemerimin kilidini çözdükten sonra Kıvanç'a doğru dönüp çenesini tuttum ve onu bana bakmaya zorlarken, "Kıvanç!" diye seslendim.

Gözlerini benimle buluşturduktan sonra irkilerek, "Ne? Ne oldu?" dedi.

"Asıl sana ne oldu?" diye gereğinden fazla yüksek bir sesle sordum.

"Dalmışım sadece. Neden bu kadar telaş yaptın ki?"

"Korktum çünkü geri zekâlı!"

"Tamam, sakin ol."

"Sakin falan olamam!"

Kaşları çatıkken, beni anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu bana ama asla anlamayacağını biliyordum çünkü görmezden gelemeyeceğimiz kadar önemli bir hastalığı olan ben değildim, oydu.

Kendi emniyet kemerinin kilidini çözdükten sonra bana doğru döndü ve sağ elini sol yanağımla buluşturduktan sonra, "Bebeğim!.." diyerek yumuşak bir sesle başladı söze. Eli yanağımı sevmeye başlamışken, "Ben iyiyim ve bana bir şey olduğu yok." dediğinde, son yedi yılımızı unutmuş olduğu gibi hastalığını da unutmuş olduğunu anlamıştım. "Gereksiz yere endişeye kapılarak ne kendini üz ne de sonrasında beni, tamam mı?"

Bir anda ona hastalığından ve hafızasının takılı kaldığı yıldan sonraki yaşadıklarımızdan bahsetmek istedim fakat aklıma doktorların sözleri gelince, "Tamam." dedim yalnızca.

"Gidelim mi şimdi Bora'ya?" diye sordu, ses tonu hâlâ yumuşaktı.

Başımı onaylarcasına salladım, uzanıp dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı ve sonra ben onu uyarmadan önce kendi emniyet kemerini taktı. Kısa bir süre bekledim ve sonra ben de emniyet kemerimi takarak tekrar otomobili sürmeye başladım.

--

Mezarlığa gittiğimizde, benim her seferinde yaptığım gibi gözyaşlarına boğulmadı ve yalnızca Bora'nın mezarının yanı başına oturduktan sonra önce toprağını sevdi, sonra onun için dua okudu.

Üzüntüsünü içine attığını düşündüğüm uzun bir sürenin sonunda, oturduğu yerden kalktı ve elimi tuttuktan sonra yürümeye, kendisiyle birlikte beni de yürütmeye başladı.

Mezarlıktan çıktığımızda doğrudan otomobile geçeceğimizi sansam da öyle olmadı. Otomobilin yakınında, ayakta öylece dikildiğimiz sırada, ellerini oldukça ağır hareket ettirerek kâküllerimi düzeltti.

Ben onun duygu durumunu fazlasıyla merak ederken, o biraz saçlarımla oynadı, biraz da yüzümü inceledi; en sonunda elleri yüzümü avuçlamışken, "Bora için Apyal ne ifade ediyorsa, sen de benim için onu ifade ediyorsun. İyi ki varsın." dedi.

Kaşlarımı çatarak bir süre ne söylemek istediğini kestirmeye çalıştım, kestiremediğimdeyse, "Tamam, Apyal'ın öylesine bir ayıcık olmadığının ben de farkındayım ama sen gerçekten de biraz önce beni bir ayıcıkla bir mi tuttun?" diye sordum.

Başını salladığında kaşlarımı daha da çatarak öfkelendiğimi belli etmeye çalıştım, o ise yalnızca içten bir gülüşün ardından, "Ah, Solucan! Ah!.." dedi.

25

"Ee, bebek nerede?" diye sorunca Cem, Irmak'la birlikte kahkahalarla gülmeye başladık. "Burayı iyi güzel süslemişsin de biz bebeği görmeye geldik yengeciğim, bebeği!"

"Geri zekâlı bu ya..."

"Ulan yirmi beş yaşında adamsın ama hâlâ çocuk gibisin ya... Pes!"

"Sana ne benim nasıl olduğumdan acaba?"

Cem'in, kendisine az da olsa öfkelendiğini yüzündeki ifadeden ve soruyu sorarkenki ses tonundan anlamış olan Deniz, "Ay, sen alındın mı?" diye sordu sırıtarak.

"Konuşmuyorum seninle." deyip kollarını göğsünde çaprazlarken Deniz'e sırtını döndü Cem ve yalnızca dört saniye sonra, "Neyse." diyerek tekrar eski haline dönüp, "Cidden nerede bu bebek?" diye sordu.

Damla, oldukça neşeli bir tavırla, "Burada olabilir mi acaba?" diye sorarken, sağ eli karnının üzerindeydi.

Cem, gözlerini kocaman açarak, "Nasıl yani, içinde bebek olduğu için mi karnın o kadar şiş duruyor?" diye sorduktan sonra, "Ben doğum sonrası kilolarını veremedin diye öyle şiş duruyor sanmıştım." dedi büyük bir ciddiyetle.

Kendisini tanıdığımdan bu yana kilosuna ve sağlığına dikkat etmek amacıyla düzenli beslenen ve spor yapan bir kız olmuştu Damla ve ne yazık ki hamileliği boyunca bunları yapmaya devam etmesine rağmen kilo almadan edememişti. Aldığı kilolar da hormonların etkisinden dolayı zaten

duygusallaşan Damla'nın psikolojisini tamamen alt üst etmişti ve bu yüzden tam olarak şu anda Cem'in sözüne öfkelenerek üzerine atlayabileceğini bildiğimizden, nefeslerimizi tutmuştuk.

"Sakin ol, hayatım!.." diyerek, Damla'yı sakinleştirme görevini üstlenmiş oldu Batu.

Damla, aldığı nefesleri burnundan geri veriyorken, "Hamileyken kilo almak kadar normal bir şey yok, ben de almıştım." dedi Irmak, büyük ihtimalle Damla'yı rahatlatmaya falan çalışıyordu fakat işe yaramayacağını biliyordum.

"Kaç kilo aldın?" diye sordu Deniz.

"On iki."

"Damla en az otuz iki kilo almışa benziyor." dedi Cem. Bunu söylerken ne gülüyordu ne de şaka yapar gibi bir hali vardı; epey ciddi görünüyordu.

"Batuhan!" diye öfkeyle bağırdı Damla.

"Şaka yapıyorlar." dedi Batu.

Cem, oturduğu koltukta daha bi' yayılırken, dürüst davranmayı tercih etmiş olmalıydı ki "Yo, yapmıyorum..." dedi.

"Cem!.." diye uyarıcı bir tonla konuşmamdan yalnızca birkaç saniye sonra yüzünü buruşturarak sessizce ağlamaya başlamış olan Damla, "Neden bunu yapıyorsunuz ya?" diye sordu.

"Vallahi hiç boşuna ağlama yenge! Şişkosun işte, kabul et." dedi Deniz.

"Ya, Batuhan! Bir şey söylesene şunlara!"

Hamilelik döneminde kadınların hassas olduğunu hepimiz biliyorduk ama bu kadarını Irmak bile tahmin etmemiş olmalıydı. Biz şaşkın şaşkın Damla'nın ağlayışını seyrederken, Batu bizimkilere ağza alınmayacak laflar etmeye başladı. Galiba şu, huylu huyundan vazgeçmez, lafı gerçekten de doğruydu. Deniz ve Cem'in yaramazlıklarına kızarak onları

dize getiren Batu, sanırım bunu tanıştığımız ilk zamandan beri yapıyordu.

"Özür dilerim yenge!" derken Deniz ve Cem, Damla gözyaşlarını siliyordu.

"Makyajını tazelemek ister misin?" diye sorunca Irmak, başını salladı Damla ve Irmak'ın kendisine oturduğu yerden kalkmasına yardım ederken, "İstersen sen de bize eşlik et, ne dersin Batucuğum?" diye sordu dişlerinin arasından.

"Öküz bu." dedi Ozan gülerek ve önce Batu'nun, sonrasında da Damla'nın öfkeli bakışları kendisini bulunca, ağzındaki görünmez fermuarı çekmek zorunda kaldı.

Batu ve Irmak, Damla'yla birlikte salondan ayrılınca, bizimkileri azarlama görevini üstlenerek, "Eşeklik yapmakta üstünüze yok, gerçekten!.." dedim.

Göğsünü kabartarak, "N'apalım kızım, dürüst çocuklarız biz." deyince Deniz, hemen yanımda oturuyor olmasını fırsat bilerek kafasına gelişigüzel bir tane yapıştırdım. Kaşlarını çatarak bana baktı ama bir şey demedi.

Bir süre dördümüz de sustuk ve salondaki süsleri inceledik. Sıkıcı suskunluğumuzu bozan ise tabii ki de "O değil de madem bebek doğmadı, öyleyse ne diye bizi bebeğin banyo yapışını görmemiz için çağırdılar?" diye sorarak, dünyanın en saçma sorusunu sorma ödülünü kazanmış olan Cem'di.

"Banyo yapışını görmek mi?"

Ozan'ın sorusuna cevap vermek yerine, "Mesajda Baby Shower yazmıyor muydu, ben mi yanlış okudum?" diye sorarak karşılık verdi Cem.

Damla, Batu ve Irmak'la birlikte salondan içeriye girerken, Deniz başını iki yana sallayarak, "Hayranları da bunu batı kültürüyle yetişmiş sanıyor..." diyordu.

Deniz'in küçümseyici bir tavırla söylediği sözü biraz olsun umursamayarak, "Ne ki bu Baby Shower?" diye merakla sordu Cem.

Batu'nun yardımıyla biraz önceki yerine tekrar otururken, dakikalar öncesinde tek bir gözyaşı damlası bile akıtmamışçasına hafifçe gülümseyerek, "Baby Shower, bebeğin doğumundan birkaç ay önce anneye moral vermek amacıyla verilen bir parti Cemciğim!" diye açıklama yaptı Damla. Onun da bu huyunu seviyordum işte. Kendini çabucak toparlıyor ve elinden geldiğince mantığıyla hareket etmeye çalışıyordu.

"Adı neden bebek duşu o zaman?" diye sorarak üstelemeye devam etti Cem.

Deniz büyük bir of çektikten sonra, "En son ne zaman uyudun?" diye sordu.

"Kırk saat önce falan..."

"Neden böyle olduğu belli oldu, tamam..." deyince Batu, Cem ona gözlerini kısarak kötü kötü bakmaya başladı fakat aslında Batu haklıydı çünkü Cem, film veya dizi çekimlerinin yoğun olduğu zamanlarda gün içerisinde ya hiç uyuyamıyor ya da iki–üç saatliğine uyuyordu ve böylece uykusunu tam olarak alamadığından mantıklı düşünemiyordu.

Irmak konuyu değiştirmek istemiş olmalıydı ki "Normalde bu partiyi annenin arkadaşları düzenlemez miydi?" diye sordu.

"Anne diye bahsettiğimiz kişi Damla olunca, sence de partiyi onun organize etmiş olması fazlasıyla normal değil mi?" diye sorunca Batu, kahkahalarla gülmeye başladık.

Damla'nın böylesine tatlı bir aktiviteyi yapmak isteyebileceğini zaten tahmin etmiştik fakat biz onun için böyle bir parti organize etmeyi henüz planlamaya bile başlamamışken, o bizden önce davranarak partiyi organize etmiş, bizi de kendisi için hazırladığı partiye davet etmişti. Doğumuna iki ay

kadar kısa bir süre kalmıştı ve zor geçen hamilelik sürecine rağmen böyle bir parti yapmaktan geri kalmamıştı.

"Bu kısırları kim yaptı peki?"

Ozan'ın sorusunu, "Annem." diyerek cevapladı Batu.

"Aa, Mesude teyze de mi burada?"

"Evet ama şu an evde değil. Gençleri yalnız bırakalım, diyerek babamı da aldı yanına, birlikte dışarı çıktılar."

"Yoksa romantik bir akşam yemeğine mi gittiler?" diye sırıtarak sordu Deniz.

"E ama biz bu gece burada kalacaktık. O zaman başka bir yerde-"

Ozan'ın sözünü, "Yoksa Batu'ya kardeş mi geliyor?" diye sorarak kesti Cem.

"Şok şok şok!.."

"Her ikinizin de bırakın sevgiliyi, flörtünün bile olmamasını bu davranışlarınız pekâlâ da açıklıyor bence."

Cem hafifçe öfkelenirken, "Nereden biliyorsun olmadığını?" diye sordu.

"Ne yani, var mı?" diye sordum büyük bir şaşkınlıkla.

"Benim var manitam, bundan sonra olmayanlar düşünsün." dedi Deniz.

"Benim de var!" diye telaşlanarak konuştu Cem.

"Bize ne zaman söylemeyi düşünüyordunuz acaba?" diye sordu Irmak.

"Bugün?"

"Dökülün hemen!"

Irmak'ın bağırışıyla birlikte, Cem ve Deniz'in kendini bir anda yere atması bir oldu. Diğerleri şoke olmuş bir ifadeyle onlara bakarken, ben sırıtıyordum.

Benim gibi durumun vahametini anlamış olan Irmak, "Salaklar!.. Öyle değil, yani anlatın..." diyerek daha açık bir şekilde konuşmuş oldu.

Bilerek düştükleri yerden kalkarlarken, "İlk ben anlatacağım!" dedi ikisi de heyecanla.

Yerlerine tekrardan otururlarken, "Tamam, o anlatsın." diye yine aynı anda devam ettiler.

"Anlatın işte biriniz." deyince Damla, "Tamam, hadi ben başlıyorum." dedi Deniz ve Cem'in itiraz etmediğini görünce, "Geçen bir sergiye katılmıştım, bir arkadaşla birlikte." diyerek söze başladı.

"Vay be!... Kendine hemencecik yeni arkadaşlar da bulabildin ya, helal olsun!" deyince, bizi hiç mi hiç şaşırtmayarak daha şimdiden Deniz'in sözünü kesmiş oldu Cem.

"Boş yapma Cem!"

"Bi' sus Cem!"

"Kısırını ye Cem!"

"Neyse, bir resim dikkatimi çekti. Arkadaşa, resmin aslında ne anlattığından bahsetmeye başladım. Daha üçüncü cümlemde kızın teki bana, sen resimden ne anlarsın, diyerek benimle tartışmaya başladı."

"Resim onun muymuş?" diye merakla sordum.

"Hayır."

"Bir yakınının falan mı?" diye aynı benim gibi merakla sordu Irmak.

"Hayır..."

"Yahu bir susun da anlatsın adam." deyince Batu, başımızı sallayarak uyarısını dikkate alacağımızı belirtmiş olduk.

"Biz kızla tartışmaya devam ederken, bi' baktık salon sahibi bizi şikâyet etmiş, karakola düşmüşüz. Neyse, ifade falan verdik, çıktık karakoldan... Sordum kıza, neden yaptın böyle bir şey, diye."

"Neden yapmış?"

Kendini beğenmiş bir edayla gülümserken, "Neden olacak... Harika, müthiş, mükemmel, kusursuz, tapılası bir varlık olan benimle tanışmak için!.." diye cevapladı Deniz, Ozan'ın sorusunu.

"Tanışmak için neden tartışma başlatmış ki?"

"Hani şu, en büyük aşklar kavgayla başlar, saçmalığı var ya, ondan..."

"Ee, başladı mı bari?"

"Kız hem iyi hem de epey güzel ama daha dün yaşandı tüm bu olanlar; bu yüzden henüz bilemiyorum."

"Vay be!" dedim ve üzerimdeki şaşkınlığı henüz atamadığımı yüz ifadem ve ses tonumla da fazlaca belli ederken, "Demek Deniz Soykan da sonunda düzenli bir ilişkiye adım atacak gibi, ha?" diye devam ettim.

"Eh, büyüdük artık kızım! Olsun o kadar."

"Sen nasıl tanıştın peki?" diye sordu Irmak, Cem'e dönerek.

"Benim böyle bir hikâyem yok ne yazık ki... Rol arkadaşımla görüşüyoruz şu an, sevgilim var derken havam olsun diye şey etmiştim..."

"Nasıl görüşmeye başladınız peki?"

"Kız bana, çok güzel öpüşüyorsun Cem, n'olur sevgili olalım, deyince, kıramadım."

Gözleri kocaman açılan Deniz, "Yuh, ciddi misin?" diye sordu.

"Hayır tabii ki de..."

Fazlasıyla bozulmuş olan Deniz, bozulduğunu ses tonuna da yansıtmaktan çekinmeyip, "Ulan, bu ne ara büyüdü de benimle dalga geçmeye başladı?" diye sorarken, bizden ziyade kendine soruyormuş gibi bir tavır takınmıştı.

"Neyse, onu bunu bırakın da bebeklerin adını ne koyacaksınız siz?"

Irmak'ın merakla sorduğu soruya karşılık olarak, "Bebekler mi?" diye şaşkınlıkla sordu Cem. "Yuh! Bi' de bir değil birden fazla bebekleri mi olacak?"

"Günaydın Cem, nasıl, iyi alabildin mi uykunu?" diye alay edercesine sordu Deniz. Ruh hali işte bu kadar çabuk değişiyordu.

"Derin, Buğlem, Afra gibi isimler düşündüm ben; Batu ise Jülide, Müjde, Müjgan gibi isimler düşündü. İkimizinkiler de birbirinden tamamen farklı olduğundan, kararsız kaldık."

"Lan düzgün isimler bulsanıza. Bunlar ne böyle?"

"Aslında Derin güzel isim bence."

"... fakat bildiğin gibi bizim iki kızımız olacak Irmakçığım!.."

Batu'nun sözü üzerine, "Diğerinin adını da Sığ koyun o zaman." dedi Cem, fazlasıyla ciddi bir şekilde.

"Sığ ne alaka?"

"Sırf ikiz oldukları için bence çok da birbirine eş isim koymanıza gerek yok, zıt da koyabilirsiniz."

"Ben hâlâ anlamadım."

Ozan'a dönerek, "Derin ve sığ zıt anlamlı ya hani, kerkenez güya espri yapıyor işte..." dedi Deniz.

"Cem, kardeşim, sen en iyisi sus ve sadece motorunu sürüp, sana verilen rollere çalışmaya devam et." deyince Batu, ona hak veriyormuşçasına başını salladı ve "Bırakmıştım zaten espri yapmayı da yeri gelmişken bir deneyeyim dedim." dedi Cem.

Cem'in esprilerinden başlayıp, lise yıllarımız hakkında konuşmaya devam ettiklerinde, içimi yakan eksiklik sebebiyle oturduğum yerden kalktım.

"Nereye?" diye sorunca Batu, "Kıvanç'a bakıp geleceğim." diye cevap verdim.

"Uyandıysa söyle de o da gelsin yanımıza." deyince Damla, başımı salladım belli belirsizce ve sonra evin salonundan ayrılarak misafir yatak odasının yolunu tuttum.

Kıvanç'ı İtalya'ya getirme görevi bana düşmüştü ve ben, ona hastalığından ya da son birkaç yılda olup bitenlerden bahsetmeden, onu İtalya'ya getirene kadar akla karayı seçmiştim çünkü doktorlar onun hafızası hangi zaman diliminde kalmışsa, kafasını karıştırmamamız için bizim de sanki o zaman diliminde yaşıyormuşuz gibi davranmamız gerektiğini söylemişlerdi.

Batu bizi havalimanında karşıladıktan sonra Damla ile birlikte yaşadığı evine getirmişti. Eve girdiğimizde, Damla'yı ve kocaman karnını gören Kıvanç, beklediğimizin aksine şaşırmamış ya da telaşlanmamıştı; yalnızca uyumak istediğini söylemiş, Batu'nun onu misafir yatak odasına götürmesine izin vermişti. Damla'yla birlikte yaşadığımız şaşkınlığı üzerimizden atabildiğimizde, Damla'dan misafir yatak odasının nerede olduğunu öğrenmiştim ve Kıvanç uyuyana dek onun yanında kalmış, diğerleri gelince ise onların yanına geçmiştim. Şimdiyse, kapının kolunu çevirerek odaya girdiğimde, Kıvanç'ı son üç saattir uyumakta olduğu yatakta uyumaya devam ederken bulmuştum.

Uyuduğu zamanlarda olduğundan çok daha fazla masum ve güzel göründüğünü bildiğimden, onu izlemek isteyerek yanına doğru yaklaştım. Yatağın kenarına ilişerek oturdum, bir süre öylece seyrettim onu ve sonra ona sarılmak isteyince, yanına kıvrılarak uzandım. O sırtüstü uzanmış ve ben de ona dönerek sağ omzumun üstüne yatmıştım. Gözlerimin, güzel yüzünü incelediği uzun bir sürenin sonunda kapanmak istediğini anlayınca, onları daha fazla zorlamadım ve kapanmalarına izin verdim.

—

Kirpik uçlarıma dokunan parmağın sahibinin kim olduğunu biliyordum. Kirpik uçlarıma dokunmayı keserek elmacık kemiklerime, kaşlarıma, burnuma ve oradan da dudaklarıma geçince parmağı, hafifçe gülümser gibi oldum ve tam o anda öptü beni.

Gözkapaklarımı yavaşça araladığımda, bana gülümseyerek bakmakta olduğunu görmüştüm. Bu sefer sırtüstü uzanan ben, bana dönerek sol omzunun üstünde yatmış olan da oydu.

Güzel yüzüne baktım bir süre ve sonra, "Günaydın..." diye fısıldadım.

"Günaydın mı?" diye alaycı bir ifadeyle sordu. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun sen?"

"Kaç?" diye merakla sorarken kaşlarım çatılmıştı.

"17.32"

Ne yani, uykuya dalalı yalnızca on iki dakika mı oluyordu?

Hafifçe gülümsedim ve en son neyi hatırlıyor olduğunu anlamak için, "Nasılsın?" diye sordum.

Elini saçlarımın arasında gezindirirken, "Mutluyum, peki ya sen?" diye sorunca, sol kaşımı hafifçe kaldırdım.

"Neden mutlusun?"

Saçlarımın arasında gezinen eli hareket etmeyi kesti, kaşları çatılırken, "Mutlu olmamam için bir sebep mi var?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki de yok ama merak ettim nedenini işte."

"On altı günün sonunda beni affettin, daha ne olsun?"

Demek hafızası beni bırakıp Amerika'ya gittiği, geri döndüğünde benim on altı gün boyunca naz yaptığım ve onun bana sakızdan bir dağ hediye etmesiyle barıştığımız zamanda takılı kalmıştı...

Mutlu bir anımızı yaşıyor olması beni inanılmaz mutlu etmişken, sırıttım ve "Öpüşelim mi?" diye sordum.

Dudakları alaycı bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı ve "Onca ayın acısını mı çıkarmak istiyorsun yoksa?" diye sordu.

"Hı hı." derken sırıtmaya devam ediyordum.

"Sonra dudaklarım parçalandı diye ağlamak yok ama?"

"Yok." dedim gülerek.

Bana doğru eğildi yavaşça ve ben ellerimi onun ensesinde birleştirirken, o kendi dudaklarını benimkilerle buluşturdu.

Onun kafasının içinde hangi ânı yaşıyor olursak olalım, sırf onunla olduğum için mutluydum. Bir gün beni tamamen unutacağını biliyor olmama rağmen, evet, mutluydum.

26

Kimisinin öylece girdiği ve kimisinin öylece çıktığı bu hayatı yaşamayı yirmi altı yıldır sürdürmekteydim. Yirmi altıncı yaş günümdü bugün ve ne yazık ki yeni yaşımı birlikte kutlamak istediğim hiçbir arkadaşım yoktu yanımda.

Cem, başrol oyunculuğunu yaptığı filmin çekimleri sebebiyle Ankara'da; Deniz, toplanılan gelirin tümünün kimsesiz çocuklar için bağışlanacağı bir resim sergisine hazırlandığından İstanbul'da; Irmak ve Ozan, nasıl daha iyi ebeveyn olunabilir başlıklı konuşmayı dinlemek için oğulları Ege'nin kreşinde; Batu ve Damla ise, son iki yıldır yaşamlarını sürdürmekte oldukları İtalya'daydılar. Onları arayıp da doğum günümü kutlamak için yanıma gelmelerini istediğimi söyleyemezdim çünkü ne yazık ki hiçbir şey eskisi değildi. Arkadaşlık bağlarımız eskisi gibi güçlü olsa da artık hepimiz büyümüş, olgunlaşmış ve kendi ayaklarımızın üstünde durmaya çalışırken, bazen kendimizi bile unutur olmuştuk. Biz kendimizi unuturken, Kıvanç hem bizi hem de anılarımızı unutmaya devam etmişti.

Daha bu sabah onunla telefonda konuştuğumda, hafızasının onunla yine oynamaya başladığını anlamıştım. Benimle o kadar soğuk konuşmuştu ki sanki beni daha birkaç gündür tanıyormuş gibiydi. Her geçen günde beni biraz daha unutuyordu. Günün birinde beni tamamen unutacağını bildiğimden, kendimi şimdiden buna hazırlamaya çalışıyordum ve ne yazık ki bu sırada üzülmeden de yapamıyordum.

Aniden aklıma gelen yeni bir düşünce sebebiyle nefes almakta zorlanmaya başladım. Otomobilin oturmakta olduğum tarafındaki camını açmaya çalışırken, bir yandan da ağzımdan sesli bir şekilde nefes alıp veriyordum.

"İyi misin?" diye sorunca Salim amca, başımı salladım fakat iyi değildim.

Otomobilin içini dolduran temiz havayı içime çekerken, zihnimi başka bir şeyle meşgul etmeye çalıştım. Annemi düşündüm ve sonra da Ecrin teyzeyi... Zihnim başka kişilerle meşgulken bile aklımdan o düşünceyi geçirmeden edemediğimi fark edinceyse, başımı iki yana salladım.

"İneceğim." dedim güç bela.

"Ne? Daha gelmedik ki."

"İnmek istiyorum, şu an, lütfen!.."

Salim amca bana dikiz aynasından çatık kaşlarıyla baktı bir süre ve sonra iyi olmadığımı görmesine rağmen başını salladı, ardından otomobili sağa çekti. Teşekkür ettikten ve bu durumdan kesinlikle kimseye söz etmemesi için onu tembihledikten sonra indim otomobilden, yürümeye başladım.

Beni gerçekten de yalnızca birkaç gündür tanıdığını hatırlayacak kadar ilerlemiş olamazdı hastalığı. Türkiye'ye dönüşümden bu yana dört yıl geçmişti ve bu dört yılda Kıvanç yalnızca sekiz ayını unutmuştu. Benim olmadığım bir yılda dört yılını unutmuşken, benim olduğum dört yılda yalnızca sekiz ayını unutmuştu, şimdi bu da neyin nesiydi böyle? Nasıl geri kalan ayları bir anda unutmuş olabilirdi?

Sendeleyerek ve çoğu zaman nefes alamayarak yürüdüğüm onca yolun sonunda parka gelebilmiştim ve bana oldukça yabancı gelen parkın girişine doğru adım atmaya devam ederken, şaşkınlık içerisindeydim.

Parktaki tüm banklar ya siyah ya da mavi rengine boyanmışken; kaydırak, salıncak gibi gemiyi tamamlayan tüm parçalar, gri, sarı ve mor renklerine boyanmıştı.

Bakışlarımı Kıvanç'la ikimizin bankına çevirdiğimde, Kıvanç'ı görmüş ve sonra şaşkınlığımın artmasına engel olamamıştım çünkü her zamankinin aksine üzerinde günlük bir kıyafet değil de siyah bir takım elbise vardı.

Ona doğru ilerlemeye başladığımda nihayet beni görebildi de yavaşça ayağa kalktı. Ben onun bana geleceğini sanırken, o, bankımızın hemen yanındaki ağacın arkasına giderek kaşlarımı çatmama sebep oldu. Oldukça meraklı ve şaşkın bir şekilde yürümeye devam ederken, ona ulaşmama yalnızca birkaç adım kalmıştı ki ağacın arkasından çıktı ve elindeki beyaz elbiseyi gösterdi bana.

Sol kaşımı hafifçe kaldırırken, "Ne?" diye merakla sordum.

Elbiseyi bana doğru uzatırken, "Al, bu senin." dedi.

"Ne yapacağım bunu?" diye sormadan önce, hafızasının epey geçmişe gidip de beni unutmuş olmadığını anlamıştım.

"Normal insanlar kendisine hediye edilen bir elbiseyi ya giyer ya da çöpe atar. Bana sorarsan giymen daha hoş olur fakat tabii ki karar senin."

Aynı anda hem dalgacı hem de düşünceli olabildiğine göre hafızası 2015 yılının sonlarında ya da 2016 yılının başlarında takılı kalmıştı. Doktorlar kafasını iyice karıştırmamamız için ona hiçbir zaman en son hatırladığı şeyin ne olduğunu sormamamız gerektiğini söylemişlerdi ve ben de bu yüzden hafızasının takılı kaldığı zaman dilimini kendi başıma tahmin ediyordum. Bu tahmin süreci beni çoğu zaman zorluyordu, evet ama şikâyetçi değildim.

Elbiseyi elinden alırken, "Çöpe atmak mı? Neden atıyorlar ki?" diye sordum.

"Sevmediklerinde atıyorlar işte."

"Elbiseyi mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet, elbiseyi veyahut elbiseyi hediye edeni..."

"Çok saçma bence."

Omuz silktikten sonra gözleriyle elimdeki elbiseyi işaret etti, "Giymeyecek misin?" diye sordu.

"Burada mı?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Evet."

"Delirdin galiba. Burada nasıl giyeyim?"

"Basbayağı." diye düz bir sesle cevapladı sorumu ve benim ona baygın bakışlarla bakmakta olduğumu fark edince, "Tamam, ver hadi ben giydireyim." dedikten sonra karşı çıkmama bile izin vermeden elbiseyi elimden aldı, kafamdan geçirmeye çalıştı.

"Elbiseyi yırtacaksın!"

"Yırtmam." dedi kendinden emin bir sesle. "Hem yırtsam bile ben almadım mı, sana ne, sen ne karışıyorsun?"

"Boynumu kıracaksın!" dediğimde, aynı şekilde karşılık vereceğini sansam da yapmadı ve duraksadı; ben de fırsattan istifade ederek, "Bırak, ben yaparım." dedikten sonra onun yapmaya çalıştığı şeyi yaparak elbiseyi kafamdan geçirdim.

Sabahleyin oldukça özensiz davranmış, evden çıkmadan önce dar siyah pantolonumu ve boğazlı siyah kazağımı giyinmiştim; şimdiyse onların üzerinde, Kıvanç'ın bana hediyesi olan ince askılı, diz kapağımın bir karış aşağısında bitecek kadar uzun olan bir elbise vardı. Fazlasıyla komik göründüğümün farkındayken, bu elbiseyi neden giydiğimi sormak istedim Kıvanç'a.

"Lütfen konuşma ve yalnızca beni dinle." deyince, aralamış olduğum dudaklarımı kapattım. "... fakat öncesinde oturmanı rica ediyorum."

Başımı sallayarak onun hemen çapraz arkasında duran, ikimize ait olan banka geçip oturdum ve onun da yanıma geçerek

oturmasını bekledim. Beni fazla bekletmeyerek bankın mavi renginin ağırlıkta olduğu kısmına geçti ve sonra kucağımda birleştirmiş olduğum ellerimi kendi ellerinin arasına aldı.

"Yaklaşık on yıldır benimlesin." diye başladı söze. "Seni sevmediğimi ve hatta istemediğimi bildiğin zamanlarda bile hiç gitmedin benden."

"Gitmedim mi?" diye sorarak böldüm konuşmasını.

"Tamam, gittiğin zamanlar oldu fakat seni sevmediğim ya da istemediğim için değildi o gidişlerin. Sana haksızlık etmiştim ve sen aslında çok bile dayanmıştın bana..."

Haklı olmasına rağmen, "Böyle konuşma." dedim. Kendisi hakkında kötü konuşması hoşuma gitmiyordu çünkü.

"Beni bu kadar güzel seven ilk şeysin sen ve ben seni kaybetmek istemiyorum. Evet, hastalığım başımızı fena halde ağrıtabilir-"

"Hastalığın mı?" diye sorarak sözünü kestim.

"Konuşmaya başlamadan önce iyi ki bi' sus ve yalnızca beni dinle dedim, iyi ki!" diye sitemkâr bir tavırla konuştuktan sonra, "Evet, hastalığım... Hatırlıyorum her şeyi." diye devam etti.

"Her şeyi derken?" diye sorduğum sırada ağzım kulaklarımdaydı. "Yirmi yedi yıllık hayatının tümünü mü? Her anını mı?"

"Bebekliğimi hatırlamamı beklemiyorsan, evet, geri kalan tümünü..."

Gözlerim kocaman açılırken sırıttım ve daha fazla dayanamayarak boynuna atladım. Ona, sanki onu boğmak istiyormuşçasına sıkıca sarıldım ve bir süre sonra aklıma gelen yeni bir soru ile geri çekilip, "İyi de nasıl?" diye sordum.

"Bilmem." diyerek omuz silkti. "Doktor, arada sırada her şeyi hatırlayabileceğimi, bunun gayet doğal olduğunu söyledi."

Kaşlarımı çatarak, "Pardon da doktorunla ne ara konuştun sen acaba?" diye sordum.

"Ne o? Senden önce bu güzel haberi onunla paylaştığım için kıskandın mı?" diye gülerek sorduktan sonra ciddileşti, "Dün sabah." diyerek cevapladı sorumu.

Bana olan dünkü ve bu sabahki soğuk tavırları aklıma gelince, "Dün sabahtan beri madem her şeyi gayet iyi hatırlıyordun, ne diye hatırlamıyormuşsun gibi davrandın?" diye sordum.

"Eğer konuşmamın yarıda kesilmesine sebep olmasaydın, şu anda sebebini öğrenmiş olabilirdin."

Sebebini çok fazla merak ettiğimden, "Tamam, hadi devam et ama biraz hızlı konuş." dedim çünkü o anılarını tekrar unutmaya başlamadan önce benim onunla yapmak istediğim çok fazla şey vardı.

"Nerede kalmıştım?" diye sordu kendi kendine ve kısa sürelik bir düşünmenin ardından, "Hah, buldum!" dedi ve tekrar ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Hastalığım başımızı fena halde ağrıtabilir, bir gün yorulabilir ve benimle uğraşmaktan ya da olmaktan bıkıp usanabilirsin-"

"Saçma sapan konuşma." diyerek tekrar kestim sözünü.

"Solucan!" diye hafif yüksek bir sesle seslenince bana, "Peki, tamam, sustum." dedim ve ağzımdaki görünmez fermuarı çektim. Başını sağa doğru hafifçe oynatırken, dilini bir kez şaklattı ve sonra devam etti.

"... ama çabalıyorum. Yemin ederim seni ve seninle olan anılarımızı unutmamak için çabalıyorum. Bir gün eğer seni gerçekten de unutursam tamamen, kendini bana hatırlatacağını bildiğim gibi sana yeniden âşık olacağımı da biliyorum. Benimle olmaya devam etmek istemezsen eğer tabii ki anlarım; üzülsem de elimden bir şey gelmez ve kararına saygı

duyarak çıkıp giderim hayatından. Bunu gerçekten yaparım ve şimdi, aslında son dört yılda benim için yaptıkların sayesinde benimle olmaya devam etmek istediğini kanıtlamış olsan da yine de sormalıyım sana."

"Neyi?" diye sorarken kaşlarım çatılmıştı.

"Belki de tek bir tane bile Küçük Solucan'ımızın olamayacağı ve çoğunlukla mutsuz olacağımız ama her yeni güne beraber uyuyup uyanacağımız bir hayata var mısın?"

Sözlerini birkaç defa geçirdim içimden ve en sonunda, "Bana evlenme teklifi mi ediyorsun sen şu anda?" diye sordum.

"Resmiyette evet, adı evlilik oluyor."

Gözlerimi kocaman açarak, "Ciddi misin?" diye sordum sahte bir şaşkınlıkla.

"Adının evlilik olması konusunda mı?"

Benimle dalga geçmek amacıyla öyle sorduğunu bilsem de "Hayır, evlilik teklifinde... Yani, gerçekten de evlenmek mi istiyorsun benimle?" diye sordum.

"İstemiyor olsaydım bu kadar zahmete girip de sana bu soruyu sorar mıydım?"

"Bu kadar zahmete derken?"

Eliyle etrafımızı gösterirken, "Senin için bu parkı satın aldım." dedi. "Adını da Umut koydum."

Gülerek, "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Etrafındaki renklere bak ve sonra düşün, şaka mı yapıyorum, yoksa gayet ciddi miyim diye..."

Bakışlarım tekrar parkın yeni haliyle buluştu ve kısa bir süre sonra, şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemez bir haldeyken, Kıvanç'a dönerek, "Yani şimdi bu park senin mi?" diye sordum.

"Hayır, benim değil; senin ... fakat tabii ki de halka açık kullanılmaya devam edilecek."

"Adını gerçekten de Umut mu koydun?"

"Girişteki tabelayı görmedin galiba."

"Hayır, görmedim." dedim başımı iki yana sallarken.

"Üzerinde kocaman harflerle UMUT PARKI yazıyordu ama neyse..." derken, alınmış gibi bir tavır takınmıştı ama alınmadığını biliyordum, yalnızca benimle alay ediyordu.

Bir süre, benim için yaptığı bu ince davranış karşısında ona hülyalı bakışlarla baktım ve sonra, "Kıvanç!.. Sen, çok tatlısın." diye itiraf ettim.

"Tatlı mı?" diye sordu şaşkınlıkla. Ona ilk kez onu tatlı bulduğumu söylemiş olabilirdim.

"Hı hı..." derken başımı sallıyor ve gülümsüyordum.

"... fakat sen şu an hiç tatlı değilsin." derken öfkelenmeye başlamış gibiydi.

Kaşlarım çatılırken, "Neden ki?" diye sordum.

Tamam, beni tatlı bulmuyor olabilirdi ama bunu söylerken öfkeli olmasının bir nedeni olmalıydı. Beni tatlı bulamadığı için bana öfkelenmiş olacak değildi ya!

"Soruma hâlâ cevap vermedin de ondan!"

Şaşkın bir ifadeyle, "Ne sorusu?" dedikten sonra, "Ayyy!" dedim, hangi sorudan bahsettiğini anlayarak ve durumu kurtarmak amacıyla, "Tamam, hadi tekrar sor." diye devam ettim.

"Tekrar mı sorayım? Az önce bir saatlik konuşma yaptım ben be!" dedi kendisine hiç yakışmayan bir şekilde çirkefleşerek.

Çirkefleşerek mi? Vay be!.. Kıvanç Vuran'ın da çirkefleşebildiğini görmüştüm ya, artık ölsem de gam yemezdim.

"Huysuzlanma da sor hadi."

"Peki..." dedi pes ederek ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Benimle evlenir misin?" diye sordu.

Dudaklarımı aralamıştım ki "... ya da dur!" diyerek engel oldu bana. Evlenmek istiyor muydu benimle, yoksa istemiyor muydu, anlamıyordum ki...

"Seninle evlenmeme izin verir misin?"

Dudaklarım alaycı bir gülümseme eşliğinde yukarı doğru kıvrılırken, "İzin verirsem rahat bırakacak mısın?" diye sordum.

Bunu gerçekten de yapmak isteyip istemediğimi anlayamadı bir süre ve istediğimi anlayabildiğindeyse, "Hayır, bana yardım etmen gerekecek." diye devam etti.

Gülerek, "Bunu yapacağımı düşünmeni istemem." dedim.

"Ya sadece her gece benimle sevişeceksin o kadar, çocuk yapalım demiyorum ki sana!"

"Kıvanç!" dedim sahte bir kızgınlıkla.

"Tamam, tamam, utanma hemen..." diyerek kollarını bana sardı, "Gel bakalım buraya." dedikten sonra sırtımı göğsüne yaslamama izin verdi.

Onun bedeni doğrudan parka bakarken, benimki parkın girişine bakıyordu. Sırtımı ona dönmüşken, göğsünün sol tarafına yaslanmış ve başımı da sol omzuna koymuştum. Elbisemin altındaki pantolonumun varlığının verdiği rahatlıkla, biraz öncesinde bankın üstüne çıkardığım bacaklarımı hafifçe kendime çektim ve ardından sol elini ellerimin arasına sakladım.

"Seni seviyorum..." diye fısıldadım.

Saçlarıma ufak bir buse kondurduktan sonra, "Seni seviyorum..." diye karşılık verdi bana.

27

Kıvanç'ın bundan bir yıl iki ay önce sol elimin yüzük parmağına takmış olduğu yüzüğe bakmaya devam ettiğim sırada, zihnim son zamanlarda olduğu gibi yine geçmişin sularında yüzmeye başlamıştı.

Kıvanç'la bankta öylece oturduğumuz uzun bir sürenin sonunda, kendimi tutamayarak, "İyi de biz neden bu şekilde giyindik ki? diye sormuştum.

Şaşkınlıkla, "Aaa." diyerek beni kendinden uzaklaştırmış, ardından ayağa kalkarken, "Ben de diyorum neyi unuttum..." demişti.

"Ne? Unuttun mu? Ay, neyi unuttun, bak, sakın biraz önce bana evlenme teklifi ettiğini unuttuğunu söyleme!"

"Evlenme teklifi mi?" diye sormuştu şaşkın şaşkın ve benim ağlamak üzere olduğumu görünce, "Ağlama, şaka yaptım. Unuttuğum şey o değil." demiş, ardından ıslık çalmıştı.

Kıvanç'ın ilk kez ıslık çaldığına şahit olmamın üzerinden üç saniye geçmişti ki "Cem'siz düğün olmaz dediler, çekimi iptal edip geldim vallahi!" diyerek, çapraz arkamızdaki ağacın arkasından bir anda çıkıvermişti Cem.

Önce korktuğum için küçük bir çığlık atmış, Cem'in sözünden sonra ise, "Ne? Düğün mü?" diye sormuştum.

"Düğünümüzden en son senin haberdar olman tamamen benim suçum, biliyorum ama sürpriz yapmak istedim sana." demişti Kıvanç.

Ona oldukça öfkeli bir şekilde, lan geri zekâlı, düğünün geline sürpriz yapıldığı nerede görülmüş, diye bağırarak sormak istemiştim ama yapmamıştım çünkü o Kıvanç'tı. Ona bu şekilde bile kıyamıyordum.

Ayağa kalkarken Cem'i gösterip, "Nikâh memuru Cem mi?" diye sormuştum.

Cem, kirli sakallarını kendini beğenmiş bir edayla kaşırken, "Ne o? Yoksa rol yeteneğime karşı bir şüphen mi var?" diye sormuştu.

"Ne münasebet!" demiştim gülerek ve tam o sırada aynı ağacın arkasına saklanmış olan Batu ve Damla'nın, kızları Hera ve Helen ile birlikte ağacın arkasından çıktıklarını görünce, "Siz İtalya'da değil miydiniz?" diye sormuştum şaşkınlıkla.

"Davete icabet etmek gerekir." demişti Batu.

"Bizim için mi geldiniz?" diye sorduğum sırada neredeyse sevinçten ağlayacak duruma gelmiştim.

"Heyecandan saçmalamaya başladı yine..."

Laf yetiştirmek için Kıvanç'a dönecektim ki "Başlamasaydı şaşardık zaten!" diye gülerek konuşunca Irmak, gözlerimi kocaman açarak aynı ağaca çevirmiştim.

"Ay, siz de mi geldiniz?"

"Senin için." diye cevap verince Ege, her zamanki gibi yanaklarını ısıra ısıra kopartma isteği doğmuştu içimde.

İsteğimi gerçekleştirmek için harekete geçecekken, aklıma tayfadaki tek eksik kişi olan Deniz gelince, isteğimi biraz ertelemeye karar vermiştim. Deniz'i sormak üzereyken ise ağacın arkasından tanımadığım bir adam çıkmıştı. Adamın nikâh memuru olduğu, kıyafetini boş verdiğimizde bile bariz bir şekilde anlaşılırken, "Yok artık!" demiştim.

"Dünden beri nelerle meşgul olduğumu anlamışsındır artık." deyince Kıvanç, "Deniz'i çağırmadın mı?" diye sormuştum.

"Hele bir çağırmasın!" diye bağırarak aynı ağacın arkasından çıkmıştı Deniz. Ne ağaçmış arkadaş, diye içimden geçirdiğim sırada ağzım kulaklarımı bile geçmiş durumdaydı. "Koskoca Deniz Soykan'ım ben, ne demek beni çağırmamak?"

"Ulan yirmi altı yaşında adam oldun, hâlâ aynı ergen tavırlarını takınıyorsun!"

"Sana ne?" diye sormuştu Batu'ya Deniz. "Benim ruhum ergen olamaz mı?"

"Olabilir diyemeyiz çünkü kesinlikle öyle." demişti Irmak gülerek.

"Neden en son sen çıktın?" diye sormuştum cevabını biliyor olmama rağmen.

Kendini beğenmiş bir sırıtışla, "... çünkü assolistler en son çıkarlar sahneye." dediği sırada Deniz'in, Kıvanç dâhil hepimiz onu taklit ettiğimizden, sanki ona eşlik etmişiz gibi olmuştu.

"Nikahı kıyalım mı artık?" diye sorunca sabırsız nikah memuru, Kıvanç'ın adamla tartışmasını istemediğimden, "Ay, evet, bence de!" demiştim fazlasıyla hevesli bir şekilde.

... ve sonra evlenmiştik.

Kıvanç ve ben, ona âşık olmamın üzerinden on yıl geçtikten sonra, tanıştığımız yerde ve hem de benim doğum günümde, evlenmiştik.

Bugün onun doğum günüydü ve ben ne yazık ki onun bana verdiği gibi güzel bir hediye veremeyecektim ona. Bana doğum günümde evlenme teklifi etmiş, hemen ardından evlenmemizi sağlamış ve hediye olarak da tanıştığımız parkı vermişti. Hediye işini bu kadar abartmışken o, bundan sonra normal insanlara göre ancak bir bebek haberi onun hediyesini ezip geçebilirdi fakat bize göre durum öyle değildi. Kıvanç da ben de bebek sahibi olmak istemiyorduk henüz; hem Kıvanç'ın hastalık durumundan dolayı hem de benim henüz anne olmak için kendimi hazır hissetmiyor oluşumdan dolayı...

... fakat aslında bugün ona hediye veremeyecek oluşumun asıl sebebi; onun hediye işini abartarak beklentiyi yükseltmesi değildi, hafızasının Ekim 2014 tarihinde takılı kalmış olmasıydı.

Evlendikten sonra onunla bir anlaşma yapmıştık. Birlikte uyandığımız her yeni günde –yani her gün– ona hastalığından ve bizden bahsedecektim. Doktorlarının bundan hiçbir zaman tabii ki de haberi olmamıştı çünkü olsaydı daha önceki yıllarda olduğu gibi asla izin vermezlerdi. Doktorlarının katiyen yapmamızı önermediği ve Kıvanç'ın benimle gerçek bir evlilik hayatı yaşama hayali olduğunu söyleyerek bana âdeta yalvarıp kabul ettirdiği bu isteğini, her yeni günde daha da güzelleştirerek gerçekleştirmek için oldukça fazla çaba sarf etmiştim.

Birlikte geçirdiğimiz son bir yılımız harikulade iken son iyi ayımız kelimenin tam anlamıyla berbattı çünkü bir sabah uyandığında, yanında yatmakta olan beni görmüş ve yatağında ne işim olduğunu, gerçekten de laftan anlamayan yüzsüz bir solucan olduğumu söyleyerek gitmişti. İkimize ait olan, bütün dekorunu tek başıma yaptığım evimizi öylece terk etmişti ve bir daha geri dönmemişti. Sonraki günlerde, onunla on bir yıl öncesinde olduğu gibi parkta buluşmaya devam etmiştik ve bugün de öyle yapacaktık.

Otomobilin durmasıyla, bakışlarımı yüzüğümden ayırdım ve Kıvanç ile benim şoförüm olan Aysu Hanım'a teşekkür ettikten sonra otomobilden indim. Üzerimdeki tişört ve kot şorta kısa bir anlığına baktıktan sonra saçlarımı elimle şöyle bir düzelttim, yürümeye başladım.

Parkın girişinden geçerken, gözlerim tabeladaki yazıya takılmış ve ister istemez gülümsemiştim. Biraz ilerideki çocukları seyreden onu görünce ise sırıtmadan edememiştim.

Hızlı, birkaç büyük adım atarak ona gittim ve bakışları beni hiç şaşırtmayarak takılı kaldığı çocuklardan bir an olsun

ayrılmazken, yanına oturdum. Onun gibi ben de bir süre izledim çocukları ve ondan bir bebeğimin olmasının beni nasıl hissettirebileceğini düşünmeye başladım.

Erkek mi yoksa kız mı olmasını istediğimden emin değildim ama bana değil de kesinlikle ona benzemesini istediğimden emindim. İsim konusunda söz hakkının kendimde olmasını isterdim galiba çünkü Kıvanç'ın isim konusunda pek iyi olmadığını düşünüyordum. Malum, kendisi onca yıla rağmen bana hâlâ Solucan diye sesleniyordu.

Bir an bebeğimize bir hayvanın adıyla seslendiğini düşündüm ve bu düşünce, küçük bir kahkaha atarak Kıvanç'ın dikkatini çekmeme sebep oldu.

Öfkeli bakışlarının üzerimde olduğunu hissedince, ona döndüm ve "Pardon, aklıma bir şey geldi de." dedim sırıtmaya devam ederken.

Çatık kaşlarıyla baktı bir süre bana ve sonra hikâyemizin en baştan başlamasına sebep olacak o soruyu sordu.

"Sen kimsin?"

—

İkimiz de çocukları seyretmeye devam ederken, hayat denilen şeyin ne de tuhaf olduğunu düşünmekteydim.

Kıvanç'ın beni tamamen unutmasının üzerinden üç gün geçtikten sonra tüm cesaretimi toplayarak yine gitmiştim parka ve onunla yine on bir yıl öncesinde olduğu gibi tanışmaya çalışmıştım. Ona yine aynı soruyu sormuştum ve o da bana yine aynı cevabı vermişti. Bu, ya bize kaderin bir oyunuydu ya da insanların gerçekten de ne olursa olsun aslında hiç değişmeyeceğinin kanıtıydı.

"Solucan?" diye seslenince bana, bakışlarımı keyifli bir şekilde oyun oynayan çocuklardan ayırarak ona çevirdim. Gözleri doğrudan çocukların üzerindeyken, "Neden seni aslında çok iyi tanıdığımı hissediyor gibiyim?" diye sordu bana.

Ona hastalığından ve yaşadıklarımızdan bahsetmek yerine, "Belki başka bir zamanda, başka bir hikâyenin başkahramanları olmuşuzdur." dedim.

Gerçekten de öyleydi; üç gün öncesine kadar başkahramanı olduğumuz hikâye ile şimdiki aynı değildi çünkü artık anılarımızı hatırlayan yalnızca bendim.

"Sence o hikâyede bana âşık olabilmiş misindir?"

Hafifçe gülümseyerek, "Hem de nasıl..." dedim ve ardından, "Bence o hikâyede sen de bana âşık olmuşsundur." dedim.

"Acaba o yüzden mi tam da şu anda böyle hissediyorum?"

"Nasıl yani?" diye sordum anlamayarak.

"Birine bir kez âşık oldun mu, bir daha asla unutamazsın onu çünkü ona olan aşkının bittiğini sandığında bile o aşk aslında hem kalbine hem de aklına çoktan kendi izini bırakmıştır. Bambaşka hikâyelerin başkahramanlığını yapmaya devam etsen bile o iz geçmez ve kendini sana asla unutturmaz. Bu yüzdendir belki, böyle hissediyor oluşumun sebebi."

Buruk bir tebessümle ona bakmaya devam ederken, memnuniyetle başımı salladım. Üç gündür hissettiğim tüm kötü duyguları, söylediği şu son sözlerle alıp götürmüştü sanki. Kendimi an itibariyle on altı yaşındaki Nehir Aksoy gibi hissedince, mutlulukla gülümsedim.

Beni bir gün yeniden hatırlayacağını biliyordum –çünkü geçen yıl bana evlenme teklifi ettiğinde bütün anılarını geri kazanmış bir haldeyken etmişti– o güne dek sabırlı olacağımı ve o bana eskisi gibi davranırken bile yanında kalmaya devam edeceğimi de biliyordum çünkü onu seviyordum.

... ve söylediğine göre beni hatırlamıyor olmasına rağmen o da hâlâ seviyordu. Zaten aşkın güzel olan yanı da buydu. Aklından çıkarabildiğini düşündüğünde, kalbinden çıkaramadığını hissederdin; kalbinden çıkarabildiğini düşündüğünde ise, aklından çıkaramadığını anlardın.

"Peki, hiç mi geçmez aşkın izi?"

Dilini şaklattı, "Geçmez." dedikten sonra bana döndü.

Birbirimize öylece baktığımız o dakikalarda, beklenilenin aksine mutluydum çünkü ona âşıkken onu hâlâ hatırlıyordum; o ise beni hatırlamıyor olmasına rağmen bana hâlâ âşıktı.

Bu güzel serüvende adı geçen Seyhan şehri, Bordo Caddesi, Dolap Bar, Girdap Kafe, Soykan Kolejleri ve Aslan Anadolu Lisesi gibi mekânlar; psikolojik ya da fiziksel tüm hastalıklar ve tabii ki bütün karakterler tamamen benim hayal ürünümdür.

Böylesine gerçekdışı fakat aslında yaşadığımız hayatın en acı noktalarına değinen bu hikâyede, bana tam dört yıldır eşlik ettiğinizi bildiğimden, dört koca yılın hatırına, size tam üç farklı son yazdım. Evet, bu hikâyenin aslında bir değil; üç farklı sonu var.

Lütfen şimdi tüm bu karakterlere ve dört kitap boyunca süregelen olaylara ne tarz bir son yakıştırabildiğinizi düşünün. Mutlu mu, mutsuz mu, yoksa ne mutlu ne de mutsuz bir son mu?

Tamamını okuduğunuzu düşünerek artık yazabilirim; "26" başlıklı bölüm, mutlu olan sonu; "27" başlıklı bölüm, mutsuz olan sonu ve "--" başlıklı olan bölüm ise ne mutlu ne de mutsuz olan sonuydu kitabın.

Eğer saydığım bu üç bölümden hangi bölümü hikâyenin sonu olarak seçtiğinizi bana internet üzerinden veyahut imza günlerime katılarak söylerseniz, sizinle uzun soluklu bir sohbet etmek isterim. Düşünceleriniz benim için hep önemliydi ve öyle olmaya da devam edecek.

Her şey için hem ben hem de karakterlerim size sonsuz bir özgürlükle teşekkür ediyoruz. İyi ki bizimleydiniz.

En başından beri hep yanımda olan, aldığım her kararda beni destekleyen aileme,

2008 yılında verdiği ev ödeviyle yazabildiğimi ve yazmaktan büyük bir keyif aldığımı keşfetmeme sebep olan biricik öğretmenim Hanife Çınar'a,

2011'de yazdıklarımı Facebook'ta paylaşmamın üzerine okuyan ve maalesef asıl kimliklerini hiçbir zaman öğrenemediğim o hayalet sekiz kişiye,

2013'te Wattpad'de yazmaya devam etmemle hikâyelerimin bölümlerine yorum yapan o elli kişiye,

2014'ten beri büyük bir güvenle ve sabırla beni destekleyen on binlerce kişiye,

Dört yıldır her türlü yardımıma koşan eski–yeni tüm yönetici ve parodilerime,

Nehir'in ilk üç kitaptaki yazmış olduğu şarkıların, asıl söz yazarları olan biricik Solucanistlerime,

Beni koşulsuz olarak seven ve destekleyen Yirmi Yedilerime,

İnternet üzerinden yazmaya başladığım hikâyeme güvenerek, hikâyemin kitaplaştırılmasına fırsat tanıyan biricik yayınevimin genel müdürüne ve genel yayın yönetmenine, gecesini gündüzüne katarak kitabın yazımını en güzel şekilde sonlandırmama yardım eden editörüme, yayınevimin diğer tüm çalışanlarına,

... ve hem beni hem de kitaplarımı daha önceden bilmiyor olmasına rağmen bu kitabı satın almış olan herkese teşekkür ederim.

Bu kitapta, ilk üç kitapta hissettirmeye çalıştığım tüm duyguları harmanlayarak bambaşka bir duygu hissettirmeye çalıştım size. Umarım başarılı olabilmişimdir de kitabın kapağını kapattığınızda hissettiğiniz o duygu, kalbinizde bir iz bırakır ve Solucan'ı asla unutmazsınız.

Ben Solucan'la birlikte büyüdüm, olgunlaştım; karakterlerim benimle birlikte büyüdü, olgunlaştı ve siz ise karakterlerimle birlikte büyüdünüz, olgunlaştınız. Uzun soluklu bir yoldu bizimki ve ne yazık ki artık yolun sonundayız.

Solucan'a veda ettikten sonra bile bana veda etmeyeceğinizi ve beni diğer hikâyelerimde de yalnız bırakmayacağınızı biliyorum çünkü siz böylesiniz; böylesine güzel, böylesine içten seviyorsunuz beni...

... ve tabii ki ben de sizi. Eğer size ne kadar minnettar olduğumu yazmaya başlarsam, bu sayfalarca sürecek, biliyorum; bu yüzden yapmayacağım ve teşekkür başlıklı konuşmamı burada sonlandıracağım.

Umuyorum ki Solucan Serisi sizlere yaşamanın ve tabii ki aşkın değerini hissettirebilmiştir.